

**ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА**

Награда „Комптън Крук“

ФАНТАСТИКА

155

Алтернативна фантастика с удивителни измерения!

**РИЧАРД
ГАРФИНКЪЛ**

**НЕБЕСНИ
МАТЕРИИ**

РИЧАРД ГАРФИНКЪЛ НЕБЕСНИ МАТЕРИИ

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Аякс, научният командир на небесния кораб „Сълзата на Чандра“, се готви да потегли на свръхсекретна мисия към слънцето, за да открадне късче от най-чистия първичен пламък — парче НЕБЕСНА МАТЕРИЯ, от което ще бъде изработено оръжие, способно да промени хода на войната с владетелите на Далечния изток.

На моята съпруга Алесандра

I

А

Осланям се на милостта на Аполон, сред поетите, и на Деветте музи. Умолявам ги да укрепят немощния глас на един отдаден на науката изследовател, за да съумея в тяхна чест да предам историята си, като не я лиша от красота и същевременно я оставя правдива, каквато следва да бъде.

Но простете ми, о, богове, защото не е правилно да почитам Аполон заради сладкия му глас, а да оставям в забвение баща му Зевс, бог на гостите. И нека започна с това, че името ми е Аякс, че съм роден в град Тир в година 935 от основаването на Делоската симахия^[1], че предците ми са от знатно потекло, тъй като майка ми произхожда от прочута финикийска търговска фамилия, а баща ми е спартански генерал, който на младини командвал армии, а в зрелите си години служил като военен губернатор на множество градове-държави в Симахията.

Колкото до моите лични постижения, на двайсетгодишна възраст завърших Атинската академия и през следващите двайсет и три години служех на Симахията като учен в областите на пирологията и уранологията. От известно време заемам поста научен командир на небесния кораб „Сълзата на Чандра“ и на този кораб ръководя научните изследвания по създаването и осъществяването на проекта „Слънчев крадец“. Тъкмо заради тези мои действия на споменатия пост сега съм призован пред боговете, на които изповядвам своята история.

Още веднъж се прекланям пред Феб^[2] и Деветте музи, що го следват, и се моля за помощта им. С тяхната подкрепа и вашето снизхождение, позволете да започна тази история с последната мирна част от своя живот, този краен отрязък от отреденото ми от съдбините време, преди да бъде прекъсната нишката на моето съществуване.

В продължение на три години бях командир на „Сълзата на Чандра“ и през този период аз и моите помощници с огромни усилия на мисълта и чрез множество експерименти доведохме проекта „Слънчев крадец“ от теоретическа възможност до начеваща реалност.

В края на тези три години най-сетне успяхме да сплетем върви от небесната материя, изкопана на вътрешните планети, в слънчева мрежа. Вярвахме и се надявахме, че скоро ще можем да използваме тази мрежа, за да уловим частица от небесния огън на Хелиос.

Но окончателното завършване на слънчевата мрежа все още изискваше продължителни и сложни изчисления и експерименти, които можеха да бъдат извършени само от Михрадарий, моя главен уранолог. Никакъв прогрес не можеше да бъде постигнат, докато той не приключеше тази част от проекта. Когато му поставих тази задача, Михрадарий потъна в дълбок размисъл, който продължи няколко минути, а след това обяви с поверителен тон, че ще може да завърши работата си до месец.

Ето как, за моя голяма изненада, аз и двама от основните ми помощници, Клеон, главният небесен навигатор на „Сълзата на Чандра“, и Рамоночон, моят главен динамик, се оказахме без работа за цели трийсет дена. Решихме да се възползваме от този неочакван дар и да напуснем временно кораба.

За близо хилядата дни, откакто моят екипаж се беше събрал на борда на „Сълзата на Чандра“, никой от нас не бе прекарвал повече от десет дена на Земята. Не зная как се чувстваха другите, но напоследък аз все по-често си мечтаех за разходка по неподвижната плоскост на Гея. За това как полагам умореното си от движение тяло върху спокойната ѝ затревена повърхност, за да се насладя на тази статична сфера, увиснала в самия център на безкрайно движещия се Космос^[3].

Пратих съобщение до Земята с молба да получа разрешение от атинската администрация и спартанското военно командване, както и от делоските архонти, за едномесечна ваканция на трима ни. И двамата архонти се съгласиха без коментари. Спартанците също нямаха възражения, тъй като „Сълзата на Чандра“ оставаше под командването на Езон, военния командир на кораба и мой приятел. И те като мен знаеха, че твърдата ръка на този мъдър офицер ще е достатъчно условие за гладкото и безпрепятствено завършване на проекта. Но чиновниците в Атина бяха на друго мнение. Те нямаха нищо против отпуските на Клеон и Рамоночон, но в педантичните им умове мястото на командира на кораба беше на борда.

В продължение на четири дни между „Сълзата на Чандра“ и Атина сновяха пощенски капсули с моите доводи и техните

контрадоводи. Най-сетне те се предадоха, но след като заплаших да изпратя оплакване до архонтите и ректора на академията. Намекнах за ужасяващи последици за техните кариери и за близки мои връзки с влиятелни хора, в които не бях съвсем сигурен. Моят блъф успя, но в злобата си бюрократите поискаха да намеря някакъв начин да заплатя за отсъствието си. Не без неохота предложих да направя лекционна обиколка на някои от градовете-държави в Средиземноморието, с което да изплатя месечния си отпуск.

След като въпросът най-сетне се уреди, Клеон, Рамоночон и моя милост очистихме бюрата си от текущите дела и се подготвихме за заминаване. Уговорихме се да напуснем кораба на Критския небесен пристан и да се върнем на борда точно след месец през Атинското пристанище. Поколебах се дали да не организирам официална церемония по изпращането, по време на която да предам тържествено научното командване на „Сълзата на Чандра“ на Михрадарий, моя първи заместник. Но като размислих, реших, че една официална церемония със съответните молитви, жертвоприношения и клетвополагане ще все излишни тревоги сред екипажа, най-вече заради моето отсъствие. Но тъй като от друга страна не бих искал да напусна кораба незабелязано, като крадец посред нощ, вечерта преди да слеза на Земята, устройох скромно тържество в голямата банкетна зала на кораба.

Готвачите роби свършиха чудесна работа по приготвяне на ястията, център на които бе цяло едно печено агне, намазано обилно със зехтин и риган и поднесено с прясно приготвен хляб в корабната пекарна; имаше също свежи зеленчуци от всички краища на света и малки медени питки, шпиковани с фурми. За да подсили пламъка на празненството, Михрадарий предостави от запасите си няколко делви персийско вино, отлежавало много години в семейното му имение в Персеполис. Той разчупи печата, сочещ, че виното е от тъмночервена реколта, и от гърлото на амфората се разнесе опияняващ аромат. След това наля и смеси виното с вода и вдигна тост в моя чест, задето бях довел „Слънчев крадец“ толкова близо до окончателния успех.

Тази сцена е изрисувана ярко в паметта ми, спомням си изправената аристократична стойка на Михрадарий, неговата широка атинска туника, каквито носят преподавателите в Академията, и значката на дясната му ръка, докато вдига купичката с вино. Лъчите на

заязващото слънце озаряваха алената течност, а сребристото сияние, идещо от корабната палуба, очертаваше черния силует на Митра, изрисуван на дъното на купата.

— За Аякс от Атина — обяви Михрадарий и ясният му глас отекна надалеч в студения въздух. — Командире, пожелавам ти да се насладиш на заслужен отдих след тежката работа.

Сведох глава в знак на благодарност и целият екипаж на „Сълзата на Чандра“; между който научният ми екип и войниците на Езон, вдигна купи и пи за моя триумф, който щеше да е и техен.

В смесената светлина от лъчите на заязващото слънце, първите трепкащи звезди и сребристото сияние на лунния камък, от който бе изработен корабът, на свой ред вдигнах съдинката с разрежено вино и пих за здравето и просперитета на моя екипаж. Тъмновиолетовият Дионисиев дар се стече в гърлото ми и ме изпълни с възторг при мисълта за моите предстоящи успехи. Около мен гостите пиеха вино и се смееха, възхвалявайки шумно своя командир и себе си за положените усилия. О, богове, колко е лесно да се поддадеш на високомерието. О, Прометей, творецо на човека, защо си ни дарил с толкова малко от твоята божествена предвидливост?

Окъпан в топлината на виното и възхвалата, аз си взех чиния агнешко и тръгнах на обиколка из залата, приемайки благосклонно поздравленията и комплиментите, с които ме обсипваха присъстващите. В един ъгъл, седнали на два допрени дивана, открих Михрадарий и Рамоночон, погълнати от оживена дискусия. Причудлив контраст бяха тези двамата — високият, енергичен и млад персийски гений, проникателен и ясен в идеите си, и възрастният, предпазлив индиец, внимателно заобикалящ острите ръбове на недоказаните предположения, който прокарваше път за възгледите на Михрадарий, за да могат да бъдат приложени на практика. През трите години, откакто работехме заедно, те си бяха изградили практиката да спорят непрестанно — спорове, в които се бе родила уникалната конструкция на слънчевата мрежа и механизмът, с който тя беше прикачена за кораба.

— Командире — посрещна ме Михрадарий, когато се приближих към тях.

— Аякс — Рамоночон ме поздрави като приятел, а не като подчинен своя командващ.

— Рамоночоне, нямаш работа през следващия месец — заговорих. — Защо си седнал тук и спориш с Михрадарий?

— Трябваше да обсъдим един аспект от конструкцията на мрежата.

— Не те питах за какво спорите — рекох. — А защо?

Рамоночон засмука замислено палец. Остана така в продължение на няколко секунди, мислейки напрегнато.

— Навик — рече накрая. — Нищо повече.

Той сведе глава в престорен срам и похапна малко от агнешкото в чинията си. Двамата с Михрадарий се засмяхме на тази сцена.

— Не се тревожи за слънчевата мрежа, главен динамик — обърна се Михрадарий към Рамоночон. — Ще запазя идеите ти в ума си, докато се върнеш.

— Благодаря, главен уранолог — кимна Рамоночон. Усмихна се за миг, сетне лицето му помръкна и остана така, докато той не прогони тази сянка с леко помръдване на главата. — Но аз и сам мога да пазя идеите си в главата.

Зачудих се какво може да го безпокои и тъкмо възнамерявах да го попитам, когато от тълпата изникна Клеон и застана между нас. Носеше малък поднос с маслини и подсладени пшеничени питки, една от които стърчеше от устата му. Верен на питагорейската си клетва, моят главен небесен навигатор не хапваше месо, което не му пречеше да се отнася с обожание към всякаква друга храна.

— Михрадарий — заяви Клеон, докато облизваше последните трохи от питката от рехавата си, проскубана брада. — Разчитам на теб да пазиш кораба ми, докато съм на Земята.

В мелодичния глас на навигатора се долавяше шеговита развеселеност, но под нея се усещаше ясната нотка на загриженост. Разбрах, че на Клеон му е трудно да напусне кораба, който пилотираше от три години. Макар че неговият заместник-навигатор беше опитен пилот, той не бе тъй надарен, нито толкова добре подготвен, колкото прекаралия години в изучаване на питагоровите формули и размишления Клеон.

Михрадарий кимна търпеливо на Клеон.

— Каж ми какво според теб трябва да направя.

Двамата се заеха да обсъждат корабното ежедневие, включително разписанието на полетите, дейностите по поддръжката и

така нататък. Михрадарий проявяваше забележително търпение към Клеон, обикновено моят първи заместник трудно изтърпяваше подобни разговори. Мислено си отбелязах, че някой ден от Михрадарий може да излезе чудесен научен командир.

Докато Клеон и Михрадарий преглеждаха разписанието за редуване на младшите навигатори, Рамоночон се изправи и потъна мълчаливо в тълпата, не желаейки да бъде въввлечен в един толкова посредствен разговор.

По сходни причини аз също се измъкнах, проправих си път през множеството от учени и войници, които бърбеха на всякакви теми или споделяха грандиозните си планове, и се отправих към дъното на залата, където готвачите роби чакаха с още храна и вино.

До масата за сервиране беше седнал моят съкомандир Езон. Похапвайки обикновен хляб, той стрелкаше с поглед присъстващите и следеше поведението на войниците и офицерите. Осезаемото присъствие на неговия спартански дух не позволяваше на хората да се отдадат всецяло на забавлението и непрестанно им напомняше, че са екипаж на небесен кораб от Делоската симахия.

И докато аз можех да вдъхновявам подчинените си с идеи и прозрения за „Слънчев крадец“, Езон беше този, който съхраняваше единството на екипажа, както на цивилните, така и на войниците, защото и едните, и другите си даваха сметка за важното военно значение на нашата работа. Вперил поглед в него, не за първи път осъзнах смисъла на един от основополагащите принципи на делоското управление — двама командващи начело на всяко начинание. Сърцето ми се сви болезнено при мисълта, че предстои да напусна, макар и за известно време, кораба. Дали всичко ще бъде наред, когато на борда останат само един командир и един заместник? Но мимолетното ми притеснение скоро бе прокудено от усещането за сигурност, което витаеше навсякъде из кораба.

Езон ми кимна и ми подаде купичка с вино.

— Наслаждавай се на почивката си, Аякс — пожела ми той. — Остави командването на мен.

Изпих виното до последна капка, оставих купата и стиснах Езон за лакътя — жест между истински приятели.

— Не се съмнявам в това — рекох.

Езон върна жеста, неговата покрита с белези силна ръка притисна уверено и успокояващо моята. Двамата заедно вдигнахме тост за нашия екипаж и за „Слънчев крадец“ и под възторжените възгласи на моите хора аз се прибрах, за да си събера багажа и да позволя на виното в главата ми да се изпари.

На следващата сутрин „Сълзата на Чандра“ се приземи на критския небесен пристан, за да попълни запасите си. Клеон, Рамоночон и аз се разделихме с нашите другари и подчинени и напуснахме кораба, нетърпеливи да се насладим на удоволствията, които предлага само Земята. Клеон остана в Крит, в гилдията на небесните навигатори, за да набави нови витла за нашия кораб и да се запознае с последните достижения в математиката в компанията на своите колеги питагорейци. Ние с Рамоночон споделихме лека закуска от хляб и маслини в малко ресторантче на брега. После той се качи на един бърз презокеански кораб, пътуващ към неговата родина Индия. Сам и най-сетне на спокойствие, аз оставих тялото си да попие с пълна сила удоволствието на неподвижността, преди да позволя на ума си да си припомни сладостите на луксозния живот, до които можех да се докосна само в централното море на Делоската симахия.

Първата ми спирка беше Мемфис в Египет, там се разходих по брега на Нил, наблюдавах как робите събират папирусна тръстика, която сетне пресовах на свитъци, и видях параходите, пренасящи злато и екзотични храни от сърцето на Африка към Средиземноморския басейн. Отдадох нужната почит на Тот-Хермес в неговия храм в Мемфис и прочетох лекция с десетгодишна давност за свойствата на поглъщащите светлина вещества пред преподаватели и начеващи студенти.

Оттук продължих към Ерусалим, където участвах в оживен дебат с пирологичната колегия в равинската школа относно двигателните свойства на различни видове огън. Спорихме в продължение на седем часа без прекъсване и прекратихме дебатите едва когато навън се стъмни и започна еврейският свещен празник. На следващия ден по улиците освен мен имаше само още неколцина заблудени посетители, а гражданството си беше останало у дома, за да се моли, или се бе отправило към храмовете, където да отдаде дан на техния бог.

На следващия ден продължих с подземното вакуумно метро до пристанището в Газа и се качих на спартански боен кораб, пътуващ за

Рим, за да натовари нови попълнения за войната в Северна Атлантея. Форумът в Рим кипеше от последните новини за сраженията, търговци и аристократи спореха яростно за това каква стратегия трябва да прилага спартанското върховно командване, за да може да завладее равнините на този континент, и какви са възможните противодействия на Поднебесното царство в опита му да спре нашите армии. От всички народи в Делоската симахия в своето увлечение по войната римляните са най-близо до спартанците.

Когато напусках Форума, бях спрял от стар ветеран, който на младини беше служил под командването на баща ми. Почерпих пенсионирания войник с купичка вино и изслушах с уважение разказа за кампаниите, в които бе участвал като юноша и за битките край бреговете на Мисисип.

Той най-много се сърдеше за това колко е лесно на днешните войници, тъй като по негово време в армията все още нямало небесни кораби. В онези дни врагът владеел напълно небето с бойните си хвърчила и войниците можели да разчитат за защита единствено на артилерията. Преди да си тръгна, той ме попита как е баща ми. Усмяхнах се и вдигнах рамене. Не исках да му кажа, че не съм разговарял с татко от две десетилетия.

Нямаше нищо чудно в това, че лекцията ми в римската школа не се радваше на кой знае каква популярност, тъй като бях отказал да говоря за разработването на нови оръжия. Спартанците щяха да поискат главата ми на тепсия, ако си бях позволил да издам и най-малката подробност относно един толкова важен военен проект като „Слънчев крадец“. Ноцта преди да си тръгна, посетих една новоорфическа драматична постановка в катакомбите под Пантеона и отдадох почит на Зевс, след което отплавах.

От Рим се отправих към Сиракуза, където направих традиционно жертвоприношение с кръв от чернорунеста овца, пред паметника на героя учен Архимед, един от първите велики оръжейни майстори. Малцина се молят за неговото застъпничество, но аз се нуждаех от цялата небесна подкрепа, която можех да осигуря за успешния завършек на моята работа. На оживеното сиракузко пристанище взех кораб за Стълбовете на Херакъл, откъдето продължих по суша в задушната стоманена кабина на бойна огнена колесница — отправих се на изток, през северното крайбрежие на Африка. Войниците, които

управляваха парозадвижваната колесница, ме попитаха дали някога съм изпитвал по-голяма горещина. Аз, който подготвих пленяването на частица от самото слънце, нямах друг избор, освен да се смея през целия път до Картаген.

Обитателите на тази част от света са много старомодни хорица. От всички градове в Средиземноморието Картаген е единственият без модерни удобства. Най-високите им сгради са едва триетажни, нямат небесен пристан, нито вакуумно метро за градски транспорт и климатизирани филтърни мрежи над покривите на къщите си. Дори отказват да отглеждат домашни животни във ферми за самозараждане.

Без съмнение има хора, които извличат някакво перверзно удоволствие от подобно примитивно съществуване, но аз слязох на Земята, за да се забавлявам. Изнесох една максимално съкратена лекция, отговорих на колкото се може по-малко въпроси и избягах с първия възможен кораб за Тир, града, в който съм се родил.

В Тир пристигнах четири дни преди края на моята ваканция. В мига, в който стъпих на брега, бях заобиколен, от две дузини роднини по майчина линия. Млади братовчеди дърпаха краищата на преподавателската ми туника и ми задаваха всякакви въпроси за живота на небесния кораб. Чичовците ми предлагаха съвети за това как да се държа с подчинените си, а лелите ми съобщиха с поверителен тон имената на няколко подходящи брачни партии, на които бих могъл да спра избора си, тъй като вече съм бил на четирийсет и три и нямало начин да стана по-млад.

За да наблегне на последния въпрос, леля ми Филида настоя да присъствам на сватбата на моята племенница на следващия ден. Беше ми отредила централна роля, наложи се да държа една от големите червени свещи пред олтара на Ищар. От балконите в залата и иззад позлатената фигура на богинята на любовта към мен бяха вперили жадни погледи две дузини млади жени, привикани на сгледа от моите лели. Мисля, че успях да поукротя ентузиазма им, като насочих мислите си изключително към тържествеността на настоящия момент и си придадох съответното изражение. Не зная дали благодарение на това или по някаква друга причина, но и този път годявката ми се размина.

На сватбеното тържество се отдадох до забрава на финикийската кухня, опитвайки агнешко, задушено във фурми и смокини, пилешко,

готвено с атлантиска гулия, вино, държано в кедрови бъчви, и уханни сладкиши с мед и ядки. В редките случаи, в които устата ми беше празна, трябваше да отбивам печалбарските предложения на моите братовчеди търговци. За тях науката не беше нито безкористно търсене на познания, нито жизнен фактор за успеха на войната между Делоската симахия и Поднебесното царство. Не, науката за тези хорица беше източник на нови приспособления, които да продават. Искрена наслада ми доставяше умението, с което отразявах опитите им да ме въвличат във всякакви сложни схеми, според които аз трябваше да изобретя нещо, което те да продадат, и после да си поделим натрупаното богатство.

Останах още един ден при семейството на майка ми, преди да се кача на кораб за Атина, където предстоеше да изнеса последната лекция, да се срещна с Клеон и Рамоночон и да се кача на борда на „Сълзата на Чандра“, който щеше да ни очаква на небесния пристан.

В пристанището на Тир открих спартански бързоскоростен куриерски кораб, който трябваше да ме откара в Атина. Издълженият и елегантен стоманен съд с неговите продълговати огнезлатни витла, щръкнали като шипове от носа, щеше да стигне града на познанието само за половин час. Но аз не исках ваканцията ми да свърши толкова бързо, предпочитях поне още малко да се насладя на спомена от преживяното през изминалия месец, преди да се потопя в строгата и консервативна атмосфера на Атинската академия. Ето защо заявих на капитана, че ще си потърся друг превоз. Малко по-надолу на кея се натъкнах на финикийски търговски кораб, който също щеше да плава за Атина, но щеше да измине разстоянието до кралицата на градовете за спокойните дванайсет часа. Свитъкът с личния ми знак и печата на архонтите, както и няколко обола от кесията бяха достатъчни, за да си осигуря място на кораба.

Ето как се озовах на откритата палуба на невъоръжен стар параход вместо в стоманената черупка на флотска фрегата, когато поднебесното бойно хвърчило изфуча от мирното следобедно небе и се опита да ме убие.

В началото атакуващият въздухолет беше само точка върху ослепителния диск на слънцето и аз го взех за небесен кораб на стотици мили над земята. Но докато се спускаше право надолу, той нарастваше твърде бързо, за да се намира на толкова голямо

разстояние. Хвърчилото се стрелна встрани от слънцето и силуетът му се очерта върху един самотен облак. Извита серпентина с дължина двайсетина стъпки и широки прозрачни криле по средата на корпуса. Знаех какво е това — копринен дракон с човешки пилот и достатъчно даоистко въоръжение, за да потопи без усилие кораба.

Драконът описа дъга над облака, след това събра криле и пикира право към търговския параход. На върховете на крилето му трептяха сдвоени чи-копия, които вдигаха по повърхността на морето вълни от невидима ярост. Моят крехък товарен кораб се люшна напред-назад и аз тупнах на палубата. Грубият дъсчен под одра неприятно бузата ми. В същия миг огромна вълна заля борда, окъпа туниката ми, хвърли солени пръски в очите ми и изми кръвта от надраната ми буза.

Притиснах краищата на туниката към раната и се намръщих от острото смъдене. Закашлях се и заедно с храчката изхвърлих солена морска вода. Отново блеснаха сребристите копия, царството на Посейдон се подчини на беззвучната им команда и от доскоро спокойното море се надигнаха нови вълни, които блъснаха корпуса. Корабът се наклони рязко на една страна и едва не се прекатури. Запълзях по палубата, като се вкопчвах с нокти в дъските, за да се добера до навигационната рубка в средата.

Придвижвайки се мъчително по хлъзгавия под, не спирах да плюя солената вода, която бях нагълтал. В началото примесвах храчките с клетви срещу това старо корито, което дори нямаше въжени перила. Сетне обаче проклятията ми се насочиха натам, накъдето трябваше, а именно към мен самия, задето бях избрал цивилен транспорт. Но още докато пълзях и ругаех, неволно се замислих върху невъзможността на ситуацията — намирах се в Средиземно море, не на бойната линия в Атлантея. Как, в името на Атина, един вражески въздухолет бе достигнал центъра на Делоската симахия и къде беше спартанският флот, когато имахме нужда от него?

Сянката на дракона затрептя в пъстроцветна грациозност, докато летящата машина се издигаше нагоре и описваше лупинг — змия, захваща собствената си опашка. Драконът увисна за миг в тази фигура, разпери криле и се спусна надолу, право към перката на допотопния параход. Хвърчилото профуча над мен и закри слънцето с блестящото си тяло. За миг успях да зърна пилота, дребен мъж в черно копринено джи^[4], който теглеше енергично кормилните жици и

извърщаше чи-копията към десния борд на кораба. Поех си въздух и отпратих беззвучни молитви за спасение към Посейдон и Амфитрита, изпълнен с отчаяната увереност, че следващият залп ще ни потопи.

Оглушен от тътнежа на чи-копията, така и не чух изстрела, който ни спаси, но слава на боговете, го видях. Тънък и ярък стълб на хоризонта, сочещ от морето към небето. При гледката сърцето ми се изпълни с надежда, тази черта от разреден въздух означаваше само едно — нейде извън полезрението ми вакуумно оръдие се готвеше за стрелба. Надеждите ми скоро станаха реалност, стоманен тетраедър с размерите на човешка глава литна право нагоре в коридора от разреден въздух. Тренираното ми око проследи траекторията на блестящия метален предмет и аз веднага прецених, че мерачът си е свършил добре работата. Двайсетградусовият наклон на балистичната крива щеше да отведе тетраедъра непосредствено над главите ни точно в момента, когато снарядът изгуби инерция.

В главата ми изплуваха уравненията, обуславящи движението на предмет с такива размери и материал, и те допринесоха за увереността в нашето спасение, но скоро бяха изместени от спомени от детството ми, когато, изправен пред класа, рецитирах опростената формулировка на аристотеловските закони на движението.

Земен обект, следващ посоката, в която е приложена сила, се движи в права линия, докато забави и спре.

Тетраедърът преустанови правия си полет петстотин стъпки над дракона. В разредения въздух различавах добре отблясъците на слънчева светлина върху четирите страни и шестте остри като бръснач ръба на пирамидата.

Земен обект, следващ посоката на естествено движение, ще продължи в права линия безкрайно...

Тетраедърът литна право надолу към хвърчилото, разкъсвайки коприна и бамбук, плът и кости, както сърп папирусна тръстика.

... освен ако не бъде спрял от някаква сила.

Опръсканият в кръв и омотан в копринени нишки снаряд тупна на палубата и остави дълбоки дири върху прогнилите дъски. Наоколо се разхвърчаха трески, но тетраедърът не проби палубата, само се претърколи няколко пъти и замря, сякаш открай време е бил закрепен за кораба също толкова солидно, колкото пирамидите в пясъците на Гиза.

Раздробеното тяло на дракона изгуби контрол върху ветровете, които го носеха, и се блъсна в задвижващата перка, набивайки снопове коприна и бамбукови пръчки между лопатите. Колелото спря да се върти и откъм парния двигател долетя протяжен вопъл, докато машината се напъваше отчаяно да поддържа ход.

Металното тракане прогони вцепенението и изпълни сърцето ми със страх. Хукнах назад, като няколко пъти се подхлъзнах върху наклонената, мокра палуба. Край мен търчаха моряци. Викове „Напусни кораба!“ ечаха от навигационната кула. Някои от хората се мятаха през борда, завладени от безразсъдното желание да се отдалечат колкото се може повече, преди архаичната машина да експлодира.

Чи-копията, все още стърчащи като нокти от натрошените криле на дракона, се огънаха под натиска на огромните лопати. На палубата се посипаха сребристи отломки, някои от тях се забиха в голите тела на моряците. Закрих лицето си с ръце и тъкмо навреме, защото дузина игли се впиха в кожата на предмишницата ми, вместо да се забодат в очите ми.

Палубата се наклони наляво, надясно, сетне отново наляво, докато морските течения, разлюлени от силите на поднебесната наука, се бореха с естествения ход на вълните. Продължих да крача сред този хаос и най-сетне се добрах до парната машина.

Два димни стълба бликаха от дюзите от двете страни на огромната бронзова сфера, пълна с кипяща вода. Потоците от нагорещена пара се опитваха да задвижат сферата, коженият ремък, който я свързваше с колелото на перката, очакваше да бъде завъртян, за да може на свой ред да задвижи колелото, с чиято помощ корабът пореше морската шир. Но тялото на дракона се беше вклинило между лопатите на перката и не позволяваше да се осъществи този дар на движението. Отказът се предаваше на кожения ремък, който не можеше да се върти върху ролките и застопоряваше машината. Това беше и крайната точка на веригата от отрицателни въздействия.

Но парата продължаваше да блика по тръбите, опитвайки се упорито да пресъздаде принципите, обуславящи зараждането на света, и да придаде движение на телата. Върху сферата се появиха пукнатини, разхвърчаха се нитове и дузина малки струйки се присъединиха със свистене към рева на кипящата вода.

Приклекнах под сферата, усухах около ръката си края на тогата и отворих вратичката на пещта, която подгръвяше водата. Огнени езици се стрелнаха към небето. Хвърлих се назад тъкмо навреме, за да не ме изгорят.

Парата от сферата се превърна в гъста мъгла, докато огънят, който доскоро я подгръвяше, продължаваше да се издига нагоре, озарявайки ярко всичко наоколо и вероятно се виждаше на огромно разстояние. Пожарът щеше да продължава да се разгаря, ако не беше вятърът, който бързо разпиля подхранващите го атоми и ги накара да се смесят с техните събратя в сиянието на дневната светлина.

Рухнах на палубата, изсъхналото ми гърло с мъка пропускаше влажния въздух. Изкашлях гъста хрчка върху подгизналата си тога, после се отпуснах по гръб, плувнал в пот като маратонец. Облакът от пара постепенно се превърна в ситен ръмеж. Освободено от натиска на ремъка и тласкано от морските вълни, колелото се завъртя назад и натрошеното бойно хвърчило заедно с трупа на пилота цопнаха в тъмната като вино вода.

Екипажът нададе възторжен вик, а аз се надигнах, олюлявайки се, за да приема възхвалата, но се оказа, че не мен аплодират. От изток към нас се приближаваше дълъг двеста стъпки стоманен кораб, обрасъл от носа до кърмата със страховити вакуумни оръдия и натъпкан с тежковъоръжени войници. Приседнах изтощено и отправих благодарствени молитви за нашето спасение към Арес и Атина. Флотът беше пристигнал.

Със спартанска точност бойният кораб „Лисандер“ се изравни с повредения параход, извади допреди малко паникьосаните, а сега крещящи възторжено моряци от водата и постави подвижно мостче между двата съда. По време на тези лишени от припряност маневри аз се подпрях на един празен контейнер, попих кръвта от бузата си и гледах. Близостта на „Лисандер“ възвърна усещането ми за сигурност. Това беше продълговата, елегантна фрегата, облицована от носа до кърмата със стомана, която да я защитава от въздушни атаки. Металният корпус бе боядисан в Практично сиво. Единствената украса на целия кораб беше фигурата на носа, изобразяваща Хера, богинята закрилница на Спарта, със скръстени на гърдите ръце и очи, оглеждащи хоризонта за всеки, който би дръзнал да вдигне ръка срещу нейния народ.

Склоних глава пред това изображение на царицата на небесата, сетне отпратих изпълнен с гордост взор към пирамидата от оникс, която се издигаше на кърмата. Моят хелиофилен двигател, единственото ми голямо постижение преди „Слънчевия крадец“. Бяха изминали двайсет години, откакто открих как да привличам и улавям огнените атоми, танцуващи в слънчевите лъчи, и да ги използвам за движение на корабите. Оттогава всеки морски съд, построен във флотските корабостроителници, е оборудван с една от моите машини. Срещаха се толкова често, че вече малцина помнеха името на откривателя им, но такива са прищевките на богинята на славата.

Вежливо покашляне прекъсна съзерцанието ми. Млад етиопец с едва набола брада, облечен с поръбена в черно туника и с професионално-загриженото изражение на флотски доктор, стоеше до мен, стиснал чанта с инструменти.

— Не съм пострадал сериозно, докторе. Погрижете се за моряците — рекох, макар да знаех добре какъв ще бъде неговият отговор.

— Позволете аз да преценя това — отвърна младият мъж със спокойствие, натрупано през годините на професионална кариера. Лекарите винаги казват тези думи и с този глас, също както неизменно пренебрегват чужди заповеди, тъй като Клетвата на Хипократ има далеч по-голяма тежест от военната дисциплина.

— Няма сериозни поражения — обяви той, след като ми прегледа гърлото, потърка с тънка метална сонда раната на бузата и опипа крайниците ми за счупвания. — Само драскотини и пресъхнало гърло.

Той извади от чантата кафяво стъклено шишенце с египетския йероглиф за кръв и чисто гъше перо, напълни перото с червеникава течност от шишенцето и го забодде в ръката ми.

— Най-обикновена инжекция с Жизнерадостно настроение, за да ускори оздравителния процес — обясни, сякаш не го знаех. — Освен това се нуждаете от почивка. — Като че ли не си бях почивал цял месец.

Докторът се обърна да си върви и размени енергични поздрави с млада жена в броня, която току-що бе прекосила трапа от „Лисандер“. Нямаше да ѝ обърна внимание, в края на краищата от бойния кораб непрестанно прииждаха хора, за да помагат на ранените. Но униформата ѝ не беше флотска. Гърдите ѝ бяха обгърнати в дебела

стоманена ризница, имаше хоплитски меч и бронзов офицерски вакуумет с шейсетсантиметрово дуло. Ала това, което привлече вниманието ми, беше шлемът с пера от конски косми и желязната значка на ръкава, каквито носеха само випускниците на спартанската военна школа. Какво ли търсеше на един флотски кораб?

Тя стъпи на борда на финикийския параход и се отправи забързано към мен. Кожата ѝ притежаваше бронзов загар като на туземците от Северна Атлантея, а дългата ѝ, усукана на плитка коса, остриите черти и жилестото, атлетично тяло ми подсказа, че е от градовете-държави на ксероките. Но очите ѝ бяха в цвят, какъвто не бях виждал досега, златисти като Хелиос, с блясък, който в началото взех за хладен, сякаш вратите към душата ѝ бяха двама стражи от замръзвал пламък.

— Командир Аякс? — попита тя с глас, в който идеално се съчетаваха ксерокски диалект и елинска дикция.

Кимнах, неспособен да откъсна поглед от тези студени златисти очи.

— Трябва да дойдете с мен — обяви тя с тон на съдия, произнасящ присъда.

— Какво?

Тя развърза малката кожена кесия на колана си и ми подаде папирусен свитък. В началото различих само няколко реда отпечатан на машина текст, два подписа и печата на Делоската симахия — два заключени кръга, в левия — атински бухал, в десния — паунът на Хера.

В писмото се казваше:

„Книжникът Аякс от Атина, научен командир на небесния кораб «Сълзата на Чандра», трябва да приеме капитан Жълт заек от Спарта за свой телохранител и да се подчинява на всички заповеди, които по нейна преценка засягат опазването на неговия живот.

По нареждане на:
Кройс, архонт на Атина
Милтиад, архонт на Спарта“

Прочетох писмото три пъти, опитвайки се да схвана смисъла. Идеята, че един спартански капитан ще приеме незначителна задача като тази да бъде нечий телохранител, ми се струваше най-малкото нелепа. Ако архонтите бяха възложили подобно поръчение на баща ми, той щеше да кипне от гняв, но Жълт заек го приемаше стоически. И защо след три години изведнъж ми беше нужен телохранител? Дали архонтите по някакъв начин не бяха научили за бойното хвърчило? Не, невъзможно!

— Какво значи това? — попитах. — Какво се е случило?

— Получих заповеди без обяснения. Повикаха ме, дойдох.

— Знаете ли как хвърчилото е стигнало дотук?

— Не.

— Известно ли ви защо е бил нападен търговският кораб?

— Целта е била да ви убият — отвърна тя. — А сега, ако обичате, последвайте ме на „Лисандер“, за да мога да предотвратя следващ опит.

— Да ме убият? — повторих смаяно. — От всички военни обекти в Средиземноморието защо им е на поднебесните да пращат бойно хвърчило, което да убие мен?

— Не зная — рече жената. — Но ми съобщиха, че ще бъдат направени опити за покушение срещу вас. Командир Аякс, настоявам да дойдете с мен.

За миг не бях в състояние дори да помръдна, умът ми, шлифован от дългите години академично обучение, имаше нужда да разбере какво се случва, преди да разпореди някакво действие. А да напусна безпомощния търговски кораб заради безопасността на фрегатата, би означавало да оставя този въпрос нерешен. Но не можех да се възпротивя на заповедите на архонтите, нито да устоя на спартанската увереност в гласа на капитан Жълт заек, ето защо си събрах набързо багажа и я последвах на борда на „Лисандер“. През цялото време умът ми търсеше някакво разумно обяснение за тази иначе безумна атака.

Меките ми кожени сандали шляпаха отчетливо по стоманената палуба на бойния кораб, а бронзовите гамаша на моя телохранител издаваха никакъв звук, сякаш шумът от дрънченето на метал в метал щеше да е светотатство, което дори тя не можеше да си позволи.

Моряците с кожени ризници преустановяваха заниманията си, спираха да зареждат оръдията и да мият палубата, за да й отдадат чест,

докато вървахме към носа на фрегатата. Но дори когато вдигаха ръка за поздрав, изглеждаха малко сконфузени и неуверени, сякаш не знаеха къде точно в йерархията да поставят капитан Жълт заек.

Подминахме един отворен люк, зад който видях стълба към каютите на екипажа. По-нататък мярнах отворената врата на баня и изведнъж усетих, че кожата ми смъди от засъхнала пот.

— Бих искал да се преоблека — рекох.

Капитан Жълт заек поклати глава.

— Долу е прекалено тясно. Възможно е там да се спотайва убиец.

— На спартанска бойна фрегата? Това е изключено.

— Също толкова, колкото и поднебесно хвърчило да стигне сърцето на Симахията.

— Но...

Тя посече въздуха между нас с дясната си ръка, слагайки край на спора.

— Безопасността е по-важна от вашето удобство. Ще се изкъпете, когато пристигнем в Атина.

Продължихме към носа и спряхме само на няколко крачки от фигурата на Хера. Моята телохранителка подаде глава под стоманения навес и огледа с бдителен взор морето и хоризонта. Проследих погледа ѝ, питайки се какво ли може да търси там, но изведнъж в мен се пробуди военното обучение, на което ме бе подлагал баща ми, и аз видях това, което беше видяла и тя.

Наоколо имаше половин дузина кораби, четири от тях търговски съдове, следващи редовен маршрут между средиземноморските брегове, един пътнически параход, натоварен с цивилни, и още един военноморски кораб. Този последният беше дълъг едва двајсетина стъпки и само с едно оръдие, но всичко това бе за сметка на повишената бързина и маневреност. В небето над нас съзрях десетина точки, най-вероятно небесни кораби и лунни шейни, литнали високо над редките облаци. Но може и да не бяха. Ами ако на борда на някой от тях се спотайваше убиец? Ако някоя от тези рееци се точици беше друго поднебесно хвърчило? Ако след първата невъзможна атака последваше още една?

— Права сте, капитане — въздъгнах. — Моите извинения. Твърде дълго водих безметежен живот. Осланям се на вашата

преценка.

Тя кимна едва забележимо и насочи вниманието си към въоръжението на нашия кораб, като плъзна поглед по вакуумните оръдия, монтирани на подобни на барабан въртящи се платформи, разположени на всеки пет стъпки покрай двата борда. Приличаха ми на два реда фалоси по време на Дионисов фестивал. Една по една цевите на тези оръдия описваха плавни кръгове във въздуха, докато артилеристите гресираха и изпробваха насочващите механизми. Моят телохранител кимна отново, сетне насочи неразгадаемия си поглед към мен.

Започнах да си мисля, че това назначение е нещо като наказание за мен. Тази мисъл ми донесе някакво първерзно облекчение, сякаш сама по себе си намаляваше възможността да се намирам в опасност. Но два факта отхвърляха една толкова успокояваща хипотеза. Първо: когато спартанските офицери допуснеха грешка, или получаваха опрощение, или ги екзекутираха — в зависимост от тежестта на простъпката.

И второ, по-тревожно: бойното хвърчило беше нападнало кораб, който пренасяше само екипаж от търговски моряци, вълна и червена боя. Единственото нещо на борда, което имаше стойност за Делоската симахия, несъмнено бе моята скромна особа на изтъкнат учен. От друга страна, едва ли можеше да се каже, че съм най-важната цел на Симахията. Освен ако Поднебесното царство не беше узнало за „Слънчев крадец“.

Мислите ми бяха прекъснати от вика на мичмана:

— Пригответи се за отплаване!

Сграбчих машинално близкия парапет и запънах пети в пода.

— Разгърни витлата! — провикна се същият глас и по набраздената ватерлиния на корпуса изникнаха поредица от златисти клинове. Огненочервени отблясъци озариха навеса, окъпвайки статуята на Хера в божествена светлина. Заревото на любимата на Зевс се отрази върху бронята на Жълт заек и на свой ред подпали върху нея огнени светлини. Застанала неподвижно, спартанката изглеждаше толкова величествена, та аз си помислих — да бъда простен за богохулството — че пред мен стоят две богини, а не една.

Постепенно очите ми привикнаха със сиянието и мигът на вдъхновение отмина. Поех с пълни гърди повея от разреден въздух,

който идеше откъм витлата. Импрегнираният с огнени елементи метал разреждаше океана, за да може корабът да се плъзга бързо по повърхността, без да се забавя от вълнението.

Докато се носехме право към Атина върху килим от несъпротивляващо се море, аз се улових по-здраво за перилата, за да удържа на инерцията. Единствената предпазна мярка на капитан Жълт заек срещу рязкото ускорение беше да се наведе леко напред и да напрегне крака. Това малко движение беше напълно достатъчно да я удържи на място и да ѝ попречи да се плъзне по палубата и да се преметне през перилата. Неподвижна като Земята, тя оставяше на космоса да се мести около нея, запращайки спартанско предизвикателство срещу законите на физиката.

Морски пръски изригнаха пред нас и заливаха палубата. Отново усетих парене върху раната и в очите, но охлузванията ми почти бяха завехнали и дори ми беше приятно да се къпя в този освежаващ дъжд. Затворих очи и вдъхнах от острата смес на сол и разреден въздух, сетне прочистих мислите си с една дълбока въздишка и се заех да подреждам странните събития, които се бяха случили, откакто напуснах Тир.

Две имена не ми даваха покой — Рамоночон и Клеон. Дали и на тях бяха пратили телохранители? По моя преценка те бяха дори по-важни от мен за Симахията. Клеон беше признат от всички за най-способния небесен навигатор, завършвал някога школата в Крит. А Рамоночон, въпреки че не беше випускник на Академията, бе най-опитният динамик от Индия до Атлантея. Ако Поднебесното царство искаше да върне разработките на небесни кораби в Делоската симахия с пет години назад, достатъчно беше да го премахне.

Още повече че Рамоночон сега беше на почивка в Индия, толкова близо до границите на Поднебесното царство. Щом са могли да пратят хвърчило за мен чак тук... О, Атина, молах се аз, носителко на егида, опази моя верен другар.

Наведох се към капитан Жълт заек и извиках, за да надвия рева на вълните, които се блъскаха в кораба:

— Пратихте ли пазачи на Клеон и Рамоночон?

— Не зная — рече тя. — Получих заповеди направо от Делос, без никакви обяснения.

И тогава Атина ме озари с внезапно прозрение. Каквато и да беше причината за тъй спешното провождане на капитан Жълт заек, тя бе родена през последните часове. Атинските чиновници бяха добре осведомени за моя маршрут и ако имаше нещо обезпокоително, можеха да ме известят далеч по-рано. Какво ли бе станало през тези няколко часа, за да предизвика подобна реакция?

— Прибери витлата! — провикна се мичманът и ме извади от дълбокия размисъл.

„Лисандер“ забави ход, тъй като вече приближавахме пристанището. Сърцето ми затуптя. Ако имаше някакво място на света, където можех да намеря отговори, това беше Атина, градът на познанието.

Огледах с насълзени очи добре познатия ми пейзаж от хаотично пръснати постройките, които придаваха облика на града. Двайсететажните кули, вдигнати през последния век, караха Атина да прилича на огромна гора от бронз и стомана, а в основите им, като гъби около стари дънери, се бяха скупчили едноетажни *ойкоу*^[5], построени преди хилядолетия от основателите на града. Повечето граждани скитаха из тази джунгла, без да знаят къде са и в кое време живеят.

Погледът ми се зарея нагоре, над високите метални дървета, към кулата, в сравнение с която те бяха като джуджета — небесният пристан на Атина, единствената сграда, която сякаш се надсмиваше на градската суета и шумотевица. Лъщящият стоманен цилиндър се издигаше на миля над пристанището. Последната му четвърт беше покрита със сигнални светлини и фенери, които да насочват приближаващите се кораби. Веднага щом небесните кораби се снизваха към града, маяците ги ориентираха към върха на кулата. С корабите обикновено пристигаха новини и сурови материали от вътрешните сфери, а отпътуваха разпореждания от Земята за небесата.

„Лисандер“ тъкмо се бе присъединил към върволицата от морски кораби, навлизащи в пристанището, когато една дълга четиристотин стъпки сребриста стрела с корпус, нашарен от големи и малки оръдия, се отдели плавно от най-горната платформа на небесния пристан, издигна се във въздуха и се понесе на запад — летяща крепост, пратена към Атлантея, за да разчисти небето от бойните хвърчила. Без съмнение на борда на този кораб имаше и новаци, които виждаха за

първи път Атина от високо и щяха да останат изумени от реда, който се наблюдаваше под привидния хаос. Беше изминал четвърт век от деня, когато аз самият бях дарен с подобно видение — единение и хаос, красиви като показваща се от водата Афродита. По онова време бях все още студент в Академията и моята паралелка по уранология трябваше да посети Луната, за да можем ние, ококорени юноши с глави, наблъскани с теоретични познания, да получим първия си практически опит по небесна механика. Пътувахме с един от училищните небесни кораби, свален от активна служба военен модел, лишен от каквито и да било удобства, с които можеше да се похвали например модерен съд от типа на „Сълзата на Чандра“.

Повечето от моите съученици тогава бяха вперили погледи в небето, нетърпеливи да разгледат сферите отблизо, но аз поглеждах надолу, надзъртайки над перилата на кораба, към мястото, което току-що бяхме напуснали — градът на богинята на мъдростта.

Тесните извити улички и ярко изрисуваните сгради, както стари, така и нови, бяха скупчени около три зони на трескава активност — пристанището, Акропола и Академията. Градът беше украшение, което се състоеше от три големи камъка, заобиколени от гроздове по-малки камъчета. Помня, че тогава се чудех дали в моментите, когато скучае, Атина понякога не отваря своята кутия със съкровища, за да се полюбува на най-красивото сред тях, щастлива, че никой друг от боговете не може да се похвали с перла, равна по красота на тази.

Щях още дълго да надничам през перилата, но моят учител ме беше дръпнал назад, за да ме пристегне с колани за седалката, тъй като ни очакваше кратък полет до Луната.

Прогоних спомените, докато „Лисандер“ маневрираше бавно в пристанището. Както винаги, кейовете бяха натъпкани с кораби от всички краища на Делоската симахия. Египетски шлепове търкаха бордове с персийски триреми, индийски фрегати, атлантейски дракари и още много други. И навсякъде сред тях спартански военни кораби изстрелваха сигнални ракети, за да поздравят завръщащите се у дома бойни другари.

Бях чувал много капитани да се оплакват от използването на линейни кораби като куриери между Спарта и Атина. Те горчиво се възмущаваха, че ги задържат в Средиземноморския басейн, когато биха могли да се сражават с поднебесните флотилии край

Тихоокеанските острови или до бреговете на Атлантея. Предполагах, че капитанът на „Лисандер“ е на същото мнение, макар че нямах възможност да обсъдя този въпрос с него.

Сред тази тълпа от мускулести атлети зърнах самотен, но напълно самоуверен финикийски търговски кораб, почти същият като този, който бях изоставил насред морето. Опашка от тромави и яки нордически роби разтоварваше огромни бали от трюма: папируси, душата и кръвта на градската бюрокрация.

Хартията се товареше на малки каручки, с които я откарваха до крепостите на чиновничеството, скупчени около пристанището като създадени от човешка ръка скали: термитници, гъмжащи от хиляди работници, на чиято неуморна бумажина се крепеше самата Симахия. Мрежа от вакуумни тръби свързваше тези скали една с друга. Из пристанището се носеше несекващо метално дрънчане от куриерските капсули, фучащи по тръбите с шеметна бързина.

„Лисандер“ се изравни с един каменен кей и от палубата хвърлиха въжета, които бяха завързани надлежно за пилоните. Веднага след това беше спуснат трапът, който се удари с метален звън в бетонната платформа. Пристанищни роби понечиха да се качат на борда, но капитан Жълт заек им нареди да се върнат обратно.

— Никой да не доближава трапа на трийсет крачки — заповяда тя. Войници, моряци и роби побързаха да отстъпят. Заповедите на един спартанец не са нещо, което да пренебрегнеш с лека ръка. Едва когато се оформи достатъчно обширно пространство, за да се вижда какво става наоколо, Жълт заек ми разреши да сляза.

Ето как, с изтръпнали крайници, смъдяща кожа, залепнала тога и объркан ум, аз стъпих за последен път в града на Атина.

---

[1] Делоска симахия — морски съюз, обединение на древногръцки полиси. — Б.пр. ↑

[2] Феб — друго име на Аполон. — В.пр. ↑

[3] Светът в тази книга се базира на геоцентричната система, създадена от древногръцките учени и разработена от Клавдий Птолемей. — Б.пр. ↑

[4] Кейкоджи, или доджи — традиционна тренировъчна униформа в японските бойни изкуства — Б.пр. ↑

[5] Oikoí — мн.ч. от гр. дума „oikos“ — къща (също палатка, стая и др. под.). — Б.ред. ↑

В

— Командир Аякс? — мъж с тънки устни, на неопределена средна възраст, разблъска тълпата и застана на опразненото от капитан Жълт заек пространство. Докато крачеше към нас, той посегна с дясната си ръка към сгъвките на кафеникавата си туника, но преди да успее да извади онова, което беше пъхнал там, капитан Жълт заек се хвърли върху него, дръпна го на няколко крачки от мен и опря меч в гърлото му.

— Командир Аякс — изграчи той. — Какво означава това?

— Казах на всички да се отдръпнат — отвърна вместо мен моят телохранител. — Защо не се подчиняваш?

— Мислех, че имате пред вид робите и моряците — отвърна мъжът, като надничаше изплашено над блестящия ръб на меча. — Пратиха ме да помоля капитан Аякс да ме придружи.

— Къде го викат? — попита тя.

Мъжът вдигна разтреперана ръка и посочи една сграда от бял камък сред гората от чиновнически крепости.

— Трябва да попълни някои документи.

Смях се надигна в гърлото ми и бликна навън.

— Пуснете го, моля ви, капитане — рекох. — Сега го познах, той е секретар в бюджетната администрация.

Жълт заек прибра меча и освободи нещастника. Той се изправи, опитвайки се да възвърне накърнено си достойнство пред тълпата от подхилкващи се зяпачи, които без съмнение се наслаждаваха на рядката гледка на публично унижен чиновник. Младият мъж понечи да се доближи до мен, но капитан Жълт заек застана помежду ни, създавайки с жилестото си тяло преграда, по-импозантна от която и да било стена от камък и стомана.

— Командире — заговори той, — съжалявам, но трябва да изразя протеста си от действията на вашия офицер. Ще внесе официално оплакване до архонтите.

— Не е необходимо — отвърнах. — Извинявам се за ревностните действия на моята телохранителка, но тя само изпълняваше дълга си.

— Не се безпокоях особено от последствията, които подобно оплакване можеше да има върху мен, но същевременно не знаех какви щяха да са те по отношение на капитан Жълт заек.

— Аз също изпълнявах дълга си — рече чиновникът и наду обидено бузи, за забавление на нарастващата тълпа на пристанището. — А сега ще бъдете ли така добър да ме последвате, за да изпълните своя дълг?

— Разбира се — отвърнах и наведох едва забележимо глава, сякаш приемах укора на чиновника. Нямаше никакъв смисъл да споря с човек, чиято представа за света се ограничаваше до бюрократичните процедури и собственото му прераздутото чувство за достойнство.

— В такъв случай последвайте ме, ако обичате — рече той. Тръгнах редом с него през бетонната платформа, капитан Жълт заек крачеше между нас и същевременно проправяше път в тълпата. Докато вървахме, чувах шепота на зяпачите. Чиновниците, атинските учени и спартанските капитани са по правило ежедневна гледка за пристанището, но изискванията на моята телохранителка за повишена безопасност изглеждаха най-малкото странни в предполагаемо безопасното сърце на Симахията.

Чиновникът ни преведе през оживената корабостроителница, където роби под надзора на опитни динамици поправяха и преоборудваха с нови двигатели товарни кораби. Покрай облицованите с бели и зелени гранитни плочи складове, натъпкани с продукцията от половината свят, се отправихме право в задушната вътрешност на чиновническия термитник.

Изкатерихме се на седмия етаж и от трима ни само аз бях задъхан, когато стигнахме горе. Чиновникът ме насочи към една от безбройните канцеларии, натъпкани като пчелни килийки в масивната сграда.

— Почакайте тук, почитаеми господине.

— Не — сряза го лаконично капитан Жълт заек. — По-голямо помещение.

— Но, капитане... — понечи да възрази чиновникът. Тя го накара да замълчи с един-единствен поглед.

— Добре тогава. Само за момент. — Той влезе в стаята, взе цял куп свитъци от бюрото и ни поведе нататък по коридора, към по-голям кабинет. — Това отговаря ли на изискванията ви, капитане?

Капитан Жълт заек огледа стаята с бърз поглед. Гранитните стени бяха закрити от пода до тавана с масивни дървени лавици. Имаше половин дузина писалища с натрупани отгоре свитъци, всяко от тях снабдено с разгъваеми, въртящи се валяци за автоматично прелистване и четене на по-дългите свитъци. От стените се подаваха отворените краища на вакуумни тръби, очакващи жадно да засмучат пощенски капсули, за да ги изпратят към съседните сгради. Единственото място за сядане беше една пейка, облицована с плюш. Всичко беше по спартански бедно, но крайната цел като че ли бе по-скоро външният ефект, отколкото проява на някакъв духовен аскетизъм.

— Ще свърши работа — кимна моята телохранителка.

— А сега, ако обичате, ме извинете, капитане, командире — чиновникът кимна на двама ни. — Ще ида да намеря старши чиновник Фруний.

Той стовари наръча с папируси върху една масичка и изчезна в коридора, а аз се отпуснах на неудобната пейка. Докато се облягах назад, отново почувствах умората от преживелиците.

— Нещо не е наред ли, командире? — попита моята телохранителка.

— Месец на развлечения, последван от петминутна битка — отвърнах. — Не биваше да се отпускам толкова много по време на ваканцията.

Капитан Жълт заек кимна, но не каза нищо повече. Тя се върна при отворената врата и отново застана съвършено неподвижно.

След няколко минути се появи коринтянин с изпито лице и седна зад купчината папируси.

— Добър ден, командире — поде той. — Аз съм старши чиновник Фруний. Благодаря ви, че отделихте време за тази среща.

— Не ми представляваше трудност — излъгах. — Предполагам, ще искате отчет за разходите ми през последния месец.

— Не, командире. — Той взе един дебел свитък от върха на купчината и го разтвори. — Това е списъкът на вашите заявки и разходи за последните три години, откакто започнахте проект „Слънчев крадец“. Решихме да се възползваме от идването ви в Атина, за да го обсъдим.

Как ли не предположих, че ще е нещо от този род? Сдържах моментното си желание да възразя гневно на тази очебийна проява на дребнавост. Вместо това кимнах великодушно и отвърнах:

— Добре, Фруний, но ако обичате, бъдете максимално кратък.

— Колкото ми е по силите — отвърна той и плъзна бавен поглед по съдържанието на свитъка. Трябваше да се досетя, че тези проклетни бюрократи ще намерят начин да си отмъстят за проявеното от мен непокорство. Сигурно беше странно, че след като бях преживял атака, трябваше да изтърпя и двучасов разпит за незначителни подробности от работата ми, но тези два часа ме успокоиха като водите на Лета, те ми помогнаха да забравя поне за малко безумието на този ден.

И тъй, прикрит зад плътните стени на каменната утроба, аз слушах и отговарях.

— Защо сте поискали пет тона алуминий, командире? Не можехте ли да изработите релсите от сребро?

— Алуминият изисква по-малко количество вода за поддържане на атомния си интегритет. В небесното пространство не се среща вода.

— Защо трябваше анализите на слънчевия вятър да бъдат направени от аеролога Птолемей? Не можеше ли тази работа да се свърши от някой по-незначителен учен?

— Успехът на „Слънчев крадец“ е в пряка зависимост от уменията на моя навигатор да контролира кораба само на две мили от Хелиос. Необходимо ни беше да знаем колко силни са ветровете в такава близост до Слънцето.

— Командир Аякс, защо сте променяли четири пъти динамичните характеристики на вашия кораб? Без съмнение динамикът Рамоночон е могъл да го направи още първия път и да спести на Симахията излишни разходи?

— Да не подлагате на съмнение компетентността и решенията на динамик Рамоночон?

Мъжът се поколеба.

— Не, командире — отвърна той накрая.

И така нататък. Той записваше грижливо всяка произнесена от мен дума и продължаваше разпита, без да коментира отговорите ми.

Когато най-сетне това досадно занимание на въпроси, отговори и бумащина приключи, коринтянинът нави свитъка с протокола, запечатата го в една капсула и я пхна във вакуумната тръба.

— Благодаря ви за помощта, командир Аякс.

Кимнах, напуснах с вдървена крачка гранитната светая светих на атинската бюрокрация и излязох на озарения от ярка светлина паваж. Слънцето вече бе преполовило своя път към западния хоризонт, хвърляйки издължени сенки на термитници по старите улички. До мръкване оставаха само няколко часа. Исках да съм у дома, когато настъпи нощта.

Капитан Жълт заек посочи близката вакуумна станция. Знакът отгоре сочеше: „Към Академията“. Спуснах се по дългия тунел и се качих в една празна капсула, нетърпелив да се върна към трезвата уравновесеност на научния свят.

Седемметрови статуи на Атина и Аристотел се издигаха от двете страни на облицованата със слонова кост порта на Академията. Поклоних се и на двете, като първо избрах бронзовата богиня, която ме гледаше добродушно със зорките си очи, сетне героя от син мрамор, отправил поглед в небесата, където несъмнено диреше божественото познание. Капитан Жълт заек игнорира Аристотел, но отдаде чест на Атина като войник, който докладва на по-старши офицер. Атина сякаш кимна, изразявайки одобрението си пред капитана.

Подминахме героя и богинята и влязохме в широкия цяла миля кръг от лаборатории от червен мрамор, зелени лекционни зали и сини жилищни помещения, заобикалящи горичката на Академията. Най-сетне у дома, помислих си, макар и само за един ден.

Сладкият мирис на изкуствено ароматизиран въздух погали приятно ноздрите ми, когато прекрачих вътрешната порта. Над мен на светлината на следобедното слънце проблясваха тръби от сребровъздух, регулиращи температурата в Академията. Над тази мрежа сезоните следваха обичайния си цикъл и подлагаха атинските улици на безчислените неудобства на времето, горещината, дъжда, мъглата и студа, докато прозрачната броня пазеше Академията топла или прохладна и винаги суха.

Младият роб, който отговаряше за обслужването на студентите и преподавателите, ме забеляза пръв и се втурна насреща ми.

— Учителю Аякс? — сведе той червенокосата си глава.

— Да?

— Ще позволите ли да ви придружа до покоите за гости?

В първия миг въпросът му ме изненада, после се досетих, че стаите ми трябва да са били предоставени на някой друг, когато съм заминал за „Сълзата на Чандра“. Не че домът ми беше нещо особено, но бях привикнал с него и го харесвах, а най-вече уютът му ми носеше спокойствие.

— Ако обичате — рекох на роба.

Той ни отведе в съседната синя постройка, украсена отпред с колони и множество статуи на млади девизи. Вътре ме очакваше друга робиня, за да се погрижи за мен. Тя пое чантата, извади дрехите и ги подреди в кедровия гардероб. Напълни ваната с гореща вода и сипа вътре лавандулово олио. Трета робиня ми донесе хляб и вино. Капитан Жълт заек инспектира стаята и ваната и накара робинята да опита храната и виното, преди да ми позволи да се нахраня.

— Всичко изглежда наред — обяви моят телохранител и зае позиция в един сенчест ъгъл, откъдето се виждаше както вътрешността на банята, така и закритият със завеса вход.

Съблякох се и измих кръвта и потта от изнуреното си тяло с топла лавандулова вода. След това се изтегнах във ваната, хапнах малко от подсладения с мед хляб, изпих купичка етиопско вино и оставих водата да отмие напрежението.

След час благодатно бездействие и лишена от мисли, тревоги и страхове свобода излязох от ваната. Първо се вмъкнах в шкафа с разреден въздух непосредствено до ваната. Последните капки вода изчезнаха бързо в изкуствено изсушената среда, по кожата ми преминаха приятни тръпки, които накараха ума ми да се пробуди. Робинята ми помогна да облека мек синкав халат, след което бях готов за Академията.

— Нещо против да се поразходя? — попитах капитан Жълт заек.

— Само ако ви придружа — отвърна тя.

Сандалите ми шляпаха с познат звук по гладкия мраморен под, докато крачех по античните бели коридори, свързващи преддверието с лабораториите, лекционните зали, спалните помещения и апартаментите на преподавателите. Всичко тук беше както го помнех — подът бе излъскан до блясък, таванът и стените — прилежно белосани, и всичко това с една-едничка цел: да се подсили ефектът от присъствието на статуите на учените герои, подредени в ниши от двете

страни. Всеки от тях беше обожествен заради някакъв велик принос към познанията на Академията и могъществото на Делоската симахия.

Ако „Слънчев крадец“ успее, помислих си, докато се кланях подред на статуите, вероятно и моята статуя ще стои тук. Умът ми за миг бе преизпълнен с виденията на Елисейските полета, на жертвоприношения с кръв и вино, на блажен живот след смъртта далеч от мрака на Хадес. Простете високомерието ми, о, богове.

Насочих мислите си към Земята, попивайки от добре познатите звуци на Академията, отгласи от оживени дебати, шумове от провеждани експерименти, които отекваха по коридора. Група млади студенти с червени роби притичаха покрай мен с безгрижния вид на хора, които бързат само защото младостта ги подтиква.

Продължих да крача по коридора, като спрях едва когато зърнах облак дим да се прокрадва изпод плътната завеса на една лаборатория. Надникнах през процепа на окачения гоблен във вътрешността на кабинета по пирологията, в който бях прекарал немалко часове в упорит труд и интересни занимания.

Помещението имаше четири стъпки дебели и покрити с белези от безчислени опити стени, а младежите и девойките бяха насядали по каменни столчета. Всеки от тях беше втренчил внимателен поглед в малък бронзов котел, окачен на триножник.

Над някои от гърнетата се виеше пара, други не изпускаха нищо. Знаех какво правят — опитваха се да стабилизират пламъка, да го накарат да гори вечно. Един от фундаменталните експерименти при изучаването на пирологията, който нерядко пробуждаше ужас в душите на младите учени, непривикнали с ексцентричните приумици на този най-непостоянен от четирите основни елемента.

Усмехнатата женица на средна възраст, изправена до катедрата, забеляза, че надничам, и ме покани да вляза с движение на пръста. Полианара от Картаген бе остаряла, отслабнала и побеляла през трите години, откакто бях напуснал, но блясъкът в очите ѝ оставаше непроменен цели двайсет и пет години, откакто бе започнала да преподава.

Капитан Жълт заек ме изпревари и първа вдигна завесата. Полианара ококори очи при вида на спартански офицер наред Академията.

— Какво става тук? — попита ме тя шепнешком, когато я доближих.

— Не питай. Объркана и неприятна история. Говори за каквото искаш, само не за това.

— Като например?

Повдигнах рамене и огледах помещението.

— Разкажи ми за класа си.

На лицето ѝ бе изписано любопитство, но тя уважи молбата ми и заговори за обичайните трудности при обучаването на първокурсниците по пирология, за тяхната наивност, за боязливото им отношение към огъня и неизбежните експлозии.

— Но както винаги, преподаването носи и радости — продължи Полианара. — Виж момчето в ъгъла. — Тя посочи един младеж с черна коса, бакърена кожа, изваяно олмекско лице и с масивна златна огърлица на шията. Той редеше тънички пръчки от огнезлато върху котела и изучаваше ефекта с внимателно око.

Прикрих усмивката си с ръкава на туниката. Това момче очевидно беше разбрало първия урок, който всеки учител по пирология се опитва да набие в главите на своите студенти: огънят по природа се движи нагоре.

Освен това се беше научило да прилага това полезно теоретично познание на практика, в реалния живот. Ако огънят бъде покрит с по-тежко вещество, като земя или вода, това вещество ще се премести надолу и ще го изгаси. Ако се използва лек материал като огън или въздух, пламъкът ще подскочи в небето и ще изчезне. Но ако огънят бъде покрит с тежък материал, който преди това е бил наситен с огън, като например огнезлато, тогава пламъкът ще си остане на мястото и ще гори вечно.

Момчето изглеждаше очаровано от постижението си, но все още не бе привлякло вниманието на останалите към своя успех.

— Ще ми се да можем да съм също толкова спокоен, когато постигна нещо — прошепнах на Полианара.

— Доколкото си спомням — подсмихна се тя, — ти крещя с пълно гърло: „Еврика! Еврика!“ с този твой варварски акцент.

Изсмях се на глас. Неколцина от студентите вдигнаха глави, но строгият поглед на Полианара ги накара да се върнат към заниманията. Провинциалният ми акцент бе проклятието на студентските ми години.

Прекарвах повече време в борба да се отърва от него, отколкото над учебниците.

— Да те видя теб на мое място, ако беше израсла в Тир, Северна Атлантия и Индия — озъбих се аз.

— Не, благодаря — отвърна тя. — Всъщност на мен не ми беше по-лесно, след като бях пристигнала от затънтения Картаген.

— О, да — припомних си аз и това ме поуспокои. — Помня, когато отказа да се качиш на един небесен кораб, твърдо убедена, че ще паднеш през борда.

Разменихме си още спомени, но постепенно се унесохме в мисли за студентските дни. В началото си спомних хубавите неща, радостта от познанието, споровете, четенето на книги. Но по някое време носталгичното ми настроение бе прогонено от други, по-неприятни картини от някои странични аспекти на живота в Академията, които бях заличил по време на тригодишното си отсъствие.

През тази врата нахлуха други спомени: за атинския провинциализъм на преподавателите, за дълбоката и непоколебима увереност, че само в града на мъдростта може да се постигне истинско познание за всичко. За техния научен провинциализъм, вярата им, че опознаването на природата и нейните закони е единственият път към истинското познание на света. И за военния провинциализъм, според който само науката, която е в помощ на деветстотингодишната война, е истинска наука.

Изведнъж тези мисли ме накараха да видя Академията в съвсем друга светлина — не като майка закрилица, в която аз, блудният син, съм се завърнал, а по-скоро като Хетера — красива на външен вид, с добри маниери, но блудница по природа.

— Кажете ми за лекцията, която ще изнесеш тази вечер — предложи Полианара, тъкмо когато мислите ми бяха достигнали най-тъмните кътчета на моето съзнание. — Всички очакват да научат нещо повече за твоите тайни проучвания.

Изсмях се, опитвайки се да върна предишното си радостно настроение на завърнал се у дома скитник, но смехът ми прозвуча фалшиво. „Тайни проучвания“! Академията е единственото място, където „тайни“ означава „ще ги обсъдим в затворен кръг“, а „абсолютно секретни“ — „чакай да ти ги прошепна на ухо“.

Но капитан Жълт заек не сваляше поглед от мен, за един спартанец тайната си остава тайна. Нямах никакво намерение да обяснявам порядките на Академията на капитана, още по-малко на спартанския генерален щаб, ако тя докладва за неконфиденциалното ми поведение.

— Съжалявам — рекох на Полианара на висок глас. — Тези неща са абсолютно секретни.

Тя доближи ухо, за да ѝ ги прошепна. Свих ръцете си на тръба и добавих с нормален глас:

— Наистина е тайна.

Тя скръсти ръце на гърдите и ме погледна като намусена по-възрастна сестра.

— Чуй ме, Аякс, слухове за тази лекция обикалят от месец Академията. Всички старши преподаватели ще се съберат довечера в залата. Ако не снесеш нещо интересно, репутацията ти ще бъде срината. Отново...

Това вече беше проблем. Моята репутация в някои академични среди не беше никак добра. При други обстоятелства не бих имал нищо против да съобщя на моите хулители, че архонтите са се Натъкнали на една моя статия за възможните методи за улавяне на небесен огън и са ми възложили задачата да превърна теорията в практика. Но не смеех да го сторя в присъствието на капитан Жълт заек.

Все пак трябваше да кажа нещо довечера, както и на Полианара сега.

— Ще помисля — подхвърлих уклончиво.

— Наистина? — в гласа на Полианара се долови онзи сух сарказъм, с който са прочути картагенците. — Имаш цели три часа, за да вземеш решение.

— Повече от достатъчно — рекох, докато напусках лабораторията, следван от своя мълчалив телохранител.

Поколебах се дали да не се прибера в покоите си и да прегледам записките, като подготвя лекция, в която да се споменават разработките ми върху „Слънчев крадец“, без да издавам всичко.

Усещайки нарастващо напрежение, в края на краищата направих това, което са правили всички преподаватели в Академията още откакто Платон я бе създал на мястото на овощна градина в

предградието. Минах през вътрешната порта и закрачих бавно между грижливо подрязаните дръвчета, надявайки се да получа вдъхновение от природата.

Листата издаваха приятен пукот под сандалите ми. Ароматът на хиляди дървета, докарани в Академията от всички краища на Симахията, се смеси с освежителния мирис на пролетта и допринесе за изостряне на ума ми. Мнозина от склонните към мечтателство учени в Академията твърдят, че са виждали самата Атина да се спуска тук от Олимп, за да вдъхне от омайната смесица от мирис на плодове, подправки и сладникава мъзга. Дали не беше само проява на високомерие от страна на нашите учени да заявяват, че една богиня може да слиза сред простосмъртните, за да позволи на тези ухания да погъделичкат божествените ѝ ноздри и да развълнуват несравнимия ѝ ум?

Изпълнен с надежди, че Атина ще ме ощастливи с присъствието си, аз приседнах в сянката на един кестен. С крайчеца на окото си забелязах, че капитан Жълт заек докосва с пръсти потеклата по кората мъзга и после ги доближава до носа си.

Тъкмо се готвех да я заговоря, когато гласът застина в гърлото ми — нещо ярко и огромно затанцува в съзнанието ми, придружено от възхваляващ хор певци. Богиня се беше спуснала, за да озари мислите ми със свято вдъхновение. Но това не беше Атина, господарката на овощната горичка. Сиянието и музиката изкристализираха в познато изображение и глас. Клио, Музата на историята, стоеше в равнината на моите мисли и ме зовеше при себе си.

В началото се изплаших, че е дошла да ме накаже, задето се бях отказал от услугите ѝ. Години наред бях фанатичен последовател на нейното пренебрегвано учение, но когато сестра ѝ Урания ме повика да работя над „Слънчев крадец“, изоставих Клио заради репутацията си. А сега тя се беше върнала.

Застанах смирено пред нея и поисках прошка за своето отстъпничество. Изражението ѝ беше гневно, но в очите ѝ сияеше обич. Сърдеше ми се, задето бях престанал да я почитам през тези три години, но виждах, че иска да се върна при нея. В ръката си държеше свитък и аз се досетих, че това е лекцията, която иска да изнесе тази вечер. Протегнах ръка, за да приема този дар, но Клио дръпна своята.

Преди да ми окаже тази чест, тя възнамеряваше да ми припомни защо на времето бях станал неин поклонник.

Клио ме запокити в обятията на Памет, връщайки ме в онези тъжни, изпълнени с отчаяние времена, когато, след като Славата ме бе дарила с всички свои почести за откриването на Хелиофилната машина, тя ме изостави поради липса на нови успехи.

По онова време мислите в главата ми бяха пресъхнали, почти никой не идваше на лекциите ми и деканът на Академията ме назначи да чета встъпителна уранология. В пристъп на пълно смущение реших да посетя баща си в Спарта, надявайки се, че неговите коренно различни възгледи за света ще ми помогнат да преодолеем отчаянието си. Вместо това той ме посрещна с мълчание и отчуждение и ме остави на грижата на своите прислужници.

След като два дена го гледах как крачи мълчаливо наоколо, аз се оттеглих в скромната му библиотека, надявайки се да открия там нещо, което да отклони мислите ми от Атина и Спарта. Сред множеството трактати по стратегия намерих хроника на сражения, написана от някакъв персийски генерал шест или седем века преди моето раждане. Това беше лъкатушещо, безсистемно описание, сътворено от сърдит старец, който също като мен е бил изоставен от капризната богиня Слава.

Мрачните мисли на този ветеран се пресегнаха през завесата на времето и ме изпълниха с горчивина. Но когато оставих свитъка и гневът ме напусна, дадох си сметка, че съм научил много неща за времето, в което старецът е живял. Открих, че любопитството ми е разпалено и че искам да узная още, дори само за да забравя своята мъка. Тъкмо тогава пред мен се появи Клио и разгъна пред мисления ми взор свитъка на времето.

В годините, които последваха, аз започнах да се ровя из прашни архиви, каквито можеха да се намерят във всеки град на Делоската симахия. Четях хроники и корабни дневници, разсъждения на прочути учени и записи, на диспути. Напъхах нос във всеки избелял лист хартия от Индия до Атлантея. Успях дори да се сдобия с някои документи от Поднебесното царство, макар че от тях не научих много. Опитах се да систематизирам тези познания, да формулирам обща теория за миналото, която да поднеса на Клио, за да имат смисъл усилията ми. Но тъй като в Академията не смятат историята за

истински сериозен предмет, моите статии останаха непубликувани, а лекциите ми се провеждаха пред опразнени скамейки.

И когато архонтите ме назначиха за научен командир на „Сълзата на Чандра“, забравих почитта си към Клио и се върнах към предишното ампола на изследовател — учен с бдително око и остър ум, който не се поддава на ексцентрични идеи. Но ето че сега Музата отново се бе появила пред мен и настояваше да изпълня онова, за което ме беше избрала. Тази вечер щеше да се събере цялата Академия и Клио, чийто глас бе потънал в забрава от времето на Аристотел, щеше да говори чрез мен.

Музата ме изправи на крака и ме разходи из горичката. При всяко от дърветата, край които минавах, тя ми показваше различна част на света, различен детайл от миналото, с който бе сглобила настоящето.

Тук беше кедърът от моята родина, където се бе зародила търговията и откъдето бе започнало елинското разселване из Средиземноморието. Благоуханни дръвчета от Индия, където Александър бе обединил хиляди враждуващи раджи и ги беше пратил на изток, към Поднебесното царство. Тук беше баобабът от Африка, където бе намерено златото за нашите оръжия, и яворът от Северна Атлантея, където вече девет века бушуваше войната с поднебесните. И навсякъде из горичката растяха маслиненни дървета, първоизточниците на делоския технически просперитет.

Божествената ръка ме стискаше все по-силно и аз се облегнах на едно от тези маслиненни дръвчета, за да подготвя речта си, черпейки от прозренията на Клио.

Слънцето се спусна над Акропола, разпръсна червеникава светлина през сребрилата мрежа над Академията и окъпа в алено ризницата на капитан Жълт заек. Изтърсих листенцата от тогата си, изправих се и протегнах схванатите си крайници. За да успокоя стомаха си, изядох една ябълка от близкото дърво и закрачих през горичката към лекционната зала.

Червеноглави роби, трополяци наоколо със северняшка непохватност, свалиха капациите на фенерите. В ясната синя светлина видях десетки студенти и преподаватели, струпани между невисоката

платформа, от която щях да говоря, и пръстена от мраморни пейки, на който щяха да се разположат зрителите.

Чувах ясно гласовете на облечените със сини тоги преподаватели, които спореха на висок глас със своите студенти или помежду си. От време на време някой младок успяваше да вметне въпрос в оживената дискусия. Подобна намеса обикновено предизвикваше кратък, добре премерен и презрителен отговор, целящ да внуши на нетърпеливия студент усещането за собствената му глупост. Понякога обаче въпросът издаваше наличието на остър, търсец ум и тогава питащият не беше сгълчаван. Вместо това мъдреците се заемаха да обсъждат новата тема, да отглеждат новите плодове, засети от незрелите семена на надарения младеж. А студентът, задал въпроса, слушаше всичко това благоговейно и се наслаждаваше на завистта на своите другари.

Наближаваше времето за лекция и старши квесторът на Академията излезе на подиума и удари три пъти дървеното си клепало. Шумът от тълпата намаля до шепот. Квесторът почака още малко, докато погледите на всички се втренчиха в него.

— Аякс от Тир ще говори сега пред Академията.

Пристъпих в осветения кръг, а капитан Жълт заек ме последва в сенките. В залата се възцари тишина.

Студентите насядаха с кръстосани нозе на земята, а преподавателите се разположиха на мраморните скамейки. Младите бяха дошли да чуят какво е да управляваш проект на Симахията и да усъвършенстваш оръжия за доброто на родината. Старите пък искаха да узнаят какво представлява това оръжие. С помощта на Клио смятах да ги разочаровам.

— Нека Атина и Аристотел благословят това събрание с мъдрост и знание — подех. Присъстващите реагираха по съответния начин. Студентите се наведоха напред като трева на вятър, учените и преподавателите скръстиха ръце и се облегнаха с изпънати гърбове. — Тази вечер моята тема ще бъде историята, а тезата ми — че преди девет века Академията е изоставила изучаването на философията не заради величието на Атина, а по политически причини.

— Каква е тази глупост? — проехтя един глас от дъното на залата. Писистрат, моят стар учител по уранология, се надигна мъчително, надмогвайки естествената склонност на

осемдесетгодишните кокали да се стремят към седнало положение. — Какви ги дрънкаш там, Аякс?

Трепнах неволно, суровите думи на омразния учител все още можеха да ме наранят дълбоко. Когато бях малък, Писистрат ме преследваше с особена стръв, беше споделил с други, че от мен нямало да излезе учен, беше ми се надсмивал, когато си играех с пламъците, злорадстваше, когато потънах в забрава две десетилетия. Без съмнение моят възход го дразнеше и сега той бързаше да изрази мнението си към избраната от мен тема.

— Това е лекция за историята и за предназначението на Академията — продължих. — Не си длъжен да останеш, ако не искаш да се научиш.

Неколцина преподаватели станаха и си тръгнаха, без дори да го направят тихо, както е обичаят по време на скучна лекция. Но повечето бяха като приковани към пейките и причината несъмнено беше в това, че съм знаменит. Писистрат също остана, зная, че дебнеше за възможност да ме предизвика пред другите и да припомни на останалите, че Аякс, командирът на кораба, преди това бе наричан „Аякс, дете се загуби в историята“.

Изчаках мълчаливо докато и последният излезе.

— Някой знае ли защо от всички народи в Симахията точно атиняните развиват науката, за да обяснят тайните на природата?

Чаках, но единственият отговор беше жуженето на египетските бръмбари, които воюваха за изсъхналите плодове и костилки с европейските катерици.

— Кой е крайгълният камък на науката? — продължих, надявайки се на отговор от публиката.

— Експериментът! — отвърнаха студентите в хор.

Сега вече бях приковал вниманието им.

— Кой е открил експериментите?

Студентите ме погледнаха, сякаш говорех на чужд език. Почти чувах мислите им. Експериментът е просто начин, по който се вършат нещата. Все едно да попиташ кой е открил дишането или почитането на боговете.

Писистрат присви очи и се приведе напред в поза на ловец, подушил плячка. Очакваше да се изложи напълно, за да се нахвърли върху ми и да ме изкорми с някой остроумен афоризъм.

Едно критянче с къдрава черна коса и едва набола брада заговори от първия ред. Долових минойски диалект, който ми напомни за моята младост:

— Аристотел е първият, който е извършвал опити.

— Защо?

Другарите на момчето ме гледаха с объркани лица, някои се мръщеа озадачено. А може би злорадстваха, че приятелчето им е на път да се изложи също като мен.

— Господарю... — попита то, — какво искате да кажете с това „защо“?

Облегнах се назад, скръстих ръце на тила и се загледах към сипаничавата Луна.

— Какво е накарало Аристотел да направи нещо, което не е правил никой преди него?

— Ами... уф... — момчето млъкна сконфузено. То се огледа изплашено като подгонен от хищници елен. Накрая погледът му се спря на Писистрат, сякаш молеше за помощ.

Старецът повдигна края на тогата си с достойнство и пристъпи към мен, прекосявайки невидимата бойна линия. Студентите се отдръпнаха пред него като жито от вятър.

— Аякс, защо ни губиш времето? Това е научен институт. Тук се занимаваме само с наука.

— Точно това твърдя и аз. Защо изучаваме само науката?

Той разпери ръце в мелодраматично отчаяние.

— Нима предпочиташ да си пилееш времето в платонски брътвежи за природата на идеалните тела, докато Поднебесното царство ни завладее със своята невъзможна даоистка наука?

Знаех, че рано или късно Платон ще изникне в спора.

— Не, Писистрате, не искам да ви губя времето с глупости. Искам само студентите да разберат как сме започнали да изучаваме науката. Нищо повече.

Той въздъхна с досада.

— Че какво друго си заслужава да изучават?

Писистрат най-сетне спореше с мен, давайки ми възможност да изложа тезата си. Но не бързах да се радвам, за да не позволя да ме въвлече в клопката на Сократ, която очевидно беше заложил.

— Възможно ли е да изучаваме науката, ако не знаем нищо друго?

Писистрат отстъпи встрани като танцьор.

— Какво друго ти е необходимо? Философия? Теология? Етика? А може би драмата и комедията могат да се използват за тайни проучвания? Ако е тъй, на мен те никога не са ми трябвали.

— Говоря най-вече за историята.

Той повдигна едната си вежда и леко се намръщи. Сега всички погледи бяха втренчени в него. Да гледат споровете на видни учени беше любимо занимание на студентите още от времето, когато Сократ се бе изправил срещу софистите.

— История. Какво може да ти каже историята?

Благодарих мислено на Клио, защото ме беше довела дотук, и усетих дъха ѝ с гърба си, което ми придаде нови сили.

— Кажи ми, Писистрате, би ли наторил плодородна земя с огън?

Той ме погледна и върху картата от бръчки на лицето му се появиха още няколко.

— Разбира се, че не. Тя ще се възпламени.

— Откъде го знаеш?

Той изсумтя величествено, свещен бивол, готов да бъде принесен в жертва.

— Всеки образован човек го знае.

Наведох се и посочих с пръст измършавялото му тяло.

— Но ти откъде го знаеш?

Той махна небрежно към северния край на овощната горичка.

— Защото преди сто и петдесет години героят Кофит се взриви, опитвайки да направи тъкмо това.

Наведох глава, сякаш за да му отдам почит. Бледи лунни лъчи се процеждаха през сребрилата мрежа и хвърляха сенки по лицето на моя опонент.

— Ето че използваш историята, за да избегнеш грешки от миналото — рекох тихо.

— Но...

Дойде време да го прекъсна. Познанията, които бях натрупал през годините, прекарани сред прашните архиви на Академията, бликнаха от устните ми и го съкрушиха с епичен разказ за упоритите усилия на безчет учени от изминалите векове, за мъчителните им

опити да систематизират тези безброй факти, които сега знаеше всеки „образован“ човек.

— Всеки на този свят знае по нещо от миналото — заявих с нарастваща увереност. — Фамилна и военна история, на която толкова държат в Спарта. Но Академията не иска студентите ѝ да познават собствената си история. Защо?

Публиката погледна нетърпеливо Писистрат. Очакваха отговор на моя въпрос. Но тъй като очевидно той не го знаеше, те извърнаха глави към мен. А Писистрат се върна вдървено на скамейката си.

Почаках малко, за да си събера мислите и да пийна от виното на Клиовото вдъхновение. После заговорих.

— Академията — рекох — не е толкова място на познания, колкото на война.

Тишина.

— Така прокламираното равенство между Атина и Спарта в Делоската симахия още от самото ѝ основаване се доминира от спартанския начин на мислене.

Развълнуван ромон.

— За да го докажа, ще ви дам три примера от историята на науката. Ще започна от най-пресния и ще се върна назад във времето на Аристотел и Александър.

Вятърът утихна, а заедно с него и жуженето на бръмбарите. Сякаш и животните се стреснаха при споменаването на тези герои.

— Първото събитие, което искам да обсъдим, се е случило преди четирийсет години.

Лицата на студентите видимо се разведриха. Знаеха за какво говорях — първия полет до Луната.

По онова време класическата школа на уранологията отричаше подобно пътуване, тъй като се смяташе, че между Земята и Селена съществува огнена сфера и че отвъд нея няма въздух, а само неподходящ за дишане етер. Но съвременната школа не признаваше наличието на огнената сфера и заявяваше, че въздухът достига чак до края на вселената, сиреч до Сферата на неподвижните звезди.

Разказах на аудиторията как школата на модернистите доказала правотата си, след като Кройс и Милтиад се разбили с първия небесен кораб, „Колесницата на Селена“, на Луната и се завърнали триумфално, летейки върху къс небесна материя, която изкопали от

самата Луна. Чудесата на сферите станали достъпни за изучаване и благодарение на техния опит науката уранология процъфтяла. Виждах, че студентите биха ме аплодирани, ако това не противоречеше на етикецията в Академията.

— Но — вдигнах предупредително пръст — не заради успехите на уранологията са рискували живота си тези двама велики мъже. Те отишли на Селена, защото Спарта се нуждаела от летящи оръжия, от платформи, които да отнемат в небето превъзходството на Поднебесното царство.

Божественият глас проникна дълбоко в мен, изпълвайки мислите ми докрай. Вече не виждах аудиторията, можех да говоря само с думите на Клио.

За втория пример се върнах три века назад. По онова време Поднебесното царство тъкмо беше изобретило бойните хвърчила и нашите войски не разполагаха с противодействие срещу тях. За да неутрализира това предимство, Спарта се нуждаеше от хиляди вакуумни оръдия, с които да ги сваля. Генералите настояха учените да създадат голям запас от огнезлато, необходимо за разреждане на въздуха вътре в оръдията.

Академията събра всички свои пиролози и геолози и им възложи да се заемат с производството на обогатени с огън метали и да се опитат да ускорят този тогава все още бавен и допотопен процес. Десет години и десет милиона обола по-късно те успяха. При това две научни дисциплини получиха силен тласък, бяха създадени левитиращи платформи, капсулни тръби и още много практични устройства, базирани на огнеметалите, но тези постижения отново бяха по поръчка на военните.

За да завърша обявената троица от примери, аз се върнах шестстотин години назад във времето, когато армиите на Симахията били твърде многочислени и трудно се изхранвали по време на задгранични кампании. Спарта призовавала Атина за помощ и Академията обявила за приоритетна науката за самозараждането^[1]. След седем години упорита работа героят Егист открил формулата за зараждане на крави от отпадни продукти. Сега армиите можели да пътуват толкова дълго, колкото е необходимо.

— Като последствие, това откритие премахнало глада в Симахията — добавих — и разпалило Първото индийско въстание.

Посочил ясно доминиращата роля на Спарта над Атина, сега трябваше да докажа, че това става чрез политически машинации. Върнах се девет века назад и избрах за своя пример двама герои, които бяха приковали Академията към бойното поле — Александър и Аристотел.

Петнистата Луна се беше скрила зад главите на студентите, озарявайки короните на дърветата с призрачно сияние. Представих си Александър и Аристотел, застанали точно на това място, под недокоснатата от човешка ръка Луна. Младият генерал моли стария философ за помощ при преобразяването на Делоската симахия в сила, способна да победи Поднебесното царство. Съгласно легендата двамата били вдъхновени от божествено видение от бъдещето, но прашните хроники в избата на Академията твърдят друго.

Спрях да си поема дъх, Клио също направи пауза, откъсвайки се за миг от мислите ми.

Огледах за първи път от час насам аудиторията. На лицата на преподавателите вече не се четеше скука. Бяха се привели напред, стиснали тогите си с пръсти, а в очите им пламтеше жив интерес. Студентите се клатушкаха напред-назад на кръстосаните си крака. Лицата им бяха като на менади, готови да разкъсат жертвения агнец за прослава на Дионис.

Преди Клио да завладее ума ми отново, изведнъж се появи Атина и спря гласа ми с непоискана мъдрост. Палада ме накара да надзърна в очите на преподавателите и студентите и да разбере, че не са чули това, което се опитвам да им кажа. Бяха узнали малко от истинската история на Академията и това ги бе накарало да се почувстват горди. Ако им бях разкрил истината за Александър и Аристотел, нямаше да ми повярват. Побърканият Аякс, ще си кажат, дано архонтите не му възлагат големи надежди.

Напрежението на тяхното изострено внимание ми подежда като хладен душ. Нищо нямаше да се промени, ако им бях казал, че Аристотел е заговорничел с Александър за прогонването със сила на платонистите от Академията. Ако им бях доказал, че създателят на съвременната наука е пожертвал любимата си философия заради едно момче, което се е смятало за божество далеч преди смъртта си. Тези последователи на истината не даваха пукната пара, че Аристотел е изоставил мечтата си за обединение на всички познания, за да поеме

ръководството на едно училище, основано от Платон — учителя, когото е мразел.

Стоях, застинал неподвижно между двете богини, всяка от които разчиташе на моята вярност. Тогава не знаех защо Атина покровителства лъжата и измамата в своя собствен дом, но сега, струва ми се, се досещам. Помолих Клио за прошка и щом отворих наново уста, изрецитирах официалната версия на легендата за това как двамата герои работели рамо до рамо за добруването на всички.

Когато словото ми секна, преподавателите и студентите скочиха като един и ми благодариха, задето им бях показал колко ценна е историята. Дори старият Писистрат се извини за поведението си в началото.

Обърнах им гръб и в сянката на близките дървета зърнах капитан Жълт заек, която ме гледаше с онзи презрителен поглед, който спартанците пазят за страхливците. Но после нещо се промени в лицето ѝ и там се изписа удивление. Нима знаеше, че бях предал богинята, на която бях обещал да служа, а после някой дух я бе заговорил и я бе убедил да не се поддава на гнева си? Тъй като не посмях да я попитам, така и не узнах отговора и мога само да предполагам, че и тя беше видяла Музата на историята в горичката на Атина и бе споделила малко от вдъхновението ми.

Жълт заек ме отведе обратно в покоите за гости и излезе навън, за да вземе поста си.

Една робиня ми донесе купа с вино, което излях на мраморния под в чест на Клио. После се излегнах на кушетката и докато заспивах, стори ми се, че чувам двете богини да разговарят. И двете ми се сториха доволни. Защо? — запитах се, докато Хипнос ме поемаше в обятията си. Защо не ми се сърдеха нито Мъдростта, нито Историята?

---

[1] През IV век пр.н.е. Аристотел формулира произхода на живота като самозараждане на живата от неживата материя — бълхите и мишките се раждат от мръсното пране и от хранителните отпадъци, червеите и мухите от разваленото месо и т.н. — Б.пр. ↑

Г

Тихи спорещи гласове, идещи иззад завесата на входната врата, ме извадиха от лепкавата просъница. Бяха като първия късен есенен повей, възвестяващ приближаващата зима.

— Какво става тук? — чух глас с подчертан индийски акцент. Само след секунда го познах: Рамоночон! Слава на боговете, че беше жив и здрав! — Къде е Аякс?

— Командир Аякс е вътре — отвърна капитан Жълт заек. — Не може да влезете.

Седнах на кушетката, отметнах тънката завивка, загърнах се с тогата, която бях носил предната вечер, и дръпнах завесата. Жълт заек незабавно застана между мен и Рамоночон и ми даде знак с ръка да не се приближавам повече.

— Аякс — обърна се към мен Рамоночон. — Какво означава всичко това? Защо си под охрана?

Рамоночон бе отслабнал видимо през месеца, откакто се бяхме разделили, късата индийска туника висеше върху мършавото му тяло. Лицето му имаше измъчен вид, сякаш не беше спал от векове. Кожата му беше изсъхнала и напукана, като да го бяха прекарвали през цех за щавене на кожи. Само в гласа му се долавяше необичайно спокойствие, все едно че на главата му не висяха хиляди нерешени задачи.

— Всичко е наред, капитан Жълт заек — рекох. — Това е главен динамик Рамоночон, мой колега и приятел. — Обърнах се към индиеца. — Влез в спалнята, ще ти обясня.

Моята телохранителка отстъпи встрани и аз пропуснах Рамоночон през завесата. Тя обаче ни последва, като не сваляше бдителен поглед от приятеля ми.

Рамоночон наклони глава и ме погледна подканящо.

— Бях нападнат, докато се връщах в Атина.

Той се оцъкли и лицето му придоби израз, заради който немалко от онези, които не го познаваха, го смятаха за тъповат. След това

примигна, навярно осъзнал как изглежда, пое си четири пъти дълбоко въздух и смени това изражение със загадъчно безразличие.

— Нападнат? — повтори той, като че току-що бях казал някаква шега.

— Бойно хвърчило, което се появи неочаквано в средиземноморското небе и се опита да потопи търговския кораб, с който плавах.

— Бойно хвърчило? Тук? Това е... — той млъкна и пое нови четири бавни вдишвания. — Как е възможно такава нещца?

Нямах отговор. Донякъде ми беше трудно да проумея държанието му. Можех само да изучавам лицето му, преминаващо през мигове на изненада, вдишване и контрол. Все едно да гледаш актьор, подготвящ се за роля, която не му е по вкуса.

— На теб да ти се е случило нещца? — попитах. — Някакви проблеми по обратния път от Индия?

— Не, Аякс — отвърна той, — пътуването ми беше безметежно. Разкажи ми повече за тази атака срещу теб.

Докато му описвах случката, очите му се разширяваха все повече и на лицето му се четеше недоверие. Донякъде се успокоих от нормалната му реакция, но тъкмо когато „Лисандер“ трябваше да сваля вражеския въздухолет с един точен изстрел, изненадата на лицето му се скри, заменена от онова сънено изражение на овладяно вълнение, сякаш актьорът познаваше добре тази част и си беше поставил маската на спокоен демон.

Разстроен, помъчих се да го предизвикам, като описвах подробно опасността, на която бях изложен, назряващата експлозия на парната машина и намесата ми за спасяването на кораба. Но Рамоночон остана безразличен. Разказът ми приключи без коментар след момента, в който капитан Жълт заек ме взе на борда на „Лисандер“.

Рамоночон помълча известно време, след това попита с отлично овладян глас:

— Кога най-рано можем да те качим на кораба, за да си в безопасност?

Вместо мен отговори Жълт заек:

— „Сълзата на Чандра“ ще пристигне на небесния пристан в Атина в един следобед.

Погледнах към водния часовник в североизточния ъгъл на стаята. Оставах ни пет часа. Мисълта, че трябва ги прекарам в Академията и да приема колегите, които ще дойдат да ме поздравят за снощния ми „триумф“, накара стомаха ми да се свие мъчително. Исках да се махна оттук, преди останалите да са се събудили.

Но къде да ида? Внезапно пробуден спомен, придружен от деликатния мирис на цветя и мед, ме примами към едно от любимите ми места в Атина.

Имаше една малка пекарна на ъгъла на тясна уличка на половин миля от Академията, встрани от шумотевицата на булевардите. Пекарят беше възрастен човек, чието семейство се занимаваше с този занаят от хиляда и двеста години. Каменните стени бяха просмукани със сладникавото ухание на прясно изпечен хляб, замесен по рецепта, която не беше променяна от векове. Единствената разлика между този пекар и неговия прапрапрадядо беше, че използваше фурна от самозагряващ се метал вместо от тухли и пепел.

Не се сецах за друго местенце, където бих искал да бъда. Представях си как похапвам димящ хляб с маслини и зехтин и обсъждам миналото на Атина с пекаря, търсейки утеха в любимата ми история.

Казах на капитан Жълт заек, че ми се ще да се разходя по атинските улици и да се срещна с истински, нормални хора, живеещи както своите предци още от времето на микенците, които са охранявали Пелопонес, а не с досадни чиновници и надменни учени.

— Не, командире — отсече Жълт заек с решителността на Зевс, когато съобщава какво е отсъдил. — Не мога да ти позволя да поемаш повече рискове.

Дочух шумове откъм коридора, роби, които миеха пода и бършеха прах от статуите. Скоро студентите щяха да се събудят за сутрешните си занимания и заедно с тях щяха да наизлизат преподавателите. Академията се размърдваше и аз исках да я напусна, преди да примигне с гурелясали очи и да ме забележи.

Атина ме потупа лекичко по рамото и ми прошепна кой път да избира. Въпреки че моята телохранителка ми забраняваше да посетя сърцето на града, тя не можеше да ми попречи да видя душата му. Обърнах се към капитан Жълт заек:

— Може ли да отидем в Акропола? Бих искал да помоля за прошка Клио.

— Разбира се — рече тя и в блясъка на златистите ѝ очи съзрях одобрение. — Дори поднебесните не биха нападнали едно светилище на боговете.

Написках се със студена вода и полях тялото си с благовонно масло, облякох туниката си за пътуване, взех две ябълки и парче хляб от препълнения поднос, който донесе една робиня, и заедно с Жълт заек и Рамоночон напуснах Академията. Дори не погледнах назад към стаите и горичката, които едва ли щях пак да видя.

Капитан Жълт заек поръча да ни отделят самостоятелна капсула във вакуумния тунел. Мъжете, които охраняваха станцията, взеха да мърморят недоволно, когато се образува малко задръстване, но нито един войник не би дръзнал да оспори заповедта на спартански офицер. Пътуването от покрайнините до центъра на Атина премина спокойно и безметежно. Бях погълнат от мислите си, търсейки най-добрата форма да поднеса извинения. Рамоночон се бе облегал на седалката и навиваше тънка кожена каишка. Беше затворил очи и си шепнеше тихо, но не чувах думите, които произнасяше. Капитан Жълт заек седеше до мен с изпънат гръб, зорки очи, едната ръка положена на дръжката на меч, другата върху торбата с амуниции в основата на вакуумета. Изглеждаше като назряваща буря, готова да порази всеки със светкавиците си.

Слязохме на последната станция и късно сутринта се озовахме близо до западната стена на Акропола, откъдето изкатерихме стълбището към свещения хълм. Пред портата вече се бе скупчила малка тълпа поклонници. Жителите на Атина идваха да отдадат почит и да помолят боговете за благоразположение в техните начинания, а заедно с тях се редяха и гости от провинцията, тръпнещи да зърнат с очите си оригиналната статуя на Атина, от която са направени безброй копия за всички храмове на Симахията.

След като се озовахме зад стените на светинята, капитан Жълт заек изглежда почувства, че сме в безопасност, и ни остави с Рамоночон сами, за да навести малкия храм на Атина Нике, който бе

южно от входа. Предположих, че е отишла да моли богинята на победата за помощ при изпълнение на дълга ѝ.

Рамоночон и аз се изкачихме до върха, заобиколихме синьочервения Партенон, преминахме по каменната пътека до другата страна на Акропола и влязохме в Ерехтейона, където се помещават повечето богове. Подминахме статуята на Атина, закрилницата на града, и се спуснахме по късото стълбище до галерията с помаловажните богове.

Приближих неуверено нишата, където се помещаваха Музите, свел глава, протегнал ръце с купичка вино, което предлагам като възлияние на Клио, сетне ѝ зашепнах:

— Богиньо, която ме спаси от отчаянието и ме дари с нов живот, която напълни устата ми с правдиви думи, когато не знаех какво да кажа. Прости ми, че не завърших речта ти в Академията. Но те нямаше да ме чуят. Оставям се на милостта ти и се кълна пред Зевс на небесата, Посейдон във водите и Хадес под земята да сторя всичко, що е нужно, за да ти служа вярно оттук насетне.

Обърнах гръб на гладко издълбаната ниша и видях Рамоночон да се кланя престорено на боговете, а на лицето му, за моя изненада, се четеше безразличие, дори отвращение. Не можех да разбера какво е станало с него. Винаги е бил богобоязлив човечец, пламенен в молитвите си и пожертвованията към огромния брой индуистки богове, но не е пропускал да отдава почитта си и на гръцките. Нямах търпение да го укоря за поведението му, но не посмях да го сторя пред боговете, на чието благоразположение разчитах.

Тъкмо бях приключил с молитвите си пред Музата и се готвех да си вървя, когато Рамоночон протегна ръка и ме спря. Даде ми знак да се отстраним от десетината поклонници, наобиколили статуите на божествата.

В един тъмен ъгъл Рамоночон бръкна под туниката си, извади свитък и го пъкна в ръкава на моята тога.

Свитъкът не беше папирус, а притежаваше крехката чупливост на оризова хартия, което означаваше, че идва от Поднебесното царство. Разгънах началото и видях сложните йероглифи, които използват за писане поднебесните. Заглавието гласеше: „Записки на историка“ от Съма Циен.

Едва не скъсах хартията от възмущение. Ето един документ, за който бях чувал само слухове. Беше написан от най-великия историк на Поднебесното царство и според запознати описваше в подробности нападенията на Александър срещу поднебесните и политическите катаклизми, които бе предизвикал сред тях.

— Зная, че отдавна мечтаеш да го прочетеш — произнесе Рамоночон с тънка усмивка, прикриваща задоволството му.

— Благодаря ти — прошепнах, но не знаех дали казвам тези думи на приятеля си, или на богинята на историята, която с това вероятно ми даваше знак, че ми е простила. — Как Се сдобих с това? — попитах Рамоночон.

— Натъкнах се случайно на него в Индия — отвърна той уклончиво. Разбрах, че не иска да ми разкрива повече.

Скрих документа грижливо в гънките на тогата си, тъй като никак не исках моята телохранителка да забележи, че нося в себе си поднебесни документи. Спартанците изпитват вродено недоверие към всички, които проявяват прекомерен интерес към врага.

Открихме капитан Жълт заек в Партенона и се присъединихме към тълпата, която поднасяше дарове на позлатената статуя на Атина. Обиколихме храма, като зяпахме тълпата и спряхме при скалата, откъдето се разкриваше великолепна гледка към града. Хелиос бе достигнал най-високата точка на своето пътуване през небето. След това се върнахме при капсулата и прекосихме за съвсем кратко града, за да се срещнем със „Сълзата на Чандра“.

Мерките за безопасност в околностите на небесния пристан бяха по-затегнати от всякога. Четирима пазачи вместо обичайните двама стояха при масивните стоманени врати, водещи към сложния лабиринт от складове, канцеларии и жилищни помещения за робите около високия стоманен стълб на пристана. Часовите прегледаха три пъти идентификационния ми свитък, опипвайки печатите за признаци на фалшификация, и се увериха, че съответствам напълно на описанието в него. С Рамоночон бяха още по-внимателни и дори поискаха от мен да се закълна във водата, земята и вятъра, че той е точно този, за когото се твърди в документите. Капитан Жълт заек, разбира се, бе пропусната безпрепятствено. Няма никакъв начин да се фалшифицира спартанското излъчване, което тя притежаваше, и нито един обикновен

войник не би подложил на съмнение почтеността на спартански офицер.

Проправихме си път през тълпата от роби, товарещи огромни дървени сандъци на широки бронзови левитиращи платформи, увиснали на сантиметри над земята; чиновници, проверяващи товарителниците и нареждащи на робите да отнесат този товар лунно вещество в онзи склад, да извадят сандък с току-що произведени вакуумети, да го приготвят за изпращане и да внимават къде мъкнат палетите със злато. „Гледайте какво правите, мързеливи северняци, не знаете ли, че ониксът е чуплив?“ „Отваряй си очите, ей, ти, ох, прощавайте, командире... капитане... Вътрешната порта е в тази посока“.

Бяхме подложени още веднъж на щателна проверка при вътрешната порта, водеща към двора, който заобикаляше самия пристан. Докато чакахме да преминем през този контролен пункт, над нас се появи „Сълзата на Чандра“. Приближаваше се откъм източния хоризонт. Моят кораб представляваше дълъг цяла миля къс от Луната, оформен от екипа на Рамоночон като идеална сребърна сълза. Той прелетя величествено над града, в началото само блещукащ диск в небето, не по-голям от обол. Десетина малки черни точки се виждаха по долната му страна — напълнени с вода баластни топки, които контролираха снижаването на кораба. „Сълзата на Чандра“ нарастваше с приближаването си към земята. Сребристата светлина, която разпръскваше, бързо се усилваше и накрая засенчи сиянието на слънцето. На около миля над повърхността корабът се скачи с върха на небесния пристан. Чу се дрънчене на стомана и тънко, пронизително пицене, наподобяващо звука от каменна камбана, но това бе неподправеният хармоничен тон на Луната, една от седемте ноти от музиката на сферите.

Вдигнах изпълнен с копнеж поглед и единствената ми мисъл беше как час по-скоро да се озова на борда.

Най-сетне ни пропуснаха през последната врата в централния двор. Тук имаше тълпа от роби и войници. Войниците проверяваха щателно съдържанието на сандъците, преди да ги оставят на робите. На свой ред робите отнасяха товара до полусферични транспортни капсули, след което изтикваха капсулите в празните, издигащи се нагоре тръби на пристана. Огромни парни машини със свистене

изсмукваха въздуха от тръбите. След това земята затреперваше, докато изтласкващата лопата, скрита в дъното на тръбата, притискаше капсулата и я изстрелваше силно право нагоре към товарния отсек на „Сълзата на Чандра“.

Сред цялата тази бъркотия ние забелязахме един човек, който не беше облечен нито като войник, нито като роб. Клеон, с късата си критска туника и плетените въжени сандали.

Той прекоси двора тичешком като подплашено пиле, посочи няколко сандъка и настоя те да са следващите, които да натоварят. Ухилих се на Рамоночон и той ми отвърна с полуусмивка, която бързо се стопи.

— Клеоне, какво е това? — извиках, за да ме чуе над свистенето на парната турбина.

— Аякс! — изпищя радостно той. — Няма да повярваш какво се случи! Аз... — обърна се и кресна на един войник, който се беше отправил към тръбата. — Внимавай с това вътре! Можеш да купиш половин Персия с него! — сетне се обърна към мен. — Взех арески витла. Ще спестим цяла седмица от полета.

— Какво си направил? — поклатих глава, надявайки се шумът да ми е попречил да чуя правилно. Ареските витла са най-мощните въздухоразредители, конструирани някога. Напълно сглобени, те представляват четирийсет пръчки от монолитно огнезлато, всяка дълга по половин миля. Бяха предназначени за изследователска мисия до петата планета, не за „Сълзата на Чандра“. Потреперих при мисълта каква дупка е зейнала в бюджета ни и колко много услуги ще дължим двамата с Езон на командирите на другите проекти. — Проклет да си, Клеоне! Пратих те в Крит да смениш няколко счупени витла, не да откраднеш най-скъпите устройства, изработвани някога от Академията. И какво толкова каза, че да накараш небесните навигатори да ти ги дадат?

Клеон се засмя налудничаво. Зъбите му блеснаха наред мургавото лице, кафявите му очи излъчваха сребриста светлина.

— Показах им пълномощното, което получи от Кройс.

Поклатих смаяно глава. Атинските архонти ще поискат главата ми на поднос заради подобно неправомерно използване на пълномощното.

Клеон ме потупа успокоително по ръката.

— Не бери грижа. Ареските конструктори пратиха куриер до Делос, преди да ми дадат витлата. Кройс лично одобри прехвърлянето. Гилдията на небесните навигатори ми е толкова ядосана, задето им измъкнах този дар божи под носа, че нищо чудно да ме изгонят завинаги.

Не можех да повярвам, че подобно нещо го прави щастлив.

— Тези витла бяха предназначени за „Копието на Арес“. Даваш ли си сметка какви сериозни преустройства ще трябва да извършим по корпуса на „Сълзата на Чандра“, за да можем да полетим?

— Това не е проблем — започна той да си тананика радостно и се обърна към Рамоночон. — Няма да е трудно да се нанесат корекции в динамиката, нали?

Рамоночон примигна, сякаш не беше чул разговора ни.

— Хъм. Ами да, предполагам...

Да не би всички мои подчинени да се бяха побъркали? Цели две години Рамоночон ваеше „Сълзата на Чандра“ така, че да може да полети до Хелиос и да се върне обратно, със или без парче от Слънцето. Сега Клеон само с един замах бе обезсмислил труда му, а Рамоночон се държеше така, сякаш ставаше въпрос за съвсем дребен проблем.

— Да вървим — подкани ни Клеон. — Ще вземем следващата капсула нагоре. Нямам търпение да започна преизчисленията на курса на полета.

Той изтича при пътническата капсула и се шмугна вътре.

Рамоночон сви рамене и го последва в полусферата със стени от огнезлато и стомана. Пристъпих след тях, а капитан Жълт заек беше последна.

Четиримата се пристегнахме с ремъци за подплатения с памучен килим стоманен под, облицован с дебела кожа и с достатъчно възглавници, за да се чувства удобно дори някоя индийска принцеса. Усетих леко сътресение под нас и през едно от малките прозорчета видях роби да наместват левитираща платформа под капсулата и да ни дърпат към тръбата на небесния пристан.

Погледнах нагоре през прозрачния кварцов покрив, зад който имаше цяла миля от мрак, осеян с мънички сияещи точки от огнезлато. Стълб от звезди, различни съвсем ясно в разреждения

въздух, през който щяхме да прелетим като изстрелян от оръдие снаряд.

Парните двигатели засвириха, докато изсмукваха въздуха от тръбата. Ние чакахме. Рамоначон дишаше отмерено. Клеон си подсвиркуваше, изчислявайки най-добрата траектория за движение между небесните сфери с музикалните формули на Питагор. Капитан Жълт заек лежеше неподвижно като труп. Аз се вкопчих в меките възглавници под мен и започнах да отброявам назад от сто.

На шейсет и четири изтласкващата лопата се блъсна в основата на капсулата и ние полетяхме нагоре. Дъхът ми секна, докато се стрелнахме от изкуствените звезди към истинските.

Минута по-късно последва оглушително дрънчене от сблъскването на полусферичната капсула с върха на стълба. Кожените ремъци се впиха в гърдите и краката ми за един кратък миг, в който тялото ми се опитваше да продължи полета. След секундно колебание във въздуха капсулата се отказа от първоначалната си посока и падна обратно, но само няколко стъпки. Подът издрънча като приглушен гонг, пращайки мъчителни тръпки по тялото ми, и ние се блъснахме в прихващащата платформа, разгъната автоматично от хангара на кораба, за да не позволи да пропаднем обратно.

Поех си дъх и започнах бавно да разкопчавам ремъците. Чувствах мускулите си крехки и трошливи като изсъхнала тръстика. Страничната врата на тръбата се отвори и през нея нахлу свеж въздух и светлина. Двама корабни роби изтеглиха капсулата и затвориха тръбата, за да може да бъде обезвъздушена за следващия товар нагоре. Сега вече отвориха вратата и на капсулата и водени от капитан Жълт заек, ние я напуснахме и се озовахме сред сребристия пейзаж на моя кораб. Прохладният, чист въздух на височината, на която се намирахме, погали приятно кожата ми, всмуквайки влагата, която носех със себе си от повърхността. Подът се притискаше към краката ни, но аз знаех, че това е само естественото кръгово движение на лунната материя, което се сблъскваше със също така естествения стремеж на моето тяло към Земята. Въпреки това го възприех като любяща прегръдка.

От сребристото сияние изникна мъж с броня от черен бронз и ми отдаде отривисто чест. Анаксамандър, началникът на охраната на „Сълзата на Чандра“, изглеждаше същият, както преди месец, когато

напуснах кораба: висок, с лъскава тъмна кожа, мускулист, перфектният образ на спартански офицер — само дете, за негово съжаление, не беше спартанец, нито бе получил обучението си в най-доброто военно училище на света. Гордата му осанка и мрачното стоическо лице само целяха да прикрият яда му от факта, че беше достигнал най-горното стъпало, което щяха да му позволят в армията на Делоската симахия.

— Командир Езон разпореда среща на командния състав след час — обяви той, без да си прави труда да ни поздравява.

Кимнах. Също и Рамоночон. Клеон изглеждаше съкрушен.

— Но аз трябва да инсталирам витлата.

— Няма време — изръмжа Анаксамандър. — Моите хора... — продължи той и в гласа му се долови гордост, че разполага с хора под своя команда. — Моите хора ще трябва да проверят сандъците от капсулата, преди да бъде разопаковано снаряжението. — Той направи пауза и огледа Клеон от височината на своите два метра. — Става въпрос за безопасността на кораба.

Анаксамандър се обърна към мен, но когато погледна над рамото ми към капитан Жълт заек, обичайната му арогантност се пропука. Спартанската й перфектност заслепяваше неговото умело прикривано позъорство, както светлината на слънцето заслепява тази на лампата.

— Среща след час — смотолели той и отново ми отдаде чест, по-несръчно от когато и да било.

Клеон видя в това възможност да влезе в спор с началника на охраната, но Рамоночон го спря с леко потупване по рамото.

— Работата няма да ни избяга. Командир Езон сигурно има важни причини, за да ни кани на среща.

Рамоночон ме погледна въпросително и аз поклатих глава. Като се изключи безстрашният му стил на пилотиране, Клеон беше човек неуравновесен и склонен да се поддава на настроения. Не ми се щеше аз да съм този, който ще му разкаже за нападението.

Клеон ни изгледа ядосано, после фиксира с поглед Анаксамандър.

— Кога смяташ, че ще бъдат натоварени и последните припаси?

— След двамайт минути.

— В такъв случай ще се погрижа да потеглим преди началото на срещата.

Клеон вдигна пътническата си чанта и калъфа с лирата, кимна на останалите, обърна се към носа на кораба и се отдалечи с толкова достойнство, колкото можеше да има в походката на наперен щурец. Проследих го как подприпква през равнината, която делеше хангара на кораба от навигационната кула, където живееше и работеше. Изгубих го, след като изчезна зад мраморния амфитеатър, който се издигаше непосредствено пред сияещата кула от гранит и лунна скала, помещаваща моя дом.

Рамоночон ми кимна и пое с неуверена крачка към кърмата, заобикаляйки високия хълм в центъра на „Сълзата на Чандра“, вероятно за да се насочи към подземната лаборатория.

Десетина от войниците на Анаксамандър вече се бяха събрали и чакаха нетърпеливо пред вратата на тръбата. Зад тях два пъти по толкова мускулести роби северняци пристъпваха от крак на крак. Бях отсъствал толкова дълго, че ми трябваша няколко секунди преди да се досетя, че очакват моето разрешение, за да започнат инспекцията на товарите.

— Продължавайте, началник на охраната — рекох на Анаксамандър. Той козирува, докато се обръщах, и разпореди на хората си да се заемат със сандъците.

Капитан Жълт заек тръгна с мен към левия борд. Около десетина минути крачехме върху голата лунна скала, преди да стигнем стоманения купол, който служеше за спално помещение на младшите учени. Помислих да пъхна вътре глава и да поздравя своите подчинени, но реших да изчакам след срещата. Вместо това продължих още петдесетина крачки до малката мраморна постройка, вдигната на входа към моята пещера. Като старши офицер на кораба разполагах със собствено жилищно помещение, докато в по-голямата си част членовете на екипажа обитаваха общи спални на левия борд или казарми на десния.

Минах покрай зелените и червени дорийски колони на входа на моя дом и се озовах в едно празно помещение, в което имаше само спираловидна стълба, изсечена във вътрешността на „Сълзата на Чандра“.

Ръката ми се плъзна машинално по излъчващата сребристо сияние гладка стена, докато се спусках надолу към затъмнената квартира. Затъмнена? Робите вероятно бяха оставили нощните завеси

да закриват стените, тавана и пода — тези завеси бяха необходима предпазна мярка, ако искаш да спиш в пещера, издълбана във вечносияеща скала. Неведнъж преди се бе случвало членове на екипажи на други небесни кораби да се побъркат от изнурителното усилие да жумят срещу постоянната лунна светлина.

Спрях, за да се ориентирам в тъмнината. Съществувахе вероятност робите да са размествали някои от мебелите и не ми се искаше да се спъна. Но в мига, в който влязох в пещерата, някой се пресегна, сграбчи ме за ръката, завъртя ме и ме метна на пода. Нечия ръка затисна устата ми, преди да успея да извикам. Един глас прошепна в ухото ми на развален гръцки:

— Недей да се бориш. Инак умираш в болка.

В противовес на колебливото произношение, в думите се долавяше почти спартанска непреклонност.

После чух глухо тупване и ръката падна от лицето ми. За миг бях притиснат по-силно към земята, после нападателят изчезна от гърба ми. Претърколих се и скочих. Не виждах какво става, но бях сигурен, че капитан Жълт заек се сражава за живота ми в мрака.

Изтичах при стената и намерих пипнешком тежкия памучен шнур. Дръпнах го и нощната завеса на дясната стена се нави към тавана. Сребърна светлина окъпа помещението, озарявайки две борещи се фигури. Жълт заек разменяше удари с меч от къса дистанция с мъж, облечен в сиво копринено джи. Поднебесен на моя кораб!

Изтичах при бюрото, наместено в една овална ниша в дъното, вдигнах тежкия махагонов стол и го метнах към гърба на поднебесния. Той понечи да клекне, но в този миг Жълт заек го прониза в гърдите и стоманеното острие премина с лекота през коприна и кожа, за да спре в сърцето. Мъжът се строполи беззвучно на пода.

Спартанският капитан се наведе, за да се увери, че нападателят е мъртъв, сетне се приближи към мен.

— Никога повече не се излагай на риск! — изръмжа тя и непоклатимият ѝ стоицизъм за миг се преобрази в най-обикновен човешки гняв. — Тук аз пазя теб, а не ти мен. Ясно ли е?

Кимнах.

— Добре ли си? — попитах.

— Нищо ми няма — отвърна тя. — Чуй ме внимателно, командире. Ти не си войник, присъствието ти ме затруднява по време на бой, защото трябва да следя къде си. Следващия път, когато се случи нещо такова, намери си скривалище и остани там.

— Следващият път?

— Да, командире, следващият път. Докато не разбере как един вражески убиец се е промъкнал на кораб, за който се смята, че е напълно безопасен, трябва да предполагаме, че ще има и нови опити за покушение срещу теб.

— Разбрах, капитане.

— И ще правиш каквото е необходимо за своята безопасност, нали?

— Стига да не бъде в разрез с моите задължения.

Тя кимна, обърна се и огледа помещението, за да се увери, че за момента няма друга заплаха, после пак се наведе над трупа.

— Японски командос. Поднебесните не ги използват често.

Тя вдигна трупа с лекота и се отправи към стълбата.

— Ще ида да си поговоря с този ваш началник на охраната, а ти се приготви за срещата.

Останах сам в собствения си дом, където до преди малко ме беше чакал убиец. В моята пещера, на моя кораб.

Отпуснах се уморено на пода и плъзнах поглед по стената, в която бяха издълбани множество отвори за свитъци. През първите няколко минути изпитвах силното желание да извадя някой свитък и да се потопя в научен или исторически трактат. Каквото и да е, само да забравя за всички убийци и телохранители.

Атина ме пробуди от вцепенението, тя спусна егида пред мисления ми взор и ми показа главата на Медуза, отсечена от Персей. Намекът на богинята беше съвсем ясен. Можех да седя на пода като каменна статуя или да се изправам като човек. Благодарих на божеството за навременната му подкрепа и се надигнах.

Съблякох мократа от пот туника и я хвърлих на пода до леглото, което бе в дъното на помещението. После отворих големия кедров скрин в долния край на кревата. Миризмата на свеж камфор и смирна ми подсказа, че по време на отсъствието ми се бяха грижили добре за моите дрехи.

До леглото ми бе поставена делва с благовонно масло, отсипах малко и го натрих върху ръцете и лицето си. Поех дълбоко въздух, за да проясня мислите си, и долових неприятната миризма на прясна кръв.

Изпълнен с нетърпение да напусна час по-скоро стаята, облякох дългата синя тога и закрепих златистата брошка с изображение на бухал, която показваше командирския ми пост, върху лявото рамо. Обух леки кожени сандали с подметки, подсилени за твърдата повърхност на „Сълзата на Чандра“, и скътах свитъка на Съма Циен на дъното на скрина.

С повъзстановено самочувствие напуснах пещерата и излязох на повърхността на моя кораб. Подът под краката ми бучеше и се тресеше едва доловимо, вятърът се беше усилил и въздухът бе хладен, хапещ и доста по-сух отпреди. Всичко това означаваше, че сме напуснали небесния пристан и кръжим на около четирийсет мили над Земята, като непрестанно се издигаме. Усещах как чистият въздух подрежда обърканите ми мисли в стройни, ясни редици, докато излишните атоми от вода и земя напуснаха тялото ми с всеки мой дъх. Няма учен, който да не знае, че тежестта на земната пневма^[1] може да замъгли човешкия ум и да оплете мислите му в алогични възли, но малцина осъзнават обратното, а именно, че колкото по-далеч си от Земята, толкова по-ясни стават мислите ти.

„Сълзата на Чандра“ продължаваше да обикаля около Земята с естествената си скорост, същата, с която кръжеше и Селена. Носът на кораба бе повдигнат леко нагоре, за да може да набира постепенно височина. Предпазливост, дължаща се на факта, че в този район на небето често се срещаха поднебесни патрули. Издигнем ли се веднъж над триста мили, щяхме да сме извън обсега на бойните им хвърчила.

Капитан Жълт заек ме чакаше пред входа на моята пещера. От тялото на убиеца нямаше и следа.

Тя зае позиция зад мен, докато вървахме забързано към хълма, който с Езон използвахме за срещи на командния състав. Пет минути преди срещата двамата с капитана стигнахме стълбището, издълбано от дясната страна на хълма, и се изкатерихме до заобиколената от колони площадка, която всъщност беше най-високата точка на кораба.

Входът откъм десния борд, също както предния вход и този към левия борд, бе украсен с висока петнайсет стъпки статуя на Атина и охраняван от двама войници на Езон. Тристранната симетрия на вратите бе нарушена от задния край на двора. В него се помещаваха три сини постройки — моят кабинет, корабната библиотека и канцеларията на Езон.

Двамата с Жълт заек влязохме през вратата и часовете ни отдадоха чест, докато ние се кланяхме на златисточервената статуя на богинята. В тази поза, с вдигнати копие и щит, Палада беше готова за война — пронизващият ѝ взор неспирно благославяше „Сълзата на Чандра“ и екипажа му с нейните бойни умения, а халцедоновият бухал на рамото ѝ гледаше навътре, към двора, дарявайки командирите на кораба с мъдростта ѝ.

Отправихме се към централната част на двора, където две триметрови статуи се издигаха на високи пиедестали. Едната беше на Аристотел, боядисана в друг оттенък на синьото. Великият учен държеше в протегнатата си дясна ръка стъклен модел на вселената, която се движеше, имитирайки вечното движение, заченато от Първичния двигател. Моделът блестеше на светлината, изобразявайки в най-малки подробности седемте планети, закрепени на техните концентрични кристални сфери, обикалящи в божествения си танц от цикли и епицикли около Земята.

Срещу Аристотел беше статуята на Александър. Тя бе изработена от обсидиан, в елегантен толтекски стил. Прочутият генерал държеше меч в едната си ръка, насочен с острието към земята, и копие в другата, обърнато нагоре, сякаш за да предизвиква боговете. И двете статуи пресъздаваха героите във величието на техните последни дни. Със своите осемдесет години Аристотел беше леко прегърбен, но в погледа му все така се долавяше искрата на гения. Александър, на седемдесет и седем, имаше дългата брада и насеченото лице на мъдрец, а мускулите му все още бяха запазили тонуса и силата, които спартанското обучение бе прибавило към изящството на македонския принц.

Двамата с Жълт заек стигнахме кръга от мраморни пейки между статуите, където щеше да се състои срещата. Останалите членове на командния състав — Клеон, Рамоночон, Михрадарий, Анаксамандър и разбира се, Езон — вече бяха дошли и в момента пустееше само

скамейката до Аристотел — моето място. Езон се надигна и тръгна срещу мен. Останалите също се изправиха.

Двамата спряхме един срещу друг и се здрависахме с пръсти върху лактите си. Видях тъга в сивите му очи, а крайчецът на устата му потръпваше, издавайки нервност, която нито той, нито който и да било спартанец би си признал.

Усмигнах му се, щастлив, че отново усещам неговото приятелство. Пуснах ръката му и огледах площадката.

Анаксамандър стоеше както винаги — изпъчил гърди и зареял поглед в небето, той изглеждаше, сякаш позира за статуя. До него беше Рамоночон. Дори не беше сменил дрехите, с които бе пътувал. Понататък Клеон пристъпваше неспокойно от крак на крак. Погледът му се стрелкаше между навигационната кула и Анаксамандър.

Обърнах се към Михрадарий. Беше облечен като мен, по атинска мода.

— Командир Аякс — рече той с официален тон. — Връщам ти кораба.

— Благодаря ти, главен уранолог — отвърнах. Михрадарий не изглеждаше нито облекчен, нито натъжен от това, че се бе разделил с командването, сякаш за него то не беше нито бремене, нито благословия, а поредната задача, с която да занимае ума си.

Езон ми кимна. Отидохме при масата в центъра и вдигнахме два златни бокала, пълни с кървавочервено вино. Обърнахме гръб на останалите, напуснахме кръга и се отправихме, аз към Аристотел, а Езон към Александър.

Спряхме в един и същи миг и изляхме виното в краката на героите.

— Благословен да е този съвет — рекохме.

— И нека не ни грози битка — заяви Езон.

— И нека не ни грози глупост — рекох аз.

— И нека сме здрави, по дух и тяло — произнесохме в хор.

— Благословен да е този съвет.

Виното потече по краката на статуите и се спусна в масивните сребърни купи пред тях. Двамата с Езон се извърнахме едновременно, оставихме бокалите на масата и заехме местата си в нашите кресла. Седнах и кимнах на Езон, оставяйки на него да продължи съвещанието.

— Преди два дена — поде той, — корабът беше на пристан в Южна Атлантия, когато получихме спешна пощенска капсула, пратена от Делос през Теночтитлан. Става въпрос за проекта „Човекотворец“...

Това ме изненада. Рядко получавахме каквито и да било сведения за другите два от Прометеевите проекти.

— В съобщението се казваше, че Аристократ от Атина, научен командир на проекта „Човекотворец“, е бил убит от двама японски командоси в тайната му лаборатория в пустинята Судан. Наредждаше ни се да усилим охраната и да назначим телохранител на нашия научен командир. — Той се обърна към мен и в гласа му прозвуча горчива ирония. — За съжаление нашият научен командир в този момент отсъстваше, тъй като бе решил да си вземе почивка.

Тези два дена на тревоги бяха оставили следи върху каменното му лице, но в гласа му звучеше познатото спартанско хладнокръвие. Езон продължи:

— Пратих съобщение до Спарта с молба да назначат капитан Жълт заек за твой телохранител. — Той кимна към нея. — Тя е най-добрият боец в армията на Симахията. Двете нападения срещу Аякс показаха, че съм реагирал тъкмо на време.

— Нападения? Какви нападения? — извика Клеон.

Езон кимна на Жълт заек и тя описа накратко атаката на бойното хвърчило и убиеца в тъмнината.

— Командир Езон — рече накрая. — Вече разпитах началника на охраната за възможните начини за проникване на японца на този кораб.

— И какви бяха вашите отговори, началник на охраната? — обърна се Езон към Анаксамандър.

— Господарю — поде Анаксамандър, опитвайки се да запази спокойствие пред лицето на двама очевидно недоволни спартанци, — на кораба има твърде много учени, за да може да се поддържа изрядна дисциплина.

— И въпреки това — заяви Езон — подобно нещо не бива да се повтаря. Предоставям на капитан Жълт заек всички пълномощия относно мерките, необходими за охраната на командир Аякс. Ти и хората ти ще ѝ се подчинявате безпрекословно.

Началникът на охраната отдаде чест, без да промълви нито дума, но усещах надигания се в него гняв като гръмотевиците в сключените

вежди на Зевс.

Езон продължи:

— От този момент, докато отпътуваме за Хелиос, контактите на кораба със Земята ще бъдат ограничени до минимум. Ще спираме колкото се може по-рядко, за да вземаме товари, и никакви отпуски повече.

Михрадарий понечи да възрази, но Езон го сръза с поглед.

— Охраната се затяга, всички постъпващи товарни капсули ще бъдат претърсвани, членовете на командния състав ще известяват постовете за всяко свое придвижване. Получихме заповед да назначим телохранител само на Аякс, но всеки от останалите старши научни специалисти също може да се сдобие с такъв, стига да пожелае.

Михрадарий и Рамоночон се спогледаха и поклатиха глави. Михрадарий изглеждаше обиден от предложението, а Рамоночон — само натъжен.

Клеон обаче поиска телохранител, както и удвоен пост на входа на навигационната кула.

Езон се закашля и ме погледна многозначително. Трябваше да кажа нещо, преди всички да са потънали в униние. Този път нямаше муза, която да ме вдъхнови, за да сплотя хората си, и аз произнесох това, което казвах винаги щом военните искаха да направим нещо, което не се нрави никому.

— За успешния завършек на проекта очаквам от всички да окажат пълно съдействие на нашата армия.

Те замърмориха, но се съгласиха. Езон кимна, окуражавайки ме да поема контрола над събранието. Извърнах глава към моя персийски заместник.

— Доклад за напредъка.

Михрадарий стана и се приближи до статуята на Аристотел.

— През месеца на твоето отсъствие аз приключих изпитанията на четирите прототипа на слънчевата мрежа. Заключението ми е, че модел Делта е единственият, който ще издържи натоварването по време на обратния полет.

Рамоночон вдигна глава и примигна изненадано.

— Нещо против да прегледам изчисленията?

— Ако настояваш — рече Михрадарий, — но без да обиждам интелекта ти, главен динамик, съмнявам се, че ще успееш да вникнеш

в същността им.

О, не, рекох си, само не поредният спор.

— Просто съм любопитен — намръщи се Рамоночон.

Михрадарий го изгледа продължително, сетне сви рамене.

— Ако желаяш, ще ти покажа дневниците на експериментите.

Рамоночон кимна и потъна в мълчание. Въздъгнах облекчено, малко оставаше между двамата да блесне искрата на спора.

Персиецът продължи:

— За конструирането на мрежа Делта ще са ни нужни двамайсет кубически стъпки афродитска материя, както и седем кубически стъпки хермеска.

Изругах полугласно. Да се сдобием с материал от Хермес беше доста скъпо начинание, но Делоската симахия поне разполагаше с база там. За скала от Афродита трябваше да се прати специална експедиция. Това, заедно с дръзкото решение на Клеон да поиска ареските витла, щеше да опустоши бюджета ни. Вече чувах крясъците на Кройс за това как прахосвам парите на Симахията. Но щом Михрадарий казваше, че са ни нужни, значи беше така.

— Започвай работа върху мрежата — посъветвах го аз. — Ще пратим запитване до Делос, надявам се да го одобрят. Ако ли не, можем да се отбием пътем на Афродита, да изкопаем нужните материали и да изплетем мрежата по време на полета.

Обърнах се към Клеон:

— Колко време ще ти отнеме монтажът на витлата?

Докато правеше изчисленията, той си тананикаше и потропваше с левия крак.

— Една седмица, най-много две.

— Рамоночоне, как стои въпросът с реконструкцията на кораба?

Той вдигна рязко глава.

— Съжалявам, какво ме питаше?

Какво му ставаше?

— Колко време ще ти е нужно, за да промениш динамичните характеристики на кораба съобразно новите витла?

— Хъм. Около месец.

— Толкова малко? — Смятах, че за толкова сериозни преустройства ще отидат шест седмици, дори два месеца.

Изглеждаше изненадан от въпроса.

— Да, предполагам.

— Нещо друго? — огледах останалите.

Никой не заговори. Слабият ветрец донесе шумове от ежедневието на екипажа. От предната част на кораба чух войниците на Езон да се упражняват. Във вътрешността робите наместваха товари из пещерите, във фермите за самозараждане стенеха полуоформени добичета. А от Кърмата долитаха пискливите караници на младшите учени, които извършваха дребни корекции по конструкцията на слънчевата мрежа.

Вдигнах очи към Хелиос, изгрял над нас в цялото си великолепиe. На дневна светлина сякаш самият Аполон говореше с устата ми:

— Човек и природа заговорничат, за да ни попречат — рекох. — Но въпреки това ние ще докоснем слънцето... Край на срещата — добавих, след като огледах бавно присъстващите. — Нека боговете ни благословят в това начинание.

---

[1] Пневма, или „дъх“ на гръцки, в учението на Филон (20 г. пр.Хр. — 40 г. сл. Хр.) е метафорично обозначение за нематериалните същества или въздействия. — Б.пр. ↑

Δ

Трябваше да се досетя, че нещо друго не е наред, о, Зевсе, мой дълг беше да го зная. Както и да бъдат съдени другите мои действия, както и да бъде разглеждана моята докса^[1], нека всички знаят, че се виня, задето проявих нехайство в командването си през тези първи три седмици на борда на „Сълзата на Чандра“.

Не биваше да приемам даровете на загриженост, с които ме отрупваше екипажът. За да ме опазят от нови опити за покушение, всички — сътрудниците ми, моята телохранителка, другият командир, дори робите — промениха навиците си за работа така, че да не ходя никъде другаде освен в моя кабинет и в пещерата.

Непрестанно получавах доклади от всички краища на кораба за хода на работата и проучванията. Роби ми носеха храната, за да не се налага да се отбивам в столовата. Въпросите, които имах, се предаваха на вестоносци, те издирваха човека, който ми е нужен, и се връщаха с неговия отговор. Оставаше ми само да седя на бюрото, да преглеждам заявките, да правя изчисления и да не преча на капитан Жълт заек да си изпълнява задълженията.

Честно казано, не беше особено трудно да се убедя, че изпълнявам дълга си. В края на краищата, дните ми не минаваха в безделие. Налагаше се да решавам всякакви сложни и объркани проблеми по снабдяването, породени от ограничения брой скачвания. На бюрото ми бе разстлана карта на света с отбелязани пристаните, на които щяхме да се отбиваме, и маршрутът между тях. Трябваше да изградя точна програма за срещи с нашите доставчици и те да бъдат информирани за нея. Така например огнебронзовият икосахедрон, важна съставна част на устройството за разгъване на мрежата, се изработваше в една фабрика в Коринт, а го докараха чак на южния край на Африка, за да бъде натоварен с резервни части за витлата на кораб за Южна Атлантея, където вече ни очакваха обсидиановите лещи. Три пакета, които можехме да приберем с три спирания, трябваше да пропътуват половината свят срещу огромни разходи само за да бъдат спазени мерките за сигурност.

Но това беше дребна работа, сравнено с изискванията и нуждите на фермата за самозараждане. Непрестанно получавах оттам тревожни запитвания за нови и нови материали, с помощта на които да посрещнат нарасналите ни нужди от храна. Не зная колко заявки за курешки от прилепи и мачкани теменуги съм получил, защото само специалист е наясно какви точно зловонни миазми участват в продукцията на крави, прасета и пилета.

На всичко отгоре имах и важна научна работа. Рамоночон префасонираше кораба, Клеон монтираше витлата, Михрадарий работеше върху мрежата, но самият слънчев фрагмент си оставаше мое задължение. Небесният огън е уникална субстанция, съществуваща в тялото на слънцето. Той гори милион пъти по-силно от земния огън, разрушава и поглъща материята като своя земен еквивалент, но за разлика от обикновения огън, е вечен и неразрушим, както са всички неща в небето. Накратко, това е огън, който не се разсейва, след като изгори — идеалното оръжие срещу нашите земни врагове.

Природата на небесния огън е такава, че веднъж откъсне ли се от Хелиос фрагмент от него, този фрагмент ще оформи сфера и ще издържи толкова дълго, колкото и самото слънце. Естественото движение на небесния огън, както на всички други небесни вещества, е кръгово, в орбита около Земята, с постоянна скорост. Слънчевата мрежа трябваше да овладее това движение и да превърне фрагмента в малка планета, кръжаща около „Сълзата на Чандра“. На теория всичко това изглеждаше съвсем просто и лесно. Но ние познавахме поведението на небесния огън само в пределите на Хелиос. От мен се искаше да изчисля как ще се държи той в по-плътния въздух на долните сфери, в богатата на влага атмосфера над Земята и върху солидното тяло на самата Гея. Бях отметнал по-голямата част от тази работа през изминалите три години, но теориите винаги подлежат на корекция, особено когато от действията ни зависеха животът на моя екипаж и съдбата на проекта „Слънчев крадец“.

И все пак през тези три седмици не моята работа бе център на всичко в живота ми, а безопасността, в сърцето на която беше капитан Жълт заек. Всяка сутрин, щом се събудех в леглото си в моята пещера, аз вдигах нощните завеси и я виждах, седнала с кръстосани нозе на пода, будна, измита, намазана с благоухания и облечена с броня. Знаех,

че спи на килима, защото тя самата ми го бе казала, но винаги изчакваше да заспя пръв, преди да си устрои гнезденце за през нощта, и се събуждаше преди мен, за да се приготви безшумно за ежедневните си задължения. След ставането ми тя пращаше роби да ме измият, облекат и да ми поднесат закуска, която по нейно нареждане първо пробваше някой от тях. После освобождаваше робите и излизаше на повърхността, за да огледа дали наоколо е чисто, преди да разреши и на мен.

По време на кратката разходка до моя кабинет тя държеше готовия за стрелба вакуумет в лявата ръка и оголен меч в дясната. Не позволяваше на никого да ни доближава освен на Езон или на войниците, на които тя имаше доверие. Горее на хълма ме оставяше в компанията на Езон, но продължаваше да кръжи из канцелариите като душещ плячка ягуар.

Едва след като се увереше, че няма опасност, тя ме пускаше в кабинета ми. Отвеждаше ме до бюрото, после заемаше позиция до вратата, неподвижна като статуя. Оставаше така, докато някой не се приближи до вратата. Тогава отстъпваше само крачка назад и отново полагаше ръце на оръжията.

Винаги чуваше посетителите далеч преди мен. Колкото и да беше шумно на кораба, с бръмченето на витлата, свистенето на вятъра, камбаноподобното звънтене от префасонирането, тя чуваше идващите още щом излязат на хълма. Можеше да ги разпознава дори по звука на стъпките. Ако познаваше човека, обикновено ми съобщаваше, че идва. Не го ли познаваше, караше ме да стана от бюрото и да застана зад нея, след това приклякваше зад вратата, готова да се хвърли напред в случай на необходимост.

Но макар да се чувствах спокоен в компанията ѝ и да изпитвах безмерна благодарност за нейните грижи, мълчанието, което тегнеше между нас, ме дразнеше. Непрестанно търсех теми, за да я заговоря, думи, с които да запълня празнината помежду ни. Но винаги съм изпитвал затруднение да общувам със спартанците. Двамата с Езон станахме приятели едва след като открих, че макар от раждането си да е откърмен с битки, стратегии и маршируващи армии, все пак в едно кътче на сърцето му се бе съхранил романтичният стремеж за пътешествия към външните планети. Всичко, което му разказвах за небесата, му действаше като вино, той таеше неподправено

възхищение към чудесата на сферите, притъпено при мен от дългите години досадни занимания по уранология.

Но капитан Жълт заек не притежаваше подобна романтичност. Тя изучи кораба до най-малки подробности, запамети имената на всички членове на екипажа и дори разпита Кловикс, старейшината на нашите роби, за неговите подопечни и така нататък, докато накрая познаваше „Сълзата на Чандра“ толкова добре, колкото ние с Езон. Но нищо от това, което ние вършехме, не ѝ правеше друго впечатление освен като допълнителен товар към нейните задължения.

Една нощ, почти в края на третата седмица, опитах да прехвърля мост между нас. Бях останал да работя до късно в кабинета, за да разчистя натрупалите се заявки. Кловикс ни поднесе вечеря — отгледано в лабораторни условия сърнешко, задушено със зехтин, риган и босилек. Освен това имахме два комата прясно изпечен ечемичен хляб. За пиене получихме голяма купа с вавилонско вино и вода, за да го разреждаме. Жълт заек пи само от водата, атлантейците не обичат вино. Освен това пушат тютюн вместо индийски коноп. През всичките си години, прекарани в Атлантея, така и не разбрах причината за това. Тютюнът не ти дава нищо. Конопът поне те отпуска.

Изтегнах се на кушетката, налапах голям къс сърнешко и парче хляб и изтрих мазнотията по брадичката си с ръкава на тогата. Жълт заек седеше с кръстосани нозе точно в центъра на стаята. Винаги ме изненадваше това, че в търсене на най-добра стратегическа позиция тя неизменно постигаше хармония с останалите предмети в кабинета. Бюрото беше вдясно от нея, в случай на нападение тя щеше да се претърколи под него и да открие огън. Аз се изтягах на кушетката пред нея, така че можеше да се изправи и да застане в миг между мен и опасността. Дървената врата бе зад гърба ѝ, залостена с металното резе, монтирано по нейно настояване — можеше да се обърне, преди вратата да бъде разбита. Стените, нашарени с отвори за свитъци, бяха вляво и вдясно. Дори да бъдеше обезоръжена по някакъв начин, тя би могла да измъкне някой от тежките калъфи от слонова кост за съхраняване на свитъци и да го използва за защита или нападение. Същото важеше и за факлите покрай стените.

Разположена на идеалното място, без да има нужда да се оглежда, тя бе фиксирала неподвижен поглед в мен. Не ме изпускаше

от очи дори докато се хванеше. Вземаше си малки късчета месо и ги поглъщаше незабавно, като птица, която се храни от чиния със семена.

Сипах си малко вино в купата, размесих го с вода и отпих дълбока глътка, преди да се опитам да я въвлека в разговор.

— От кой град-държава на ксероките си всъщност? — подех.

Тя стана, доближи отворите и извади свитък с карти. Нямах представа, че знае за съществуването им, лавиците ми дори не бяха надписани. Тя разгъна картата и посочи едно малко градче на река, която се спускаше към източния бряг на Северна Атлантея.

— Като малък съм живял доста в Атлантея — съобщих ѝ аз, опитвайки се да завържа разговор.

— Хъм — изръмжа тя.

— Баща ми беше военен губернатор на Етоуа в продължение на няколко години.

— Хъм.

Спрях да говоря на гръцки и преминах на ксерокски.

— Познавам добре твоята родина.

— Моята родина е Спарта.

— А Ксерокия?

— Тя ми помогна да стана спартанка.

Кимнах и замълчах. Кратък разговор, но достатъчен, за да започна да я разбирам. Повечето от постъпващите в спартанската военна школа запазват близки връзки с родната земя. Но други така привикват със суровата дисциплина, оскъдната храна, страданията и натоварването, че излизат силно променени. Стават воители, но не на родината си, а на Делоската симахия, или дори на град Спарта, на Нике, Арес, Атина — боговете на войната.

Казват, че когато като малък Александър постъпил в школата — един от първите чуждоземни възпитаници, приети там — бил вдъхновен от мечтата на своя баща да промени Симахията така, че тя да премине изцяло под македонска власт. Цар Филип бил доста изненадан, когато делоската армия се явила на прага на неговата малка страна, за да я завладее, а десеторно повече, след като се оказало, че я води не друг, а младият капитан Александър, дошъл да се разпорежда в неговия дворец.

На сутринта след моя разговор с Жълт заек открих какво се е случвало в останалата част на кораба, докато съм бил под строга охрана. Двама младши специалисти се опитаха да проникнат със сила в кабинета ми, като същевременно си разменяха обиди и ругатни на различни езици.

Единият от тях беше младият небесен навигатор Пандос, двацет и пет годишен скит с къса червена туника и скитска риза. По принцип приятен млад мъж, доста общителен. Човек не би си помислил, че момък като него би крещял подобни богохулствени слова, при това на няколко езика, като същевременно размахва пръчка от огнезлато. Жълт заек го сграбчи за ръката и изтръгна дългата две стъпки и дебела десетина сантиметра метална тояга. Той продължаваше да ругае другия мъж. Моята телохранителка постави тоягата върху бюрото и аз я погледнах. Върхът бе заоблен в полусфера с машинна точност, но основата беше нащърбена като скършен клон на дърво. Въздухът около пръчката бе прозрачен и разреден и изкривяваше гласовете в неприятно за слуха писукане.

Пандос изрева като разгневена мишка:

— Този глупак счупи едно от третичните витла.

Погледнах към спътника му, навъсен мускулест египтянин, облечен само с препаска и кожен колан за инструменти. Не си спомнях името му, но знаех, че е един от машинните техници, работещи при Рамоночон. Той беше също толкова възбуден и разгневен и размахваше накрайника на пясъкоструйник. От предния му отвор върху пода се сипеше влажен пясък.

— Тези птичи мозъци дори не дочакаха да приключим с шлифоването на кърмата, преди да започнат монтажа на витлата. Няма да носим отговорност, ако „Сълзата на Чандра“ се окаже неповратлив като бетонен блок.

Вдигнах ръка да замълчат.

— А сега кажете ми какво се случи — рекох със строг глас. — Един по един. — Посочих египтянина. — Ти първи.

Разказите им бяха наситени с пиперливи оскърбления, но все пак успях да сглобя картината. Оказа се, че префасонирането на кораба от хората на Рамоночон отнема повече от заявеното време, а Клеон нямал търпение да монтира новите арески витла, вследствие на което техните подчинени се хванали гуша за гуша кой къде да работи.

И през всичкото това време аз получавах на бюрото само сведения за безметежен напредък.

В сърцето ми кипна божествен гняв.

— Връщайте се по работните места — наредих. — Аз ще уредя въпроса.

Наметнах се с вълнена пелерина срещу острия вятър и следван от капитан Жълт заек, излязох навън.

Небето на височина от пет мили беше кристално ясно и Хелиос ни благославяше с постоянен поток от чиста златиста светлина. Спуснахме се по хълма към десния борд на кораба. Нямах търпение час по-скоро да стигна навигационната кула, но Жълт заек настоя да спазваме нужните предохранителни мерки. Изминахме разстоянието за половин час и всяка моя стъпка само засилваше гнева ми, задето съм бил мамен. Войниците на Езон излязоха да ни отдадат чест, докато минавахме покрай казармите, също както и артилеристите при батареята от вакуумни оръдия, но никой от тях не ни приближи. Не зная дали беше заради разпореждането на капитан Жълт заек, или отдалеч си личеше, че съм побеснял като някоя от фурните.

Тъкмо подминавахме амфитеатъра, когато Атина ме потупа по рамото. Припомни ми, че ако искам да получа отговори, трябва да съм спокоен — твърд, но спокоен. Влязох през вратата за актьорите в задната част на откритата към небето зала. Редове масивни пейки от лунен камък заобикаляха в полукръг сцената, изработена от земен гранит. От доста време екипажът не беше поставял някоя самодейна пиеса. Двамата с Езон възнамерявахме да сложим край на това мълчание веднага щом поемем на дългото пътуване към Слънцето, но ако не успееш да уталожа противоречията между Клеон и Рамоночон, то можеше и да не се състои.

Заобиколих ниската платформа, на която обикновено стоеше хорът, и се изкачих на сцената, за да заста на пред публика от един човек.

— „И вие, които сте властни над богатствата в този дом, чуйте, благосклонни богове. Скоро нека с нова кръв да се изкупи кръвта на убития“.

Цитирах „Орест“ от Еврипид, надявайки се да уталожа гнева си с красноречие.

— Това не е начин да овладееш гнева си — отвърна Жълт заек от централното място в залата.

— Как тогава? — попитах, изненадан и зарадван от съчувствието ѝ.

— Задръж го в сърцето си — отвърна тя и дори ми се стори, че различавам силуетите на Хермес и Атина, седнали на раменете ѝ, дарявайки я със спокойствие и мъдрост. — Остави го да придава сила на думите ти, но не му позволявай да ги насочва. В спартанската школа ни учат, че гневът е огън. Задръжиш ли го с мъдрост, ще те дари с вечна сила, изпуснеш ли го, ще избухне и ще остави само пепел.

— Благодаря ти — рекох. — Огънят е по моята част.

Напуснахме театъра и изкатерихме малката стълба от другата страна. Това, което съгледах от тази част на хълма, разпали огъня в душата ми като сухи дървета горски пожар. Динамици и небесни навигатори сновяха върху плоския нос на моя кораб като две племена воюващи мравки.

Водоразпръскващите скосители се намираха в опасна близост до огнемятащите пътни гредери. Кранове с тежки товари от камък и метал се поклащаха заплашително над тълпата. Предната оръдейна батарея бе издърпана назад върху левитиращи платформи по нареждане на някой от динамиците. Само на метри от нея инженери монтираха ареските витла над стрелата на друг кран, чиито въжета заплашваха да се оплетат с тези на монтажните машини на съперниците им.

— Спрете! — изкрещях.

Беше прекалено шумно, за да ме чуят, но тези най-отзад все пак успяха и предадоха на другите, докато най-сетне на носа на моя кораб се възцари тишина.

— Всички бригадири горе при мен.

Заместниците на Клеон и Рамоночон се изкатериха на хълма. Видях, че се готвят да ме засипят с оплаквания, и им дадох знак да мълчат.

— Не желая да чувам каквито и да било обяснения. Ще разговарям за това с началниците ви. Нареждам да разчистите всичко долу. Не ме прекъсвайте, не ме интересува колко ще изостанем от плана. Искам в този район да се възцарят ред и безопасност, преди да продължим с каквото и да било.

— Да, командире — отвърнаха и двамата едновременно.

— След това ще изготвите шестчасови поредни смени — динамиците ще са в първата. Ясно ли е?

— Но, командире...

— Попитах дали ви е ясно!

— Да, господарю — отвърнаха те и се върнаха при своите екипи.

Двамата с Жълт заек се отправихме към навигационната кула, докато работниците бавно се разотиваха. Жълт заек размени няколко думи с постовеите в подножието на кулата от лунен камък, след това тръгна пред мен и повдигна синята завеса, зад която започваше спираловидната стълба към диспечерската.

Моят главен навигатор седеше превит над писалището, подръпваше струните на лирата с една ръка и чертаеше с въглен в другата върху разпънатия папирус. Таблото, от което всъщност се управляваше корабът, бе предоставено на един от младшите навигатори, млада тиванка на име Хекуба, която не сваляше изплашен поглед от кварцовите прозорчета на приборите.

— Клеоне! — рекох аз, всмуквайки бавно пламъка от сърцето си, както Жълт заек вдишва дима от своята лула. — Трябва да поговорим.

Ръката му трепна и лирата издаде тревожен тон.

— Почти бях успял. Можех да съкратя три дена от времето за полета, а сега изгубих акорда.

Той вдигна глава, за да види кой го е прекъснал.

— Аякс? Какво правиш тук?

Не отговорих на въпроса му и посочих прозореца.

— Да си поглеждал навън наскоро?

Клеон се наведе да отърси въглена от хартията. Черният прах се спусна бавно на пода, после се разпръсна на пътечки по твърдия камък, тъй като кръговото движение на кораба го караше да следва неестествени вектори.

— Нямам никаква вина — рече той. — Просто се придържах към разписанието.

Той вдигна лирата и посочи залепения на стената лист. Беше изписан с познатия безупречен почерк на Рамоночон и указваше точните часове и дни, в които неговите динамици ще работят по различни части на кораба. Ако се съдеше по обстановката отвън, излизаше, че са изостанали с две седмици. За първи път от три години

насам хората на Рамоночон закъсняваха с изпълнението на своите планове.

Клеон прегърна лирата и изсвири питагоровите акорди за седемте сфери.

— Моите хора си вършат работата. Опитвах се да разговарям с Рамоночон за неговите работници, но той все повтаряше, че ще се погрижи, а после се връщаше към своите експерименти.

— Защо не ми каза за това?

— Съжалявам — промърмори той сконфузено. — Не исках да те обиждам, командире, но с грозящата те опасност и твоята работа... Решихме, че ще е по-добре да си разпределим останалите задължения, но Рамоночон не се справя никак добре.

— Рамоночон?

— Да, Аякс. Каза, че ще накара хората си да спазват разписанието, но дори не е ходил да ги наглежда.

— В такъв случай трябваше да дойдеш при мен още преди седмици.

— Така е, Аякс.

— Ще говоря с Рамоночон още сега — заявих, опитвайки се да овладея гнева си. — А що се отнася до теб, следващия път, когато се случи нещо подобно, очаквам незабавно да се явиш с доклад в кабинета ми.

— Да, командире.

Напуснах кулата и продължих към лабораторията на Рамоночон. Бях като побеснял, всичко, за което мислех, бе, че приятелят, който винаги ме беше подкрепял, сега бе забравил дълга си към проекта и към мен.

— Командире — рече Жълт заек тихо. — Успокой се, преди да разговаряш с него. Овладей гнева си.

— Какво предлагаш да направя?

— Вече се справи с непосредствените проблеми. Имаш време да се вземеш в ръце и да премислиш това, което смяташ да кажеш.

Стигнахме онази част на хълма, която гледаше към десния борд, и видяхме жълтата колонада на столовата.

— Храна и вино, за да възстановя равновесието си — реших аз.

— Да, командире — отвърна тя.

Дворът на столовата бе почти пуст, едва една десета от масите бяха заети. Повечето от хранещите се бяха от младшия научен състав, но видях и неколцина войници, които в момента не бяха на служба. Те скочиха на крака веднага щом се появи Жълт заек. Приближих се до гранитния павилион на кухнята отзад и поисках пресен хляб и половин печено пиле. Жълт заек накара робинята, която ми поднесе обяда, да го пробва преди мен.

Тъкмо си бях откъснал едно бутче, когато се приближи Федра, тиванка от моя екип. Беше добра ураноложка, но студентските години в Академията я бяха направили твърде предпазлива, за да защитава собствените си идеи.

— Извинявайте, командире. Зная, че сте зает, но се случи нещо странно и не бях сигурна дали не трябва да ви информирам.

— Прекалено много хора се стараеха да не ме притесняват, Федра. — Отхапах от бутчето и се съсредоточих върху вкуса му, за да контролирам гнева си. Беше крехко и топло, кожицата се плъзна надолу в гърлото ми, а на езика си долових познатия вкус на индийски пипер. — Да чуем.

— Миналата седмица главен динамик Рамоночон дойде в архивния отдел и поиска доклада за първата сонда до Хелиос. Дадох му го. На следващия ден началникът на охраната Анаксамамдър ми се скара. Каза, че докладът можел да се предоставя само на членове на уранологичния екип.

— Ще проверя тази работа — обещах. Доядох пилето и върнах остатъците в кухнята, за да могат да се използват в лабораторията по самозараждане. За какво ли му беше притрябвал на Рамоночон доклад с десетгодишна давност за изследване на Слънцето? И нямаше ли Анаксамамдър по-важна работа от тази да се рови в архивите?

От столовата излязохме на широката равнина от сияещ лунен камък, която се простираше на четвърт миля от десния ръб на кораба. Това беше най-равната част на „Сълзата на Чандра“, но с твърда повърхност. На това място обикновено се провеждаха церемониалните игри и погребенията. Досега не бяхме имали смъртен случай, но двамата с Езон знаехме, че кражбата от Слънцето няма да ни се размине без жертви. Краищата на равнината бяха украсени с миниатюрни глави на Хермес, поставени върху мраморни пиедестали. Никой от екипажа не знаеше, че в началото на проекта „Слънчев

крадец“ двамата с Езон бяхме поднесли дарове с вино и кръв пред бога на крадците и водач на мъртвите.

В другия край на тази неголяма равнина бяха пещерните лаборатории, където бяха настанени моите подчинени. Към тях се влизаше през оформени като могили портали, от които право надолу се спускаха стръмни коридори. Насочихме се към лабораторията на Рамоночон, която беше на най-десния хълм.

Двамата с Жълт заек се спуснахме по стъпалата и се озовахме в озарения от лунна светлина подземен свят на динамиците. Пещерата беше полуцилиндрична като хамбарите в Източна Атлантия. Вратата, през която влязохме, бе разположена на тясната ѝ страна. Централната част на лабораторията беше съвсем пуста, макар че по пода и стените можеха да се забележат следи от огън, както в пирологичната лаборатория на Академията. Покрай едната стена имаше сгъваеми масички, шкафове с хартия, пера и мастилници. Отсрещната стена бе запречена от метални рафтове, на които бяха подредени образци от земни и небесни вещества. Рамоночон седеше до един тезгях при шкафовете, надвесен над нещо. Беше сам. Жълт заек огледа внимателно помещението, сетне ми кимна да влизам.

Рамоночон Вдигна глава, лицето му беше изопнато, покрито с бръчки. Той се изкашля и изтри буза с опакото на ръката.

— Аякс, какво правиш тук?

— Опитвам се да запазя кораба си, преди да се е разпаднал. Твоите хора и тези на Клеон са се хванали за гушите.

Той изви глава.

— И за какво?

— Заради реконструкцията на корпуса.

— О, вината е изцяло моя.

— Само това ли ще кажеш?

— Смятах, че ще мога да оставя работата на моите заместници. Но май ще е най-добре да се заема лично.

Гневът започна да навлиза в сърцето и кръвта ми. Усещах как мислите ми се изпълват с черна жлъч. И тогава го сграбчих и направих, както ме бе посъветвала Жълт заек. Съсредоточих яростта си в тембъра на гласа.

— Главен динамик Рамоночон — подех, мятайки думите като копие на Арес. — Защо не изпълнявате дълга си?

Но гневът ми не го засегна. Той реагира на обвинението ми, сякаш това беше най-обикновен въпрос.

— Заради това — отвърна и махна с ръка към масата.

Върху омазнен парцал бе положен мащабно умален модел на „Сълзата на Чандра“, издялан от лунна материя. Беше прикован към тезгяха с метални скоби, за да не започне да се върти, следвайки естественото си движение. Моделът представляваше дълга една стъпка капка и бе изработен с такива подробности, че различавах не само едри детайли като хълма и амфитеатъра, а и по-дребните като входа към моята пещера. Динамиците правят подобни модели само когато се налага да изучават уникалните двигателни характеристики на някой конкретен предмет.

Двайсетина по-малки тежести, съответстващи на баластните сфери, бяха залепени за дъното, а отгоре се рееха десет огнезлатни топчета, прикрепени към кораба със стоманени пръчки. В задния край, където възнамерявахме да монтираме слънчевата мрежа, беше издълбан жлеб. На масата имаше и широка десет пръста огнеупорна кутия. От вътрешността ѝ се чуваше равномерен приглушен тропот. Мрежа от нишки, тънки като паяжини, се поклащаше във въздуха, теглейки едновременно в три различни посоки.

— Какво е това?

— Модел на слънчева мрежа, вариант Делта. Конструирах го според указанията на Михрадарий.

— Ще призная, че съм впечатлен. Повечето учени намират за трудни и почти необясними идеите на Михрадарий. Съмнявам се, че съществува уранолог, който би могъл да ги претвори в практиката. Аз не бих могъл. Ти как се справи?

Рамоночон не отговори. Той повдигна капака на огнеупорната кутия и извади с пинцета отвътре малка сияеща топка.

— Това — обясни — е модел на слънчев фрагмент. Представлява смесица от разреден огън, лунна материя и късче от Хермес. Изработих го съгласно твоята формула за симулиране двигателните характеристики на небесния огън. Свех резултатите ти с информацията от доклада на сондата до Хелиос.

Взех топлометъра от масата и го задържах над сферата. Водата в стъклената тръбичка кипна точно за определеното време. Моята формула беше нестабилна, тъй като използваше земен огън и небесни

вещества за симулиране на небесния огън, но ако получената смес се поставеше в огнеупорна кутия, щеше да съхрани свойствата си в продължение на няколко дни преди небесната материя да се измъкне навън. Рамоночон уви топката в мрежата, откачи модела на „Сълзата на Чандра“ и закачи мрежата за модела. Мрежата започна да се върти около кораба, прикрепена за миниатюрната макара в жлеба отзад. Истинската мрежа щеше да бъде намотана на двоен скрипец върху вагонетка, но за нуждите на модела и това беше достатъчно.

Рамоночон застана в средата на помещението, пусна модела във въздуха и изтича обратно при нас. Миниатюрната „Сълза“ летя по права линия в продължение на няколко стъпки, както би постъпил и истинският кораб, когато на естественото му кръгово движение се противопоставеше притеглянето на баластните сфери и левитиращите глобуси. Докато миниатюрният кораб пореше въздуха, псевдослънчевият фрагмент обикаляше около него в идеален кръг — веднъж, два, три пъти.

Но през това време мрежата, която го свързваше с кораба, започна лекичко да изостава и нишките ѝ се заизвиваха в пламъка. Огнената топка подхвана своята четвърта обиколка, но се заплете в мрежата и дръпна рязко кораба като огромен кит, повлякъл със себе си рибарското корабче, което го е уловило. Моделът започна да вибрира, докато фрагментът се стрелкаше в различни посоки. В жлеба се образува цепнатина. Дънните тежести се откачиха. Бликна фонтан от сребрист лунен прах, чу се шум на строшен камък и фрагментът се откъсна, отнасяйки със себе си мрежата и задницата на „Сълзата“.

Останалата част на кораба, освободена от необходимостта да поддържа права линия, се изви нагоре и се разби в тавана под акомпанимента на питагоровите акорди за Селена. Запуших уши, за да намаля този пронизителен писък.

Лунен прах се сипеше кротко в лабораторията, подреждайки се в кръгове на пода.

— Вече три пъти провеждах този опит — обясни Рамоночон, опитвайки безуспешно да прикрие тревогата в гласа си. — Първия път корабът обиколи стаята в хаотична спирала, втория път се разби на пода, резултатът от третия беше същият като този, който видяхте токущо. Заключение е неизбежно. Михрадарий използва погрешна мрежа.

Кимнах замислено и поисках да ме запознае с неговите изчисления. Рамоночон ми показа уранологичните формули на Михрадарий и какво е направил с тях, за да определи динамичните характеристики на модела. Моят главен динамик не разбираше особено от уранология, но беше използвал чуждите изчисления като първоначален тласък, въз основа на който бе определил динамичните сили, на които ще бъде подложен корабът.

Прибрах се в моята пещера и прекарах три часа над разработките на приятеля ми. Изводите, макар и неубедителни, бяха доста тревожни. Имаше толкова много места, на които Рамоночон би могъл да интерпретира неправилно изчисленията на Михрадарий, че се изкуших да отхвърля незабавно опасенията му. Освен това не бях забравил за странното му поведение след края на нашата ваканция. Може би нещо му се беше случило... Но какво щеше да стане, ако се окажеше прав?

Върнах се в лабораторията на динамиците и открих Рамоночон, седнал със скръстени нозе на пода. Когато влязох, той вдигна глава.

— Е?

Въздъхна.

— Един от двамата ви греши. Но не зная кой.

— Не бих казал, че ти завиждам за положението, в което се намираш. — На устните му трепна усмивка, отговор на моята.

— Погрижи се за реконструкцията — посъветвах го аз. — Ще поговоря с Михрадарий за разрешаването на тази дилема.

Двамата с Жълт заек напуснахме лабораторията и се отправихме покрай могилите към светилището на уранолозите.

— Не вярвам на главния динамик Рамоночон — заяви неочаквано Жълт заек.

— Защото е индиец, предполагам — рекох, обиден от очевидното й предубеждение.

— Не това е причината.

— Кое тогава?

— Защото ти, който си негов приятел, започваш да се съмняваш в него.

Обърнах се и я погледнах.

— И какво те засяга това, капитане?

— Мой дълг е да те охранявам — отвърна тя и докосна дръжката на меча. — От приятели и неприятели.

Сдържах надигация се гняв.

— И това ти дава право да предугаждаш мислите ми?

— Не — отвърна тя. — Атина ме помоли да наблюдавам лицето ти, докато изучаваше работата на Рамоночон. Изражението ти бе на приятелска загриженост, примесена с недоверие.

В този момент стигнахме входа за лабораторията на Михрадарий и разговорът бе прекъснат за известно време.

Лабораторията на моя главен уранолог е в центъра на селището на учените. Тя представлява куб със стени, високи три метра, заровен дълбоко в корпуса на кораба. Далеч по-малко работно пространство от това на Рамоночон, но Михрадарий беше теоретик, в неговото подземно леговище нямаше опасност от сблъсъци на миниатюрни модели.

Липсата на риск в работата създаваше възможност за полуксозна мебелировка. Стените му бяха украсени с фрески, посветени на две исторически събития, които всички елинизирани перси дълбоко почитат. Богато украсените фигури пресъздаваха края на Персийската война и момента, когато Ксеркс предава западната трета на Персия под управлението на Атина и Спарта. На това знаменателно събитие бе посветена само една от трите стени, другите отдаваха почит на завладяването на останалата част от Персия от войските на Александър и пленяването на император Дарий. Последната сцена бе изваяна върху лунна скала и оцветена с ярки, прозрачни бои, които придаваха свръхестествено сияние на великия триумф.

Един от асистентите на Михрадарий ни посрещна, докато слизахме, и ни отведе при него. Моят гениален заместник бе надвесен над страници с формули за натиск и баланс при работа с хермески и афродитски вещества, толкова сложни, че щяха да са ми нужни дни, за да вникна в тях.

Той вдигна глава, докато се приближавахме.

— Аякс? — Погледът му се премести към капитан Жълт заек. — Не е ли опасно командирът да излиза навън?

— Опасно е — потвърди тя. — Но е необходимо.

— Рамоночон има проблеми с конструираната от теб мрежа — рекох.

Той присви очи и в тях блеснаха пламъчета.

— Какви проблеми?

Обрисовах му демонстрацията на Рамоночон.

Михрадарий се намръщи и погледът му се замъгли, както ставаше, когато потъваше дълбоко в мисли. Чаках търпеливо.

— Конструкцията на мрежата е безупречна — заяви той накрая.
— Рамоночон трябва да е допуснал грешка.

— Един от вас греши — съгласих се. — Но как да избирам между най-опитния динамик и най-надарения уранолог в цяла Симахия?

— Да, наистина имаш сериозен проблем — съгласи се той мрачно.

— Бихме могли двамата да прегледаме твоите изчисления.

— Командире, без да те обиждам, познанията ти по уранология са твърде специализирани, за да се справиш с подобна задача. Знаеш достатъчно много за небесния огън и прекалено малко за твърдите небесни вещества.

— Имаш ли по-добра идея?

Михрадарий поглади замислено брада и втренчи поглед в мен. Долавях почти осезаемо как работи мозъкът му, преглеждайки всички възможности в търсене на тази, която ще ме задоволи. Миг по-късно той плесна с ръце и се ухили.

— Измислих. Ще подготвя демонстрация, като използвам „Сълзата на Чандра“.

— Няма да излагаш кораба ми на опасност!

— Не се безпокой, командире — рече той и вдигна утешаващо ръка. — Ще направя мрежа с една четвърт от размерите на Делта. Ако Рамоночон е прав, мрежа с подобна големина ще създаде известни проблеми на полета, но нищо, с което Клеон да не може да се справи. Но ако изчисленията ми са верни, не би трябвало да срещнем каквито и да било затруднения.

По онова време идеята ми се стори добра. В края на краищата, реших аз, един такъв експеримент ще докаже недвусмислено истината и ще сложи край на всички съмнения в мен и моя екипаж.

— Колко време ще ти е нужно, за да подготвиш демонстрацията? Той затропа възбудено с пръсти.

— Три седмици, ако искаш да бъда внимателен.

— Пределно внимателен — рекох аз и напуснах пещерата.

Четири дена по-късно най-сетне се отървах за няколко часа от постоянната опека и присъствие на капитан Жълт заек, когато дойде време за ежемесечната среща на „Нови орфически мистерии“. Бях поканен да постъпя в тази група още преди двайсетина години, малко след като славата за първи път спря поглед върху мен и участието ми носеше спокойствие и увереност през тежките моменти в последвалия период. Сред тристата войници и учени на „Сълзата на Чандра“ имаше само осем новоорфици, между които освен мен бяха Езон и Клеон.

Жълт заек остана да ме чака отвън, докато ние осмината се спуснахме със запалени факли по боядисания в черно тунел с множество странични галерии, използвани от различните привърженици на мистериозни култове. В тази изящно издълбана изкуствена пещера не беше необходимо кой знае какво въображение, за да повярваш, че се намираш дълбоко в недрата на Гея, а не летиш на петстотин мили над нея.

Мистерията започва с това, че всеки от членовете си избира персонаж от легендата за Орфей. Този път аз носех маската на Хадес. Федра играеше Персефона. Езон имаше неблагоприятната задача да претвори Цербер, а Клеон бе облякъл мантията на Орфей. Беше прекалено припрян и развълнуван за подобна роля, но можеше да свири на лира, което придаваше известна правдоподобност на иначе несръчното му изпълнение.

Постановката следва почти дословно мита за божествения музикант. Жената на Орфей, Евридика, умира и героят музикант отива при Хадес, за да я спаси. Неговата музика очарова Хадес и богът на мъртвите обещава да върне на Орфей жена му, ако изпълни едно условие. В нашата мистерия това условие и краят на историята са различни от официалната версия. Посвещаването в мистерията изисква от всекиго да се закълне, че никога няма да разкрие тази версия на историята. Това, че впоследствие пристъпих клетвата си, трябва да бъде взето предвид от моите съдници. Но ще стигна до този момент, когато му дойде времето.

След церемонията свалихме маските и тогите и седнахме в озарената от факли галерия, за да пийнем и да си побъбрим. Много важни политически решения в градовете на Симахията се вземат по време на подобни срещи, но на „Сълзата на Чандра“ ние сме

малцинство и затова използваме тази възможност да се отпуснем в приятна компания.

Приел ролята на Орфей, Клеон имаше задължението да налива и разрежда виното, тъй като в пещерата на мистерията не се допускаха роби.

Двамата с Езон се настанихме на една кушетка, за да можем да поговорим.

— Искам да те попитам нещо за капитан Жълт заек — рекох.

Той сръбна от виното в купата и повдигна рамене.

— Какво те интересува?

— Защо един спартански офицер служи като телохранител? — подех, давайки най-сетне гласен израз на въпроса, който ме измъчваше от седмици. Не бях посмял да го задам в присъствието на капитан Жълт заек, защото се страхувах, че ще нараня чувствата ѝ. Все още не знаех, че нищо не може да оскърби един истински спартанец.

Езон оглежда лицето ми в продължение на няколко минути. Имаше онзи израз на сериозна съсредоточеност, характерен за всеки потънал в дълбок размисъл спартански възпитаник. Веднъж го попитах на шега дали във военната школа имат курс по мръщение. В отговор той се поинтересува дали в Академията ни четат лекции по сарказъм.

— Запознах се с Жълт заек преди пет години на Олимпийските игри — обясни той. — Тя получи лавров венец по панкратион.

Едва не разлях виното си от изненада. Не бях голям привърженик на Олимпиадата. Постоянните натяквания на баща ми бяха, погубили и малкия интерес, който изпитвах към атлетиката. Но знаех какво е панкратион — бой с голи ръце, без правила. Участниците могат да използват всякакви стилове, техники и хватки, които познават. Смъртните случаи не бяха рядкост по време на състезания. Спомних си смътно вълнението около факта, че преди известно време състезанието — за първи път от векове насам — бе спечелено от жена. След като я бях видял да се бие, вече не се съмнявах, че победителката е капитан Жълт заек, но това не отговаряше на въпроса ми.

— Но защо трябваше да бъде назначена за мой телохранител?

— В заповедта да ти осигуря закрила се казваше, че мога да избира когото пожелаая. Посочих най-добрия.

— Баща ми никога не би приел толкова унижително назначение.

Езон се загледа продължително в трепкащите пламъци.

— Аякс, името на баща ти е вписано в почетния списък на спартанците. Всички членове на генералния щаб са се обръщали към него за съвет. Той беше велик воин и даровит управник...

— Но? — подканих го аз, усещайки, че изречението не е завършено.

— Но той притежава само половината от спартанския дух. Капитан Жълт заек притежава целия.

— Не те разбирам.

— Съжалявам — рече той. — Но не мога да ти го обясня по-добре от това.

Клеон ми поднесе нова купа с вино, което изпих мълчаливо, докато чаках боговете да ми разяснят думите на Езон. Но този път нито едно божество не ми се притече на помощ.

— Благодаря ти, че поне опита — рекох на Езон.

Моят съкомандир ми се усмихна.

— Да имаш други въпроси?

— Да. Защо архонтите са ти предоставили подобна свобода на избора?

— Не зная — рече той. — Но от генералния щаб ми намекнаха, че архонтите смятат Прометеевия проект за жизненоважен за съдбата на Симахията.

— Това е безумие. „Слънчев крадец“ и „Човекотворец“ могат да подпомогнат в много аспекти войната, стига да бъдат завършени успешно, но има твърде много „ако“, а що се отнася до „Оракул“, този проект е чиста загуба на време.

Той кимна и отпи от виното.

— И аз чух същото, Аякс. Не съм твърдял, че го вярвам.

Засмях се на суховатия му спартански хумор и му подадох поднос със смокини.

— Дали Анаксамандър успя да проследи откъде се е взел онзи командос?

Лицето на Езон помрачня и той махна с ръка, че не желае плодове.

— Не, поне засега. Но взех да се питам не се ли нуждаем от нов началник на охраната.

— Има ли някаква друга причина да задържим този?

— Да — отвърна Езон, изучавайки отражението си в купата. — Анаксамандър познава този кораб и екипажа. На новия началник ще са му нужни месеци, за да научи каквото е нужно. Обявих капитан Жълт заек за негов старши командир и освен това следя изкъсо действията му. Дано това бъде достатъчно.

— Известно ли ти е, че се е месил в научната дейност?

— Не и това — призна Езон.

Разказах му за срещата на Федра с Анаксамандър.

— Ще го попитам — обеща той и аз почувствах, че спартанското недоволство ще се стовари с цялата си мощ върху плещите на началника на охраната.

— Благодаря ти — рекох и се облегнах назад, за да се насладя на даровете на Дионис.

Два часа по-късно пожелах лека нощ на всички и поех внимателно нагоре по тъмния коридор. Бях попрекалил с виното и медовината.

Капитан Жълт заек ме чакаше отвън. Спънах се, тя ме улови за ръката и ме задържа. Въпреки силата ѝ докосването ѝ беше леко като перце. Облегнах се на нея и едва не подскочих — кожата ѝ бе студена като лед. Беше стояла отвън, на хладния вятър, докато аз се бях наслаждавал на виното в топлата пещера. Ядосах се на себе си, задето се отнасях с нея като с досаден натрапник. Тъкмо поех дъх да ѝ се извиня, когато чух характерния звук от стрелба на тежкокалибрен вакуумет.

— Залегни! — извика тя и ме събори на гладката лунна скала. Остана права над мен, с вакуумет в дясната ръка и меч в лявата.

Огромна сянка с форма на прилеп закри звездите откъм десния борд — височинно бойно хвърчило, което се носеше право към нас. Оръдията на десния борд изстреляха гъст залп от тетраедри право към корпуса на прилепа. Той се люшна във въздуха миг преди да се разбие на земята.

Още две хвърчила пикираха надолу и профучаха край оръдията, преди да успеят да се прицелят отново. Тези бяха с едночленен екипаж и доколкото ми беше известно, нито можеха да се издигат толкова високо в разрежения въздух, нито да летят с такава бързина. Носейки се ниско над сияещата повърхност, те приближиха пещерата на

мистерията, но после вероятно ме забелязаха, защото извиха рязко и се стрелнаха към мястото, където лежах.

Жълт заек удари с дръжката на меча основата на вакуумета, изстрелвайки облак тетраедри през разрежения въздух на тръбата. Коприненото крило на едното хвърчило се накъса на парцали. Пилотът дръпна към себе си руля, за да избегне сблъсъка, но бе посрещнат от втори залп от оръжието на Жълт заек. Натрошеното му тяло окъпа сребрилата повърхност на кораба в кръв.

От казармите наизлизаха войниците на Езон, също въоръжени с вакуумети, и откриха огън по второто хвърчило, но не бяха достатъчно бързи. Коприненият прилеп прелетя над мен и пилотът му скочи, оставяйки хвърчилото да се разбие в скалите. Мъжът летеше право към Жълт заек. Тя извърна меч напред, за да го посрещне и пилотът се наниза на острието, но точно преди духът да напусне тялото му, се прицели с някакъв метален уред в мен. За миг бях заслепен от сребристо и златисто сияние. След това предметът се изтърколи от пръстите му и пилотът се присъедини към своите предци.

Кръвта му капеше върху мен от меча на Жълт заек. Вълна на погнуса се надигна откъм стомаха ми. Но не от кръвта ми се гадеше, нито от виното. Главата ми кипеше, сякаш от внезапна треска. Краката ми бяха като трошливи камъни, не ги чувствах, нито можех да ги помръдна. Усетих надигаща се в гърлото ми жлъчка и повърнах върху моя сияещ кораб.

Опитах се да кажа нещо на Жълт заек, но не можех да промълвя и дума. Тя посегна към мен, опитах да я уловя за ръката, но нощта и хаосът първи ме уловиха в обятията си.

---

[1] Докса (гр.) — вяра или мнение. — Б.пр. ↑

Е

Слънцето ме обливаше с лъчите си. В ръката си държеше огнено копие, дълго, колкото е разстоянието между Земята и неговата сфера, и острието му се забиваше в гърдите ми при всяко тупване на сърцето.

— Крадец! — извика Хелиос в лицето ми. — Посягаш на стадото ми, а?

Опитах се да му обясня, че този, който бе отмъкнал крава от Слънцето, е Одисей, а аз съм само Аякс. Но копие то му продължаваше да ме пронизва, да отнема дъха ми и аз все не успявах да произнеса и една дума. Дори по-лошо, всеки път, когато изваждаше огнезлатното острие, усещах как наранените ми гърди пият живот от останалата част на тялото, за да се изцерят. Също като прикования за планината Прометей аз се терзаех в болки, без да срещна смъртта.

Херакъл се доближи до кристалния връх, за който бях прикован — героят носеше голяма бронзова тояга и беше облечен в кожата на Немейския лъв^[1]. Той махна на Хелиос, който му кимна приятелски, но продължаваше да ме мушка. Херакъл ме огледа от главата до петите и каза:

— Този не заслужава да бъде спасен.

След което си тръгна.

Един койот се спусна от далечната страна на планината. Той се приближи към мен и известно време наблюдава как Хелиос ме пробощда с копието. Животното се почеса по брадичката, после, вероятно взело някакво решение, си смъкна кожата и я разгърна, сякаш бе римска тога. Отдолу се показаха мускули и вени, кръвта пулсираше в артериите му. Той се наведе към мен и прошепна в ухото ми:

— Облечи кожата, ако искаш да избягаш.

Атлантйските племена, сред които той е добре познат, съветват никога да не вярваш на койот, но тъй като не виждах друга възможност, аз се измъкнах от оковите си и навлякох кожата. Освободен от сребърните си вериги, побягнах на четири лапи от Слънцето. Тичах по кристал, по въздух и вода и накрая по каменните плочи пред Академията.

Аристотел изнасяше лекция в горичката. Сократ го наблюдаваше с очевидно снизхождение. Обърнал гръб на трибуната и на студентите си, Платон крещеше на преподавателите, че трябва да го чуят. Но жадни за наука, а не за философия, учители и ученици не му обръщаха внимание.

Изтичах при Аристотел и изскимтях, за да привлека вниманието му. Той сведе поглед към мен със снизхождение, родено само от божественото просветление, и ми рече:

— Хора и животни не са едно и също.

После извади от сърцето си обсидианов нож, който лъщеше като статуята на Александър, и смъкна кожата на койота от тялото ми. Кръвта ми опръска олтара и тълпата от учени философи се втурна да пие от нея.

Възвърнал отново човешкия си облик, аз се опитах да застана на два крака, но затревената земя на Академията се превърна в поле от възглавници. Краката ми все не успяваха да намерят опора върху местещите се подплънки, аз паднах и ударих глава в нещо твърдо — каменния крак на статуя. Вдигнах поглед и установих, че гледам право в очите на Морфей. Богът на сънищата се извисяваше над мен, застанал между порти от рог и слонова кост, а бледите му устни бяха изкривени във всезнаеща усмивка.

— Какъв сън искаш — истински или лъжлив? — попита ме той, докато галеше двете колони. Не промълвих нито дума, но богът кимна, сякаш му бях отговорил.

Намирах се на полето пред Троя, загледан в спираловидните й кули. Мраморните им кубета пронизваха буреносните облаци, скупчени над бойното поле. Хиляди небесни пристани стърчаха нагоре към небето, хиляди стрели, прицелени право в Олимп, готови да посеят смъртоносен дъжд сред безсмъртните богове.

Около мен герои убиваха или умираха. Хектор повали Патроклъ, смятайки го за Ахил, Ахил уби Хектор и издърпа тялото му при градските стени, Парис простреля Ахил с една от стрелите на Аполон. Прекосих тичешком елинските бойни редове, като се свивах, за да избегна стрелите и копията, лъкатуших между огромните колела на колесниците и се привеждах ниско, за да не привличам вниманието на героите около мен.

Почти бях стигнал веригата горящи кораби, изтеглени на брега, когато бях спрял от щит от волска кожа, висок седем стъпки.

Висок и плещест мъж с изкривено от гняв лице надзърна над щита, а от другата страна се показва дребен, жилест воин, въоръжен с лък. Двамата се спогледаха, после втренчиха очи в мен.

— Брей, Малки Аякс — заговори едрият мъж на дребния. — Какво си имаме тук?

Устата на дребния мъж се изкриви в усмивка.

— Виждам го, Големи Аякс. С какво ще го дарим сега, след като вече е наследил името ни? Да се удави като мен или да обезумее като теб?

— Не, Малки Аякс — възрази гигантът. — Никаква милост, когато става дума за смъртта на един герой. Дай му болката от живота на героя.

Малкия Аякс кимна в знак, че е съгласен. Той вдигна лъка, опря гъшите пера в задния край на стрелата в бузата си и я пусна, пронизвайки ме в ръката. Изскимтях като койот и седнах, почувствах внезапно силна болка. После се отпуснах, треперейки, по гръб на леглото и дръпнах зиморничаво завивките.

Легло? Завивки? Примигнах няколко пъти, за да прочистя гурелите. Зелената мъгла около мен се превърна в пещера с изумрудени стени, една от стаите в лечебницата на кораба. Белият облак, надвесен над мен, се оказа корабният доктор Еврип, шейсетгодишен римлянин, който навремето е бил военен лекар при баща ми. Тъкмо бе извадил върха на гъшето перо от онова място в ръката, където ме беше прострелял Малкия Аякс, и го поставяше на махагоновата масичка за инструменти до себе си.

Капитан Жълт заек се приближи до мен и надзърна в очите ми, а на лицето, ѝ се четеше тревога и гняв.

Езон стоеше до масичката и ме наблюдаваше със стоическото лице на спартанец, който вижда смъртта. Анаксамандър бе заел пост до завесата на входа към коридора на болницата.

— Говори бързо — обърна се Еврип към Езон. — Не зная колко време ще бъде в съзнание.

— Аякс — рече Езон, — страдаш от ефекта на някакво ново и непознато даоистко оръжие. Лекарите не знаят как да отстранят вредата, която е сторило.

Кимнах и се усмигнах, необезпокоен от новината, че страдам от неизлечима болест. Напротив, тази мисъл ми се стори толкова смешна, че започнах да се хия.

— Какво му става? — попита Жълт заек.

Еврип взе игла и късче папирус. Прободе ме в пръста и пусна малко кръв върху папируса. Аленото петно започна бързо да се разширява, попивайки в папируса с царствения цвят, наследен от моите финикийски предци.

— Тялото му произвежда огромно количество Весело настроение. Казах ви, че равновесието на неговите телесни течности е сериозно нарушено. Инжекцията с Оптимизъм, която му направих, няма да трае дълго.

Кимнах съчувствено. Цялата стая изведнъж ми замириса на гробница. Започнах да стена и вия, сякаш бях платен оплаквач на собственото си погребение.

От устата на Жълт заек се изтръгна ръмжене.

— Щом не можеш да го изцериш, намери някой, който ще може!

Езон поклати глава.

— Никой в Симахията не разбира от даоистка медицина.

Моята телохранителка се извърна към него — спартанец срещу спартанец.

— Командире, трябва да доведете поднебесен доктор от военнопленническият лагер.

Трябва? През пелената, която ме обгръщаше, почувствах леко смущение от заповедническият й тон.

Езон погледна въпросително Еврип.

Старият римлянин кимна бавно с вдървен врат. Виждах, че не харесва идеята, но нямаше избор.

— Командире — обади се Анаксамандър. — Недопустимо е да излагаме на риск безопасността на „Слънчев крадец“, като докараме на борда поднебесен.

Езон се извърна към него.

— Без Аякс няма и „Слънчев крадец“.

— Езоне, ти си истински приятел — подметнах, изпълнен с гордост. — Толкова мило да го кажеш. — Закашлях се и преглътнах гъста хрчка. — Наистина. Чудесно беше от твоя страна. — Не можех да спра да говоря.

Еврип постави хладен компрес на челото ми и ме накара да легна отново. Затворих очи и се унесох, но в този момент избухна спор.

— Като началник на охраната не мога да го позволя — заяви Анаксамамдър.

— Аз съм военен командир и съм по-старши по чин! — метална подметка тропна по пода.

Изгубих сили в океан от болка.

Непознат мъж замахна към очите ми с нащърбено копие. Бях парализиран не от болка или страх, а от това, че не знаех накъде да отскоча — наляво или надясно, назад или напред. Острието застина на сантиметри от лицето ми.

— Този мисли твърде много — рече старият спартански треньор. Той ми даде знак да мина отляво, където се бяха подредили всички провалили се кандидати за бойната школа. Гледахме с мрачни погледи към дясната редица, момчетата там очакваха нетърпеливо да бъдат допуснати зад железните врати, където щяха да ги преобразят в спартанци.

Мисли твърде много! След две седмици на тежки изпити, на които бях устоял! И когато оставаше само Изпитанието с копие, аз се бях провалил с едничкото обяснение, че съм мислел твърде много!

Едва седемгодишен, трябваше да се изправя пред баща си и да му кажа, че никога няма да стана спартанец, защото твърде много мисля. Той не отговори, предаде ме на грижите на майка ми и се върна към държавните си дела.

Сълзи се стичаха по бузите ми. Посегнах да ги изтрия, но ръцете и краката ми бяха вързани. Примигнах няколко пъти с надеждата мъглата около мен да се превърне отново в Еврип, но вместо това видях старо, покрито с бръчки лице с цвят на пожълтял пергамент и с лъскави бадемови очи, зачервени от безсъние.

Изведнъж ме завладя паника и аз се задърпах, опитвайки се да се освободя от каишите. Дали не бях пленник? Ами ако поднебесните бяха завладели моя кораб? Но тогава мярнах капитан Жълт заек зад него, вдигнала оголения си меч над главата му.

— Скоро ще се оправи — заяви поднебесният на гръцки със силен хънански акцент. Той се наведе, стисна ме за китката и подуши дъха ми. — Изумен съм, че мога да го излекувам — прошепна той на родния си език. — Как оцеляват тези варвари без истинска медицина?

— Не мърдай — обърна се той към мен на моя език, без да се досеща, че разбирам неговия. — Твоят чи-поток се нуждае от известно време, за да се стабилизира.

— Какво означава това? — подскочих, изпитвайки раздразнението, което чувства всеки преподавател в Симахията, когато се изправя срещу на пръв поглед безсмислените, но безпогрешно действащи научни възгледи на изконния ни враг.

— Постарай се да стоиш неподвижно — рече той. — И не позволявай на този човек — той посочи с кимване Еврип — да използва лъжливите си церове върху теб. А сега позволи ми да довърша лечението ти.

Поднебесният взе купичка с червена боя и четчица и начерта тънка линия направо на челото ми. Веднага щом довърши линията, аз заспах. Този път Хипнос и Морфей милостиво ме лишиха от съновидения.

Когато се събудих, отново Еврип и Жълт заек стояха в далечния край на стаята, близо до големия шкаф за лекарства с изрисуваната отпред усукана змия на Асклепий. Моята телохраниелка шепнеше нещо на доктора и макар че не чувах думите й, очевидно бе разтревожена. Надигнах се бавно. Мускулите ми бяха съвсем отслабнали, а по кожата ми преминаваха тръпки, сякаш се бях потопил в леден поток.

— Ще ми дадете ли огледало? — попитах с болезнено пресъхнало гърло и гласът ми прозвуча като стържещ по плоча въглен. Еврип се приближи и ми подаде едно от онези малки кръгли огледалца, които лекарите използват, за да проверят дали пациентите им не са издъхнали. Лицето ми беше измъчено и измършавяло, а тялото ми покрито с пунктирани червени линии, сякаш кожата ми е била боядисвана. — Какво е това?

Еврип повдигна рамене.

— Де да знаех. Когато доведоха този поднебесен, той поиска двайсет сребърни игли, двайсет златни, четка с конски косми и гърне с яркочервена боя. Езон прати всички роби да търщуват из складовете, докато намерят каквото е нужно. След това този безумец те набоде целия с игли. Искях да го спра, но тя не ми позволи. — Той изви глава, за да посочи Жълт заек. — Целия те разчерта, за да свърже иглите една с друга. Накрая се тръшна на стола и остана да те наглежда цял ден.

Еврип млъкна за момент с изражение на обида и объркване. Познавах това изражение. Всички в Академията, които се опитвах да опишат нещо, постигнато от науката на поднебесните, го придобиваха.

— Съвсем като магия — продължи Еврип. — Чертите взеха да се местят по тялото ти и да образуват нови фигури. През следващите два дена той продължи да рисува нови линии и да върти иглите, докато вчера линиите най-накрая спряха да се местят и поднебесният заяви, че си излекуван.

Въздъгнах и се закашлях леко. Дробовете ми бяха задръстени от храчки, но като се изключеше това и сухотата в гърлото, се чувствах далеч по-добре.

— Не се опитвай да го разбереш — предложих на доктора стандартното извинение, което използвахме в Академията, когато ставаше въпрос за даоистка наука, но думите ми прозвучаха неуверено. — Когато завладеем поднебесните, ще имаме достатъчно време да разкрием всички техни тайни.

Очите на стария римлянин блеснаха при мисълта за крайната победа.

— Колко време прекарах в несвят? — попитах.

— Десет дни — обади се капитан Жълт заек.

— Кога мога да се захвана за работа?

— Според онзи поднебесен — отвърна начумерено Еврип — достатъчно е да те изчистим от боята и ще си готов.

— В такъв случай пратете един роб да ме измие. Нямам търпение да се заема отново.

Жълт заек пристъпи напред и положи ръка на дръжката на меча си. Осъзнах, че се готви да ми го поднесе като признание за неуспеха й да ме защитава.

Трябваше да я уверя недвусмислено, че все още й имам пълно доверие. Никой не би могъл да предвиди атака в подобен момент и на такова място, още повече когато врагът използва ново оръжие, нито някой друг би ме защитил по-добре от нея. Но не можех да й кажа тези неща, спартанците не се интересуват от извинения, особено когато става въпрос за техния собствен провал.

Нуждаех се от друг подход и слава на Атина, майка на мъдростта, намерих подходящите думи:

— Капитане, провери дали пътят към хълма е безопасен.

— Командире... може би...

— Това е заповед, капитане.

— Да, командире — рече тя и свали ръка от меча.

Докато се върне, аз вече бях измит и преоблечен. Жълт заек ме улови за ръката и ми помогна да прекося с вдървена крачка коридорите и да се озова на повърхността.

Зазоряваше се, когато излязох отгоре. „Сълзата на Чандра“ се носеше на изток, право към Слънцето. Хелиос ме посрещна с топлите си лъчи. Изглежда вече не ми се сърдеше, ако въобще някога е било друго.

— Искаш ли да си починеш? — попита Жълт заек.

— Не — отвърнах и погледнах към хълма. — Да вървим.

Тя ме поведе с бодра крачка край хълма и нагоре по стълбите за площадката. Тъкмо изкатервахме последното стъпало, в близост до статуята на Атина, когато екна вик от сто гърла, събрани на върха.

— Привет, Аякс! Привет, командире!

Целият научен състав бе дошъл да ознаменува завръщането ми.

— Привет и на вас и благодаря — отвърнах.

Моите трима старши помощници пристъпиха напред.

— Командире, преустройството на „Сълзата на Чандра“ приключи — докладва Рамоночон, свел поглед надолу. — Щастлив съм, че оздравя.

— Ареските витла са монтирани, командире — обади се Клеон след него. — Издигнахме се на осемстотин мили над Земята. Тук би трябвало да сме в безопасност от вражески нападения.

— Подготовката за демонстрацията върви според плана — беше ред на Михрадарий.

— Добра работа — рекох и на тримата.

Заобиколих ги и заставах пред тълпата от мои подчинени.

— Простете ми — рекох на морето от разтревожени лица. — Не мога да остана и да пия с вас за мое здраве, тъй като съм изостанал с дни в работата си.

Последва откъслечен, облекчен смях.

— Но искам да отидете всички в столовата и да ядете и пиете до насита. Разлейте и малко вино за Аполон и Асклепий, за да продължават да се грижат за здравето ми.

— Привет, Аякс! — извикаха те отново и ме оставиха насаме с Жълт заек и Езон, който се бе появил от кабинета си тъкмо когато привърших речта си.

— Добре дошъл, Аякс — рече той и ме улови внимателно за лакътя.

— Благодаря ти, Езоне — рекох и върнах жеста.

Той се наведе и ми прошепна в ухото:

— Жълт заек помоли да бъде заменена. Казах й, че ще говоря с теб за това. Съветвам те да не й позволяваш, защото няма по-добър воин от нея в Симахията.

— Този въпрос е решен — отвърнах. — Успях да й попреча, когато се готвеше да ме помоли.

— Чудесно.

Изправихме се и заговорихме с нормални гласове.

— Откъде намери онзи поднебесен доктор? — попитах.

— Пратих спешно съобщение на архонтите и те го докараха с лунна шейна от военнопленническия лагер в Източна Индия.

— Без проблеми? Без възражения от Атина и Спарта? — не можех да повярвам, че бюрокрацията е пропуснала да каже тежката си дума по толкова необичаен въпрос. — Интересно.

— Имаш ли някакво обяснение? — попита ме той, разчитайки мислите ми по израза на лицето ми.

— Очевидно „Слънчев крадец“ заслужава такъв компромис.

— Именно.

— Причина за което навярно е напредъкът на поднебесната техника.

— Звучи логично — кимна той, — макар да не ми харесва.

— Нито на мен. Но щом архонтите са готови да ни окажат такова високо доверие, мисля, че не бива да ги разочароваме.

Той се усмихна и отново ме стисна за лакътя. После се разделихме и всеки тръгна към кабинета си.

Гледката на любимото работно място ми подежда добре, но не и огромният куп свитъци на бюрото ми. До късно следобед успях да ги прегледам и да вляза в течение на делата на кораба. Поднесоха ми обяд и макар и насила, изядох по-голямата част с мисълта за десетте дена принудителна диета.

Близо до дъното на купчината се натъкнах на още доказателства за нарасналото значение на „Слънчев крадец“. Беше в официален свитък с печата на Делоската симахия и подписа на Кройс, архонт на Атина. В него се съобщаваше, че ще получим исканите от Михрадарий вещества от Афродита и Хермес. Прочетох го три пъти, за да се уверя, че няма да бъде придружено с орязване на бюджета, нито от огромно количество формуляри, с които да задоволя ненаситната алчност на атинската бюрокрация.

Това придаде тежест на хипотезата ми, но ме накара да почувствам нарастващо безпокойство. „Слънчев крадец“ бе като рисковано наддаване. Не можехме да гарантираме успеха му, нито дори, че ако се получи, ще можем да достигнем Слънцето и да откъснем фрагмент от него.

Вдигнах глава към Жълт заек.

— Необходимо ми е мнението на един спартанец — рекох.

Тя направи знак с отворена длан, сякаш ме подканяше да продължа.

Описах ѝ ситуацията.

— Защо не се посъветваш с капитан Езон?

Поклатих глава.

— Нужно ми е мнение на външен човек. Какво мислиш по въпроса?

— Че успехът на твоя проект е в силна зависимост от Фортуна, една непостоянна богиня... — Тя млъкна.

— Продължавай — подканих я аз.

— И двамата архонти са благословени от Фортуна.

Засмях се. Имайки пред вид, че на младини Кройс и Милтиад са летели до Луната в плетен кош, окачен на сфера от огнезлато, нямаше как да не се съглася с нея.

— Но — продължи тя — след избирането им на тези постове нито един от тях не е рискувал да залага безопасността на Симахията, уповавайки се на тази благословия.

— В такъв случай защо да го правят сега?

— Не зная причината — погледна ме тя, — но трябва да е доста сериозна.

Кимнах и двамата потънахме в замислено мълчание.

С настъпването на вечерта Жълт заек настоя да се върнем в моята пещера, за да вечерям и да си почина. За вечеря имаше печено агнешко, пиле с кърри и свежи плодове от Индия. Бяха сервирали и изобилно количество прясно изпечен хляб. Жълт заек яде съвсем малко, но по-скоро заради това, че бе потънала в дълбок размисъл, отколкото поради някаква спартанска претенциозност. Доста дълго време дъвка методично една агнешка мръвка и ряза портокала на все по-дребни късчета.

В края на вечерта извади дълга дървена луличка от кесията, напълни я с тютюн и я запали с пламъче от миниатюрна огнекутийка.

— За архонтите ли мислиш? — попитах.

Тя ме погледна за миг, облиза портокаловия сок от устните си и пое дълбока глътка дим от лулата.

— Не, опитвам се да разбера кой от членовете на твоя екипаж е шпионин.

— Шпионин? Кой може да е шпионин?

— Този, който е съобщил на поднебесните кога и къде да те нападнат.

— Защо според теб поднебесните са знаели?

Тя присви очи като учител, който се готви да даде съвет.

— Първо, те със сигурност знаят как изглеждаш. Второ, атакуваха кораба точно по времето, когато предните батареи бяха изтеглени и частично демонтирани във връзка с преоборудването на корпуса. И трето, летяха право към пещерата на мистерията, където ходиш само веднъж месечно.

Кимнах. Сбито и изчерпателно. В главата ми блесна слаба надежда. Ако е права и открием шпионина, опитите за покушение ще бъдат прекратени и ще мога да продължа необезпокояван работата над „Слънчев крадец“.

— Кого подозираш?

— Рамоночон, индиеца. — Произнесе го, сякаш беше обида.

Въздъгнах и се опитах да овладее гнева си заради откровеното ѝ недоверие, но вместо чист, освежителен въздух вдъгнах вмирисан на земя дим.

— Защо него? — попитах през кашлица.

Тя изпусна нов облак дим, който сякаш засия на лунна светлина.

— Защото той проявява първия признак на предателството.

— И кой е той?

— Внезапна промяна в поведението — рече тя. — Понякога промяната е съвсем очевидна. Друг път предателят се опитва да го прикрие, но има начин да се проникне зад маскировката.

— Защо смяташ, че Рамоночон се държи различно? Та ти го познаваш едва от няколко седмици.

— Ти си този, който се тревожи от промененото му поведение. Наблюдавах реакцията ти и узнах много неща за двама ви.

Не си бях давал сметка, че безпокойствието ми е толкова очевидно. Рамоночон наистина се беше променил, бе станал резервиран и разсеян, но не можех да повярвам, че моят приятел би участвал в план за убийството ми. Реших да премина към нападение.

— Имаш ли някакви по-сериозни доказателства?

Тя поклати глава.

— В такъв случай те съветвам да ги намериш, преди да продължиш с обвиненията.

— Ще го направя — заяви тя и аз почувствах стаения гняв на Зевс в уверения ѝ тон.

Два дена по-късно Рамоночон дойде да ме види в моя кабинет. Жълт заек обяви за приближаването му половин минута преди да чуя как чука на вратата.

— Нека влезе — рекох и моята телохранителка го последва вътре с уверената походка на тигър, преследващ елен.

Рамоночон пристъпи колебливо.

— Аякс, имаш ли малко свободно време? — попита той. — Трябва да разговарям с теб.

Погледнах петте свитъка на бюрото ми, всичко, което бе останало от купчината, образувала се по време на моето отсъствие.

— Винаги имам време за теб — отвърнах, сякаш му напомнях за позанемареното ни приятелство.

Рамоночон седна на стола пред бюрото, леко прегърбен, така че да не мога да видя изражението му.

— Предпочитам да разговаряме насаме — рече.

— Не — отсече Жълт заек и очите ѝ се впиха в гърба му като копия от небесен огън.

— Аякс? — долових в гласа му молба.

— Съжалявам, Рамоночоне. Длъжен съм да изпълнявам решенията на Жълт заек, що се отнася до моята безопасност.

— Разбирам... — промърмори той и потъна в мълчание.

— За демонстрацията на Михрадарий ли става въпрос? — попитах след две напрегнати минути на тишина.

— Не точно — той се поколеба, сякаш се готвеше да добави нещо, после пак замълча.

Опитах с друга безопасна тема.

— Да нямаш проблеми с Клеон?

Той поклати глава. Взех си смокиня от купата на бюрото и му предложих. Той вдигна една с два пръста, огледа я, сякаш досега не бе виждал подобен плод, и я остави обратно. Накрая заговори:

— Аякс, замислял ли си се някога за моралната страна на това, което вършим?

Странен въпрос, най-малкото. Двамата с Рамоночон неведнъж бяхме разговаряли за история, теология, политика и много други неща, които в Академията се смятаха за маловажни, но никога за морал. На лицето ми вероятно се бе изписало удивление. Забелязах, че Жълт заек е застинала, погледът ѝ беше още по-строг и аз почти можех да видя Дике, богинята на правосъдието, да наднича през пламтящите ѝ очи.

Съсредоточих се върху Рамоночон, давайки си сметка, че няма да успея да завърша този разговор, ако продължавам да следя реакциите на Жълт заек. За мен наистина беше важно да разбера какво го измъчва и с какво бих могъл да му помогна.

— Да не би да питаш дали съм мислил за това по какъв начин „Слънчев крадец“ служи на каузата на доброто? Ако е така, то отговорът е очевиден. Службата на държавата е служба на народа и следователно служба в името на доброто.

— Не точно това ме измъчва — отвърна той, като подбираше внимателно думите си. Очевидно се опитваше да овладее измъчващите го чувства.

— Тогава може би става въпрос за нашите лични достойнства и промяната ни в хода на работата?

— Достойнства? — внезапно маската му се пропука. — Говорим за унищожаването на град с двумилионно население. За какви достойнства може да става дума? Как може това да е за добро?

— Във всяка война загиват невинни — изръмжа Жълт заек.

Той се обърна и я погледна. Не виждах лицето му, но това, което беше изписано там, накара очите на Жълт заек да се свият в две тесни цепки.

— Трябва ли да загинат два милиона цивилни? — попита Рамоночон.

Изправих се, заобиколих бюрото и заставах между двамата, така че да ме виждат.

— Поднебесният син — заговорих, — цялата им администрация и централният военен щаб се помещават в Хангксу. Според архонтите, ако унищожим града, ще нанесем смъртоносен удар на врага.

— Смъртоносен? — повтори той. — Питам се колко спартански генерали, колко архонти са изказвали подобно становище по време на тази безсмислена война.

— Безсмислена? — Жълт заек сграбчи дръжката на меча при това оскърбление към Спарта. — Да не обвиняваш генералния щаб в некомпетентност?

Рамоночон се направи, че не забелязва омразата, изписана на лицето й. Той събра ръце и сякаш черпеше спокойствие от невидим, вътрешен източник.

— Не, обвинявам ги задето не се учат от историята на войната.

Готвех се да заговоря, но Клио ме стисна за гърлото и ме накара да замълча.

— Преди деветстотин години — продължи Рамоночон — Александър отне от Поднебесното царство провинция Цин. В отговор поднебесните приключиха набързо гражданската война, която ги раздираше, и поставиха на трона първия император от династията Хан. Първото му решение бе да мобилизира на държавна служба всички даоистки алхимици, след което поиска от тях да осигурят на армията му оръжия, способни да противодействат на тези, създадени от Аристотел за войските на Александър. След смъртта на Александър армиите на Поднебесното царство използваша новото си въоръжение, за да прогонят Симахията от Цин чак до предишната граница с Индия.

Жълт заек ме погледна за потвърждение. Кимнах, все още неспособен да промълвя нито дума.

— Оттогава — заговори отново Рамоночон — Поднебесното царство успя да завладее и да изгуби Индия и Северна Персия,

спартанската армия плени и изгуби Тибет и Цин. Точно в този момент армиите на Симахията и Царството се сражават по границата на Цин. Войниците си разменят удари на същото място, където е стоял самият Александър преди девет столетия. Как всичко това служи на доброто?

Клио ми разреши и аз заговорих:

— Като ни подтикна да се разширим и да прибавим към нашите територии Африка и страната на руссоите, както и половината Атлантея — отвърнах. — Освен това войната принуди Делоската симахия да се превърне в силна и стабилна централизирана империя вместо групичка разпокъсани градове-държави.

— Заслужаваше ли си тази стабилност толкова кръвопролития? — попита предизвикателно Рамоночон.

— Как можеш да питаш такова нещо? — подскочих. — Спомни си историята на твоята собствена страна. Когато Александър за пръв път достига Индия, той открива множество воюващи царства, всеки раджа предвожда собствена армия и се опитва да завладее съседите си. Благодарение на Симахията сега Индия е обединена. Малцина твои сънародници загиват в днешните войни, сравнени с огромния брой по време на тогавашните несекващи междуособици.

Жълт заек използва този момент, за да се намеси.

— И много повече спартанци са загинали в битка с вашите бунтовници, отколкото Индия е загубила във войната с поднебесните.

Реших, че е настъпило време да променя насоката на разговора. Жълт заек може да е най-чистият спартанец на света, но съвсем естествено тя е откърмена с недоверие към Индия заради някогашните бунтове и днешните будистки пацифистки движения.

— Има ли нещо друго? — попитах.

— Да. Какво ще кажеш за покваряването на науката и философията? — попита Рамоночон.

Изчервих се от срам. Нима можех да отрека, че войната е виновна за това? Жълт заек също мълчеше, усещах, че златистите й очи очакват от мен отговор, но аз нямах такъв.

— Е? — настояваше Рамоночон.

— Не войната е виновна за това — рекох. — А Александър и Аристотел. Ако Александър бе успял да завладее приживе цялото Поднебесно царство и беше приключил войната още тогава,

Академията нямаше да се превърне в това, което е била по времето на Платон.

Рамоночон поклати натъжено глава, изправи се и заобиколи застаналата зад него Жълт заек.

Той отвори вратата, но се спря и ме погледна, преди да излезе.

— Спомни си последните думи на Сократ от неговите „Извинения“ — посъветва ме той и си тръгна.

Потънах в мълчание, смутен от странния разговор. Жълт заек се покашля и попита:

— Какви са тези „Извинения“?

— Последният диалог с Платон, публикуван посмъртно. — Тя продължаваше да ме гледа заинтригувано и това ме изненада. — Предполагам, че не си чела Платон.

Тя поклати глава, но не бях изненадан — дори в Академията го четат малцина, какво остава за спартанците.

Почувствах внезапна вълна от умора, станах, отидох до кушетката и се излегнах, загледан в стоманените подпори, подсилващи гранитния таван на кабинета ми.

— „Извиненията“ са за скалъпен процес, в който Сократ бил обвинен, че е безнадеждно изостанал и неспособен да проумее съвременната философия, противниците му са от така нареченото „поколение на младите философи“, с други думи, учени. Описаният там процес едва ли може да бъде пример за правосъдие, заседателите си запушват ушите или тропат по пода всеки път, когато Сократ взема думата. Въпросите му остават без отговори, съдията не му позволява да призове свидетели и когато идва време да произнесат присъдата, която ще бъде смърт или изгнание, завързват очите на статуята на Дике. Накрая Сократ изпива отрова от бучиниш, предпочитайки да умре, вместо да живее в този свят на учени. Но всичко това не отговаря на истината. Сократ умира от старост, уважаван навсякъде из Атина. Цялата пиеса е всъщност една горчива полемика, Платон се гневи на Аристотел и учените, които превземат властта в Академията и му отнемат славата.

Тя кимна бавно.

— А последните думи на Сократ?

Засмях се и си взех една смокиня.

— Неговите истински последни думи са: „Дълга на Асклепий едно пиле“. Изглежда е забравил да направи жертвоприношение пред бога лечител. В „Извинения“ той казва: „Не мога да живея в свят, в който философите са забравили да се съмняват“.

Тя повдигна вежди.

— Странни думи...

— Сократ е смятал, че съмнението е съществено за философията. Платон пък твърдял, че абсолютната увереност на Аристотел в науката предава този идеал. Платон така и не е разбрал, че научният подход по принцип се основава на съмнението.

— Благодаря ти — кимна тя. — Разясненията ти бяха много полезни.

Отпих от виното.

— Ще ми се да знаех защо Рамоночон го спомена.

— Беше предупреждение — рече капитан Жълт заек.

— Ако е шпионин, защо ще ме предупреждава?

— Дори шпионите имат приятели — посочи тя и надзърна през вратата, за да се увери, че си е тръгнал.

Бих искал да мога да кажа, че не само чух, но и разбрах какво се опитва да ми каже Рамоночон. Но не беше така. Цялото ми внимание беше съсредоточено върху „Слънчев крадец“ и изпълнението на собствените ми задължения. Не моля прошка заради невежеството и надменността си, защото не я заслужавам.

Демонстрацията на Михрадарий се състоя след няколко Дена. Клеон ни изведе в една точка над центъра на Атлантическия океан и чрез благоразумен баланс между баласта и левитиращите сфери го задържа в неподвижно състояние. Както слънцето, така и луната се намираха от обратната страна на Земята, но планетите и неподвижните звезди бяха като съдници на нашата работа.

Моите персийски помощници бяха организирали голямо празненство в столовата, преди да бъде извършен опитът. Имаше печени прасета и овце. Пилета, задушени в лозови листа. Пресни плодове и варени зеленчуци изпълваха десетките подноси. На една маса бяха подредени сирена от всички краища на Симахията и хляб от

пшеница, ръж и царевица. За да останат мислите ни ясни, робите поднасяха плодови сокове и съвсем малко вино.

Михрадарий бе облякъл официалната си тога и дори беше сресал косата си по атинска мода. Той се появи сред тълпа млади учени, на които благодари тържествено за помощта и съдействието. Никога не съм имал смелостта да празнувам преди някое изпитание, но на Михрадарий не му липсваше увереност.

Видях Клеон да обикаля край масите, следван от красива, мускулиста робиня, която носеше голям сребърен поднос. Щом видеше любим сладкиш или плод, той го вземаше и го поставяше върху подноса. След около четвърт час подобни упражнения подносът бе отрупан с ястия за трима души. Доволен, моят старши навигатор напусна столовата и отиде в кулата да се подготви за изпитанието.

Рамоночон почти не яде и не пи, за да бъде нащрек по време на представянето на Михрадарий.

Аз също хапнах съвсем малко, като се опитах да успокоя стомаха си с овче мляко и хляб. Тревогата от предстоящия опит и решенията, които трябваше да взема, в случай че той се провалеше, ми убиваха апетита.

След като се нахранихме, Михрадарий ни поведе към игралната площадка на десния борд, откъдето се виждаше като на длан браздата, в която бе монтирана вагонетката на мрежата. Бяха изминали две години, откакто динамиците на Рамоночон изкопаха браздата в тялото на „Сълзата на Чандра“. Използваха за целта вода и я шлифоваха с огън и въздух, докато стана толкова гладка, колкото може да е небесната материя в човешки ръце. След това положиха алуминиеви релси в канавки от лунен камък, а върху тях поставиха медната вагонетка с колела от сребровъздух. Оттогава тя си стои там с небесно търпение в очакване хората да я използват.

Михрадарий ни отведе при ръба на площадката, в непосредствена близост до вагонетката. Искрящи нишки от афродитска материя се протягаха от снабденото с колела кълбо до кутията, в която бе прототипната мрежа. Кутията на свой ред беше свързана чрез дебела тръба със специално конструирано вакуумно оръдие, самата мрежа бе прекарана през дулото на оръдието и прибрана във вътрешността му в очакване да бъде изстреляна.

Недалеч от десния борд на „Сълзата на Чандра“ един от младшите навигатори на Клеон кръжеше с лунна шейна — диск от сияещо лунно вещество с диаметър десет стъпки, чиито заоблени ръбове бяха нашарени с огнезлатните топки на прибори в кухини витла, които се изтегляха навън с помощта на направляващи жици. На седалката зад пилота бе закрепена висока шест стъпки огнеупорна кутия, която съдържаше симулацията на слънчев фрагмент.

Михрадарий застана при вакуумното оръдие и ни даде знак да запазим тишина.

— Командир Аякс, командир Езон и вие, мои колеги. Искам в началото да ви кажа, че идеята за този опит не е моя. Някои от вас знаят защо е необходим, за останалите информацията не е от значение. Но макар в началото да бях против, през последните три седмици се ентусиазирах. Ще станете свидетели на практическото приложение на устройството, над което работим. Ще вкусите съвсем малко от бъдещия грандиозен успех, който ще постигнем, когато приближим слънцето и откраднем истинско парче от него.

Той погледна към мен.

— Командире, мога ли да започвам?

— Започнете, главен уранолог — отвърнах тържествено и гласът ми стигна надалеч в хладния въздух.

Михрадарий взе една факла и я размаха към лунната шейна. Навигаторът вдигна десница в знак, че е приел сигнала, и дръпна направляващите жици. Шест витла се показаха откъм десния борд на диска. Въздухът от тази страна се разреди и сребристото сияние на шейната се усили. След кратка пауза шейната започна да се отдалечава, плъзгайки се в разредения въздух като сребърна монета върху гладко езеро.

Проследихме я с погледи, докато стигна на две мили от кораба, където отново забави ход.

Минута по-късно над диска се появи златисточервено кълбо, което започна да се издига нагоре в грациозна дъга и да се разширява с набиране на височина. Огнената топка мигновено засенчи сребристото сияние на шейната и се отдалечи настрани от нея и от нашия кораб. Михрадарий почака, докато топката, която сега вече достигаше стотина метра в диаметър, се озова на половин миля от „Сълзата на Чандра“, и дръпна ръчката, която задействаше оръдието. Слънчевата мрежа

излетя със свистене, образувайки две успоредни спираловидни линии в небето.

Кафявите, зелени и сребристи нишки от небесна материя продължиха да се извисяват нагоре, докато се изравниха със сферата от симулиран слънчев огън. След това се събраха, вплитайки се от другата страна на сферата. Огненото кълбо продължаваше да се носи, но сега движението му бе ограничено в определена орбита около „Сълзата на Чандра“. Вагонетката се премести с рязко дръпване до ръба на борда, теглена по релсите от фалшивата огнена топка.

Псевдослънчевият фрагмент обиколи веднъж, два пъти, три пъти около нас, като всяка обиколка му отнемаше около минута. Затаих дъх в очакване всеки миг да чуя пронизителни звуци и стържене от дълбините на кораба, но долових само слабо шумолене и никакви вибрации откъм корпуса.

Михрадарий подаде сигнал към кулата да включат двигателите. Клеон прибра баластните и левитиращите сфери и разгъна малките предни третични витла. Освободен от тази въздушна котва, моят кораб се понесе плавно към Атлантея. Движехме се гладко и равномерно, сякаш въобще не теглехме на буксир топка от огън със собствени представи за естественото движение, което трябва да следва.

Учени и войници избухнаха в аплодисменти, благодарствени възгласи към Атина и Аристотел. Аз самият взех купа с вино и я отнесох на Михрадарий.

— Добра работа, главен уранолог — рекох зарадвано и му подадох купата, за да пие от моите ръце. — Можеш да продължиш със слънчевата мрежа Делта.

— Благодаря, командире — отвърна той и изпи виното на един дъх.

Обърнах се към Рамоночон и повдигнах вежди.

— Е?

— Това е Майя — прошепна той. — Илюзия.

— Какво искаш да кажеш?

— Само че това, което видяхме, е невъзможно.

Той ми обърна гръб и се скри в тълпата.

Слънчевата мрежа бе прибрана след час, извлякоха небесната материя от огнената топка и земният огън се разсея из облаците. След като приключи опасната част от експеримента, празненството се

разгърна с нови сили и сега вече робите разнасяха купи с неразредено вино.

Четири часа по-късно над Северна Атлантея бавно се спусна нощ. Езон, Жълт заек и аз напуснахме незабелязано тълпата и се разположихме на един полегат склон на хълма. Двамата с Езон седяхме и пиехме. Жълт заек стоеше на пост и всмукваше дим от дългата си лула.

Не бяхме успели още да заговорим, когато в небето се появи сребърно петно, което се носеше право към нас.

— Залегни! — извика моята телохранителка и аз се хвърлих зад нея.

Жълт заек и Езон извадиха вакууметите си и зачакаха. Успокоиха се след няколко минути, когато петното се преобрази в лунна шейна. Тя се снижи, плъзна се на дващестина стъпки над повърхността на моя кораб и се насочи право към хълма. Докато се приближаваше, забелязах, че дискът пренася не само небесния навигатор, но и десетина войници. Претъпканият летателен съд едва се държеше във въздуха.

Шейната се приземи на няколко крачки от нас. Стената от войници се разтвори, навигаторът се спусна на земята и закрачи към нас, понесъл бронзов калъф за свитъци. Беше жена, облечена в червена туника с железни знаци на раменете — униформата на личните куриери на архонтите.

Тя отдаде чест на Езон и на мен и ми подаде свитъка. Счупих внимателно двойния печат и го разгърнах, след това го приближих до очите си, за да мога да разчета сложните заврънкулки на Кройс на бледата лунна светлина.

— Какво е това? — попита Езон.

Прочетох съобщението два пъти, преди да намеря сили да заговоря, защото имах чувството, че халюцинирам.

— Наредено ни е двамата с теб незабавно да придружим пратеника до Делос. Архонтите искат лично да ни инструктират, преди да отлетим за Слънцето.

— Но ние още не сме готови — заяви объркано Езон.

— Зная. Надявам се, че ще успеем да убедим в това Кройс и Милтиад.

— Най-добре да свикаме незабавно командния състав и да им съобщим, че напускаме...

Изведнъж Жълт заек хукна надолу по хълма.

— Ей, спри! — извика тя напред и после през рамо към войниците: — Пазете командир Аякс!

С Езон се спогледахме, сетне я последвахме, заобиколени от войниците.

Жълт заек тичаше право към установката за изстрелване на мрежата. Когато я застигнахме, беше вдигнала Рамоночон за яката и краката му висяха във въздуха.

— Свали го долу! — извиках аз.

Тя поклати глава и посочи въргалящите се на земята дървени парчета.

— Опита се да хвърли това зад борда.

Коленичих и разрових внимателно треските от черешово дърво. Пръстите ми докоснаха метал и аз извадих две дървени парченца, от които се подаваха златни игли, и две други със закривени сребърни игли.

Погледнах към Езон.

— Приличат на останки от даоистко оръжие.

Езон изръмжа.

— Главен динамик Рамоночон, вие сте арестуван. Затворете го в килията до тази на поднебесния лекар. Ще се занимаем с него, щом двамата с Аякс се върнем от Делос.

Рамоночон внезапно увисна в ръцете на Жълт заек и лицето му побледня.

— Не е истина, нали? — попитах го аз на родния му език. — Ти не си шпионин.

Той ме погледна с тъжните си кафяви очи, но не каза нищо.

— Кълна се във водите на Стикс, че ще ти повярвам — рекох.

— Не, Аякс — промълви той. — Не съм шпионин, но не мога да го докажа.

— Тогава аз ще го докажа — заявих, уверен в правотата си.

---

[1] Немейският лъв в древногръцката митология е ужасно чудовище, опустошавало околностите на гр. Немей. — Б.пр. ↑

Z

С изключение на препускането с камила през неравен терен по време на пясъчна буря, пътуването с лунна шейна е най-неудобният начин на придвижване, изобретяван някога от човека. Натискът на естественото лунно движение, комбиниран с безконечното подскачане и приплъзване върху вълни от разреден въздух, предизвиква болки в гърба и води до неприятни охлузвания по краката. Всеки облак или въздушно течение, което подминавахме, добавяше допълнителни терзания за тялото ми и изтръгваше нови благословии за конструкторите на „Сълзата на Чандра“, които го бяха направили достатъчно голям, за да избягва подобни неудобства.

Навалицата върху тесния диск увеличаваше мъчението, защото при всяко по-рязко движение ние се удряхме един в друг.

Единственото предимство на лунните шейни е тяхната скорост. Заради малките си размери, съотнесени към мощта на витлата, те летят по-бързо от всички останали небесни превозни средства и дори от големите кораби. Отне ни само три часа да прекосим Северна Атлантея и Атлантическия океан, три часа, през които преминахме от тъмна нощ към алена зора. Когато стигнахме Европа и се спуснахме към военното пристанище при Херкулесовите стълбове, беше ясна сутрин.

Под нас една бойна флотилия преминаваше през протока, свързващ Средиземноморието с Атлантика. Седем тежки фрегати от същия клас, от който беше „Лисандер“, ескортирани от трийсетина помалки канонерки, се нижеха бавно край тежкокалибрени оръдия, монтирани на двете срещуположни скали. В тяхна чест едновременно от сто дула беше изстрелян залп с огнени сфери.

Нашият навигатор насочи носа на шейната надолу и ние започнахме да се спускаме към редицата от небесни пристани, щръкнали над стълбовете като остриетата на Посейдоновия тризъбец. На височина от две мили три бойни шейни се доближиха, за да ни ескортират до една от площадките, издълбани в скалата. Заради тези площадки стръмният бряг приличаше на пирамидите в Южна Атлантея. Ескортиращите шейни ни придружиха до площадката, която

беше на морското равнище. Тук вече ни очакваше отряд от роби, които приковаха лунната шейна със стоманени вериги, закотвени дълбоко в земята.

— Дълго ли ще останем тук? — попитах навигатора с надежда да се поразтърча.

— Не, командире — отвърна тя. — Отлитаме веднага щом получим разрешение от диспечерската. Обикновено дори не спираме тук, но по неизвестни за мен причини мерките за сигурност напоследък са доста затегнати.

Жълт заек, Езон и аз премълчахме. Щом архонтите са решили, че не е необходимо да информират личните си куриери за бойното хвърчило, появило се в самото сърце на Симахията, не беше наша работа да го правим.

Пилотът на нашата шейна показва куриерския си жезъл на пристанищния офицер и ние получихме разрешение да продължим полета си над Средиземно море. Предупредиха ни обаче, че всяко отклонение от курса ще бъде тълкувано като нарушаване на въздушното пространство от вражески сили и ще го последва откриване на огън от морски или небесен съд.

Отново излетяхме, вдигнахме се на десет мили и се понесохме над Северна Африка, а под нас се замъркаха изостанали картагенски селца. След това прелетяхме над Сицилия, където трябваше да почакаме, докато небесният кораб „Рогът на Хатор^[1]“ се скачва с пристана в Сиракуза.

Следвайки зададения маршрут, ние се отбихме в Спарта, където се присъединихме към ежедневния керван от куриерски шейни, разнасящи заповеди и сведения между Делос и военното сърце на Симахията.

О, Спарта, град на лакедемонците, на Езон и Жълт заек, на баща ми и предците ми по бащина линия, които се простират назад чак до праисторически времена, о, град на моята любима Хера, на законодателя Ликург, какво да кажа за теб? Че от всички градове на Симахията само ти отхвърляш външния блясък, че домовете ти са от обикновен камък, портите от крепка стомана и дори храмовете ти от безцветен мрамор. Само статуите на божествата притежават своя красота и в тях ти си вложил всичко. Как да опиша силата ти, как аз,

който не бях допуснат до гърдата ти, да разкажа на други за твоя несломим дух?

Дано бъде достатъчно да заявя, че докато прелитахме над стените ти, към оживения купол на твоя небесен пристан, Езон и Жълт заек се преизпълниха с гордост и сякаш пораснаха от близостта на любимите си богове, а ние, които ги придружавахме, се смалихме като хора от каменната ера, застанали до люде от ерата на златото; че силата на тази божествена чистота проясни мислите ми и прогони от мен за пръв път, откакто бях стъпил в Атина, духа на съмнение, на който ни бяха учили в Академията.

Ще го сметна за висша милост, че не останахме достатъчно дълго, защото в противен случай щях да изгубя и последните остатъци от този дух.

Но след кратка проверка на документите в небесния пристан ни насочиха към върволица от дванайсет лунни шейни, готвещи се да напуснат Делос. За щастие оказа се, че очакват само нас, и конвоят потегли няколко минути по-късно.

Само десетина минути след Спарта на хоризонта нещо блесна и скоро се превърна в сребърен купол, покриващ целия остров Делос. Оръдия върху въртящи се платформи ни проследиха, докато се спуснахме на морското равнище и се шмугнахме под бронзовия похлупак, щръкнал като птичи клюн от южния край на острова — подсилен щит с площ от четвърт миля, защитаващ залива от въздушни атаки.

Продължихме да летим под тази егида и се насочихме право към полукръглото пристанище на Делос, където над стотина войници охраняваха архонтите. Двайсет от тях патрулираха покрай брега на групи от петима, останалите осемдесет бяха настанени в бронирани кабинни, насочили къси, широки дула към водата. Керванът от лунни шейни спря под похлупака в очакване да получи разрешение за приземяване.

След краткото пътуване през половината свят стори ми се нелепо да чакам близо час на тясната шейна, за да бъде допуснат на сушата, но точно това се случи. Най-сетне ни дадоха знак да продължим. Нашият пилот насочи шейната към една от множеството ниши, издълбани в гранитните скали над пристанището. Роби я приковаха към земята, а стражите провериха внимателно документите ни. Те помолиха

вежливо Езон и Жълт заек да предадат оръжията си, след което ни разрешиха да слезем.

Скочих от диска и се протегнах, за да прогоня умората от трите часа пътуване. Поех дъх с пълни гърди и незабавно съжалих — влажният островен въздух напълни дробовете ми и внесе смут в мислите ми точно когато разчитах да са най-ясни.

— Командире, ще позволите ли да ви придружа вътре? — попита куриерът.

Кимнах и тя ни поведе към средата на полумесеца, където високи двайсет стъпки железни порти отделяха архонтите от останалия свят.

Пазачите на вратите, двама набити роби, облечени само с набедрени препаски, ги разтвориха и ние се озовахме в тунел, свързващ пристанището с острова. Тунелът беше достатъчно широк, за да могат по него да маршируват едновременно шестима войници, но ниският таван и честите постове създаваха усещането, че е тесен и пренаселен, или може би причината за това бе тежестта в гърдите ми и тревогите за предстоящата среща и за Рамоночон.

Двама часовои при отсрещните врати провериха отново документите ни, после разтвориха бронзовата порта и ние се озовахме на остров Делос. Намирахме се в истински архитектурен рай, с много зеленина и ярко осветление от стотици огнени глобуси, закрепени на пилони от подсилено стъкло.

Куполът над нас бе изрисуван със сцени от Олимп, които обрисоваха войната между боговете и титаните и крайната победа на първите. Имаше също рисунки на Зевс, пейзажи на Елисейските полета, прочути моменти от Троянската война и основаването на древните елински градове. Жълт заек за кратко бе смаяна от цялото това великолепие, сърцето ми се стопли приятно при мисълта, че моят телохранител стоик не е равнодушен към красотата на Делос.

— Трябва да се връщам към прекъснатите си задължения — обяви куриерът. — Очакват ви във виолетовия двор, той е на половин миля нататък.

Тя ни посочи пътя и се изгуби зад близкия затревен хълм.

Продължихме бавно по павираната с мраморни плочи улица покрай домове със сини куполовидни покриви и висящи градини с рози и зюмбюли. Прекосихме няколко площадчета с множество лавици

за свитъци и писалища, заобиколени от лозя с едри гроздове. Понататък по същия път бяха подредени статуите на предишни архонти, които ни гледаха с каменни изражения на мрачно доброжелателство. На острова всички бивши архонти си имаха отредено място. Тези от тях, които бяха обявени за герои след смъртта им, се отличаваха с високите си статуи, боядисани в черно и синьо.

Единственото, което нарушаваше този идиличен пейзаж, бяха чиновниците и писарите, които сновяха наоколо в изпълнение на някоя архонтска заповед и си придаваха важен и надут вид, опасявайки се да не бъдат сметнати за ненужни и върнати обратно в Атина, Спарта, или — Зевс да ги пази — в някоя от провинциите.

Когато за пръв път пристигнах на Делос, останах изненадан от огромния брой жители на този малък остров. Повечето граждани на Делоската симахия вярват, че архонтите живеят откъснати от суматохата на останалия свят, за да могат на спокойствие да вземат своите важни решения. Тъкмо по тази причина някога те са били преместени тук, на острова, където се е държало съкровището на Симахията, вместо да останат в Атина и да бъдат задушени от бюрокрацията или пък от военщината в Спарта. Но през вековете управленческият механизъм на Симахията продължи да се усложнява, скоростта на комуникациите да расте и стана така, че всички, дори дребни, макар и немаловажни проблеми се прехвърляха от чиновниците в Атина и Спарта на архонтите в Делос. В резултат от това службата на архонтите нарастваше от година на година.

Докато се шляехме, пресрещна ни нервен чиновник със зелена тога на нисш служител.

— Добре дошли на Делос, командир Аякс, командир Езон, капитан Жълт заек — заговори ни той. — Бъдете така добри да ме последвате, другите вече ви чакат.

— Кои други? — попитах.

— Другите командири от проекта „Прометей“ — обясни той и ни поведе по украсен с нарциси път към открит двор, заобиколен от виолетови колони. Осем орехови кресла, снабдени с виолетови тирски възглавници, бяха подредени в полукръг. Четири от местата бяха заети и двама млади, атлетични войници стояха зад седналите мъже и наблюдаваха зорко нашата малка група. Изглежда само Езон бе посмял да помоли за телохранител — спартански офицер. До креслата имаше

триножници с подноси с храна. Нашият водач ни посочи празните места и безшумно изчезна.

Познавах трима от седящите мъже. Егист от Митилена, един от най-одумваните випускници на Академията, и Филат, най-способният офицер, напускал някога Спарта, бяха съответно научният и военният командир на проекта „Гадател“. Доближили глави, те си шепнеха поверително. Без съмнение Егист уверяваше Филат, че техният оспорван от мнозина проект се развива успешно.

Срещу тях, облечен с традиционната броня на египетски генерал, седеше Пта-Ка-Ксу, петдесет и осем годишният ветеран, който командваше от военна страна проекта „Човекотворец“. Той вдигна глава към нас и кимна, след което втренчи отново поглед, изпълнен с презрение, в Егист и Филат.

Непосредствено до Пта-Ка-Ксу, почти скрит в сянката, седеше човек, когото не познавах, етиопец с разтревожено лице, който едва ли имаше и трийсет години. Беше облечен с преподавателска тога и косата му бе сресана по атинска мода, но неспокойните погледи, които мятеше наоколо, подсказваха, че не е привикнал да се движи из коридорите на властта.

Егист вдигна глава и ни махна, сякаш едва сега бе забелязал присъствието ни.

— Чухте ли чудесната новина? — попита той.

Двамата с Езон се спогледахме. По различни причини никой от нас не го обичаше. Аз не одобрявах пиедестала, на който бе издигната в Академията богохулствената псевдонаука мантикология. Езон, като разумен спартанец, изпитваше вродено недоверие към всеки, който твърди, че може да определя необходимостта от военни действия чрез магия и поличби. Ако някому са необходими още доказателства, че науката ни не е на прав път, достатъчно е да се вгледа в надменната вяра на тези хора, че биха могли да укротят боговете и да ги накарат да предсказват бъдещето.

— Каква новина? — попитах и се надвесих над платото с отбрани ястия. Избрах къс овнешко, увит в лозово листо, отхапах малко и го сдъвках.

Егист чакаше да се нахраня и да го погледна отново. Очевидно нямаше търпение да види изражението на лицето ми, когато ми съобщи „новината“.

— Нашата част от „Прометей“ се увенча с успех — заяви той като родител, който се хвали с постиженията на своето любимо отроче. — Най-способният ни гадател успя да предскаже точния ден и час, когато трябва да потеглите към Слънцето.

Леката хранителна смес в стомаха ми се превърна в парче тухла. Сега вече знаех причината да бъдем призовани тук, щяха да ни накарат да отлетим по-рано заради маниакалната вяра на Кройс в проекта „Гадател“. Готвех се да дам израз на обичайните си възражения, но Пта-Ка-Ксу ме спря, като застана между мен и моя „колега“.

— Аякс, Езоне, позволете да ви представя Кунати, новия научен командир на проекта „Човекотворец“.

Обърнах гръб на Егист и кимнах на етиопеца. Той ми отвърна с поклон, очевидно благодарен, че най-сетне някой му обръща внимание.

— Поздравления — рекох — и съжалявам, че повишението ви идва при такива трагични обстоятелства.

— Благодаря ви. — Пръстите му стиснаха неволно свитъка, който носеше. — Надявам се да успея да завърша проекта.

— Ще успеете, млади човече, ще успеете! — отекна в двора нечий гръмлив глас като смеха на Зевс. Кройс и Милтиад се приближиха към нас, като се движеха доста енергично за мъже, надхвърлили седемдесетте. Кортежът от изплашени, отрупани със свитъци чиновници едва смогваше да върви след тях.

Кройс мина под арката между две колони и ние всички пристъпихме напред, за да го поздравим. Той стисна здраво ръката на всеки от нас и ни възнагради с уверена усмивка. Самата близост до този човек пробуди вярата ми, че ще преодолее всички затруднения покрай „Слънчев крадец“, но когато погледнах към Егист, в душата ми отново се промъкна съмнение.

Милтиад крачеше зад своя по-експанзивен колега. Старият войник бе облечен с ризница, а лицето му представляваше строга маска, каквито често си слагаха всички спартанци. За разлика от посивелите къдри на Кройс косата на военния архонт беше младежки черна. Единственият признак за възрастта му бе покритото с бръчки лице, което приличаше на изправен срещу вълните скален масив.

Спартанският архонт ни даде знак да се върнем по местата си. Робите поднесоха ярко оцветени купи, украсени с рисунки на трите

мойри, заплитащи в сложна плетка живота на героите, и ги напълниха с разредено самотракийско вино, доста слабо, с чудесен мек вкус. Жълт заек се присъедини към другите двама телохранители, които бяха изненадани, че колегата им е спартански капитан. Милтиад я награди с бащинска усмивка, изражение, с което лицето му явно не беше привикнало. Тя се усмихна на свой ред и макар жестът и да беше предназначен за архонта, аз почерпих увереност от него.

Двамата архонти седнаха. Милтиад взе съдинка с вино. Кройс зарови нос в един свитък и пропъди роба, който му предлагаше купа.

Минута по-късно архонтът на Атина вдигна глава и нави свитъка.

— Това е последното обсъждане на проект „Прометей“ — заяви той, извади от гънките на тогата си три папирусни листа и подаде по един на мен, Егист и Кунати. — Ето ви графика на операцията. Искам от вас да го запаметите и да ми върнете листата. Не бива да остане нито едно писмено копие. Всички заповеди до вашите подчинени ще бъдат само устни.

Плъзнах поглед по едро изписания лист и запаметих датите и часовете. Някъде към средата на листа спрях и прочетох още веднъж едно дълго изречение.

— Архонте — заговорих, — моят кораб не може да стигне до Слънцето и да се върне обратно само за четири месеца.

Кройс ме погледна с присвити очи и се наведе напред като змия, зърнала птичка.

— Твоят навигатор ме увери, че ще успеете, ако ви предоставя ареските витла.

Стомахът ми се сви. Клеон не биваше да лъже за нещо толкова важно. Това бе равносилно на нарушаване на Питагоровата клетва. Но от друга страна, помощните двигатели означаваха скъсено време на полет, удобство и безопасност за екипажа.

— Архонте — продължих, — моят навигатор все още не е приключил с изчисленията на нашия маршрут и не е имал време да нанесе корекциите. В този момент не мога да гарантирам с клетвата си, че пътуването ще отнеме толкова време.

Кунати изчурулика едно изплашено „прощавайте“, което привлече орловия поглед на Кройс върху него.

— Архонте — заговори с разтреперан гласец младият мъж. — От техническа гледна точка проектът „Човекотворец“ е почти завършен. В нашата лаборатория успяхме да осъществим спонтанно самозараждане на възрастен псевдочовек, но нашият прототип на воин все още не е напълно готов. На този етап не мога да твърдя, че ще съумеем да го усъвършенстваме, нито че ще подготвим петстотин хиляди самозараждащи се пакета и ще ги засадим в близост до границата на Поднебесното царство за двата месеца, отредени ни в този график. Господарю, съвсем отскоро поех ръководството на този проект и...

Кройс махна нервно с ръка и ни огледа бавно.

— Егисте, обясни им положението.

Манतिकологът извади от ръкава си навит папирус. Беше изписан на ръка със странни, разкривени символи и съдържаше неточна карта на планетите.

— Според нашите Делфийски резонатори най-подходящото време за атака е след четири месеца, смятано от утрешния ден. Проверихме тази хипотеза с шест различни прогностични метода и те всички ни отвеждаха при една и съща дата.

Кройс се усмихна и кимна като прилежен ученик. Сякаш това решаваше въпроса.

О, богове, когато настъпи време да съдите Кройс, спомнете си храбрата му младост, полета до Луната, приноса му в динамиката и уранологията, довели до създаването на флотата от небесни кораби и изучаването на сферите. Не забравяйте колко умело ръководеше Симахията в други периоди, но му простете глупостта. Всички велики герои са страдали от заслепяване в един или друг момент. Простете на Кройс задето вярваше, че бъдещето може да се предвиди от науката без намесата на боговете.

— Господарю — заговорих, надявайки се да го убедя с факти там, където теологията се беше провалила. — Не разполагаме с нужните материали за изработването на слънчевата мрежа. Нямаме дори достатъчно припаси за един толкова продължителен полет.

— Вече е уредено. Храна и самозародни припаси ви очакват на Луната. Погрижих се да ви доставят рафинирани небесни материали от Хермес и Афродита. Ще ги вземете по пътя и ще изплетете мрежата, докато летите.

Погледнах към Езон за помощ. Скръстил ръце, той рееше очи към тавана. На картината точно над нас се виждаше Зевс, който вдига Орион от земята и го поставя сред съзвездие от неподвижни звезди. Почти усещах желанието му да полети към тези далечни и примамливи светлици. Но спартанското в него беше твърде силно, за да го надмогне и да изложи поста си на рискове, за да изпълни една безумна мечта. Погледът му премина през Кройс и се спря върху Милтиад по онзи откровен и предизвикателен начин, който бе слагал край на не един хаотичен атински дебат.

— Господарю — чух гласа му, — не мога да разреша на „Сълзата на Чандра“ да напусне толкова рано Земята. Имаме сериозни проблеми с безопасността. Възможно е дори един от старшите ни научни помощници да се окаже предател.

Милтиад се намръщи и изпъчи напред брадичка. Той се обърна към Кройс.

— Безопасността е по-важна от научните ви графици.

— Не можете да го направите! — извика Егист.

Хладните сиви очи на военния командир на Делоската симахия се вторачиха в него.

— Не мога ли?

Егист наведе глава и се сви като повехнало цвете.

— Ще трябва да чакаме девет години за следващия благоприятен ден.

— Или да атакуваме в неблагоприятен — възрази с леден глас архонтът. — Ако бяхте прекарвали времето си в изучаване на минали битки вместо в зяпане на кози черва, щяхте да знаете, че има също толкова сражения, спечелени въпреки лошите предзнаменования, колкото и когато те са били „благоприятни“. Благосклонността на боговете не се печели толкова лесно и нито един смъртен досега не е успял да отмъкне от тях познанието за бъдещето.

Егист поклати глава по-скоро натъжено, отколкото ядосано и потърси подкрепа в Кройс, преди да отговори на Милтиад.

— Архонте, тези древни прогнози са били примитивни, псевдонаучни предсказания. Проектът „Гадател“ е строго научно изследване на бъдещето. Той е безброй пъти по-точен от брътвежите на побърканите старици.

Стиснах зъби, питайки се кога ли Аполон ще отмъсти на този богохулник за оскърбленията към неговия оракул.

— Аз предлагам да чакат — заяви архонтът на Спарта.

— А аз — да потеглят — отвърна атинският архонт.

Милтиад и Кройс се гледаха продължително време. Неизбежното се беше случило, също както с Езон и мен или с другите двойки командири в Симахията. Двамата архонти бяха на противоположни мнения и един от тях трябваше да отстъпи.

Най-сетне Кройс бръкна под полите на тогата си и измъкна свитък, запечатан с железния печат на Спарта, а от малката кожена кесия на кръста си извади две кокалени зарчета и ги постави на креслото на Милтиад. Спартанският архонт ги разглежда в продължение на няколко секунди, събра ги с бързо движение на огромната си ръка и ги пхна под ризницата.

После се изправи и ни огледа.

— Ще направите всичко възможно да се придържате към дадения ви график и да наваксате закъснението. Кунати, военните ще засадят пакетите на два пъти по-кратко разстояние до границата. Аякс, Езон, ще имате десет допълнителни дни за пътуването до слънцето и обратно. Надявам се, че това ще бъде достатъчно, за да решите проблемите си с безопасността.

Не беше много, но му благодарих.

— Обявявам край на заседанието — рече Кройс. Той стана и си тръгна, следван от ято чиновници. Командирите на „Човекотворец“ и „Гадател“ също напуснаха двора, но Милтиад даде знак на мен и Езон да останем. Кимна и на Жълт заек.

Той подаде ръка на Езон.

— Съжалявам, но само такава отсрочка можех да ви дам.

Езон отвърна на поздрава, сетне положи длан на сърцето си и погледна Милтиад право в очите. По правило всеки випускник на спартанската военна школа може да пита командира си за неговото решение, така че мъдростта да се предава от висшите към нисшите чинове.

— Господарю, защо не ни позволите да разрешим на спокойствие проблемите със „Слънчев крадец“? Това едва ли има нещо общо с глупостите на Егист.

Милтиад счупи печата на свитъка, който Кройс му бе дал, и го предаде на Езон. Моят съкомандир го прочете бавно, после още веднъж.

— Не знаех, че войната върви толкова зле.

Архонтът кимна.

— Поднебесните отбелязаха пробив в миниатюризацията. — Той се обърна към мен. — Оръжието, използвано срещу теб от убиеца, е преносимо миниатюрно чи-копие, способно да нарушава равновесието на телесните настроения по същия начин, по който големите чи-копия разстройват въздушните и водни потоци.

Замислих се върху тази важна информация. Какво общо можеха да имат въздушните и водните течения с настроението? Опитах се да я напасна сред всички останали неразбираеми парчета от поднебесната наука, за които бях чел през годините, но така и не се получаваше цялостна картина. Въздъгнах ядосано, а духът на Академията въздъгна заедно с мен.

Милтиад взе свитъка и го нави.

— Поднебесните въоръжават своите командоси с тези оръжия и ги пращат да убиват нашите командири, учени и управници. През последните три месеца изгубихме управителите на осем североатлантески градове-държави, коронясаната принцеса на олмеките, генерал Тидеус, командващ армията ни в Тибет и шестима от най-добрите ни учени. Ако това продължава, скоро ще останем без военачалници и управители и Поднебесното царство ще ни завладее без усилие. Двамата с Кройс смятаме, че само един светкавичен, решителен и мащабен удар от наша страна може да прекърши гръбнака на тяхната нова стратегия. Проект „Слънчев крадец“ е единствената ни надежда. Ако унищожите Хангксу, тогава не ние, а те ще се лишат от командване, и нашата армия, подсилена от псевдовойниците от проект „Човекотворец“, най-сетне ще съумее да сложи край на войната. — В очите му блеснаха пламъчета. — Но трябва да действаме бързо, преди да сме изгубили твърде много незаменими хора. Кройс извади онези зарове, за да ми напомни, че е дошло време да поемаме големи рискове, ако искаме да оцелеем.

— В такъв случай „Гадател“...? — попитах.

— Успокоение за Кройс, че прави каквото е нужно — обясни Милтиад. — Истината е, че разчитаме на вас.

Опрях ръка на сърцето си и му козирувах по спартански обичай.

Върнахме се на борда на „Сълзата на Чандра“ със същата лунна шейна, същия навигатор и същата охрана, но в помрачено настроение. Пътувахме предимно в тъмнина, нощта ни застигна още на брега на Атлантика. Едва когато наближихме моя кораб, на хоризонта се появи зарево. В тази част на Западния океан на хиляда мили под нас бяха разпръснати острови, които от много години принадлежаха на Поднебесното царство, а отпред лежеше Азия, родината на нашите врагове.

Загледан в изгрева от височина хиляда мили над една част на света, която не владеехме, поемайки с пълни гърди от чистия, разреден въздух, аз се замислих за последните събития в Делос. Архонтите бяха заявили недвусмислено, че разчитат само на мен и беше мой дълг да се закълна пред Атина и Зевс, че ще оправдая доверието. Но Рамоночон също ми вярваше и се бе закълел да ми служи докрай. Надявах се, че няма да се наложи да избирам между тях.

Приближихме „Сълзата на Чандра“ от по-голяма височина и започнахме да се снижаваме към него. Наведох се напред, за да наблюдавам как малката перлена капка в небето се превръща в сияещ сребърен контур. Очаквах да стана свидетел на обичайното оживление на борда, но не и да видя въоръжени отряди да маршируват във всички посоки, към кърмата и носа, да влизат в пещерите, а после да излизат обратно. Изглеждаше така, сякаш всички Езонови войници са изкарани да патрулират.

По мое нареждане пилотът приземи шейната близо до навигационната кула, където няколко подсилени отряда патрулираха покрай кърмата. Езон, Жълт заек и аз свалихме предпазните ремъци и се прехвърлихме от един лунен къс на друг. Шейната изчезна в небето, а през това време Езон повика войниците и попита къде е Анаксамандър.

— На хълма, господарю — очите на мъжа бяха подпухнали, сякаш не беше мигвал през цялата нощ.

Отправихме се веднага нататък, като пътем подминахме още няколко отряда. Те ни отдадоха чест енергично, облекчени, че виждат отново Езон. Стигнахме площадката на хълма и открихме началника на

охраната, в сянката на статуята на Александър да чете някакви документи.

— Доклад за обстановката на кораба! — нареди Езон.

Анаксамандър застана мирно и отдаде чест.

— Командире, на кораба е въведена повишена бойна готовност. Всички части са мобилизирани и разположени на възлови позиции. Резервите са обединени в допълнителни патрули.

Толкова голяма бе увереността му, че е постъпил правилно при извънредните обстоятелства, че той дори не си даваше сметка, че ще изтощи екипажа и ще намали ефективността му.

Езон си пое дълбоко въздух и аз почувствах като топлина от огън яда му заради твърде ревностните действия на неговия подчинен.

— Кажете на хората да се прибират — нареди Езон. — Намали постове, разпусни допълнителните патрули и дай на всички почивка.

— Да, командире.

— Нещо друго за докладване?

— Да, господарю — кимна Анаксамандър. — Жилищното помещение на затворник Рамоночон е запечатано, но още не съм го претърсил. Предположих, че ще искате да присъствате лично.

Езон се почеса по рехавата брада.

— Съвсем правилно, началник на охраната. Ще го направя още сега. — Той се обърна към мен. — Аякс, какво ще...

— Идвам с теб — прекъснах го.

Езон ме отведе при статуята на Аристотел и ми заговори с тих глас, за да не може да ни чуе Анаксамандър. Над главата ми моделът на Вселената в ръката на героя продължаваше неумолимото си движение, отбелязвайки хода на времето.

— Аякс, събра ти се твърде много, за да си губиш времето с това. Трябва да сме готови за полет другата седмица, ако искаме да спазим графика.

— Езон от Спарта — заговорих с официалния тон, с който един командир се обръща към друг, — не се опитвай да ме учиш какво изисква дългът ми. Ако Рамоночон е виновен, в такъв случай цялата работа; свършена от него по нашия проект, трябва да бъде прегледана от други динамици и ако е необходимо, да се нанесат корекции, за да не пострада корабът. Ако не е, налага се да бъде освободен незабавно, за да довърши започнатото.

— Аякс от Атина, нима не вярваш, че ще изпълня дълга си, що се отнася до това разследване? — попита той, отвърщайки на предизвикателството.

— Вярвам ти, Езоне — отвърнах, посмекчил тона. — Но ти не познаваш Рамоночон толкова добре, колкото аз, нито имаш нужните научни познания, за да можеш да оцениш това, което ще открием там.

Той ме погледна за миг, сетне ме стисна за лакътя.

— Ще ти бъда благодарен за помощта при това разследване — рече. — Но помни, въпросът е от военен, а не от научен характер.

— Съгласен — кимнах и на свой ред го стиснах за лакътя.

И така ние четиримата — моя милост, Езон, Анаксамандър и Жълт заек — се спуснахме по склона на хълма, в чието подножие имаше кръг от къщички с медни покриви, обитавани от старши научните изследователи, отместихме; завесата в преддверието на Рамоночон и се озовахме в пещерата, в която живееше моят приятел и подчинен.

Не бях идвал в дома на Рамоночон отпреди нашата ваканция и останах изненадан от промените, които бе направил след завръщането си. Вместо скъпи гоблени, изрисувани със сцени от „Махабхарата“, стените бяха покрити с обикновени ленени нощни завеси. На мястото на дебелия позлатен килим, бродиран с изкусно преплетени нишки в черно, червено и синьо, намекващи за скрита, сложна и неразгадаема рисунка, подът бе застлан с кафява рогозка от небоядисана папирусна тръстика. Дори меките възглавници с гъша перушина липсваха и вместо тях имаше нагънати завивки.

Но най-изненадващо бе изчезването на четирите дузини статуи на главните индуистки богове, с които Рамоночон бе населил пещерата си.

Покрай предната стена, там, където преди беше олтарът на Шива, сега имаше три големи дъбови скрина. На задната стена, заета доскоро от статуята на Вишну и всички негови аватари, бе поставено малко писалище.

Езон и Анаксамандър отвориха скриновете и започнаха да търсuvat систематично вътре. Извадиха дрехи, свитъци, мастилници, пера за писане, четки и други принадлежности, каквито ползва всеки учен. Междувременно капитан Жълт заек дърпаше завесите и търсеше тайници.

Наблюдавах ги известно време, опитвайки се да разбера какво се бе случило в тази стая. Това не беше домът на Рамоночон, когото познавах. Този човек беше тънък ценител на красотата и искрен почитател на изкуството на своята страна. Той събираше с благоговение и организираше изложби със статуи на индуистки божества. Защо се бе отървал от тях? И как го беше направил, без никой да забележи?

— Началник на охраната? — повиках Анаksamандър, който тъкмо ровеше из купчина жълти туники.

— Да, командире?

— Вашите хора наблюдаваха ли Рамоночон, след като се върнахме от почивка?

Лицето му се изкриви в зла усмивка, сякаш винаги беше знаел, че Рамоночон е предател и само е чакал и останалите да го разберат.

— От време на време.

— Случвало ли се е да хвърля нещо зад борда на кораба?

Анаksamандър извади плътен свитък от привързания за колана му калъф. Разви го и плъзна поглед до долу, преди да отговори:

— Възможно е, командире. Тук се докладва, че главен динамик Рамоночон е прекарал няколко вечери на десния борд по времето, когато вие лежахте в болницата. Но моите хора не са посмели да го приближат, нито са го държали под постоянно наблюдение.

— Благодаря. — Не можех да си представя, че Рамоночон би извършил нечувано светотатство като това да изхвърли собствените си богове от кораба, но това беше единственото обяснение, за което се сещах.

Анаksamандър се върна при дрехите. Тъй като нямаше какво друго да правя, отворих едно чекмедже със свитъци и започнах да ги преглеждам, като отделях научните документи от личните.

— Намерих го — извика Жълт заек и ние се обърнахме. Зад една от завесите тя беше извадила малка дървена кутия със сребърни и златни игли, щръкнали отстрани. Приличаше на миниатюрен вариант на чи-копието, което бяха използвали срещу мен, но кой би могъл да каже какво е, когато ставаше дума за поднебесни машинарии?

— Ето го нашето доказателство — заяви Анаksamандър и веднага се зае да описва находката в документа за обиск с нескритото задоволство на човек, свършил добра работа.

— Не прибързвайте със заключенията — троснах се аз. — Рамоночон е арестуван от два дена. Всеки би могъл да подхвърли това нещо тук.

— Поставил съм охрана — възрази хладно Анаксамандър.

— Продължавай обиска! — изръмжа недоволно Езон. Двамата офицери и техният началник незабавно се захванаха за работа.

Върнах се при свитъците, разгъвах всеки от тях, четях по малко и ги поставях на бюрото. Спрях, когато се натъкнах на Рамоночоновото копие на „Рамаяна“. Бях вземал неведнъж от него тази епична творба и сега, докато я държах върху дланта си, усетих, че свитъкът е по-тежък от обичайното.

Развих го внимателно, плъзгайки поглед по добре познатите, изписани на санскрит думи. След първите няколко гънки се натъкнах на друг документ, навит в първия. В единия му край имаше строшен оловен печат с изрисувани две риби, всяка от тях захваща опашката на другата.

Вторият свитък също беше на санскрит, но не беше печатен, а изписан с познатия почерк На Рамоночон, внимателно изрисуваните заврънкулки, които той използваше, когато се стараеше да препише нещо прецизно. Прочетох първите няколко реда и пребледнях.

Най-сетне можех да си обясня промените в стаята на Рамоночон и неговите въпроси за морала. Този документ доказваше, че той не е шпионин, но същевременно представляваше непоклатима улика, че е извършил друго непростимо провинение спрямо Симахията.

Почти бях готов да посветя и другите в моята находка, но се запитах какво ще стане, ако го направя. Нямаше ли да покажа, че заемам определена страна? Трудно ми беше да определя. Зная обаче, че взех това решение без внушението на боговете. Може би е било някакво възелче в нишката на моята съдба, но предпочитам да виня само и единствено себе си. Защото в този момент, когато дългът пред родината и този пред моя приятел застанаха в открито противоречие, аз предпочетох да потърся баланс между тях, да си припомня и двете клетви и да направя всичко, което е по силите ми, за да ги изпълня.

Навих двата свитъка и ги прибрах под тогата си. Слава на Хермес, закрилника на крадците, че останалите бяха твърде погълнати от обиска, за да забележат нещо нередно. Погледнах към тримата войници, които разпердушинваха методично стаята на Рамоночон, и се

зачудих дали биха могли да ми помогнат. Знаех, че Анаксамандър е прекалено амбициозен. Жълт заек пък беше истинска спартанка. Погледът ми се спря на Езон — той беше мой приятел, но също поставяше дълга към родината над всичко останало. Макар и неохотно, стигнах до извода, че ще трябва да се справя с този въпрос съвсем сам.

Скоро след това претърсването приключи.

— Намерихме доказателството, което ни беше нужно — заключи Анаксамандър и вдигна даоисткото оръжие, сякаш е факел, озаряващ вината на моя приятел. — Трябва да пратим Рамоночон на съд в Спарта.

Езон се готвеше да потвърди това, но аз го изпреварих.

— Командир Езон — заговорих с официален тон. — Като ваш съкомандир настоявам да разговарям насаме с моя подчинен, за да узная истината.

В погледа на Езон се четеше нескрито съжаление. Изправих рамене. Почти усещах как Атина ме загръща покровителствено с наметалото си и изражението на Езон се промени в озадачено мръщение.

— Наистина ли все още вярваш, че Рамоночон е невинен? — попита той.

— Да — отвърнах. — Не можеш да откажеш на молбата ми.

Той кимна.

— Но аз мога — намеси се капитан Жълт заек. — Заповедите ми не позволяват да те оставя насаме с един потенциален шпионин.

— Капитан Жълт заек... — заговорих аз, после млъкнах. Бях доловил неумолимата жилка в гласа ѝ, произхождаща от заповедите на самите архонти. — Е, добре — въздъхнах. — Но ще присъстваш само като мой телохранител.

— Разбира се.

— И няма да обръщаш внимание на факта, че разговаряме на непознат за теб език. — Готвех се да чуя възраженията ѝ, но тя отново ме изненада.

— Ни най-малко, командире. Ще бъда там само и единствено за да защитавам живота ти.

Затворът на „Сълзата на Чандра“ се състоеше от пет малки пещери под един хълм, свързани с повърхността чрез дълъг тунел, широк не повече от три лакътя. Имаше стоманена врата в единия край

на тунела и още една — в отсрещния. Двама пазачи стояха при горната порта, още двама патрулираха отвън. Преди да докараме поднебесния доктор, затворът се използваше само при дребни провинения на войници и никога досега не бях слизал в тази тясна, потискаща тъмница.

Жълт заек ме придружи до килията на Рамоночон — празна пещера, широка и дълга по десет стъпки. Подът и стените бяха оборудвани с кожени ремъци, за които да се улавят затворниците, когато корабът маневрира, но нямаше завеси срещу постоянното лунно сияние. Надявах се, че Рамоночон е успял да поспи въпреки светлината.

Намерихме го седнал с кръстосани крака на пода. Беше затворил очи, а положените му върху коленете ръце бяха с извърнати нагоре длани.

— Рамоночоне.

Той повдигна клепачи.

— Време е да поговорим.

— Да, Аякс, мисля, че си прав.

Обърнах се към Жълт заек.

— Говориш ли индуски?

Тя кимна.

— Фарси? Етруски? Египетски? Финикийски? Иврит? — изброих дузината езици, които двамата ползвахме свободно и най-сетне открих, че не владее асирийски. Почувствах облекчение, в противен случай, щеше да се наложи да разговаряме на хънанския диалект на Поднебесното царство. Съмнявах се капитан Жълт заек да одобри това, че общуваме на езика на нашия смъртен враг.

— Между свитъците ти се натъкнах на Диамантената сутра — обърнах се към Рамоночон. — Разбирам защо не си пожелал да ми кажеш, че си станал будист.

— В Симахията не гледат с добро око на такива като нас — рече той с покорно недоволство. — Трябва да ме предадеш. Инак може да екзекутират и теб за укриване на будистки симпатизант.

Изпитах гордост, задето нито за миг не се бях поколебал да скрия приятеля си от гнева на Спарта. Преди един век будизмът бе станал толкова популярен в Индия, че беше започнал да разпростира пацифистките си идеи в източните покрайнини на Симахията и в

западните райони на Поднебесното царство. Двете държави реагираха по един и същ начин — с екзекуции на хиляди будистки проповедници и монаси. Притежанието на Диамантената сутра и всякакви други будистки трактати се наказваше със смърт.

Но макар поставени извън закона, будистите продължаваха да се опълчват на войната. Никой от тях не би шпионирал в полза на поднебесните, нито би участвал в подготовката на убийство. Ето откъде черпех увереност, че Рамоночон е невинен въпреки обвиненията срещу него, но не можех да използвам доказателствата в негова защита. Единственият резултат щеше да е екзекуция по други обвинения.

— Защо смени вярата? — попитах.

— Трудно е да се обясни — отвърна той. — Никога не съм споделял с теб, но през последните няколко години ме глождеха съмнения, свързани с работата ми. Всички конструирани от мен кораби се превръщаха в машина за убийства. Повтарях си, че е моя дхарма^[2] да върша тази работа. Но от три години насам, откакто започнах работа върху „Слънчев крадец“, взеха да ме преследват видения от горящия Хангксу и после, по време на тази ваканция...

Той млъкна, разтвори крака и наведе глава.

— Нека започна отначало. Знаеш ли нещо за чан-будизма?

— Не — отвърнах. — Никога не съм чувал за секта на име чан.

— Била е основана преди петстотин години от будисти и даоисти в граничните райони между Индия и Поднебесното царство.

— Даоисти? Какво общо има будизмът с поднебесната наука?

— Планински даоисти — уточни той. — Те не са учени, а философи. Поднебесното царство гледа на тях, както Симахията на платонистите. Докато бях у дома по време на тази ваканция, се срещнах с един приятел от детството, когото не бях виждал от години — по това време още не знаех, че е бил в Тибет, за да изучава Осмократния път^[3]. Разказах му за работата и за моите притеснения и той ме отведе при един учител по чан, който ме запозна с някои основи на даоизма. Помогна ми да прозра опасността, произхождаща от „Слънчев крадец“, като ми доказа, че нарушаваме баланса между ин и ян.

— Виждал съм тези думи в даоистки научни текстове. Какво означават?

— Ин и ян са две на пръв поглед противоречащи си понятия... или сили, макар че и това не е съвсем точно, за да бъдат обрисувани. Най-важното е, че противостоеенето им е само привидно. В действителност те действат заедно. Когато са в равновесие, може да бъде следван дао, или пътят. Но не се ли върви по него, смърт и разруха заплашва всички. „Слънчев крадец“ е част от тази разруха.

Не разбрах почти нищо от това, което ми каза, но виждах, че то е много важно за него. Едно обаче не ми даваше покой.

— Щом си почувствал, че не можеш повече да работиш над „Слънчев крадец“, защо се върна на кораба?

— Моите младши динамици можеха да продължат работата и без мен. Надявах се да те убедя да прекратим проекта. Това беше единственият начин да поправа стореното от мен зло, единственият начин да ви спра, преди да сте убили още невинни хора. Но ти се върна с новината за покушенията, със спартански телохранител, донесе и дух на подозрителност. Как да разговарям с теб за преустановяване на работата, без да бъда обвинен, че съм шпионин на Поднебесното царство?

— И тогава реши да смениш тактиката. Опита се да забавиш работата, като ме убедиш, че Михрадариевата конструкция на мрежата е погрешна.

В очите му блеснаха пламъчета.

— Тя наистина е погрешна. Ако използвате мрежата, ще разрушите този кораб.

— Това няма ли да съвпадне с плановете ти?

— Не — отвърна той. — Не само на убийствата трябва да се сложи край, но и на решението за тях. Не разбираш ли, ако премълча грешката на Михрадариий, ще бъда отговорен за твоята смърт и за гибелта на всички останали на кораба.

Вярвах на всичко освен на твърдението, че нещо не е наред с мрежата. Давах си сметка, че не е изключено Рамоночон преднамерено да ми внушава недоверие към Михрадариий, защото без персиеца нямаше начин да завършим проекта.

— Ще направя каквото ми е по силите, за да те освободя — обещах. — Но трябва да продължа работата над „Слънчев крадец“, това е моят дълг, моята дхарма.

— Разбирам — отвърна той. — Въпреки това се надявам да те накарам да промениш възгледите си.

Обърнах се към Жълт заек.

— Да вървим — рекох ѝ на гръцки. Тя кимна и ме последва зад стоманената врата. Изкатерихме се бавно в тунела, излязохме на открито и се насочихме към хълма с моя кабинет. Очаквах да ме попита за какво сме разговаряли с Рамоночон, но тя мълчеше.

Седнах на бюрото и зарях поглед из стаята, докато си припомнях разговора с Рамоночон. Жълт заек зае обичайното си място при вратата, неподвижна като статуя.

След няколко минути размисъл стигнах до извода, че не бива да позволявам да пращат Рамоночоон на съд на Земята, докато ние летим към Слънцето. Това беше единственият начин да спечеля нужното време, за да докажа, че е невинен, и същевременно да изпълня успешно проекта.

— Капитане — повиках Жълт заек, — бъди така добър да пратиш вестител до Езон и Анаksamандър. Искам да дойдат тук, за да разговаряме.

— Да, командире — отвърна тя, отвори вратата и махна на един от робите в библиотеката.

Езон се появи малко след това. Помолих го да почака до идването на началника на охраната. Анаksamандър се забави няколко минути и обясни, че е правил преглед на частите.

— Стигнах до важно решение относно Рамоночон — подех, втренчил поглед в Езон. — Зная, че той не е шпионин, но не мога да го докажа.

Никой от тях не заговори и аз продължих:

— Отказвам да го пратя на съд на Земята.

— Отказвате? — повтори Анаksamандър. — Командир Аякс, това е въпрос от компетентността на военните. Не можете да противоречите на заповед...

Обърнах се към Езон.

— Но ти можеш.

— Така е — съгласи се Езон. — Ако имам основателна причина.

— Не мога да ти я кажа — признах. — Но се заклевам в Атина, че ако не изпълниш молбата ми, ще подам оставка и „Слънчев крадец“ никога няма да бъде завършен.

Арес надзърна иззад очите на моя съкомандир и гласът му затрептя от справедлив гняв.

— Аякс! Как можеш да го кажеш, след като... — той млъкна, досетил се, че не бива да издава пред Анаksamандър какво са ни казали архонтите. — Аякс от Атина, ти си се клел във вярност.

— Положих две клетви. Едната към родината, втората към моя другар.

Езон ме изгледа намръщено, но постепенно Атина надви в съзнанието му над Арес.

— Не мога да пусна Рамоночон от затвора без доказателства за неговата невинност.

— Съгласен съм. Важното е да го оставиш на кораба.

— Така да бъде.

— Началнико на охраната — обърнах се към Анаksamандър. — Нека хората ти продължат с издирването. Шпионинът все още е на кораба. Искам да го откриете бързо. Потегляме към слънцето след броени дни.

— Но... аз мислех...

— Това е всичко, началнико на охраната.

— Да... командире...

---

[1] Хатор — древноегипетска богиня на небесата, често изобразявана как издига слънцето на рогата си. — Б.ред. ↑

[2] Термин от източните религии — индуизъм, будизъм и др.; най-простото му значение е на универсален закон за живота, правило, според което да се живее. — Б.ред. ↑

[3] Осмократният път — в будизма същността на Четвъртата благородна истина, указваща пътя към освобождаването от страдание. — Б.пр. ↑

Н

През следващите няколко дена сънят се оказа непостижим лукс, тъй като двамата с Езон трябваше да подготвим кораба и екипажа за полет. За да остане буден, той се уповаваше на спартанската дисциплина, а аз се нуждаех поне два пъти дневно от инжекции с Холерично настроение, чийто страничен ефект беше постоянната раздразнителност.

Една нова и непозната страна на характера ми стана достояние на моите колеги и те едва ли я харесаха. Вместо обсъждане те получаваха преки заповеди, вместо въпроси — строги изисквания, а вместо обяснения — мълчание.

Първото, което направих, бе да извикам Михрадарий и Клеон в кабинета и да им съобща новата дата за отпътуване.

— Защо архонтите постъпват така? — попита Михрадарий.

— Не е твоя грижа — озъбих се аз. — Всичко, което се иска от теб, е да се погрижиш подчинените ти да изпълняват задълженията си.

— Но, Аякс...

— Никакви възражения — прекъснах го аз. — Върви и действай.

Той повдигна краищата на тогата си и ми показа синята преподавателска лента. Знаех, че съм оскърбил почетен випускник на Академията, но инжекцията караше кръвта ми да кипи и ме освобождаваше от подобни предразсъдъци. Атина се опита да привлече вниманието ми, но я заглушиха войнствените призови на брат й.

Обърнах се към Клеон, оставяйки Михрадарий да се гневи.

— Искам да приключиш с изчисленията на курса — наредих. — Направи последни корекции и ми го покажи.

Клеон се втурна да изпълнява задачата. Михрадарий го последва бавно и ме изгледа продължително, преди да напусне помещението.

За миг бях преизпълнен с чувството за вина.

— Холерично настроение — подхвърлих лаконично. Той кимна и затвори тихо вратата след себе си.

След като си тръгнаха, пратих куриер до Анаксамандър и му напомних, че очаквам доклад за издирването на истинския шпионин. Не мина много време преди да узная, че не се е занимавал с нищо подобно.

От този момент нататък спомените ми са замъглени. Документи се появяваха и изчезваха на бюрото ми, идваха посетители, настояващи за едно или друго. Писмените ми заповеди бяха кратки, отговорите — резки. Това, което зная, е, че през онези дни са се случвали много важни неща. Тъкмо за това ще помоля за снизхождение — позволете да се обърна с молба към Темида и Мнемозина да извлекат спомените ми от мъглата на сънливост и гняв.

Две важни събития се отразяват в огледалото на моето съзнание.

Роксана, една от подчинените на Рамоночон, балансов специалист, скромна персийка на средна възраст, чието задължение бе да проверява резултатите от реконструкцията с цел да бъде обезпечена стабилност на кораба, ме посети през третия ден от приготвянията.

— Командире — рече тя и пристъпи колебливо. — Съществува леко несъответствие в баланса на кораба. Искан да попитам Рамоночон за това, но... — тя млъкна, забелязала, че се мръщя. На винаги ведрото ѝ лице се изписа неочаквана решителност. — Командире, работя под негово ръководство от седем години. Не мога да повярвам, че е шпионин.

— Не е такъв — заявих, щастлив, че и други споделят моята увереност.

— Господарю, можете ли да го извадите от тъмницата?

— Ако можех, смяташ ли, че щеше да е още там?

Тя се дръпна назад и едва не се блъсна в Жълт заек.

— Да, разбира се. Съжалявам, командире.

— Научното командване не обхваща въпросите за корабната безопасност — обясних, сдържайки изкуствено породения си гняв. — А сега, кажи ми за този проблем с баланса, времето ми е ограничено.

— Ами точно това е, господарю. Проблемът е, че корабът лети твърде добре.

„Твърде добре“? — Арес завладя ума ми. Как можеше да идва тук и да ме занимава с неща, които вървяха „твърде добре“, когато главата ми се цепеше от нерешени проблеми? Но успокояващата ръка на Атина ме спря, преди да се развикам. Права беше, естествено.

Динамиците и без това бяха объркани от залавянето на Рамоночон, последното, което им трябваше, беше отворотното ми настроение.

— Благодаря за информацията — смотолевих. — Веднага щом се отправим на път, ще отделия няколко души, за да установят причината. Но през следващите дни можеш да идваш при мен само с лоши новини.

— Да, командире — отвърна тя. — Простете, че ви обезпокоих.

Другият спомен е по-смътен. Михрадарий и Клеон дойдоха да обядват с мен в кабинета, щяхме да обсъдим накратко разни неща, преди да поспя три часа. Сънят беше задължително условие да не се побъркам от инжекциите.

Помня, че ни поднесоха пържен гъши дроб и ечемичен хляб, но за какво разговаряхме? О, да, изготвихме предварителни планове за сближаването ни със Слънцето. Михрадарий се интересуваше от дистанцията, за да може да настрои окончателно механизмите на мрежата.

Персиецът бе забележително мълчалив по време на срещата и си позволи само няколко забележки, докато двамата с Клеон уточнявахме курса и стигнахме до извода, че „Сълзата на Чандра“ ще бъде в пълна безопасност на разстояние едва няколко мили от Слънцето, стига да се намирахме от вътрешната страна на кристалната сфера на Хелиос. Помня, че Клеон разглеждаше небесната карта и си подсвиркваше и че и двамата избягваха да срещат погледа ми. Но най-вече си спомням отсъствието на Рамоночон.

Тези дни на гняв най-сетне приключиха, когато зачеркнах и последния проблем от списъка и отидох в болницата за благодатен двайсет и четири часов сън под бдителния взор на Еврип. Събудих се с усещането, че най-сетне от дни насам съм завладян от собствените си чувства и дадох клетва никога вече да не ставам жертва на гнева си.

Докато съм спял, „Сълзата на Чандра“ се беше скачил за последен път със Стълбовете на Херкулес, за да остави онези членове на екипажа, които нямаше да ни трябват по време на дългия полет — около трийсетина учени, чиято работа беше приключила, както и излишъка от роби.

На бюрото в кабинета си намерих окончателния списък на личния състав. Шейсет и един роби, повечето на работа в самозародната лаборатория, сто войници, между които и двайсетте

канонири, седем учени под мое пряко ръководство, четирима навигатори и шестима инженери, работещи за Клеон, двайсет и пет работници за Михрадарий, които трябваше да обслужват мрежата, и двайсет и двама динамици, без началник. Надявах се, че Рамоночон ще бъде на свобода, когато дойде време последните да пристъпят към действие.

Езон влезе в кабинета тъкмо когато преглеждах списъка.

— Готови ли сме? — попитах строго.

Той прикри една прозявка и ме стрелна с подпухнали очи.

— По-готови никога няма да бъдем.

Гледаше ме очаквателно. Обърнах се към Жълт заек.

— Капитане, би ли повикала двама вестonosци?

— Да, командире.

Появиха се двама младежи с къси червени туники и кожени кесии за съобщения.

— Обяви общо инспектиране — наредих на първия — и предай на екипажа да се събере в амфитеатъра за прощална церемония.

Младежът хукна навън. Обърнах се към втория.

— Предай на Кловикс да донесе в амфитеатъра жертвения скиптър и да осигури животни за заколение.

Той също кимна и си тръгна.

— Най-добре ние също да се приготвим — рече Езон и се отпрати към вратата. — Ще те чакам след час при кърмовата батарея.

Двамата с Жълт заек отскочихме до моята пещера, където робите ме измиха и намазаха с благовонни масла, сетне ме облякоха в пурпурна тога, поставиха на главата ми лавров венец и закачиха значката със златния бухал на рамото ми. Разкрасен по този начин за предстоящата публична изява, аз изведнъж почувствах как над мен се събират богове и герои в очакване на предстоящото жертвоприношение.

Докато ме приготвяха, моята телохранителка лъсна бронята си и си сложи огърлица от стоманени мъниста, които представляваха миниатюрни маски на Арес и Атина. Боговете на войната стояха зад нея, въздигайки я над обикновените хора. Видях величието на нейната душа и почувствах повече от всякога каква огромна чест ми е оказала да дойде на служба при мен.

— С твое разрешение — рекох ѝ, — време е да се срещнем с Езон.

— По твоя команда — отвърна тя.

Езон ни очакваше в задната част на кораба. Беше облечен точно като мен, само дето значката му представляваше стоманен паун, а тогата му се издуваше странно на гърдите и хълбоците, подсказвайки, че отдолу носи ризница и меч.

— Приветствам те, братко мой, от името на Атина — рекох и докоснах с върховете на пръстите бухала.

— Привет и на теб, братко, от името на Хера — отвърна той и стисна леко пауна.

След като приключихме с формалностите, ние обиколихме на повърхността и под земята „Сълзата на Чандра“ — от кърмата до носа, молейки боговете да благословят кораба като цяло и всяка част поотделно. Но освен това прегледахме всичко внимателно, за да се уверим, че няма сериозни пропуски в подготовката. Лабораториите бяха излъскани до блясък, макар да забелязахме следи от паническа дейност в последния момент, най-вече в отделението на динамиците. Игрищата, столовата и командният хълм бяха украсени със сини и червени ленти. Болницата, складовете и самозародните ферми също бяха преметени, но не повече, отколкото се изискваше. Казармите, арсеналът и оръдейните батареи задоволиха възискателните погледи на моите двама спартански придружители. Минахме покрай амфитеатъра, където екипажът вече се събираше, и край навигационната кула, която Клеон лично бе изрисувал с Питагоровите правила. Спряхме, когато стигнахме върха на сълзата — предния край на моя кораб.

Небето под нас беше безоблачно и виждахме ясно синьото море, скалистите острови и назъбеното крайбрежие на Средиземно море, което се простираше на петстотин мили под корпуса.

— Посейдоне, макар да не плаваме по водите ти, дари ни с благословия — обърнах се аз към морето. — Защото ние сме моряци и носим същите стракове като тези, които порят твоите води. Благослови този кораб и нека прекоси безпрепятствено небето, благослови и моряците, за да се върнат невредими у дома.

Не долових отговор от страна на божеството и погледнах надолу, за да видя някакъв знак, но бяхме твърде високо, за да се различи нещо.

Обърнахме гръб на света и се отправихме с равна крачка към амфитеатъра. Екипажът се бе подредил по пейките, старшият състав отпред, младшите сътрудници отзад и така нататък до най-високите редове, където бяха насядали войниците.

На сцената имаше инкрустиран със злато олтар от червен мрамор, а върху него гореше огън, до който бяха поставени златен купел и остър стоманен нож с халцедонова дръжка. Зад олтара, овързан с дебело въже, стоеше бивол, до него три бели овчици и три черни агнета.

Езон държа бивола, докато му прерязах гърлото с ножа, след което го опекохме на огъня, възнасяйки молитви за успех към Зевс. Почувствах докосването на най-великия от всички богове и благодарността му за оказаната чест. След това пожертвах една овца в името на Атина и усетих познатата ѝ близост, което ми придаде увереност. Езон изгори втората овца в чест на Хера. Не зная какво се случи между него и царицата на небесата, но забелязах, че лицето му става мрачно и напрегнато. После двамата заедно предадохме последната бяла овца на милостта на Хефест, молейки се устройството, от което зависеше успехът ни, да заработи. Втренчихме погледи в пламъците, за да разчетем знаците, но никой от нас не видя и намек за поличба.

Накрая в бърза последователност проляхме кръвта на трите черни агнета в чест на Аристотел, Александър и Дедал — покровителя на небесната навигация. Усещах как героите черпят живот и присъствие от капките кръв, но след като утолиха жаждата си, те си тръгнаха мълчаливо.

Не се налагаше да се обръщаме към екипажа, хората разбираха добре смисъла на церемонията и си даваха сметка, че съдбата на всеки от нас е прищявка в ръцете на боговете. Езон, Жълт заек и аз изчакахме мълчаливо, докато нашите подчинени напуснаха бавно амфитеатъра и се отправяха към работните си места. Някои ни поздравяваха с вдигане на ръка, други бяха твърде погълнати от мислите и опасенията си.

Когато и последният присъстващ си тръгна, влязоха роби и се заеха да чистят сцената от кръвта, а ние се прибрахме, за да се преоблечем в ежедневни дрехи.

Половин час по-късно тримата се събрахме отново в подножието на навигационната кула. Божественото присъствие на церемонията все още не ни беше напуснало и това сякаш ни пречеше да разговаряме помежду си. Все така мълчаливо изкачихме витата стълба и влязохме в контролната зала.

Клеон бе окачил окончателния курс на полета на трибуната до пилотското кресло.

— Заповядайте, заповядайте — покани ни той. — Сядайте и си слагайте коланите, защото след малко потегляме.

Тримата се настанихме на подплатените скамейки до задната стена на контролната зала и се завързахме с каиши.

— Готови сме — съобщих на Клеон. Думите ми отекнаха някак странно, сякаш бях напуснал тялото си и витаех из помещението.

— Чудесно. — Той се настани при контролното табло и на свой ред се омота със специално омекотени ремъци. — Пригответи се за излитане! — извика в тръбата в долния край на таблото. Гласът му изпълни с мощни вибрации изкуствено сгъстения въздух в тръбата, придавайки на думите отънъци, които той самият не би могъл да възпроизведе. След броени секунди същият звук бликна от мегафона на покрива на кулата и обходи „Сълзата на Чандра“ от носа до кърмата.

Клеон потърка нетърпеливо ръце, пръстите му потръпваха като на музикант преди изпълнение. Той дръпна една след друга двайсетте къси ръчки на покрива. Чух мъчително стържене от вътрешността на кораба, което ми подсказа, че баластните сфери, висящи под корпуса, сега се прибираха вътре. Малко след това долових и бълбукането на изтичащата от резервоарите баластна вода. Освободен от теглото на водния резерв, „Сълзата на Чандра“ започна бавно да се издига в небето.

Клеон се наведе напред и дръпна другите двайсет ръчки на пода. Мощно свистене като от западен вятър обгърна кораба и прозорците се озариха от ярко сияние, докато двайсетте огнезлатни топки се показаха на пилони от нишите в борда, където бяха държани. Изведнъж нещо дръпна рязко кораба нагоре и ние започнахме да се издигаме по-бързо, макар все още не със скоростта на извисяващ се орел.

Известно време Клеон се поклащаше бездейно на седалката, нашепвайки си Питагоровите рими за полет.

— Сега — обяви той. — Пригответе се за ускорение!

Тръбата отново превърна гласа му в тътен над кораба.

Линия златисти пръчки като копия на фаланга се показа от кърмата. „Сълзата на Чандра“ се наклони едва забележимо напред и въздухът около кърмата се разрези и проясни. Пронизителен вой под корпуса ми подсказа, че огънят изгаря водата във въздуха.

Клеон натисна четирите дръжки вляво и нова редица от бляскави остриета се присъедини към първата. Бяхме притиснати върху облегалките, докато корабът се издигаше все по-бързо в небето. Силата на обратната тяга издърпа душата ми напълно в тялото и аз изгубих всякаква връзка с боговете.

— Вторични витла разгърнати!

Клеон запя хвалебствен химн към Питагор и премести четирите дълги ръчки пред себе си. Този път от кърмата се подадоха мачти с дължина четвърт миля. Огнезлатните тръби сияеха по-ярко от кораба, по-ярко дори от слънцето. Небето се изпълни с жълтеникавомедни отблясъци, картина величествена и завладяваща. Воят прерасна в едва поносим писък.

— Първични витла разгърнати!

Въздухът стана прозрачен като самите кристални сфери и когато корабът повдигна още малко нос, видях небесата да се разтварят пред мен в цялата си прелест, планети, танцуващи под вечния припев, зададен от Първичния двигател при сътворението на света. Отправих хвалебствия към Уран, праотеца на боговете, и към Зевс, господаря на небесата.

Естествената скорост на „Сълзата на Чандра“ се усилваше стократно заради разреждането на въздуха от ареските витла и ние се отдалечавахме от Земята, следвайки стръмна спирала.

— Най-сетне — чух Езон да шепне. Някой сякаш изсмука въздуха от дробовете ми и натискът върху облегалката се усили. Денят и нощта започнаха да се сменят на всеки пет минути, докато се въртахме в стремителна орбита към луната.

Летяхме така два напрегнати часа, сетне пред нас се появи светлина, която се превърна бързо в прозрачна стена, изпълваща небосвода — приближавахме непробиваемата сфера, която задържаше Луната на мястото ѝ.

— Прибирам витлата на десния борд — съобщи Клеон и дръпна по две ръчки от всяка група.

Дясната страна на кораба поизгуби от сиянието си и въздухът край борда се замъгли от внезапно възстановената плътност. Наклонихме се рязко, преминавайки на паралелен курс с екватора на сферата, която задържаше Луната. На не повече от хиляда мили над нас виждах на орбита самата Селена.

— Пригответи се за сближаване — обяви Клеон. Той прибра първичните и вторични витла от двете страни и разположи третичните ротори на кърмата. Гмурнахме се във внезапно стъстения въздух и изгубихме набраната скорост. Само след броени секунди забавихме до едва пет пъти по-голяма скорост от естественото движение на луната.

Поех въздух с пълни гърди, щастлив, че най-сетне мога да напълня дробовете си.

— Хермес, господарю на вестоносците, опази ни от тази скорост — замолих се аз. После се понадигнах и подвикнах на навигатора: — Клеоне, екипажът няма да понесе дълго такова натоварване.

Клеон се засмя.

— Зная, командире. Тъкмо затова планирах само по четири часа ежедневен полет. Два етапа от по два часа.

— Добра работа — кимнах.

— Мисля, че бих могъл да се справя и по-добре.

Преди да обясни какво по-точно имаше предвид, пред нас се появи петнистата сребърна сфера на луната.

— Готови за спиране! — извика Клеон и прибра третичните витла, след което насочи носа към широката само пет мили пролука между Луната и кристалната сфера, която я задържаше с непознатата сила на нейното естествено движение. Клеон остави „Сълзата на Чандра“ да легне на орбита непосредствено зад небесното тяло, от чиято материя бе издялан.

— Добра работа, Клеоне — повторих аз, разкопчах колана и протегнах схванатите си мускули.

— Благодаря, командире — отвърна той. — Ще видя какво мога да направя, за да намаля действителното летателно време.

— Разчитам на теб — рекох.

Езон и Жълт заек се освободиха от ремъците и тримата оставихме Клеон да подрънква на лирата, докато проверяваше

изчисленията си.

Запалиха сигналните светлини на кораба и откъм Луната се доближиха шейни, натоварени с припаси, както ни беше обещал Кройс. Часовите в подножието на навигационната кула ни съобщиха, че Анаксамандър се е отправил към хангара заедно с дузина войници, за да провери товарите. Езон също тръгна нататък.

Жълт заек настоя да не доближавам шейните и сандъците, докато не приключи проверката. Искаше да се приберем в моята пещера, но някое от божествата, вероятно самата Селена, ме подтикна да ида до ръба на кораба и да надзърна към изпъстрената с кратери лунна повърхност.

Когато двамата с Жълт заек застанахме при перилата на десния борд, аз зърнах бронзово сияние на повърхността под нас. Макар да не различавах добре подробностите, знаех, че това трябва да е високата двеста стъпки статуя на Артемида, вдигната точно на мястото, където Кройс и Милтиад се бяха прилунили в годината на моето раждане.

Божествена сила докосна мислите ми и изтръгна полузабравен спомен: майка ми ми разказва как на първото пълнолуние след раждането ми ме отнесла в двора на Храма на Ищар и ме вдигнала към Луната: тя погледнала нагоре и помолила нощната перла да дари сина й с хубав живот. Винаги говореше с едва прикрито обожание за това украшение на нощното небе.

Сега, когато гледах надолу, виждах не скъпоценен камък, а изпъстрена с дупки пемза. Толкова много шейни и кораби бяха издълбани от нея, че недокоснатата от човешка ръка Селена от дните след моето раждане бе заприличала на прекарала едра шарка старица. Исках да отместя поглед, но богинята не ми позволяваше, докато Жълт заек не ме потупа по рамото.

— Аякс, какво гледаш?

Божеството се отдръпна и върна контрола върху мислите ми.

— Жертва на войната.

— Има много такива — рече замислено тя.

— Зная, но тази няма да можем да заменим. Чудя се дали няма да изровим всички планети, преди да настъпи краят...

— Не и ако архонтите са прави — рече тя. — Ако „Слънчев крадец“ спечели войната, нуждата от нови небесни кораби ще изчезне. Решението е в твоите ръце.

— Благодаря, капитане — отвърнах благодарен, задето ми беше припомнила, че имам силата да променя нещата.

Доставката и проверката на товара отне пет часа, след което се шмугнахме през отвора в кристалната сфера и се озовахме в отвъдлунното небесно пространство. Многоброен ескорт от кораби и шейни ни изпрати от луната, залпове от сигнали ракети озариха околностите, докато се отдалечавахме от първата сфера, носейки се към сърцевината на Първичния двигател.

Докато летяхме, слънцето се скри зад Земята, оформяйки конус от тъмнина, в който се намирахме и ние. Външните планети засияха по-ярко, озарени от звездна светлина. Различавах добре кървавочервения Арес и пурпурния Зевс, успях да видя и морскозелената Афродита далеч отвъд десния борд. Но нашата следваща цел, оранжевокафявият Хермес, оставаше скрит зад сянката на Земята.

На следващия ден Езон дойде да ме посети в кабинета и двамата закусихме агнешко с къри, докато обсъждахме въпросите, свързани с предстоящия полет.

Още с влизането той ми подаде един свитък.

— Докладът на Анаксамандър. Претърсил е кораба от носа до кърмата, но не е открил никакви улики за наличието на друг шпионин.

Никой от двама ни не знаеше, че Анаксамандър въобще не се е занимавал с това. Тук ще отворя скоба, за да поискам снизхождение за Езон. Моят съкомандир няма високо мнение за нашия началник на охраната като човек и офицер. Но Анаксамандър винаги бе изпълнявал безпрекословно заповедите. Вярно е, че нерядко действията му бяха лишени от здрав разум, но никога не беше проявявал открито неподчинение. Ето защо, макар сега Езон да се вини за последствията, искам да заявя, че нямаше как да знае докъде ще го отведе сляпото му доверие в Анаксамандър.

Но да се върнем към срещата. Прочетох доклада набързо и го хвърлих на бюрото.

— Езоне, давам ти думата си, че Рамоночон не е шпионин.

— Възхищавам се на твоята лоялност, Аякс, но не забравяй, че нашият първи дълг е пред Симахията. Трябва да се грижим за

безопасността на кораба.

— Ще ми позволиш ли да започна собствено разследване? — попитах, давайки си сметка, че на повече от това не мога да разчитам.

— Да, ако се налага. А сега може ли да се върнем към другите въпроси?

— Да, разбира се, благодаря ти.

Първо прегледахме графика на Клеон: една седмица полет до Хермес, още три до Афродита, месец оттам до Слънцето и два месеца обратен полет със слънчевия фрагмент на буксир. Опирайки се на този график, през следващите два часа ние изработихме разписание на екипажа, планирахме няколко учения, променихме часовете за работа на столовата и така нататък. Накрая стигнахме до един от най-важните въпроси: как да повдигнем духа на хората, смутени от опитите за покушение срещу мен, от затварянето на Рамоночон и от внезапното отпътуване от Земята.

Решихме да провеждаме ежеседмични игри за войниците, научни дебати за учените и двуседмични състезания за целия екипаж. След срещата наредихме да разлепят съобщения в столовата и пред спалните. Не зная доколко всичко това щеше да подобри настроението на екипажа, но поне през свободното време мислите им щяха да са насочени другаде.

Ала съдбата определи другояче. Смятах да се посветя на издирването на шпионина, но ми отне цели три дена — половината от полета до Хермес — да разчиствам бюрото си от натрупаните документи. Клеон непрестанно ме навестяваше с предложения и въпроси за това как да спестим някой и друг час от полета. Одобрих някои от идеите му, други отхвърлих като прекалено рисковани. Стараех се да отговарям лаконично, за да не ме ввлече в спорове за небесната навигация. Трябваше да забележа пламъчетата в очите му, докато ме убеждаваше в чудесните предимства на някои дребни корекции на курса.

Ала така и не заподозрях, че нещо в поведението на главния корабен навигатор не е наред, докато на третия ден той не нахлу развълнуван в кабинета ми, рискувайки да бъде посечен на място от моята телохранителка, само задето беше пропуснал да почука.

— Успях — обяви Клеон, без дори да забелязва, че Жълт заек прибира светкавично извадения вакуумет. — Мога да намаля с два

дена времето за полет до Афродита, без да увеличавам периода на ускорение.

Вдигнах глава от доклада за поддръжката на вагонетката.

— Това е доста интересно — рекох. — Как смяташ да го направиш?

— Съвсем просто е. — Той подскачаше из кабинета като малко дете. — Достатъчно е да завъртим „Сълзата на Чандра“ на една страна и корабът ще прорязва по-тесен коридор във въздуха.

— Да не си се побъркал? Всички ще изпопадаме през борда — не можех да повярвам, че трябва да му припомням основни принципи на земната механика. — Ще полетим към Земята и ще се размажем върху някоя от кристалните сфери.

Той плесна несръчно с ръце и звукът, който издаде, беше жалък и комичен.

— Но ако се завържем всички?

— Ами добитъкът? Ами водата в резервоара?

Той понечи да отговори, без съмнение бе помислил и за това, но аз го прекъснах:

— Клеоне, спри! Графикът вече е определен. Не се нуждаем от по-голяма скорост.

— Но така ще спечелим време — рече той, пренебрегвайки опитите ми да бъда рационален.

— Не, Клеоне, няма. Не желая повече да се занимаваш с това.

Лицето му се изкриви в гневна маска, той понечи да се хвърли през бюрото и да ме сграбчи, но Жълт заек го улови във въздуха и му изви ръцете.

— Трябва да довърша започнатото. — Очите му пламтяха, дъхът му излизаше на пресекулки.

Едва сега осъзнах какво е станало с него.

— Жълт заек, налага се да го отведем в болницата.

Моят верен телохранител отнесе дърпация се и крещящ навигатор в болничната пещера, където наредих на един роб да повика Еврип.

— Какво има? — попита старият лечител, след като се появи от една галера за лежащо болни.

— Свърхаерация — нервно разстройство от недостиг на пневма — поставих мигом диагнозата. — Или поне така смятам.

— Наистина? — Еврип повика един санитар. — Донеси ми торба с тежък въздух.

— Да, докторе — кимна робът и хукна към тунела със склада. Върна се след минута с голяма кожена торба, импрегнирана с восък.

— Пуснете ме! — крещеше Клеон в стоманената хватка на Жълт заек. — Трябва да приключа с изчисленията.

Еврип приближи торбата към носа му и го накара да вдъхне от парите.

Клеон поемаше тежкия въздух на резки, насечени вдишвания. Още след първите няколко движения погледът му се замъгли и той увисна в ръцете на Жълт заек.

— Капитане, ако обичате, поставете го на кушетката за прегледи — рече Еврип и посочи дървения нар в ъгъла.

Жълт заек изпълни молбата, после се върна при мен.

— Какво е станало с него? Никога не бях чувала за нервно разстройство от чист въздух.

— Но е така — обясних. — Чистият въздух толкова прояснява мислите му, че вече може да се съсредоточава само върху един проблем. Всяка идея се превръща в мания — като тази да променя курса до постигане на пълно съвършенство. Но...

— Но какво?

Поех дълбоко въздух, за да проясня мислите си.

— Но това е изключително рядко състояние, а и Гилдията на навигаторите проверява членовете си за податливост към него, преди да ги праща на корабите. Клеон вероятно е бил преглеждан няколко пъти и е издържал успешно тестовете.

Еврип се върна от стаята за прегледи.

— Ще се оправи след няколко часа сън и солидна доза Сангвинично настроение.

— Ще може ли да изпълнява задълженията си? — попитах. Без брилянтното пилотиране на Клеон шансовете за успешна мисия на „Слънчев крадец“ силно намаляваха. Никой от заместниците му не би могъл да управлява огромната машина в близост до слънцето.

— Би трябвало — рече Еврип, — но му оставих торбата с тежък въздух за всеки случай. Освен това някой трябва да го наблюдава през цялото време.

— Бедният Клеон. Когато гилдията узнае, никога повече няма да му позволят да управлява небесни кораби.

Жълт заек гледаше замислено към кушетката.

— Какво ти е на ума? — попитах.

— Че на кораба прекалено много неща взеха да се объркват.

— Какво искаш да кажеш?

— Питам се дали поднебесното оръжие, което предизвика болестта ти, не би могло да бъде причината и за състоянието на твоя навигатор.

— Ако е така — рекох, внезапно вдъхновен, — някой съвсем скоро го е използвал срещу Клеон. Който и да е бил, той е истинският шпионин.

Жълт заек кимна бавно.

— Как да разберем дали причината може да е в оръжието? — попита тя.

— Като попитаме — отвърнах и сърцето ми запърха. Капитан Жълт заек, моята чистокръвна спартанка, щеше да ми помогне да заловим шпионина. — Ела с мен в затвора.

Поднебесният доктор се казваше Ци Лян Ксу. Държаха го в постоянно озарената от лунна светлина килия, откакто ми беше спасил живота. Даваха му вода и храна, но никой не разговаряше с него.

Когато влязохме, той ме изгледа с тъжните си подпухнали очи, насълзени и раздразнени от постоянната светлина. Възрастното му лице бе насечено от бръчки на тревога и болка, приличаше на нещастниците, пратени да изкупват вината си в царството на Хадес.

— Какво ви води при мен, жалкия затворник? — попита той на бавния си гръцки.

— Имам няколко въпроса към многоуважавания доктор — отвърнах на хънански. Очите му се разшириха от изненада, но той побърза да ги присвие заради блясъка.

Капитан Жълт заек ме потупа по рамото и ме повика в другия край на килията.

— Не ми каза, че говориш езика на поднебесните — прошепна тя на ксерокски.

— В Академията го учим — обясних. — Но само тези от нас, които се опитват да вникнат в тайните на вражеската наука.

— Смятах, че Академията няма кой знае какъв напредък в тази насока.

— Така е — съгласих се. — Но се опитваме. Няма атинянин, който да признае, че не го бива да възприема новите познания.

Върнах се при доктор Ци.

— И какво иска господарят от окаения затворник? — отговори той на същия език.

Облегнах се на стената на пещерата и се почесах по брадата. Погледът на лечителя се премести с копнеж върху сянката, която хвърляше тялото ми. Питах се от колко време е тук, напълно лишен от успокояващия мрак.

— Тази болест, от която ме излекува — заговорих. — Дали оръжието, което я предизвика, може да доведе до нервно разстройство от недостиг на пневма?

— Това пък какво означава? — повдигна учудено вежди той. — Как е възможно някой да се разболее от чист въздух?

Описах му състоянието на Клеон.

— Няма такава болест — заяви той с увереността на опитен преподавател. — Вашите примитивни доктори са глупаци, щом смятат, че може да съществува.

— А ти какво обяснение би дал?

— Вашият пилот е обезумял, бил е прокълнат от дух.

— Абсурд. Клеон е твърдо вярващ питагореец, духовете не могат да му причинят зло. Не става въпрос за божествена намеса, а за човешко действие.

— Щом многоуважаваният господар смята така... — отвърна доктор Ци и остави изречението незавършено.

Реших, че само си губя времето, и се обърнах, за да си вървя. Но Атина ме спря и ме накара да погледна моя пленник, който продължаваше да гледа отчаяно в сянката ми. Тя ми прошепна, че мога да науча много неща от този човек, дори да не знае нищо за болестта на Клеон.

— На борда има шпионин — заговорих. — Какво знаеш за него?

— Какво би могъл да знае един безполезен затворник? Бях докаран тук, за да излекувам почитаемия господар, а за награда ме затвориха в клетка с постоянна светлина, без никаква възможност да поспя.

— Помогни ми да уловя шпионина и ще поставят завеси на стените.

— Как може един презрян затворник да ви помогне за такова нещо?

— Не зная. Но само така ще получиш жадувания сън.

Нека призная, че не се оправдавам, задето принуждавах един старец да престъпи честта си. Но дългът към моя другар стоеше по-високо.

Лекарят погледна към сянката, сетне към сияещата стена. Беше прекарал вече няколко седмици, обгърнат от постоянния сребрист блясък. Доктор Ци бе уморен, възрастен човечец, който никога нямаше да види родния дом, а аз му предлагах малко комфорт в изгнанието. Разтреперан, той склони глава.

И тогава заговори насечено, през плач:

— Чух, че този шпионин ще носи... — той произнесе една дума, която не разбирах.

— Какво означава тази дума?

— Приспособление за разговор на големи разстояния.

Знаехме, че поднебесните разполагат с подобни устройства, но както винаги, няхахме представа как изглеждат, нито как действат. Бях изненадан, че един обикновен доктор, пленен при набег през границата на Поднебесното царство, ще е в течение на толкова важна тайна.

— Това приспособление се състои от две части — продължи той. — Предавател и приемник. Приемникът е... сребърна кутийка с размери на човешка длан, от която се подават дванайсет златни игли. Иглите са подредени в колони, общо шест колони по две игли. Свързани са с яркочервени линии.

— А предавателното устройство?

Той се поколеба, после въздъхна и продължи:

— Предавателят е стъклен куб със страни по три стъпки. Има две колони, като приемника, но вместо златни игли там са поставени сребърни шипове и липсват червените линии. — Гласът му се промени, сякаш четеше скучна лекция. — Предавателят се разполага в чи-поток. После между шиповете се нанасят шест линии червеникав прах. Всяка линия или е плътна, или прекъсната и така се оформя хексаграма. Чи-потокът се влияе леко от хексаграмата. Приемник,

който се намира в същия поток, ще улови тази промяна и изрисуваните му линии ще оформят същите прекъсвания като тези на преподавателя.

Описанието на устройството беше достатъчно подробно, само дето не знаех нито как работи, нито какво е „чи-поток“.

— Откъде един обикновен лекар знае за тези неща? — попитах.

— Медицината е основата на науката — отвърна той със същия механичен глас, с който аз бих цитирал законите на Аристотел.

Бях срещал това изречение в няколко даоистки научни текста, но досега не знаех, че те наистина вярват в това. За нашата наука медицината е страничен клон на зоологията, изучаваща живота, и на антропологията, посветена на човека. Нито един академик не би повярвал, че толкова незначителен сектор на познанието може да бъде крайъгълен камък, върху който да се гради цялостният възглед за света.

— Стража! — извиках аз през вратата. Един от войниците дръпна тежкото стоманено резе.

— Командире?

— Нареди на робите да окачат нощни завеси в килията.

— Но, командире — рече той, — началникът на охраната иска затворниците да бъдат държани на светло, за да можем да ги виждаме.

— Това беше заповед — троснах се, но и двамата знаехме, че властта ми не се разпростира над затвора. — Ако настояваш, можеш да поискаш от командир Езон да я потвърди.

— Слушам, командире — кимна той, тъй като очевидно не желаше да си навлече гнева на Езон. — Простете, командире. Щях да го изпълня веднага.

Докато се качвахме в тунела, разказах на моята телохранителка за устройството за комуникация.

— Ще ми помогнеш ли да го намеря? — попитах.

— Разбира се, командире.

— Благодаря ти.

— Мой дълг е — отвърна тя, но въпреки безличните думи нещо в тона ѝ ме накара да мисля, че оценява благодарността ми.

— Къде на „Сълзата на Чандра“ може да се скрие стъклен прибор с размери три на три стъпки? — попитах я аз, уверен, че има по-голям опит от мен в залавянето на шпиони.

— Само на две места има достатъчно пространство, защита и налични скривалища за чупливо устройство с подобни размери. Складовата пещера и самозародната ферма.

Проверихме първо в склада, за да отложим колкото се може повече контакта си с миризмата във фермата. Огромните пещери имаха над дузина входове, разпръснати навсякъде из кораба. За щастие един от тях беше съвсем близо до затвора и не се наложи да вървим дълго.

Роби, тикаци левитиращи колички, ни поздравиха със смирено кимване, но не казаха нищо, докато крачехме надолу по ехтящия тунел към пещерата, която представляваше идеален квадрат (издялана беше така по заповед на Рамоночон).

Заслушах се в глъчката и шумотевицата на робите, които живееха и работеха тук, докато оглеждах безкрайните редове от сандъци, подредени върху стоманени стелажи. Стройни фаланги от припаси заобикаляха кръглия кладенец в средата на пещерата, който осигуряваше достъп до огромния резервоар на кораба.

Кловикс стоеше близо до входа и разговаряше с русокоса робиня, балансираща с невероятна лекота два огромни сандъка на раменете си. Когато ги приближихме, двамата ни видяха и млъкнаха.

— Какво мога да направя за вас, командире? — попита старейшината на робите с галски акцент, на който и най-скромната забележка звучеше като обида.

— Налага се да претърсим склада — отвърнах.

— Командире — рече той. — Тук долу имаме две хиляди сандъка. Повечето са заковани и ще бъдат отворени едва когато има нужда от тях. Да не искате да преустановим нормалната работа и да ги разковем заради вас?

— Изглежда няма друг начин.

— Желаете ли да ви придружа и да ви помогна в търсенето?

— Не, Кловикс, изпълнявай си задълженията.

— Ами... хъм... добре, командире.

— Той крие нещо — прошепна ми Жълт заек на ксерокски, докато навлизахме в пещерата.

Засмях се. Тя ме погледна изненадано.

— Разбира се, че крие нещо — рекох. — Кловикс е един от най-корумпираните роби в цялата Делоска симахия. Печели страшно много

пари от контрабанда на дребни луксозни стоки, които внася нелегално и продава на подчинените ми.

— Защо не го спрете?

Усмихнах се на спартанската ѝ склонност към справедливост и ред.

— Много отдавна научих, че е добре за дисциплината, ако позволяваш на подчинените някои дребни провинения. Това повишава духа.

— Не и в армията — възрази тя.

— Така беше в Академията — отвърнах. Спряхме при един висок пет стъпки сандък, на който беше изписано, че съдържа чували с брашно. Бърз преглед установи, че съдържанието отговаря на описа.

През следващите пет часа обиколихме целия склад, претърсвахме отворените сандъци и проверявахме печатите на затворените за опити за фалшифициране. Не открихме нищо освен едно малко чувалче с южноатлантейски семена от кока и кауфи, скрито под товар от сушени фурми. Без съмнение Кловикс продаваше семената, на моите подчинени заради стимулиращия им ефект.

Преустановихме претърсването, когато басовият глас на Панден, един от младшите навигатори на Клеон, обяви от високоговорителите да се приготвим за ускорение.

Робите начаса се завързаха за стените и пода, ние се присъединихме към тях и останахме така през следващите два часа, докато Панден ни тласкаше все по-близо до Хермес.

След като се освободихме от ремъците, двамата с Жълт заек се отправихме към предната част на пещерата и тунела, водещ към самозародната ферма. Минахме през голям каменен портал, старателно измит от прахоляка. Двама помощници ни загърнаха с чисти ленени чаршафи и ни накараха да натрием ръцете и лицата си с лепкаво, коагулиращо олио, което възпрепятстваше изпотяването — необходима предпазна мярка, тъй като дори само няколко капки пот, попаднали в самозародната смес, можеха да променят свински ембрион в гърчеща се маса от конски мухи.

Асистентите ни преведоха през втора двойна врата и я затвориха зад нас. Незабавно бяхме атакувани от всякакви тежки миризми, сякаш табун потни коне бяха стъпкали поляна с диви цветя, сетне бяха

прекосили работилница за щавене на кожи и накрая се бяха стоварили изтощени наред бойно поле с разлагащи се трупове.

Притиснах края на чаршафа към носа си и вдъхнах от чистия му мирис. Жълт заек се оглеждаше безгрижно, сякаш миазмите не й правеха впечатление.

Намирахме се в невисока пещера, в която робите фермери отглеждаха добитък в двеста стоманени контейнера. Много от контейнерите съдържаха кафеникава полутечна маса, която все още не беше узряла. В други вече се виждаха полуоформени животни. А по стените на няколко драскаха напълно завършени крави, прасета, овце, кози и пилци, опитвайки се да излязат на свобода.

Между контейнерите имаше купчини тор — първичната субстанция на живота, и кутии с всякакви странни съставки, чиито поръчки бях подписвал. Двамата с капитан Жълт заек прекарахме три часа сред тази смрад под бдителните погледи на фермерите и жалостивите очи на частично оформените животни. Не открихме нищо.

Уморени и вмирисани, ние се върнахме в моята пещера. Легнах да спя веднага след като робите ме изкъпаха и намазаха с благовония, тъй като не изпитвах никаква охота да ям, след като продължително време бях стоял прекалено близко до онова, от което се получаваше храната.

На следващия ден навестих Клеон в болницата. Беше прекарал нощта в галерията за лежащо болни и когато влязох, тъкмо закусваше хляб и круши.

— Командире — поде той, — налага се да подам оставка. Но с ваше разрешение ще обуча Панден за маневрирането около слънцето.

— Глупости — поклатих глава. — Искам да си на навигационната кула за следващия период на ускорение.

— Не мога да го направя, Аякс — рече той. — Ако вдишам отново пневма, докато управлявам кораба, може въобще да не забавя скоростта. Прекалено е опасно.

— Погрижил съм се за това. Ще бъдеш под постоянно наблюдение.

— Но, Аякс...

— Освен това смятам, че болестта ти е причинена изкуствено.

— Какво?

Споделих с него теорията на Жълт заек, но не споменах възраженията на доктор Ци. По-важно беше да върна Клеон на работа.

— Те се опитаха да ми отнемат небето! — Обичайно усмихнатото лице на Клеон се изкриви в божествен гняв. — Ще изгоря Хангксу до основи заради това!

— Успокой сърцето си — рекох. — Не забравяй кой си. Помни Питагоровата клетва. Спомни си хармонията на небесата.

Клеон затвори очи и започна тихо да си напява. Скоро гневът го напусна съвсем.

— Аяксе — заговори той. — Ще наредиш ли на някой да ми донесе лирата? Остави ме един час да посвирия и ще съм готов за полет.

Клеон удържа на думата си. Неговите помощници ме увериха, че няма и следа от завръщане на манията, а Еврип ми каза, че дишането и настроението му изглеждали съвсем нормални. Надявах се, че сме подплашили шпионина достатъчно, за да не предприеме нови опити за покушение срещу него. А също и че ще заловим негодника, преди да направи нещо друго, с което да изложи на риск кораба и екипажа.

Четири дни бяха необходими на „Сълзата на Чандра“ да достигне Хермес и през това време двамата с Жълт заек продължихме издирването на предавателното устройство. Обиколихме целия кораб, претърсихме казармите, спалните и лабораториите, както и няколко от по-дребните складови пещери. Не намерихме нищо, макар по-късно да узнах, че екипажът шушукал заради странното ми поведение.

Клеон доближи крайно предпазливо планетата на бога на пратениците, като вкара кораба с ловка маневра между главната кристална сфера и по-малките еклиптични сфери, които придаваха ексцентричност на орбитата на Хермес. Най-сетне, след близо два часа маневриране из тесните пролуки, ние се приближихме към оранжевочервеното кълбо.

За разлика от нашарената повърхност на Селена Хермес имаше само един белег върху тялото си, дълга пет мили цепнатина, водеща към подземната база на Симахията. Преди шест години бях прекарал една година в тази база, изучавайки свойствата на хермеската материя и наблюдавайки как енергетиците дялат фрагменти за свръхбързи небесни кораби, използвани за бръснещи полети над Поднебесното царство и за шпиониране на неговите военни бази.

Езон, който никога не беше летял по-далеч от Луната, не сваляше очарован поглед от планетата и дори направи малко жертвоприношение пред статуята на Хермес, благодарен на бога за тази гледка.

Малко след като излязохме на орбита, небесните кораби „Сандалът на Меркурий“ и „Пръчката на Тот“ — дълги четвърт миля бързи стрели с червеникави корпуси, базирани постоянно на станцията долу — излетяха от пещерите, за да ни доставят хермеското вещество, което ни трябваше за мрежата. И двата кораба имаха издължени, маневрени тела, но Клеон не пропусна да отбележи, че не могат да се мерят с нас и с ареските ни витла.

Михрадарий пое контрола върху сандъците с хермеска материя и нареди на плетачите да изплетат втория сегмент от мрежата. Обеща, че работата ще бъде завършена, преди да достигнем Афродита, където ни очакваше последната пратка.

Отвъд сферата на Хермес изгубихме представа за ден и нощ. Земята толкова рядко засенчваше Слънцето, че почти непрестанно имахме дневна светлина с някои нюанси на яркостта, непознати на нашата планета. Когато Слънцето и „Сълзата на Чандра“ се намираха в един и същ квадрант на небето, светлината на Хелиос беше толкова ярка, че се налагаше да завързваме кърпи на очите си, за да не ослепеем напълно. Но когато Слънцето и корабът бяха на срещуположни страни спрямо Земята, заемайки срещулежащи квадранти от небесния кръг, ние се наслаждавахме на периоди на отморяващ здрач, който продължаваше часове наред. В търсене на подходяща фраза за тези повтарящи се моменти на изпълнено със звезди тъмнооранжево небе стигнахме до определението „дългите вечери“.

Двамата с Езон променихме по такъв начин графика на екипажа, че сега по-голямата част разполагаше със свободно време тъкмо когато се спускаше благоприятният сумрак. В тези мигове неведнъж се случваше да зърна Езон седнал на склона на хълма, загледан с мечтателно изражение към мяркащите се външни планети и сферата с неподвижни звезди отвъд тях. Той говореше за небесата, сякаш те са магично място, недосегаемо за човека. Успокояващо беше да оставя на романтичността му да засенчи студените факти на уранологията, да забравя за орбити, епицикли и фрагменти от небесен камък, да виждам заедно с него царствените перли на боговете, украсяващи небесната корона.

Тези вечери събудиха жизнените ми сили, накараха ме да мисля за неща, различни от историята с Рамоночон и шпионина на борда, все проблеми, които занимаваха ума ми през останалата част от деня. Претърсването на кораба беше безрезултатно и към края на първата седмица от полета към Афродита си дадох сметка, че няма да успея да открия нищо със систематичните методи на моята любима Академия.

Обърнах се към боговете за вдъхновение. Съветвах се с тях един по един, по начини, изобретени още от зората на човечеството. Първа

потърсих Атина, поднесох дарове на статуята ѝ, но Мъдрост, макар и моя закрилница, остана няма за молбите ми. Следващият беше Аполон, който вдъхна от благовонните листа, запалени в подножието му, но така и не ме възнагради със среща с оракула. На Хермес дарих черен овен и златна огърлица през сумрачните периоди на кораба, но Господарят на езика не каза нищо. Последен в този списък беше най-опасният от всички богове, Дионис.

Намирахме се на седем дена полет от Хермес и „Сълзата на Чандра“ бе потънала в почти пълен мрак. Седях на пода на моята пещера в компанията единствено на Жълт заек. Спуснатите нощни завеси напълно изолираха постоянното сребърно сияние. Единствената светлина идваше от четирите свещи на бюрото ми. Не бях ял, нито пил вода или вино повече от дванайсет часа. Носех ръчно ушита туника от фина кожа, а в скута ми бе положен тирс, дървен жезъл с усукано около него клонче от лозница. На пода пред мен стоеше делва, върху която бе изрисувана историята с раждането на Дионис и покоряването на Тива. Съдът бе напълнен до ръба с неразредено вино, толкова гъсто, че приличаше на желе.

— Господарю на лозята — заговорих аз, склонил глава пред рисунките върху делвата. — Свещена рожбо, родена от бедрото на Зевс, повелителю на вакханките, дари ме със силата на твоята божествена лудост, вдъхни ми от твоята неизчерпаема мъдрост.

Повдигнах тежката делва и излях огъня на Дионис право в ума си.

Вкусът на грозде в устата ми се превърна в уханье на явор от горите на Северна Атлантея. Аз бях вълк, който тичаше из гората и преследваше нещо, което се намираше съвсем близо. Усещах го, но не можех да го подуша заради тежкия аромат на мязга. Превърнах се в делфин, който следваше теченията из океана, докато бягаше от акула. Станах леопард с бяла козина наред пейзаж от заснежени върхове и се стрелках сред пухкавия сняг, преследвах бял заек. Малко след това го намерих, дребна животинка, сгушена зад един камък, но вместо да побегне, заекът се хвърли върху мен, с тънките си предни лапи отби закривените ми нокти, а със задните ме изрита в гърдите.

— Аякс! — Твърдата като стомана длан на Жълт заек ме зашлеви през лицето, изтръгвайки ме от божественото видение, но не и от вакхическата лудост.

Замахнах към нея, опитвайки се да я разкъсам със страховитите си нокти, но тя вече не беше там. За частица от секундата се бе озовала зад гърба ми и когато понечих да се обърна, изви ръцете ми и ме събори по очи на пода. Изревах с гневния рев на разярена котка и се опитах да се освободя от нея, но тя беше по-тежка от Олимп и ме задържа така половин час, докато Дионис напусна окончателно ума ми и ми позволи отново да стана човек.

— Вече можеш да ме пуснеш, Жълт заек — рекох с пресъхнало гърло.

Тя ме освободи от желязната си хватка и аз се изправих.

— Благодаря, капитане — рекох.

— За мен е чест да служа като твой телохранител — отвърна тя. — Дали богът те дари с благословията на прозрението?

— Надявам се — рекох. — Не разбрах напълно видението, но Дионис със сигурност ми внуши, че трябва да се уповавам на твоята помощ.

Изведнъж главата ми се замая, коленете ми се подгънаха и щях да падна, ако Жълт заек не ме бе уловила. Подкрепяйки ме внимателно за лакътя, тя ме отведе при кушетката и ми помогна да се изтегна.

— Командире — чух я да казва някак сподавено. — И досега съм ти помагала, винаги когато си го искал.

— Но дали го правеше от цялото си сърце? — попитах, след като отпих глътка вода от кратунката до леглото. Не ми проясни мислите, но поне овлажни гърлото ми. Доста време бях ръмжал като леопард.

Жълт заек не отговори в продължение на няколко минути, докато лежах със затворени очи и усещах как пулсът ми постепенно се успокоява.

Едва тогава заговори:

— Не, Аякс, признавам, че не вложих сърце и душа в издирването на другия шпионин.

— На „другия“ шпионин?

— Все още смятам, че Рамоночон е агент на Поднебесното царство. Заболяването на небесния навигатор Клеон подсказа, че има и друг.

— Защо не вярваш, че шпионинът е само един? — попитах и съжалих за злобата, с която произнесох тези думи. — Защо продължаваш да упорстваш, че Рамоночон е виновен?

— Заради уликите срещу него.

— А ако за тези улики съществуват други обяснения?

— Да ги чуем тогава.

Ето я моята дилема. Не можех да ѝ обясня защо смятам, че Рамоночон е невинен, а Дионис ми беше намекнал недвусмислено, че се нуждае от помощта ѝ, за да докаже неговата невиновност.

И тогава от мъглата Дионисова заговори Атина. Богинята ми припомни, че има неща, които могат да убедят дори и твърдоглав спартанец като капитан Жълт заек.

Краката ми едва не се подгънаха, когато отново се изправих. Вдигнах бавно ръка и я положих върху сърцето си.

— Аз, Аякс от Атина, се кълна пред всемогъщия Зевс, че притежавам доказателство, което ще оневини Рамоночон по всички обвинения в шпиониране.

Жълт заек ме гледаше със смесица от уважение и загриженост.

— И защо не показва това доказателство на Езон?

— Като военен командир на този кораб Езон има задължения, които трябва да изпълни, независимо дали е съгласен с тях.

Жълт заек се наклони напред и в очите ѝ блеснаха пламъчета.

— И какво тогава е престъплението на Рамоночон?

— Не мога да ти го разкрия — отвърнах, доволен, че схваща бързо. — Но ти се кълна, че по никакъв начин няма да възпрепятства успешния завършек на проекта „Слънчев крадец“. Кълна се пред Стикс, че дългът ми повелява да се опитам всячески да му помогна.

— Аякс от Атина — тя извади меча си и доближи върха му на сантиметри от лицето си. — Поставям се под твое подчинение и ще изпълнявам заповедите ти, стига да не излагат живота ти на опасност.

Пресегнах се и улових десницата, с която стискаше дръжката на меча.

— Жълт заек от Спарта, приемам да бъда твой командир.

Пуснах ръката ѝ и тя прибра меча. Изведнъж силите ме напуснаха и аз рухнах в леглото. Жълт заек се върна при масата и изгаси свещите. В пещерата се възцари мрак и аз се унесох в сън. Тази нощ сънувах делфини и океански течения.

На следващата сутрин отскочих до болницата за една инжекция Весело настроение, с което да прогоня махмурлука си. Еврип забодде перото в ръката ми, но вместо да ме засипе с обичайните предупреждения за възможни странични ефекти, чух го да мърмори под нос проклетия на поднебесен диалект.

— Какво правиш, в името на Хермес? — попитах, след като главата ми се проясни.

Два реда жълти зъби разцепиха лицето му.

— Дадох ми роля в предстоящата комедия. Играя поднебесен алхимик, възнамеряващ да изработи нов тип експлозив.

Повдигнах вежди.

— Някак си не мога да си те представя да участваш в комедия.

— Не виждам защо се изненадваш. На младини съм играл доста. Мисля, че тогава ти беше на две години и живееше с майка си в Тир. Армията на баща ти бе разположена на гарнизон на източния бряг по горното поречие на Мисисип. Теренът беше мочурлив и като полеви лекар имах доста неприятни случаи. Няма да повярваш какви болести се въдят из блатата.

— Беше почнал да ми разказваш за комедията — прекъснах го, преди да се е увлякъл в поредния безкраен разказ за военните кампании под командването на баща ми.

— Тъй де, службата беше скучна, баща ти разпреди да направят график за спортни занимания, но идва момент, когато и най-дисциплинираният войник се нуждае от малко духовна храна. И тъй, макар и неохотно, той ни разреши да изиграем една постановка.

— Комедия?

— Разбира се. Баща ти не харесваше тази идея, но знаеше, че е добре за бойния дух. Та първата ми роля беше на Сократ в Аристофановите „Облаци“.

— Моля те, не споменавай тази пиеса — рекох. Няма академик, комуто да се нравят подобни злословия.

— Прощавай, командире — замлъкна старецът. Понякога му беше трудно да преглътне мисълта, че ме познава от малък, а сега съм по-старши по чин от него.

— Очаквам с нетърпение да видя изпълнението ти — рекох, за да го умилостивя и бях възнаграден с благодарна усмивка. Докато излизах от пещерата, си дадох сметка, че бях произнесъл искрено последните

думи. После осъзнах, че все още съм окрилен от случилото се между мен и Жълт заек. Предложението ѝ да ми помогне за оневиняването на Рамоночон ми беше вдъхнало нови сили. Сега вече вярвах, че ще доведе до успешен край проекта „Слънчев крадец“ и ще изпълня плановете на архонтите за победно приключване на войната.

Под въздействие на тези мисли реших да потърся още съюзници. Повиках Жълт заек и се отправих към Михрадарий.

Открихме гениалния персиец на чертожната дъска в неговата лаборатория, загледан във фигурата на Александър, която сияеше от стената. Михрадарий тропаше толкова силно с перото върху изпълнения с формули пергамент, че листът беше посипан с перушина.

Покашлях се и той едва не подскочи от стола.

— Ах, ти ли си, командире? Стресна ме. Съжалявам, не успях да привърша с изчисленията за буксира, надявам се, че не ти трябват още сега?

— Не, Михрадарий — рекох. — Не съм дошъл по работа. Исках да разговаряме за Рамоночон.

Персиецът ми предложи стол и купа вино. Приех първото и отказах второто.

— Та какво за Рамоночон? — попита той.

Потропах замислено с пръсти върху масата, след което произнесох няколко думи, като го гледах внимателно.

— Той не е шпионин.

Михрадарий изкриви устни в кисела усмивка и се разсмя на пресекулки.

— Това е най-зле пазената тайна на кораба. — Той надзърна над рамото ми към Жълт заек и сниши глас. — Само военните се толкова тъпи, че да смятат Рамоночон за убиец.

Усетих, че козината на врата ми настръхва при тази обида към моята телохранителка, но сметнах, че сега не е време да споря с Михрадарий.

— Тогава кой според теб е шпионинът? — попитах.

— Според мен няма такъв — отвърна той и сръбна от виното. — Мисля, че поднебесните притежават устройство за наблюдение на големи разстояния. Подобен инструмент би им позволил както да преценяват подходящите моменти за атака срещу кораба, така и за покушения срещу теб.

— Не — обади се неочаквано Жълт заек.

Двамата с Михрадарий извърнахме очи към нея. Това лаконично и нетърпящо възражение „не“, непридружено от каквито и да било обяснения, беше в разрез с академичните ни маниери. Персиецът повдигна вежди към Жълт заек, сякаш за да попита тази недодялана спартанка защо прекъсва разговора на двама атиняни.

— Капитане, да чуем защо смяташ така — рекох.

— Ако поднебесните наистина разполагаха с такова устройство — рече тя, — щяха да го използват, за да устройват засади на нашите армии, да нападат незащитени градове или да избиват водачите ни.

— Във всеки случай — кимнах, — съществуването на подобно устройство е в противоречие с поднебесния прибор, който открихме на кораба, и по никакъв начин не може да обясни болестта на Клеон.

— Да я обясни? — повтори Михрадарий. — Откога свръхаерацията с пневма се нуждае от обяснение?

Запознах го с теорията на Жълт заек за причината на заболяването и не пропуснах да отбележа, че идеята е нейна.

Михрадарий разпери безпомощно ръце.

— Може би капитанът е прав, но откъде да знаем със сигурност? Безполезно е да спекулираме по въпроси, свързани с даоистката наука.

— Зная. Но ни остава толкова малко. — Направих кратка и многозначителна пауза. — Михрадарий, бих искал да ми помогнеш с този проблем.

— Командире — отвърна той и си изпъна ръкавите. — Ние с Рамоночон невинаги сме били добри приятели, но ако има нещо, с което бих могъл да помогна, давам думата си на атинянин, че ще го сторя.

— Благодаря ти, старши уранолог — рекох. — Искам да разговарям с хората си и да ги попитам дали не са забелязали нещо необичайно на кораба.

— Незабавно, командире — отвърна той и ни изпроводи до изхода на лабораторията.

Следващите няколко часа прекарах в разговори с учени, войници и роби, събирайки информация за Рамоночон и търсейки нови съюзници. Тези, които го познаваха добре, знаеха, че е невъзможно да стане шпионин, но всички бяха на мнение, че напоследък се е държал странно. Останалите пък се радваха, че от редовете им е била извадена

невидима заплаха и не желаеха да допуснат, че е станала грешка. Нито едните, нито другите можеха да ми бъдат полезни с нещо.

В края на тези разговори надеждата ми се стопи от пламтящ огън до блещукащи въглини. Тъгата ми не остана скрита за Жълт заек.

— Командире — заговори тя. — Научих доста неща за нашия скрит шпионин.

— И какво по-точно научи? — попитах.

— Че заема достатъчно важен пост на „Сълзата на Чандра“, за да може да влияе както на екипажа, така и на ръководството, включително на корабните командири.

— Искаш да кажеш, че шпионинът е член на командния състав?

— Не е задължително — отвърна тя. — Високопоставен роб би могъл да свърши същата работа, също и някой армейски офицер или чиновник. Но колкото повече научавам, толкова по-близо съм до пълното му разкриване.

— Капитане, благодаря ти — отвърнах, поуспокоен от уверения ѝ тон. Дойде време за вечерното представление и аз тръгнах към амфитеатъра, обнадяден от думите и близостта на Жълт заек.

Постановката беше съобразена с класическата формула за трагедия в три действия, следвана от комедия в един акт. Драматичната трилогия беше в пиеса отпреди двеста години с епичното название „Обсадата на Персеполис“, която обрисуваше в полумитична форма събития, станали три века преди написването ѝ.

Пиесата бе избрана от един капитан от гарнизона на кораба заради спартанското ѝ послание: „Ние, които се готвим да умрем, ще го сторим храбро в името на народа!“. Но с погледа на историк аз я виждах по съвсем друг начин. И наистина, в хода на повествованието започнах да осъзнавам, че тя е прикрита атака срещу благородството на войника. Недоволното сумтене вляво от мен ми подсказа, че Жълт заек я разчита по същия начин. Още веднъж бях впечатлен от това колко е чувствителна към всякакви теми, които засягат армията.

Подозренията ми за стаена ирония бяха пробудени още при началната сцена в първата част на трилогията. Ксантип, спартански военен губернатор на Персеполис, напуска града, за да преговаря с Цао Цао, поднебесен генерал, комуто е обещано да бъде възкачен на трона, ако покори града. В много други елински пиеси Цао Цао е обрисован

като чудовище, движено от неразбираема склонност към злото, но в тази постановка той притежаваше съвсем човешки облик.

По време на преговорите Ксантип се опитва да убеди Цао Цао да се откаже от обсадата. Спорът между двамата бързо прераста в размяна на цитати от Александър. Губернаторът осъзнава, че няма какво да отговори, когато генералът повтаря дословно думите на македонския стратег към последния персийски император при завладяването на неговата страна. Изрази като „неизбежността на съдбата“, „очевидното благоразположение на боговете“ и „величието на победата“ отекваха из амфитеатъра, произнасяни от актьора с жълта маска, който играеше бъдещия император на Поднебесното царство.

Второто действие бе посветено изцяло на споровете между спартанеца Ксантип и атинския губернатор на града, чието име не мога да си спомня. Дебатът се разгорещява още повече, след като двамата осъзнават, че Персеполис е обречен. Някъде към средата атинянинът се мъчи да убеди спартанеца, че трябва да се предадат, докато Ксантип непрестанно насочва разговора към подвига на Леонид и тристата воители при Термопилите. Ала репликите на губернатора бяха написани по такъв начин, че да прилича на заслепен от омраза глупак вместо на храбър мъж, готов да приеме смъртта в най-добрите традиции на своето отечество.

Трилогията завършва с ръкопашен двубой между Цао Цао и военния губернатор и смъртта на спартанеца. Промушен в гърдите, Ксантип коленичи на сцената и пъшкайки, произнася близо петминутен предсмъртен монолог. Подтекстът на думите му беше, че предстоящото и неизбежно опожаряване и плячкосване на града ще му осигури мястото на герой на Олимп. Цао Цао нарежда тялото му да бъде оставено на милостта на лешоядите, след това заповядва на своите лечители да се погрижат за ранените и от двете страни.

Генералът, естествено, е обявен за герой, задето е задържал Цао Цао зад стените на града цяла една година, с което го е забавил достатъчно на пътя му към Пелопонес, тъй като е дошло време да се прибира в Поднебесното царство, за да се възкачи на опразнения трон.

След този зле прикрит драматичен сарказъм дойде време на едноактната комедия, в която играеше и Еврип. Това беше кратка пиеска само с двама главни герои — и двамата даоистки алхимици. Действието се украсяваше от множество сценични ефекти, най-вече

експлозии, докато двамата се опитваха да създадат бомби, които да всеят хаос в редовете на гръцките войници. Пиесата завършваше с мащабни фойерверки, по време на които двамата алхимици се взривяват и се въздигат на небесата. Към тях се присъединява един от главните поднебесни богове с предложението да ги научи как се правят наистина мощни експлозиви.

Жълт заек отказа да се развесели от тази повърхностна комедия и мърмори през целия обратен път до пещерата.

— Не зная доколко е ценно мнението на един атинянин по военните въпроси — заговорих, докато се готвехме да си лягаме, аз в леглото, а тя върху одеялото на пода, — но не вярвам, че храбростта на Ксантип в действителност е глупост.

Тя извърна две пламнали очи към мен и се усмихна.

— Благодаря ти, Аякс, И аз не вярвам, че мъдростта на атинския губернатор беше прикрито малодушие.

Четири дни по-късно достигнахме сферата на Афродита и запъплихме в близост до сиво-зелената планета. Двамата с Езон наблюдавахме сближаването от върха на хълма, предлагайки възлияние с медовина на богинята на любовта.

Клеон ни прекара внимателно през сложната мрежа от епицикли право към очакващия ни на орбита миньорски кораб „Огърлицата на Ищар“, който трябваше да достави за нашата мрежа афродитска материя.

След час маневриране ние се шмугнахме във вътрешността на сферата и стигнахме далечната страна на Афродита. Там, върху екватора на планетата, от обратната ѝ страна, имаше едва забележим белег, прикрит с моминска свенливост. Две мили над тази точка трябваше да ни очаква корабът, появил се от този белег.

Но вместо небесен кораб съгледахме седем назъбени къса зелена скала да се носят в идеален синхрон с планетата долу.

— Нападнали са ги — обяви Жълт заек.

— Невъзможно — възразих. — Трябва да е станала някаква авария. Поднебесните никога не са летели по-далеч от Селена.

Но в този момент иззад един от фрагментите се появи огромна копринена сянка, отричайки напълно твърдението ми. Това беше най-

голямото бойно хвърчило, което съм виждал някога, дълъг близо двеста метра безкрил дракон със сребристи чи-копия върху гръбнака и ужасяваща червена паст, от която струеше невъзможен течен огън. Силуетът му се очертаваше причудливо на зеленикавото сияние на планетата и сребристия блясък на „Сълзата на Чандра“. На този фон не беше никак лесно да се определи дистанцията до него, но без съмнение хвърчилото летеше право към нас.

— Долу! — извика Жълт заек и ме бутна зад статуята на Александър. Дватамата с Езон се проснаха от двете страни, защитавайки ме с извадените вакуумети.

Първи откриха огън оръдията на хълма, пръскайки заградителен огън от тетраедри през колони от разреден въздух право към корпуса на дракононото хвърчило. Видях поне дващестина пробойни в тялото на вражеския кораб, но той продължаваше да лети. Копринената обшивка отдолу се разкъса и под нея се показа бамбуково скеле. От дървените „кости“ на хвърчилото се поклащаха десетина зелени вързопа, които на бледата светлина приличаха повече на дълги десетина стъпки навити свитъци. Вързопите се отделиха от дракона и всеки от тях се разгъна в едноместно хвърчило с формата на нефритен прилеп. Роякът от хвърчила описа дъга над десния ни борд и откри синхронна стрелба с чи-копия по нашите оръдейни батареи. Металните дула започнаха да се гънат и извиват, сякаш ги стискаше невидима ръка. Опашката на главното хвърчило разцъфна като цвете и оттам се изсипа цял отряд войници, които се понесоха бавно към централната част на „Сълзата на Чандра“. Докато падаха, нападателите хвърляха малки метални звезди, които летяха с невероятна скорост и прорязваха бронята на нашите войници като сърп житен клас. Драконът бълваше огромни огнени топки, които експлодираха върху десния борд, разтопявайки нагънатите вакуумни оръдия в шлага от злато и стомана.

Още наши войници тичаха към хълма, за да подсилят Езон и Жълт заек тъкмо когато поднебесните се приземиха на двора. Двете страни откриха огън незабавно и въздухът се изпълни с тетраедри и звезди. Жълт заек уби четирима вражески войници със своя вакуумет, преди да ни доближат, след което ги посрещна с оголен меч.

Тя промуши един нападател в шията и отстъпи назад, за да застане между мен и другите трима. Езон се изправи до нея и

простреля втори противник със спартанско хладнокръвие и точност.

Един от поднебесните извика позната дума на своя език:

— Кръв!

Четири войници, които досега стояха на известно разстояние, метнаха четири големи звезди към Езон. Моят съкомандир ги видя отдалече, хвърли се на земята и започна да се търкаля настрани, но поднебесният, който беше издал заповедта, насочи чи-копието си към летящите звезди. Вместо да профучат на безопасно разстояние над Езон, те извиха по невероятен начин напред въздуха, стрелнаха се надолу и го пронизаха в главата и гърдите.

Изкрещях името му и понечих да се втурна през двора към поднебесния, издал заповедта, но Жълт заек ме бутна встрани и простреля противника в сърцето. Той се строполи безшумно като Езон.

Най-сетне пристигнаха подкрепления — наши подкрепления, слава на Арес и Атина. Те изтикаха поднебесните от хълма с координирани залпове на тетраедри. Хукнах към Езон и се надвесих над него. Все още дишаше, но очите му бяха затворени и пулсът му беше съвсем повърхностен. Жълт заек нареди на войниците да образуват защитна линия около хълма. След това със спокойни и методични движения свали шлема и бронята на Езон, извади звездите от тялото му и превърза раните.

Припомняйки си не без усилие, че имам и други задължения, аз се надигнах, за да проверя как върви битката. Драконът беше достигнал до носа на моя кораб и там описваше невероятни въздушни фигури, за да избегне залповете на носовите оръдия. Устата му отново забълва огньовете и амфитеатърът се обви в пламъци. Като по сигнал малките хвърчила изоставиха единичните битки и се обърнаха да последват майка си, събирайки се около навигационната кула.

— Пазете кулата! — извиках от хълма на войниците. — Спасете Клеон!

Но опасенията ми се оказаха излишни. Още докато виках, покрай десния борд се появи златиста линия, разреждаща въздуха, в който се разпъваха нашите първични витла. Жълто сияние обгърна борда на кораба, когато от цепнатината се подадоха десет левитиращи сфери. Гласът на Клеон отекна до всички краища на кораба:

— Дръжте се здраво!

— Жълт заек, донеси Езон! — закрепях веднага щом осъзнах какво възнамерява да направи Клеон.

Теглен от внезапно разредения въздух, „Сълзата на Чандра“ описа полукръг и сега палубата бе разположена перпендикулярно на земната повърхност. Въртящият се корпус помете малките хвърчила като мухи и заби десния си борд в главата на дракона. Бамбуковият скелет на летящото устройство се разпадна под огромната тежест на извиващия се лунен камък.

Лишени от масата на лунната скала, която да ги удържи, десетина членове на нашия екипаж се озоваха във въздуха. В продължение на няколко секунди те останаха да висят безпомощно, след това ги повлече неизбежното притегляне и те паднаха през борда. След броени минути телата им се размазаха върху сферата на Афродита, опетнявайки чистотата на богинята. Аз също щях да полетя, ако не беше Жълт заек, която се пресегна и ме улови — силата ѝ удържа и мен и тялото на Езон.

Колкото и да бе невероятно, корпусът на дракона висеше като забоден в пространството, удържан от мистериозната сила, която му позволяваше да лети в разрез със законите на физиката, но скоро тази сила изглежда се изчерпи и полуразкъсаният дракон полетя право надолу в разредения въздух, прекърши се в едно от витлата и се присъедини към децата си под формата на небесна пихтия.

След като се справи с врага, Клеон прибра сферите на десния борд и изтегли тези на противоположната страна. Корабът се залюля, сетне изравни полет. Клеон бързо прибра всички сфери и витла в тялото на „Сълзата на Чандра“, преди да сме се обърнали на другата страна.

Двамата с Жълт заек напуснахме спасителните околности на статуята и отнесохме Езон в болницата на Еврип през сребристото поле, покрито със стоманени късове, коприна, кръв и кости. Тунелът към болницата бе претъпкан от ранени войници, за които вече се грижеха лекари и роби. Двамата с Жълт заек си проправихме път през тълпата и достигнахме хирургичната галерия.

— Еврипе! — извиках аз.

Докторът веднага се появи откъм операционната.

— Погрижи се за Езон! — наредих.

— Незабавно, командире.

Старият римски доктор нареди да отнесат Езон в кабинета, където се зае мрячно за работа. Беше участвал в твърде много битки, за да си губи времето в приказки.

Той положи тялото на командира върху мраморен блок, покрит с дебел вълнен плат. Първо му инжектира едно перо, пълно със Сангвинично настроение, и почака, докато дишането му се регулира. След това от чекмеджето отстрани на мраморния блок извади два гумени маркуча, завършващи с огнезлатни връхчета, размота импровизираните превръзки, които бяхме поставили с Жълт заек на гърдите на Езон, и обгори раните с бързи докосвания на иглите, а във въздуха се вдигна дим с мирис на изгоряла плът.

Еврип прикри големите рани със самозародна човешка кожа и ги поля със Сангвиничен разтвор, за да ускори процеса на заздравяване.

Едва тогава махна превръзката от главата и огледа отворите в черепа на Езон.

— Как е той? — попитах, неспособен повече да издържам на неговото мълчание.

— Не изглежда никак добре. Моля те, върви си, за да мога да работя.

Двамата с Жълт заек излязохме на повърхността. Докато преминавахме покрай другите отделения, всички ранени войници задаваха един и същи въпрос: „Как е командирът?“.

— Жив е — отвърнах, молейки се да остане така.

Когато най-сетне се озовахме горе, динамиците и инженерите вече бяха успели да изкарат тежките кранове и булдозерите от хангарите, разчистваха отломките и запълваха пукнатините на сградите. Амфитеатърът беше напълно разрушен, но и без това едва ли скоро щяхме да сме в настроение, за да играем.

Две мисли не ми даваха покой. Дали Езон щеше да оцелее и как едно толкова голямо бойно хвърчило се бе добрало дотук през охраняваните от патрули сфери на Селена и Хермес. Но нямах много време да разсъждавам върху тези въпроси, защото непрестанно прииждаха вестноосци. Какво да бъде ремонтирано най-напред? Батарейте и витлата. Как да постъпим с труповете? Поставете ги в хладилната пещера, ще организираме погребален обред, след като узнаем точния брой на убитите. И така нататък, и така нататък.

Анаксамандър и Клеон ме откриха при статуята на Аристотел, където оглеждах пораженията на хълма. Върху бронята на началника на охраната имаше два разреза на местата, където го бяха уцелили със звезди. Шлемът му беше изчезнал, мечът — строшен на две. Тогата на Клеон беше разкъсана, а по раменете и гърдите му зееха рани.

Той се втурна към мен, кършейки ръце.

— Аякс, кълна се, това беше единственият начин да защитя кораба. Съжалявам за онези войници. Не мисля, че пак съм бил завладян от лудостта. Друга възможност, нямаше.

— И добре се справи, Клеоне — успокоих го аз. — Ти спаси „Сълзата на Чандра“, а това е най-важното.

— Благодаря ти, Аякс.

Обърнах се към Анаксамандър.

— Докладвайте за щетите, началнико на охраната.

— Избит е половината от личния състав на войниците. От останалите повечето са ранени. Седем учени и двама роби са паднали зад борда.

— А повредите по Кораба?

Анаксамандър надзърна в един списък.

— Батареята на десния борд е напълно унищожена. Ще се наложи да пренесем оръдия от други площадки, за да компенсираме. Изгубихме четвърт от първичните витла...

— Може да се поправи — прекъсна го Клеон.

— Погрижи се за това, главен навигаторе — наредих.

— Тъй вярно, командире.

Анаксамандър продължи:

— Складовете са пострадали най-малко, но половината от животните в самозародната лаборатория са мъртви. Михрадариите смята, че мрежата е непокътната, и прати неколцина учени с лунни шейни да приберат афродитската материя от останките на „Огърлицата на Ищар“.

— Как е Рамоночон?

Анаксамандър се озъби.

— Предателят има само дребни драскотини, нищо повече. Но вражески войник е проникнал в съседната килия и е убил поднебесния лекар.

Той млъкна и извърна поглед към болничната пещера.

— Какво е състоянието на командира?

Опитах се да си сложа маската на непоклатим спартанец, за да скрия гнева и тъгата си.

— Еврип все още оперира и засега не знае със сигурност.

Анаксамандър се изправи и разкърши плещи. Очите му засияха с отразена слънчева светлина, докато извъръщаше глава към светилото.

— Командире Аякс — заговори тържествено той, — като първи заместник на Езон, от този момент аз заемам поста военен командир на „Сълзата на Чандра“.

II

I

Анаксамандър се отдалечи, като издаваше заповеди с гръмовен глас. В този момент допуснах критична грешка. Предположих, че привикналите на дисциплина войници веднага ще забележат огромната разлика между техния стар командир и новия, че ще погледнат на Анаксамандър така, както го виждаме ние с Жълт заек. Но не си давах сметка до каква степен неочакваната атака, съчетана с липсата на командване, е объркала и изплашила войниците. Не виждах, че тяхната нужда от водачество далеч е надхвърлила способността им да оценят достойнствата на новия командир.

Жълт заек, естествено, го знаеше, но двамата не разговаряхме за това, нито тя би допуснала да обсъжда с мен въпроси, които биха заплашили дисциплината на кораба.

Ето как, вместо да се възползвам от момента, в който бих могъл в разрез с делоската традиция да преодоля пропастта, отделяща военното от научното командване и да поема пълен контрол над „Сълзата на Чандра“, аз останах от моята страна на споделения дълг в очакване на по-добри вести за Езон.

Бях се изправил насред двора и наблюдавах как хората и машините разчистват останките от плът и камъни. Понякога се случваше да уловя изплашения поглед на някой инженер или техник, който оглеждаше за поражения колона или подпора, и в такива моменти се опитвах да си придам спартанската увереност, типична за моя ранен приятел. Виждах как очите на мъжа блясваха обнадеждено и той се връщаше към задачата си с подновена енергия.

Докато бдях горе на хълма, Слънцето премина над мен и за първи път в живота си видях Хелиос сам насред яркото кехлибарено небе. Между мен и небесния огън сега вече нямаше нищо освен въздух — нито една кристална сфера вече не ме защитаваше от този несекващ поток светлина и топлина.

Богът на Слънцето примамваше погледа ми, искаше да продължавам да гледам право в него, докато ме пронизваше с пламтящите си копия, сякаш за да ми припомни за Прометеевото

високомерие, за наказанието срещу онзи, дръзнал да открадне огън от небесата. Но аз се бях подготвил отдавна за този момент. Бях наредил на онези роби, които не са заети с разчистването на кораба, да раздадат слънцезащитни устройства на целия екипаж. Самият Кловикс донесе на мен и Жълт заек очила с опушени стъкла, за да запазим очите си от силния блясък на универсалния светлик, и наметала с качулки, с вплетени в тях сребровъздушни нишки, опазващи тялото от постоянния обстрел на атомен огън.

Защитил по този начин несъвършената си плът, аз отново вдигнах очи към Слънцето.

— Ти не си бог — заявих на сияещата сфера, втренчил взор право в затъмнените от стъклата огньовете. — Не си дух, а материя. Не си светец и не е светотатство да се взема от теб.

Но още докато произнасях тези думи, чиято едничка цел бе да ми вдъхнат увереност, в съзнанието ми изникна споменът за покритата с белези Селена и гласът ми трепна. Та не беше ли Хелиос — не беше ли Слънцето — тяло на божество? Въпроси, които никога не бяха задавани в Академията или разисквани в книгите по уранология, и за първи път изпитах колебание дали да не накарам Клеон да обърне кораба и да го насочи към Земята.

Тогаваш случайно погледнах към Жълт заек, която също разглеждаше слънцето, но със спокоен и самоуверен вид. Изведнъж осъзнах, че ако ѝ бяха наредили да щурмува самия Олимп, щеше да го направи, без да се двоуми. Недопустимо беше да падна по-долу от нея.

Тъкмо се готвех да я заговоря, когато чух отзад гласа на Еврип.

— Езон ще живее.

Всички мои тревоги за богове и хора изчезнаха с облекчението, което почувствах при тези думи. Обърнах се и погледнах стария римски доктор. Почти не можех да различа изражението му зад тъмните очила и качулката. Но виждах, че туниката му е изцапана с неговата изсъхнала пот и кръвта на Езон, вероятно бе оперирал през цялото време, докато бях стоял смълчан на сред двора.

— Аполон да те поживи, старче — рекох и се пресегнах да го уловя за ръцете, но той се дръпна, за да не ме изцапа.

— Кога мога да разговарям с Езон? — попитах.

Еврип сведе поглед към повърхността, където сребристото сияние на кораба бе затъмнено напълно от блясъка на Слънцето.

— Казах, че ще живее, Аяксе, но той е в кома. Мога да го храня изкуствено и да поддържам жизнените му функции, но ще минат седмици, преди да се пробуди. Ако се пробуди. Знаем толкова малко за комата...

— Направи всичко, което можеш, Еврипе. Нуждаем се от него.

— Да, командире... Аякс... аз... — той ме погледна. Не зная какво бе видял зад очилата и маската този ветеран, който ме познаваше от съвсем малък, но то очевидно го изплаши. — Господарю, разрешете да се върна в болницата.

— Върви — отвърнах и той се отправи забързано към пещерата.

В кома, неспособен да говори и командва, неспособен да ми помага, когато най-много имах нужда от него. И същевременно не е умрял, за да го почетем със съответните ритуали, нито да разчитаме на съветите му при погребалните церемонии. Напълно недостижим за ума и духа ми.

Към мен се приближи един роб. Той избърса замърсените си ръце в наметалото и се поклони припряно.

— Командире — рече, като избягваше погледа ми, — имаме проблем. Статуите на божествената Атина при портала на хълма. И трите са пострадали при атаката. Инженерите казват, че ще се прекатурят при първото ускорение на кораба. Но...

— Разбирам — рекох и вдигнах ръка, за да замълчи. — Прати някой да вземе ритуалните ми одежди, вълнен плат и стомна с чиста вода.

— Да, командире.

— Аякс? — повика ме Жълт заек и долових напрежение в гласа й.

— Да?

— Ще можеш ли сам да преосветиш скулптурите?

Сам. Без Езон, без моя брат в ритуалните задължения. Но нима имах друга възможност? Най-правилното би било да потърся помощта на неговия заместник. Но...

— Няма да позволя на този глупак да мие очите на Богинята на мъдростта — произнесох на висок глас.

— Друг не може ли да ти помогне? — попита Жълт заек.

— Защо не ти? — отвърнах с въпрос. Идеята да изпълня божествената служба в компанията на Жълт заек ме накара да трепна

от радост.

Но тя поклати глава.

— Не съм учила за свещенослужител.

— Какво? — подскочих. — Спартански офицер, който да не може да изпълнява свещенически ритуали? Това е нечувано.

— За мен има само един начин да бъда близо до боговете — отвърна тя и сякаш зад гърба ѝ се надигна богът на войната, за да защити чистотата на връзката ѝ с тях. Започнах да разбирам. Да стисне жертвения нож, да произнесе молитвите би означавало да погледне на боговете по съвсем друг начин, да ги изтръгне от мястото, което им бе отредила във войнишкото си сърце. И макар че повечето мъже биха сметнали такава промяна за божи дар, Жълт заек виждаше в това само отказ да изпълни дълга си пред боговете.

— Разбирам — кимнах.

— Наистина ли?

— Да. Твоята беззаветна вяра в боговете означава много повече от хиляди церемонии.

— Никой досега не се е досещал за истинската причина — рече тя. И двамата замълчахме. В дълбините на нашето споделено мълчание изникна мелодия, песен в мислите ми, за нещо голямо и силно, по-древно от самите богове. За първи път в живота си чух да пърхат в далечината крилете на Ерос, в синхрон с едва доловимата музика на сферите.

Жълт заек се пресегна и ме докосна по ръката.

— Има ли някой на кораба, който би могъл да ти помогне за тази церемония?

И този допир, това напомняне за задълженията ми, бяха още една възможност да споделя с нея спартанския мироглед за света, да ме допусне зад стените на града, който беше останал затворен за мен още от младостта ми.

— Михрадарий може — досетих се аз. Но в далечната музика чух и скръбни акорди. — Не, по-добре да я изпълня сам.

— Да, Аякс — рече Жълт заек.

Почаках Хелиос да се отдалечи дотолкова в небето, че дневната светлина да намалее до степен на горещ летен ден. Едва тогава смъкнах качулката и очилата и отново видях света без посредничеството на опушеното стъкло. Облякох пурпурните си

жречески одежди и се отправих към портите, за да изпълня най-мъчителната церемония, в която някога бях участвал.

Напоих вълнения къс с вода и изстъргах боята от очите на богинята, докато отдолу се показва бял мрамор. С всяка ослепяла по този начин статуя усещах как близостта на Атина се отдръпва както от двора, така и от кораба. Но за мое голямо облекчение все още чувствах благословената богиня в сърцето си. В края на церемонията изгорих вълненото парче в огъня, запален от маслинови клонки. Едва когато въглените изгаснаха напълно, аз позволих на робите да изровят статуите от земята и да ги отнесат долу в склада, където щяха да бъдат опаковани и прибрани в сандъци до завръщането ни на Земята и до тяхното окончателно погребване.

Малко след това при мен дойдоха инженери, за да ми съобщят, че кабинетът ми е заплашен от срутване и повечето документи в библиотеката са изпадали през борда. Обвиних съдбата, задето единствената запазена постройка на хълма беше кабинетът на Езон, в който сега се бе настанил Анаксамандър. Наредих на робите да пренесат всички свитъци от моя кабинет в пещерата и пратих вестносец до началника на охраната, за да го осведомя, че отсега нататък ще работя долу.

Двамата с Жълт заек се прибрахме в моя дом, който също бе понесъл известни щети по време на битката. Съборени мебели, всички свитъци изпадали от нишите и разпилени на пода, моят стол и леглото — строшени. Почакахме търпеливо, докато робите оправят бъркотията и заменят счупените мебели със здрави.

Исках да разговарям с Жълт заек, но Атина изпълваше мислите ми изцяло. Богинята не ме остави, докато не заспах, напълно изтощен от премеждията. Същата нощ отново сънувах, че съм делфин, който плува сред силни океански течения.

Събудих се от острия вкус на разреден въздух и лекото потрепване на пода, което означаваше, че корабът се движи под напора на третичните витла, не твърде бързо, но достатъчно, за да затрудни придвижването по борда.

— От колко време летим? — попитах Жълт заек, която, разбира се, беше будна, облечена с ризница и ме наблюдаваше от своя пост зад

стълбата.

— Клеон обяви да се приготвим за ускорение преди два часа. Мислех да те събудя, но ти се мяташе насън, сякаш беше в прегръдката на някой бог, и не ми се щеше да попреча на общуването ви.

— Оказваш ми голяма чест — отвърнах и докато се надигах от леглото, забелязах лека усмивка да играе на устните ѝ. Беше доловила всички значения на думите ми.

Тя ми подаде командирската тога и аз я облякох, след което се отправих предпазливо по наранената повърхност на „Сълзата на Чандра“ към навигационната кула на Клеон. Корабът продължаваше да се люшка и подскача и с това още повече затрудняваше придвижването ни.

Когато заобикалях предния край на хълма, забелязах, за мое удивление и ужас, че голяма група роби и инженери разчистваха останките от амфитеатъра и откарваха отломъците с левитиращите колички. Опитни мъже, привикнали да носят тежки бъчви с вода и напитки при всякакви обстоятелства, се поклащаха неуверено на краката си, докато разглобяваха запазения отсамен край на сцената.

— Прекратете работа! — провикнах се аз. — Оставете инструментите и се махайте оттук!

Десетникът вдигна глава, за да види кой издава заповедите, откри, че съм аз, и веднага изведе хората си от паянтовите останки. И тъкмо навреме. Силно пострадал от драконовия огън, един от горните редове се прекатури и рухна, вдигайки огромни облаци прах върху сцената, на която допреди миг имаше работници.

— Кой ви нареди да го правите? — попитах.

— Смятахме, че сте вие, господарю — отвърна десетникът. — Клеон каза, че ни предава заповедта на командира.

„Анаксамандър!“ — помислих си аз.

— Никакви ремонтни работи по време на полет — ясно?

— Напълно, господарю! Да го предадем ли и на другите групи?

— Какви други групи?

— Тези, които работят върху витлата.

— Витлата! Приберете тези хора незабавно на борда!

— Ще бъде изпълнено, господарю.

Хората започнаха да се разпръсват и ние двамата с Жълт заек продължихме мъчителното придвижване към навигационната кула.

Пазачите при входа ми отдадоха чест и се поинтересуваха за състоянието на Езон. Поклатих глава и влязох в светилището на навигаторите.

Открихме Клеон настанен в командното кресло. Гледаше към десния борд и лъщящата фаланга от третични витла и си подсвиркваше питагоровата таблица.

— Клеоне! Защо ускоряваме?

— Аякс? Какво? Смятах, че е с твое разрешение... искам да кажа... Михрадарий намери афродитска материя за мрежата сред останките. Каза, че няма смисъл да чакаме повече. След това се появи Анаксамандър. Заповяда ми да се отправим незабавно към Хелиос. Каза, че трябва колкото се може по-скоро да се отдалечим от Афродита. Помислих си, че това са твои заповеди и той само ги предава.

Поех дълбоко въздух и се опитах да изтръгна ноктите на гнева от гласа си.

— Клеоне — подех, — смяташ ли, че бих издал заповед за извършване на ремонтни работи по време на полет?

— Не бих си го и помислил. Но Анаксамандър ме попита дали е възможно и аз казах, че не е изключено.

— А осведоми ли го колко души ще загинат или ще пострадат сериозно по време на разчистването на останките и ремонта на витлата?

— Да, но той отвърна, че това е военна операция и е напълно естествено да се очакват жертви. Отново повтарям, смятах, че всичко това става с твоето знание и одобрение.

— Само че не е така. Отсега нататък искам да координираш всяка заповед на Анаксамандър с мен.

— Слушам, Аякс. Какво да правя сега?

— Спри двигателите и прати ремонтните групи по обектите.

— Благодаря, командире. — Клеон се надвеси над широкия отвор на медната тръба. — Пригответи се за спиране!

Той прибра третичните витла и корабът постепенно легна в дрейф на петстотин мили над сферата на Афродита.

— Аякс — заговори смутено Клеон. — Какво да кажа на Анаксамандър, ако се появи с нови заповеди?

— Кажи му, че не си на негово пряко подчинение!

— Да, Аякс — отвърна Клеон и аз долових в гласа му страх.

Двамата с Жълт заек напуснахме кулата и се отправихме към кърмата. Нарастващото стържене в стомаха ми напомни, че не съм ял отпреди атаката, и след като заобиколихме хълма, ние се отправихме към столовата.

Дори там обслужването не беше на предишното ниво. Неколцина от робите бяха пострадали сериозно, освен това бе разрушен и тунелът, който водеше към кухнята. Трябваше да се задоволя с комат вчерашен хляб, пилешко и с няколко изсушени фурми. Жълт заек похапна студено сърнешко и плодова каша.

Бяхме приседнали на две срещуположни скамейки и докато похапвахме, разменях по някоя дума с тези, които влизаха, за да проверя как е настроението. Някъде към средата на този импровизиран обяд откъм хълмовете тичешком се появи войник, който спря при моята пейка и ме заговори, без дори да отдаде чест.

— Командир Анаксамандър иска да ви види веднага!

„Командир Анаксамандър?“

— Предай на началника на охраната Анаксамандър, че ще го навестя при първа възможност.

— Той каза незабавно! — повтори мъжът, сетне се сепна. — Господарю...

Жълт заек остави ножа в чинията, изправи се и застана между мен и войника. Той пребледня и отстъпи назад.

— Командир Аякс каза, че ще го навести, когато може — произнесе тя с глас, който би смразил огън.

Едри капки пот избиха на челото на войника.

— Заповядаха ми да го отведа незабавно.

— Не бива да се сърдим на този войник, капитан Жълт заек — обадох се аз, подчертавайки ранга ѝ. — Той само изпълнява заповеди.

Махнах на един от робите, който ми поднесе вода, за да си умия ръцете. Докато го правех, войникът ставаше все по-неспокоен. Но не посмя да промълви нито дума под студения, втренчен поглед на Жълт заек.

— Е, да тръгваме — обявих. — Време е Анаксамандър да научи докъде се простира властта му.

Двамата с Жълт заек последвахме пратеника към хълма. Повечето отломки бяха разчистени, но никой не работеше в

библиотеката и моя кабинет.

Анаксамандър седеше на дъбовия стол на Езон зад масивното бюро в неговия гранитен кабинет и пиеше от купата на Езон, украсена с рисунки от брака на Гея с Уран.

— Свободна сте, капитан Жълт заек — обяви той, без да ме поздрави или да покаже, че ме е видял.

— Не — отсече тя.

Едва сега той вдигна глава и на орловото му лице се изписа изненада от тази проява на неподчинение.

— Капитане, дадох ви пряка заповед като военен командир на „Сълзата на Чандра“.

— Заместник-командир Анаксамандър — отвърна тя. — Не съм член на командния състав на този кораб. Ако бях, като спартански офицер, сега аз щях да седя зад това бюро, а не вие. Моите заповеди идват пряко от архонтите и само те могат да ги отменят.

Лицето на Анаксамандър се изкриви от гняв при това явно натякване, че не е чистокръвен спартанец. Той премести погледа си върху мен и понечи да заговори, но аз го прекъснах:

— Анаксамандър, зная, че никога преди не си заемал команден пост, и затова нека да изясним някои недоразумения. Клеон е мой подчинен, така че няма да му даваш заповеди. Освен това аз решавам кога ще полети корабът и кога да се извършват ремонтни работи.

— Бяхме нападнати — припомни ми началникът на охраната. — Трябваше час по-скоро да се отдалечим от Афродита.

— Длъжен беше да го обсъдиш с мен! Така функционира двойното командване, още откакто е била основана Делоската симахия. — Видях, че се готви да ми отговори, но не му дадох възможност. — И още нещо, заместник-командир. Според протокола, ако искаш да се срещнеш с мен, пращаш роб вестonosец с молба, а не войник със заповед. А сега, за какво настояваше да разговаряш с мен?

— По някои военни въпроси — промърмори недоволно той.

— Много добре — рекох и седнах на стола пред бюрото му. — Да чуем за какво става дума.

Той побутна един папирус през бюрото.

— Подпиши това и си сложи печата.

Прегледах документа, навих го и го хвърлих на пода.

— Няма да ти позволя да ексекутираш Рамоночон — заявих спокойно.

— Твърде много войници загинаха заради този предател.

— Рамоночон няма нищо общо с това — възразих с уверен глас. — Той беше в затвора, когато атакуваха кораба.

Началникът на охраната се облегна назад и ме изгледа кръвнишки.

— Защо продължаваш да защитаваш този изменник? — попита той.

— Жалко, че не разбираш причината — аз се надигнах. — Срещата ни приключи.

Излязох, следван от Жълт заек.

— Сега какво? — попита моята телохранителка.

— Трябва да разговарям с Михрадарий.

Открихме персиеца в монтажния конвейер на слънчевата мрежа. Наблюдаваше как хората му товарят бали с афродитска материя в плетачните машини, където от нишките щеше да бъде изтъкана връв за слънчевата мрежа. Веднага щом в другия край на машината се появиха първите зеленикави върви, Михрадарий нареди на двайсет плетачи да ги завържат към вече готовите части от селенска и хермеска материя и да ги приберат в големия метален сандък до вагонетката.

— Ела с мен — рекох на Михрадарий, след като приключи с наставленията.

— Командире, не може ли да почака? Искам да се уверя, че ще направят всичко както трябва.

— Веднага!

Той се извърна и ме погледна с учудено повдигнати вежди.

— Да, командире.

Отдалечихме се толкова, че работниците да не чуват гласовете ни.

— Михрадарий — рекох, — ти си мой пръв заместник. Защо не се намеси, когато Анаксамандър е започнал да командва Клеон?

— Съжалявам, Аякс, помислих, че началникът на охраната действа по твое разпореждане.

— Наистина ли вярваше, че ще направя такава глупост да разреши ремонтни дейности по време на полет?

Той сведе очи, за да избегне горящия ми поглед.

— Честно казано, Аякс, тогава не помислих за това.

— Михрадарий, Анаксамандър е жаден за власт идиот. Току-що той доказа, че докато е военен командир на кораба, ще се опитва да краде от моя авторитет. Разчитам на помощта ти, за да го спрем.

— Да, командире. Има ли нещо друго, което да искаш от мен?

— Да. Никога досега бойни хвърчила не са достигали тази сфера — спираха ги патрулите ни край Селена. Насочи гениалния си ум към това как са успели.

Михрадарий подскочи от изненада.

— Как мога да знам по какъв начин са го направили поднебесните?

— Успокой се — рекох. — Не очаквам конкретен отговор, само предположения въз основа на познанията ни за техническите им възможности.

— Виж, това бих могъл. Аякс, благодаря ти за оказаното доверие.

— Напълно естествено, Михрадарий. А сега извини ме, трябва да се връщам на работа.

— Разбрано, командире.

Следващите няколко дена посветих на това да определя докъде се простира властта на Анаксамандър и докъде — моята. В отговор той започна да демонстрира собствената си сила. Засили мерките за сигурност до абсурдни размери, знаейки, че не мога да направя нищо, за да го спра. По повърхността непрестанно кръстосваха подсилени патрули, в небето кръжаха лунни шейни, за да попречат на нови изненадващи атаки. Умората взе да оказва своето пагубно влияние върху войниците и бойният им дух спадна.

Неспособни да променим този ужасен стил на военно командване, двамата с Жълт заек все по-често разговаряхме за Езон, надявайки се да подтикнем Съдбата към усилието да го върне сред нас.

Една вечер след вечеря и в края на поредния изтощителен ден на безсмислена надпревара с Анаксамандър двамата седяхме, опрени на задната стена на моя кабинет, и пиехме подсладена с мед вода. Бях започнал да й разказвам за първите си дни на кораба и за това как бе възникнало приятелството ми с Езон — за съветите му как да се справям с командването и моите лекции, посветени на планетите и

хармонията на тяхното движение. Жълт заек беше доста заинтригувана от разказа ми и на свой ред сподели как се запознала с Езон по време на Олимпиадата и за взаимното уважение, възникнало между двамата, докато тренирали заедно и разговаряли за военна стратегия.

— Странно нещо — рекох замислено. — От всички добрини, които Езон е сторил за мен, най-важната беше и най-последната.

— И какво направи? — попита Жълт заек и изпусна облаче ароматен дим от лулата си.

— Показа ми Спарта в нова светлина.

— Каква по-точно?

— Убеди ме, че ти си истинската спартанка, а не баща ми.

— Благодаря на двама ви с Езон за оказаната чест, но не разбирам какво имаш пред вид.

Разказах ѝ историята за моя провал в спартанската военна школа и за това как баща ми бе охладнял към мен по тази причина.

— Наистина ли го направи? — попита тя и неволно стисна юмруци, а в очите ѝ блеснаха божествени пламъчета. — Как е посмял, подобно действие е оскърбление към честа на нашия град!

Бях изненадан от гневната ѝ реакция, но семейният дълг повеляваше да продължа разговора.

— Оскърбил е честта на Спарта? Баща ми?

— Езон е бил твърде внимателен в изказванията си. Действията на баща ти са истинско светотатство.

— Но...

— Спартанското обучение е само за онези, които са предопределени да командват по време на война. Не е унизително да се провалиш на изпитите. Това означава само, че Съдбата не те е дарила с душа на роден воин. Не очакваме от всекиго да успее, нито бихме искали Съдбата да е била еднакво благосклонна към всички наши синове и дъщери.

— Но...

— Не, Аякс — прекъсна ме отново Жълт заек и този път през устата ѝ говореше Хера, богинята на Спарта. — Езон е казал истината. Не ти, а твоят баща не е изпълнил високите критерии на моя град.

Думите ѝ и божествената благословия, която носеха със себе си, ме преизпълниха с внезапното съзнание за величието на спартанския

дух, за свещеното предназначение на Спарта и мъдростта на царицата на бойното поле.

Склоних глава както пред жената, така и пред богинята и им поднесох възлияние.

Ремонтните работи продължиха осем дена. За това време останките бяха разчистени, а оръдейните батареи и оцелелите витла — преразпределени по равно от двете страни. Едва след като поставих печата си и под последния доклад, дадох разрешение на Клеон да възобновим полета към Слънцето. Този път, заради намаления брой първични ротори, летяхме с далеч по-ниска скорост, но все още по-бързо, отколкото ако бяхме без ареските витла. Клеон предложи график с четиричасови ускорения, разделени от дванайсетчасови периоди на отдиш, и аз склоних, макар и неохотно. Вярно, че натоварването щеше да е по-голямо, отколкото преди, но поне щяхме да достигнем Хелиос само с пет дена закъснение.

Два дена след като потеглихме на път, работата ми беше прекъсната от неочаквано посещение на Кловикс, старейшината на робите.

— Командире, разполагам с информация, която може да ви заинтересува — поде той.

— Така ли?

— Неофициално — добави той, свел поглед. — Виждате ли, господарю, по принцип информацията касае безопасността и следователно е в приоритетите на командир Анаксамандър, но струва ми се, че неговият официален интерес няма да е толкова голям, колкото вашия неофициален.

Жълт заек повдигна вежди от тази странна и объркана реч, но аз разбирах накъде бие галът. Извадих от чекмеджето кесията си и отброих дванайсет сребърни драхми върху писалището. Кловикс засука за миг мустак, сякаш преценяваше колко може да струва информацията. След това се пресегна, събра монетите и ги напъха в кесията, скрита в ръкава на туниката.

— По време на поправките — заговори той — един от моите роби се е натъкнал на цепнатина в стената на кладенец. Намира се на около четирийсет стъпки дълбочина и на десет стъпки над водното

равнище. Сторило му се, че цепнатината води към малка, тъмна кухня, но не е съвсем сигурен.

Двамата с Жълт заек се спогледахме.

— Кловикс, благодаря ти — рекох. — Можеш да си вървиш. Не го споменавай никому.

— Разбира се, командире — рече той, докато катереше стълбите на моята пещера.

Погледнах Жълт заек с горчива усмивка.

— Както вече казах, има си предимства да държиш на служба най-корумпирания роб в Симахията.

— Редно би било сега да предадем тази информация на началника на охраната.

— Сиреч на Анаksamандър — произнесох, ядосан от неочакваното предложение. — И той веднага ще намери начин да прибави и това към обвиненията срещу Рамоночон. Имам два дълга, Жълт заек. Трябва да изпълня и двата.

— В такъв случай как смяташ да постъпиш, командире?

Сплетох пръсти и кокалчетата ми изпукаха.

— Да претърся пещерата. Възможно е точно там да е скрит предавателят.

Тя не отговори.

— Жълт заек. Трябва да го направя. Това е мой дълг.

Тя кимна бавно и отново почувствах как духът между нас се съживява.

— Само че... ти няма да ми позволиш да слеза там сам, нали?

— Разбира се, че не.

— В такъв случай оставям на теб да решиш. Ако твоят дълг повелява да прехвърлим този въпрос в ръцете на Анаksamандър, ще го сторя.

— Не, Аякс — рече тя, след като помисли известно време. — Защото се заклях да ти помогна в издирването на шпионина. Ако сметнеш, че решението ти съвпада със задълженията ти на командир, ще бъда с теб.

— Отново ми оказваш голяма чест.

Без повече приказки ние се отправихме към складовата пещера. Още няколко монети бяха достатъчни Кловикс да отпрати всички роби и да ни остави сами при споменатия кладенец. Жълт заек взе въжета и

куки, а аз се порових в един от сандъците на динамиците и извадих дълъг маркуч с метален наконечник.

— Какво е това? — попита Жълт заек.

— Ръчен воден свредел.

Завързахме въжетата за метални скоби в основата на кладенеца и се спуснахме бавно покрай влажната, хлъзгава стена. Спускането не затрудни особено Жълт заек. Що се отнася до мен, имах известен опит от катераческите си упражнения на младини в Индия.

Четирийсет стъпки по-надолу ние се натъкнахме на цепнатина, широка не повече от няколко сантиметра. Както ни бяха докладвали, през нея се виждаше тъмна кухня. Мярнах поклащащи се нощни завеси, но не можах да различа повече подробности.

— Дръж ме здраво — наредих на Жълт заек. Тя запъна крака в насрещната стена и ме улови през кръста. Спуснах края на маркуча надолу в кладенеца. Чу се плясък и след броени секунди от отсамния край на тръбата шурна под налягане бистра вода. Въръжен с вода и метал започнах методично да разширявам цепнатината.

Не бях привикнал с тежка работа, но въпреки това след около половин час успях да изкопая достатъчно голям отвор, за да се проврем вътре.

Първа се промуши Жълт заек, отвърза се от въжето и се шмугна като змиорка през корал. Последвах я, но не посмях да отвържа въжето, преди да съм стъпил на твърда земя. Докато се озъртах, Жълт заек смъкна завесите и помещението се обля в ярка сребриста светлина. Намирахме се в малка подземна камера с дължина осем стъпки, ширина седем и височина пет. Подът беше неравен, а от стените и тавана се подаваха остри камъни. Твърде груба работа, за да е дело на опитен динамик.

Оскъдното обзавеждане се състоеше от няколко бали с платове, без съмнение отмъкнати от нашите складове и подредени по края така, че да осигурят на обитателя на камерата известна защита при ускорение.

Жълт заек ми нареди да остана в ъгъла, докато претърсва пещерата.

— Двама души са живели тук най-малко месец — обяви тя, след като повдигна завивките и надзърна зад вързопите. — Няма признаци да са се хранели долу.

Значи на кораба ми е имало неканени гости? Под носа на така наречения началник на охраната.

— Трябва да са били поднебесни — рекох, едва сдържайки гнева си. — Сигурно са се поддържали с техните алхимични хранителни таблетки.

Жълт заек кимна замислено и тръгна покрай стената, като я почукваше с дръжката на меча. На едно място от дясната страна внезапно отекна на кухо. Тя спря и изчегърта с острието на ножа си парче от стената с дължина десетина сантиметра. Зад този скрит капак се показва ниша, уплътнена с вълнена подложка, в която се гушеше стъклена кутия, досуц като описаната от поднебесния доктор.

— Пипнахме ги — рекох.

Жълт заек поклати глава.

— Напуснали са помещението преди около четири часа.

— Но как са излезли? Не виждам никакви врати.

Тя продължи да потропва върху стените и скоро зад друга плоча откри вход за тунел. Проходът беше с неравни стени, не повече от две стъпки висок. Навярно беше много трудно и мъчително да се пълзи в него.

— След мен — рече Жълт заек. — И бъди внимателен.

Запълзахме в тесния, прав тунел, като веднага ожулихме ръце и крака в грапавите стени. Скоро стигнахме масивна плоча, която преграждаше тунела. Жълт заек я натисна с рамо и тя поддаде.

Озовахме се в правоъгълна шахта, в която имаше стоманен прът с голяма златиста сфера на върха. Въздухът около сферата беше ясен и чист, навярно тя бе изработена от огнезлато. Изминаха няколко секунди, преди да осъзная, че виждам една от левитиращите сфери на кораба и че се намирахме на дъното на шахтата, в която беше прибрана.

— Излизайте горе — провикна се нечий глас над нас. Кимнах на Жълт заек и тя ме поведе по тясната сервизна стълбичка, издълбана като възходяща спирала в стената на шахтата.

Озовахме се на повърхността на „Сълзата на Чандра“. Протегнах схванатите си мускули и гърбът ми изпука силно и болезнено. Огледах се в посоката, от която бях чул гласа и за своя изненада там имаше не един човек, нито отряд от четирима, а десетина войници от личната охрана на Анаксамандър, с насочени към нас вакуумети. Зад тази

въоръжена до зъби фаланга стояха Анаксамандър и — за моя изненада — Михрадарий.

Анаксамандър ни посочи с ръка и по стар обичай се обърна към невидимата аудитория, на която сякаш непрестанно говореше.

— Аякс от Тир. Жълт заек от Ксерокия. Арестувам ви по обвинение в измяна.

— Това е нелепо — опитах да възразя.

— Заподозрях ви от мига, в който започнахте да защитавате Рамоночон — продължи той. — А сега открийте и скривалището, където държите снаряжението си. Доказателствата са налице и са напълно достатъчни. Аякс, от този момент те свалям от командния пост — началникът на охраната се обърна наляво. — Михрадарий, ти поемаш научното командване на този проект.

За моя изненада, вместо да възрази срещу подобно абсурдно решение, персиецът само кимна с лице, безизразно като статуя на каменен бог. В този миг разбрах кой е шпионинът и колко глупаво беше от моя страна да му се доверя.

Междувременно Жълт заек бе изучила разположението на войниците и очевидно възнамеряваше да ги нападне. Осъзнах, че се готви да жертва живота си, за да ми даде възможност да избягам, пресегнах се и я улових за ръката.

— Никакви спартански саможертви — прошепнах. — Трябваш ми жива!

Тя ме погледна с котешките си очи. Усещах как от нея извира гневни вълни, породени от оскърблението, което Анаксамандър отправяше срещу нас и срещу честта на Симахията. Знаех, че иска да го убие, и не се съмнявах, че би могла да се добере до него дори през гъстата редица от войници, но това със сигурност щеше да й струва живота.

— Жива ми трябваш — повторих тихо.

Тя кимна бавно.

— Разбирам и се подчинявам.

Погледът, който плъзна по редицата от войници, със сигурност изпълни душите им с неописуем страх. Когато посегна към вакуумета на гърба си, оръжията им трепнаха, но тя само отвърза калъфа и го пусна бавно на земята. Последваха го мечът и ножът — с безразлични

жестове, от които ставаше ясно, че дори обезоръжена, тя се смята за по-опасна от тях.

Войниците въздъхнаха с шумно облекчение и ни отведоха в същата килия, където държаха Рамоночон.

Когато влязохме, Рамоночон, който все така седеше със скръстени нозе на пода, вдигна глава към нас.

— Какво става? — попита той.

Вратата се затръшна зад нас и ключът изщрака. Усмигнах се уморено и се отпуснах до Рамоночон, а Жълт заек приклепна до вратата.

— Анаксамандър обяви и нас за шпиони.

— Ах. Разбирам — и Рамоночон затвори очи.

К

Едва сега, изолиран в килията, имах възможност да преосмисля всичко и да осъзная какви грешки бях допуснал. Бях повярвал на Михрадарий, защото е атинянин, бях сметнал, че съществуват определени граници за амбициите на Анаксамандър, породени от ограничения му умствен багаж, и най-фаталната от всички грешки: бях повярвал, че „Сълзата на Чандра“ е мой кораб, предаден ми от архонтите, и че само те биха могли да ми го отнемат. Твърдо много бях разчитал на високия си пост и твърде малко на ума си.

Ала докато се обвинявах и корях, в главата ми заговори Атина и ме увери, че съществуват предимства дори в новото ми положение. Тъкмо се питах какви може да са тези тайни преимущества, когато любопитството на Рамоночон най-сетне надделя над будисткия му стоицизъм и той наруши тишината с въпросите си:

— Защо ви арестува Анаксамандър? Кой би повярвал, че и двамата сте предатели?

— За човек като него — отвърна Жълт заек, втренчила поглед в железния под — истината няма значение. Единственото, от което се интересува, е собствената му слава.

— Не разбирам — призна Рамоночон.

— Защото не си спартанец — отвърна тя. В думите ѝ нямаше укор, само признание, че е надарена с неща, които другите не притежават.

— Но Анаксамандър също не е спартанец — обадих се аз.

— Вярно — кимна тя. — Но смята, че трябва да бъде такъв и си мисли, че знае какво е да си истински спартанец.

— Продължавай — поканих я аз, посъветван от Атина да го сторя.

— Всички знаят, че боговете награждават тези, които са извършили величави дела, със слава и почетно място сред героите.

— Така е — кимнах.

— В Спарта ни учат да вършим подвизи по време на война и мнозина от нас се сдобиват с тази божествена почит.

Тя се изправи и прокара ръка по цепнатината между вратата и лунната скала, в която бяха забити пантите. Лицето ѝ озаряваше нечие божествено присъствие — Хермес, покровителят на крадците, насочваше действията ѝ сега. След като общува няколко секунди с него, той си тръгна и тя се върна към прекъснатия разговор.

— Мнозина воители, отхвърлени от Спарта, се опитват също да вършат подвизи, но за почести и слава, а не по волята на съдбата. Такива никога не получават командни постове, тъй като са опасни както за изпълнението на възложените задачи, така и за подчинените си. Анаксамандър е един от тях.

— С други думи — рекох, — когато Езон беше ранен, Анаксамандър видя в това възможност да си спечели място в залата на славата. И затова се опитва да съсредоточи в ръцете си цялата власт над кораба. А след като не успя...

— Премахна двете последни пречки към осъществяване на лелеяното желание — довърши тя. — Теб и мен.

— Но не се ли страхува от действията на истинските шпиони? — попита Рамоночон.

Погледнах въпросително Жълт заек, но тя само поклати тъжно глава.

— Той е уверен, че истинският шпионин е заловен. Има пред вид теб. Сега според него остава само да довърши успешната реализация на проекта „Слънчев крадец“ и да те предаде на съд, а нас двамата да освободи от длъжност. Уверен е, че славата, спечелена от „Слънчев крадец“, ще бъде достатъчна, за да му простят дребните провинения. Мислите му са обладани от една-единствена мечта — висока девет стъпки синя статуя на централния площад в Спарта, до каменните изображения на Ликург, Леонид и Александър, извърнати към портала на военната школа. — Тя затропа замислено с пръсти по празната си ножница. — Греша, разбира се. Когато се върнем, архонтите ще го осъдят на смърт за узурпирано на властта, а името му ще бъде изтрито от армейските списъци.

— Има едно нещо, което пропусна в този блестящ анализ — рекох.

— И кое е то?

— Че не всичко това е родено в главата на Анаксамандър. Съветва го истинският шпионин — Михрадариий.

Думите ми я накараха да трепне.

— Един атински учен?

— Мисля, че Аякс е прав — обади се Рамоночон. — Михрадарий не е човек, който би допуснал детинска грешка, когато става въпрос за уранология. Според мен онази демонстрация беше фалшифицирана.

— Как е възможно да фалшифицира очевидни неща? — попита го Жълт заек.

— С помощта на поднебесни инструменти, предполагам — рече Рамоночон. — Вероятно е използвал устройството, което открихте при мен, когато ме арестувахте. Но нямам представа как се е научил да го използва.

— Не е било необходимо — отвърнах и му разказах за тайните пътници на борда.

— Защо му е трябвало да фалшифицира изпитанието на проекта? — попита Жълт заек.

— За да може да разруши кораба с опасната слънчева мрежа — отвърна Рамоночон.

Кимнах в знак на съгласие.

— Атаката и покушението срещу мен целяха само да ни отвлекат вниманието, докато Михрадарий подготвя начин да провали плановете ни.

— Разбирам — промърмори замислено Жълт заек. Тя скръсти ръце, затвори очи и се върна към превъплъщаването си в Атина Нике. — Командире, при така стеклите се обстоятелства се налага да избягаме.

— Съгласен съм. — Надигнах се и произнесох с глас, в който вложих цялото си умение да командвам. — Капитан Жълт заек. — Тя се изправи и отдаде чест. — Спасяването на затворници е въпрос от компетентията на военните. Като старши спартански офицер, възлагам ви задачата да осъществите този план. Двамата с главен динамик Рамоночон се поставяме на ваше разположение по време на предстоящата операция.

— Благодаря за оказаната чест, командир Аякс — отвърна тя. — Кълна се пред Хера, че ще изпълня възложената ми задача.

През следващите два дена Жълт заек ни накара да заделяме по-голямата част от водата, която тъмничарите ни даваха с оскъдната храна. Събирахме я в ножницата, която недалновидните тъмничари й бяха позволили да задържи.

— В спартански затвор — обясни ни тя — щяха да ни съблекат голи и да ни сипват вода през малък отвор на тавана. Оттам е доста потрудно да се избяга.

— А ти би ли могла? — попитах.

— Никои не може да завърши училището за командоси, без да се е научил — отвърна тя и пламъчетата в очите й ме изпълниха с увереност.

През дните на нашия плен тъмничарите нито веднъж не отвориха вратата от страх да се изправят лице в лице с пленен спартански офицер, а ни подаваха храната и водата в дървени купи през подвижен метален капак на вратата. На няколко пъти се опитвах да ги заговоря с надежда да открия пролука в наложената от Анаксамандър строга изолация. Но очевидно за тъмничари бяха пратени хора, лично предани на началника на охраната. Предполагах, че той съзнателно е отстранил всеки, който би могъл да бъде заподозрян в симпатия към мен. Започнах да се питам докъде се простира властта му над моя кораб.

След като ножницата се напълни, Жълт заек премина към изпълнение на плана, който бе подготвила с помощта на Хермес. Тя извади от кесията си малката огнекутийка, с която разпалваше лулата си, изгаси пламъчето и изчегърта миниатюрното парченце огнезлато под капака. С лабораторна прецизност откъсна дълго парче от кожените си наколенки, нави го на тръба и залепи краищата с парченца от пълнежа на сандалите си. След това постави огнезлатното късче в тръбата и почака, докато въздухът вътре се разреди.

— Нещо като водния свредел? — досетих се аз.

Тя кимна.

— Моите сънародници обичат да казват, че каквото и да създаде Атина, Спарта ще го използва за военни цели.

За първи път в живота ми тази поговорка ми хареса.

— А сега — прошепна тя — искам да подхванете шумен спор. Един от онези ваши разгорещени дебати, към които академиците са толкова пристрастени.

Започнахме с нормални гласове, обсъждайки абстрактни въпроси от небесната динамика, и постепенно повишихме тон, докато накрая си крещяхме на висок глас формули и дефиниции.

През това време Жълт заек коленичи до вратата и изсипа съдържанието на ножницата през импровизирания свредел. От другия край бликна пара под налягане и се удари в стената, в която бяха забити пантите. Блещукащи късчета лунна скала се разхвърчаха из помещението като мънички снежинки. С Рамоночон продължихме да крещим, докато и двете стоманени панти се оголиха напълно. Жълт заек остави свредела и се зае безшумно да вади болтовете от пантите.

Когато приключи, ние с Рамоночон постепенно се усмирихме и дори стигнахме до съгласие по въпрос, по който никога не сме били на единно мнение.

Жълт заек ни посочи дупките в стената.

— Уловете долната панта и я дърпайте, докато аз се заема с горната.

С Рамоночон успяхме да приложим почти толкова сила, колкото Жълт заек сама. Тримата дръпнахме едновременно и тежката желязна врата се прекатури върху основата си, след което се стовари на пода със звук на масивна камбана. Двамината пазачи пред вратата бяха толкова изненадани, че дори не успяха да реагират, когато Жълт заек се метна върху тях и ги повали в несвяст.

Моята вярна телохраниелка чевръсто ги освободи от техните вакуумети, мечове, ножове и ключовете за всички врати в затвора. След това ги завърза, запусти им устите с превръзките на ризниците и ги заключи в една празна килия.

— Останете тук — нареди ни тя и се отдалечи безшумно по коридора. Само след минута се върна и ни махна да я последваме към повърхността.

Беше късна вечер и летните съзвездия ни гледаха откъм далечната Сфера на неподвижните звезди. Точно над нас пурпурният овал на Зевс закриваше сърцето на Скорпион, докато Арес и Хронос се гледаха в обятията на Кентавър. „Сълзата на Чандра“ сияеше напред мрака, но за първи път не се радвах на ярката светлина, защото тя ме издаваше пред враговете.

— Нуждаем се от база за операцията — казах на Жълт заек, която се беше навела над тримата обезвредени часовои при външната

врата и ги разоръжаваше методично. — Къде предлагаш да се скрием?
— В складовата пещера.

Но поне петдесетина метра открита площ се простираха между нас и най-близкия тунел към пещерата, а четирима войници охраняваха входа. Засега бяхме скрити от погледите им зад издатината на скалата, но щяха да ни забележат веднага щом се появим.

Жълт заек вдигна един от вакууметите, които бе взела от обезвредените войници, и се прицели — можех само да се моля да не стреля по войниците, които изпълняваха дълга си. Излишно беше да се безпокоя. Тя вдигна мерника към върха на хълма и изстреля пълен залп тетраедри, които рикошираха в мраморната колонада. Звукът от изстрела отекна надалеч в чистия въздух и бе последван от пронизителния, агонизиращ вик на Жълт заек, който разбуди тишината на кораба.

Двама от часовете се затичаха към мястото, където бяха попаднали изстрелите. Другите двама останаха по местата си, извадиха вакууметите и се заозъртаха. Никой от тях не поглеждаше към входа, който трябваше да пазят.

Жълт заек стреля отново. Този път се прицели над главите на двамата часовои при вратата, така че тетраедрите да попаднат вътре в пещерата. Тропотът на металните частици върху скалната стена се усили многократно от подземните галерии, сякаш не един, а хиляди вакуумети бяха гръмнали едновременно. Двата часовои се извърнаха едновременно и хукнаха навътре в пещерата. Затичахме се през откритото и вече неохранявано пространство и след броени секунди стигнахме тунела. Жълт заек ни накара да се притаим в една от страничните ниши, където обикновено прибираха носаческите принадлежности. В нашата ниша имаше прикована с верига за пода левитираща количка. Според инструкциите на моята телохранителка ние се притаихме зад платформата.

Близо два часа часовете сновяха напред-назад, търсейки саботьор в подземните складове. Всеки път, когато патрулът минаваше покрай нас, ние меняхме позицията си — първо се скрихме зад огнеупорния сандък, после зад един валяк и накрая — в празен резервоар за вода. Най-сетне изтощените мъже се върнаха по местата си и ние се промъкнахме в тунела покрай незаинтересуваните роби и

се скрихме в голям сандък, с който бяха докарани скалорежещи инструменти.

— Сега накъде? — попитах Жълт заек.

— Оставаме тук — заяви тя. — Това е сравнително най-безопасното място.

Огледах пустата дървена клетка.

— Ще ни трябват омекотители за ускорението.

Жълт заек се стрелна навън и след няколко минути се появи с няколко вързопа вълнени платове, които разстла на пода.

Двамата с Рамоночон чакахме мълчаливо, докато тя излизаше отново и отново — първо за храна и вода, после за амуниции и накрая за източник на светлина.

Последният ѝ набег из складовете ни осигури няколко делви с вино, лекарства и превързочни материали. След като подреди всичко това на пода, с мое разрешение тя легна и незабавно заспа.

Рамоночон се облегна на една бала.

— Не мисля, че учителите ми биха одобрили това, което правя.

— Какво искаш да кажеш? — попитах, докато отварях пакетче със смокини, донесени от Жълт заек.

— Поведението ми не съответства на будистката представа за откъсване от света.

— Не е зле да ми обясниш — рекох и му подадох пакетчето. Той си взе една смокиня и я задъвка. В първия миг лицето му се озари от удоволствие, но той бързо се сепна и си наложи мрачен и незаинтригуван вид.

— Ако не мога да устоя на желанието да похапна вкусен плод — рече с напевен глас, — как бих могъл да се справя с по-големи изкушения?

Подадох му мях с вода и той отпи. След това, без да настоявам повече, заговори за будизма — как се е появил в Индия три века преди Александър да завладее страната, как постепенно се е разпространил в Тибет и Поднебесното царство, както и сред околните по-малки държавици. Как това популярно религиозно течение започнало да проповядва пацифизъм из източната част на Делоската симахия и западните земи на Поднебесното царство и било преследвано и от двете велики империи.

— Тази част ми е позната — рекох. — Както Симахията, така и Царството обявиха будизма за незаконна религия и екзекутираха всички заловени последователи.

— Но будизмът не умря — възрази Рамоночон. — Бяха изгорени манастири, преследвани и убити учители и носенето на шафранови раса беше забранено и в двете империи. Будизмът обаче не се нуждае от показност и ритуали. Той се превърна в тайна религия и продължи да привлича нови последователи, повярвали в безсмислието на войната.

— Да не искаш да кажеш, че Будисткият бунт продължава и сега, тайно?

— Никога не е имало Будистки бунт — отвърна той. — Само пасивна съпротива срещу войната в опит хората да разберат, че трябва да се откажат завинаги от оръжията.

— Но повечето го сметнаха за бунт — възразих, стараяйки се да говоря неутрално.

— Наречи го както желаш — бунт или проповядване, но в края на краищата то се провали. Моите учители по чан заявиха, че е станало така, защото другите будистки секти отказали да се приобщят към дао.

— Какво общо има дао с всичко това? Според поднебесните текстове, които съм чел, това е само път или движение в естествена посока. Как може едно естествено движение да е свързано с провала на вашия бунт?

— Научната дефиниция е твърде ограничена — рече той. — Дао наистина означава „път“, естествен процес за всички неща. Моята секта съчетава философията на даоизма с тази на будизма.

— Искаш да кажеш, че разбираш значението на дао?

— Съвсем малко, не като даоистките учени, защото моите учители бяха философи. Те разбират от механизма на чи-копията толкова, колкото Платон — от конструкцията на „Сълзата на Чандра“.

— Философи?

— Да — отвърна Рамоночон. — Даоистката философия не е изчезнала като платонската. Когато първият император от династията Хан събрал практикуващите даоисти, за да му направят оръжия, повечето от тях избягали и се скрили в планините на Тибет. След „бунта“ те се срещнали с будисти, които също се криели горе, и така се родило учението чан.

— Това е значи престъплението, което криеш — заяви Жълт заек, която току-що се бе събудила. Тя впи очи в мен и аз почувствах гнева на спартанския дух чак в сърцето си. — Аякс — рече тя с глас, студен като мрамор през зимата, — как можеш да защитаваш един будист, един богохулник?

— Защото ми е приятел — отвърнах спокойно и нещо в погледа ми я накара да трепне и да сведе глава.

— Ние не сме богохулници — възрази Рамоночон.

— Отричате божествения характер на войната — посочи тя.

— Не — поклати глава той. — Отричаме справедливостта на войната и твърдението, че душата се възвеличава по време на битка.

— Това е светотатство — тя положи ръка върху дръжката на затъкнатия в колана й нож.

— Стига! — намесих се аз. — Жълт заек, провиненията на Рамоночон са между него и боговете и той ще отговаря за тях пред постраховит трибунал от този, който сме в състояние да му Осигурим. По-важни сега са престъпленията на Анаksamандър и Михрадариий.

Жълт заек помълча няколко секунди, сетне попита:

— Какви ще бъдат заповедите, командире?

Въпросът й ме свари неподготвен. През последните няколко дена бях така погълнат от идеята за бягството, че въобще не се бях замислял какво ще правя, след като се освободим. Анаksamандър и Михрадариий трябва да бъдат спрени, разбира се, но...

— Най-важното сега е да осигурим безопасността на Езон — рекох.

— Защо? — попита Рамоночон.

— Сега, след като сме на свобода, всяко действие на шпионите ще бъде приписвано на нас. Убийството на Езон ще засили властта на Анаksamандър над кораба, а това е и желанието на Михрадариий.

— В такъв случай да тръгваме незабавно — заяви Жълт заек и подаде мечове и вакуумети на Рамоночон и на мен. Аз ги взех, но индиецът отказа.

— Не мога да нараня когото и да било — отсече той.

Жълт заек го погледна с презрение, обърна му гръб и повдигна безшумно капака на сандъка. Излязохме от нашето скривалище и се отправихме предпазливо към кърмата, като се прокрадвахме от един сандък към следващия, за да не ни видят робите. Жълт заек ни водеше

и ни показваше как да се движим безшумно през лабиринта от контейнери, сандъци и кутии. Не след дълго, без да ни забележат, стигнахме входа на болницата.

Жълт заек се промъкна напред, за да провери дали има постове. Върна се след по-малко от минута.

— Някой е убил войниците — рече тя. — Последвайте ме, но бъдете нащрек.

Изтичахме нагоре по рампата покрай четири облечени с ризници трупа, чиито сърца бяха пронизани от метателни звезди.

В приемното на болницата се натъкнахме на двама лекари и седем роби санитарни. Всичките се бяха проснали на пода и дишаха неравномерно. Из въздуха се носеше тежката миризма на жасмин и пчелен мед — примамливо-сладникава като цъфнала полянка в летен ден, тя вероятно издаваше присъствието на някакъв непознат алхимичен газ. Изтичах при рафта с превръзки на срещната стена, дръпнах три бинта, овързах единия около устата си и подадох другите два на Жълт заек и Рамоночон.

— Само не дишайте дълбоко — предупредих ги аз.

Жълт заек усуква импровизирана превръзка около устата си и хукна по късия, извит коридор, който водеше към лекарските кабинети. Ние с Рамоночон я последвахме, сдържайки, доколкото е по силите ни, дъха си. В голямото болнично помещение по леглата се въргаляха в безпомощно състояние лекари, пазачи и пациенти. Някои от пострадалите бяха паднали на пода, сякаш се бяха опитвали да станат, когато неизвестният газ ги бе поразил.

Жълт заек не спря да огледа тази сцена, а се насочи право към стаята на Езон. Рамоночон се опита да помогне на падналите, но аз го задърпах към малката операционна.

Езон лежеше разсъблечен на мраморната операционна платформа в средата на помещението. Очите му бяха затворени и ръцете му висяха отстрани, сякаш е мъртъв, но гърдите му се повдигаха и спускаха равномерно като на спящ човек. Само дето Езон никога досега не бе заспивал, когато наоколо се води битка.

Вляво от платформата стоеше Еврип, с марлена маска на носа и устата. Той стискаше в ръце дълги инжекционни пера, от които се стичаше бледозеленикава течност. Възрастният римлянин използваше огромните пера, за да отбива атаките на млад японец, облечен със сиво

копринено *джи* и въоръжен с дълъг, извит стоманен меч и чи-копие. При други обстоятелства бих сметнал битката за неравностойна по отношение на Еврип, но духът на неговия град и самият герой на войната Ромул, който се извисяваше над него, насочваха старческите му ръце така, че да удържа атаките на неприятеля.

Жълт заек се метна с изваден меч. Убиецът се завъртя да я посрещне и отби широкото ѝ острие с неговото далеч по-пъргаво и тънко. Тя блокира ответния му удар, претърколи се през рамо и застана между него и Еврип. Времето замръзна, докато двамата противници се оглеждаха като Ахил и Хектор в равнината пред Троя. Сетне те се нахвърлиха едновременно един върху друг, разсичайки въздуха с остриите мечове като две фучащи вихрушки.

Еврип отстъпи назад, за да остави място на Жълт заек и в същия миг римският дух, който досега го беше подкрепял, го напусна и героят отново се превърна в беззащитен старец.

Жълт заек замръзна неподвижно, японецът замахна хоризонтално с меча с намерение да ѝ отсече главата, но тя клекна с невероятна бързина и го промуши в ръката. Той отскочи назад, изпусна копие и тогава тя го подкоси, като същевременно изрита оръжието към мен. Сграбчих малката дървена кутия и я скрих под гънките на робата си.

Черните очи на убиеца се стрелнаха от Жълт заек към мен, сетне към безпомощното тяло на Езон и пак към нея. Той видимо се колебаеше какво да предприеме. Жълт заек скочи във въздуха и замахна надолу с меча. Командосът се извърна, за да парира удара, продължи движението и се втурна право към мен. Но вместо да ме посече в движение, той се засили и ме прескочи. Мушнах с меча нагоре и почувствах как острието преминава през коприна и вероятно — през плът. Но ранен или не, убиецът се приземи грациозно на пода на операционната и избяга навън.

Жълт заек се втурна след него, като пътем извика на Еврип:

— Кажи на Анаксамандър, че са пратили японски командос да убие Езон.

С Рамоночон я последвахме.

— Нека Марс и Ромул са с вас — провикна се подире ни Еврип.

Проследихме убиеца през веещите се завеси на болницата до озарената от слънчеви лъчи корабна повърхност. Сребристото сияние

на „Сълзата на Чандра“ отново бе засенчено от по-могъщия блясък на дневното светило. Хелиос беше точно над нас и заслепяваше невъоръжените ми с тъмни очила очи. Вдигнах ръка да се прикрия от парещите му лъчи. Едва сега различих силуета на Жълт заек, който преследваше облечения в сиво кимоно нападател. Той не носеше нито очила, нито маска, но това изглежда с нищо не забавяше движенията му — нито пък горещината или отровният газ. Ние с Рамоночон едва ли можехме да се мерим по скорост с тези две газели. На всяка наша стъпка те пробягваха по две, дори три. Тъкмо се готвех да извикам на Рамоночон да се откаже, когато над главите ни отекна залп тетраедри и нечий глас отзад извика:

— Спрете!

— Продължавай! — извиках и сграбчих Рамоночон за ръката. Свихме към десния борд и се приведохме, докато прекосяхме игрищата, но не смеехме да погледнем назад към войниците, които стреляха по нас. Рамоночон дишаше мъчително и на пресекулки. Беше твърде стар за подобно усилие. Аз също. След един безкрайно дълъг и мъчителен период, през който търчахме под безмилостните лъчи на слънцето, най-сетне са добрахме до хълма и го заобиколихме от другата страна, в сянката, която хвърляше склонът.

Тук спряхме, опитвайки се да си поемем въздух. Горещината бе твърде непосилна за Рамоночон и той се строполи на земята. Знаех, че след броени минути войниците щяха да ни заобиколят.

Погледнах към кърмата и забелязах, че Жълт заек и убиецът са стигнали лабораториите. Японецът хлътна в един тунел и Жълт заек го последва. Хрумна ми една идея.

— Насам — изхриптах и дръпнах Рамоночон след мен. Спуснахме се в опустелия коридор на затвора и се притаихме в една килия.

Чакахме смълчани в продължение на няколко часа, заслушани в шума от търсеците ни из околностите войници. Звучите постепенно утихнаха и ние отново се, подадохме навън. На половината път към кърмата открихме Жълт заек, притаена до една стена.

— Какво стана с японеца? — попитах.

— Измъкна ми се в лабораторията — отвърна тя и в думите ѝ долових самообвинение. Не би приела никакви извинения за постъпката си, дори и липсата на защита от слънцето или алхимичният

газ, който вероятно я беше забавил. — Какви са заповедите, командире?

— Връщаме се в скривалището. Анаksamандър вече е предупреден, че животът на Езон е в опасност. Той ще го пази, ако иска да съхрани лоялността на войниците.

Връщането ни обаче не беше лишено от премеждия. Навсякъде имаше подсилени патрули, които издирваха нас или убиеца, та сега трябваше да се крием не само от робите.

— Починете си — нареди ни Жълт заек, когато най-сетне се добрахме до сандъка. — И двамата изглеждате изтощени.

Предложение, което аз приех с благодарност. Пих малко вода, хапнах коричка хляб и се излегнах върху една рогозка.

Около час по-късно бях събуден от гласа на Клеон, който ехтеше навсякъде из пещерата:

— Пригответи се за ускорение. Пригответи се за ускорение. Приберете се вътре и си поставете ремъците. Подсигурете се и с вода и храна. Повтарям, пригответи се за ускорение. Командире, където и да си, правя го по заповед на Анаksamандър.

Анаksamандър заплашваше моя навигатор? Да сме се подсигурили с достатъчно храна и вода? Какво, в името на Атина, ставаше на кораба? Изведнъж подът под краката ми се разтресе и ние полетяхме към задната стена. Ударих болезнено рамото си и трябваше да ухапя ръката си, за да не изкрепя.

Отне ни десетина мъчителни минути, докато най-сетне успяхме да заемем подходящи позиции за ускорението, облежани на стената и заобиколени от меки подложки. След това изчакахме обичайните четири часа и през това време болката в рамото ми намаля до притъпено пулсиране. Но корабът не забавяше. Продължавахме да чакаме, успяхме да похапнем малко хляб и да пийнем вода, ала скоростта си оставаше същата.

Заради болката не можех да заспя и се хранех с мъка. Нямахме никакъв начин да разберем още колко ще продължават тези терзания. По някое време Мания завладя ума ми с чудовищни, изкривени видения. Виждах се като прикования за скалите Прометей. Зевс ме разпитваше строго с гласа на Анаksamандър, настоявайки да узнае кой е шпионинът и защо смятам, че хората заслужават да им подаря огъня. Не можех да му отговоря, орел ми беше изкълвал гръкляна.

Най-сетне забавихме скорост и умът ми започна да се връща към нормалното си състояние. Гласът на Клеон прокълнтя като гръмотевица на Зевс:

— Околослънчева орбита. Повтарям, стигнахме слънцето. Не излизайте на повърхността без защитно облекло и очила. Направих каквото искаш, а сега разкарай проклетите си войници от кулата.

Слънцето? Вече?

— Колко дълго ли сме летели? — попитах пресипнало.

— Шест дена — отвърна Жълт заек, като се надигаше бавно. Тя се протегна, докосна с ръце върховете на пръстите на краката, после се разкърши.

Ние с Рамоночон също станахме, като се подкрепяхме един друг. Той едва пристъпваше, а аз се измъчвах от жажда, която не успях да прогоня дори след като се нагълтах с вода.

Шестдневно ускорение. Нищо чудно, че бяхме в такова окаяно състояние. Никой на кораба не би могъл да действа при подобни обстоятелства, нито ние, нито поднебесните шпиони. Сега Анаксамандър щеше да използва слънчевата мрежа, без да се страхува, че някой може да е саботирал устройството.

Единственият проблем с инак изненадващо интелигентния план на Анаксамандър беше, че поднебесните нямаха никакво намерение да повреждат мрежата.

— Трябва да попречим на изстрелването — рекох и отново надигнах стомната с вода.

Жълт заек кимна мрачно.

— Чакайте тук. Ще потърся очила и наметала.

Ние с Рамоночон можахме само да кимнем благодарно и отново да се отпуснем на пода.

— Нямаме много време — предупредих я аз. Гърлото ми беше сухо и болезнено и нищо не можеше да го оправи, поне засега.

Рамоночон откъсна коричка хляб и я задъвка на пресекулки.

Жълт заек се върна след броени минути. Носеше три чифта очила и три наметала с качулки от охлаждамна мрежовидна тъкан със сребровъздушни нишки.

— Ще излезем през кърмовия изход — рекох, след като си сложихме защитното облекло. — С тези дрехи поне робите едва ли ще ни разпознаят.

За щастие робите бяха твърде заети да се отвързват от ремъците, за да обърнат внимание на трима загърнати в наметала мъже, които прекосяваха складовата пещера. Зърнахме дори Кловикс, но той беше прекалено изплашен, за да ни забележи.

Когато излязохме на повърхността на „Сълзата на Чандра“, хоризонтът от край до край бе изпълнен с огромна огненочервена полусфера. Блясъкът ѝ беше толкова силен, че преодоляваше затъмнените опушени стъкла на очилата, пронизваше очите и се забиваше право в сърцето, носейки със себе си гласа на бога на Слънцето. Хелиос ми заговори точно както го беше сторил, когато потегляхме от Земята, и ако тогава отказвах да го чуя, това не беше толкова лесно сега, когато бях само на две мили от повърхността му.

Говореше за високомерие и омраза, за глупостта на онези, които са се опитали да станат герои, като предизвикват боговете. Белерофонт е искал само да полети до Олимп, Фаетон се опитвал да насочва Слънцето за един-единствен ден, Орфей — да омагьоса господаря на мъртвите. Но аз, който знаех, че съм съвсем обикновен човек, аз, който бях отхвърлен от Академията, аз се опитвах да открадна късче от вечния огън и да го върна на Земята като оръжие.

„А дългът ми пред Симахията?“ — прошепнах в отговор. Той отметна довода ми с небрежно махване на огнените си ръце. После заговори отново и думите му бяха ясни и силни, мислите му се изписваха право в сърцето ми, сякаш го допираше с върха на нагорещена стомана, докато повтаряше и внушаваше: „Твоето първо и единичко задължение е да бъдеш ДОБЪР!“.

— Хвърли оръжията! — изграчи нечий глас. Жълт заек ме задържа, опитвайки се да прекъсне невидимата ми връзка със Слънцето, но свещената мисъл остана, забодена дълбоко в сърцето ми.

— Аякс — заговори тя. — Аякс, върни се! — Думите ѝ ми помогнаха да се озова отново в света на простосмъртните и аз видях пред мен десетина войници, насочили към нас вакуумети.

— Прав бяхте — рече един от войниците на човека зад него. — Отправили са се към слънчевата мрежа.

Михрадарий пристъпи напред.

— Наредено ви беше да свалите оръжията.

Погледнах към Жълт заек. Тя се наведе и бавно постави вакуумета и меча на земята. Аз хвърлих моя меч. Михрадарий заповяда

на войниците да ни отведат на хълма. Тръгнахме покорно, но виждах, че Жълт заек е смръщила замислено чело. Тя непрестанно поглеждаше към войниците. Засега обаче беше решила да изчака.

На върха на хълма открихме Анаксамандър, който разговаряше с разгневения Клеон.

— Пак ли те спипаха, капитан Жълт заек? — подметна началникът на охраната. — Какво ли биха казали в спартанската школа за това?

Жълт заек извъртя очи към мен, подканяйки Анаксамандър да последва погледа й.

— Дойдохме, за да ти попречим да използваш мрежата — рекох.

— Признание в измяна, чудесно — кимна Анаксамандър. Той погледна към Слънцето и разпери ръце, сякаш се готвеше да улови тази огнена стена и да я притегли към себе си. Но за разлика от него аз виждах, че Хелиос се готви да го пониже с копието си.

— Глупак такъв — рекох. — Предателят е Михрадариий.

— Михрадариий? Невъзможно. „Слънчев крадец“ е върховният миг на живота му.

— „Слънчев крадец“ е върховната глупост на моя живот! — възразих. — Аз нося отговорност за него и ще отговарям пред архонтите и боговете за последствията. Но все още не е късно да промениш решението си, Анаксамандре. Ако изстреляш мрежата, „Сълзата на Чандра“ може да се разпадне и ти ще останеш в историята като Анаксамандър Тъпака. Ще посвещават комедии на глупостта ти и нито един баща вече няма да кръщава сина си с твоето име. Но ако ни освободиш и обърнеш кораба към Земята, ще бъдеш негов спасител и в твоя чест ще пеят прославящи химни.

— Не се мъчи да се спасиш с подобни безполезни лъжи — подсмихна си Анаксамандър. — Защото ще останеш тук, за да бъдеш очевиден на провала на собствените ти планове.

— Аяксе? — погледна ме Клеон. — Истина ли е това?

— Да — кимнах. — Корабът ще бъде разрушен.

— Тишина! — кресна Анаксамандър. Той извади меча и го опря в гърба на Клеон. — От теб искам да управляваш кораба. — Той тласна със свободната си ръка Клеон към навигационната кула.

Михрадариий ги изпроводи с поглед. Сетне извърна очи към статуята на Александър и аз го видях да мълви името на

зороастрийския сатана.

— Ариман^[1]...

Една-единствена дума, която в миг на прояснение ми разкри защо го прави, показва ми фанатика, крил се през всички тези години под маската на атински учен, използвал собствените си качества, за да се добере до най-високия пост, от който да удари. Хвърлих се върху него, но четирима войници ме сграбчиха.

— Спрете го! — извиках. — Нареждам ви да го спрете.

Но те останаха неподвижни.

Михрадарий ми махна презрително и заслиза по хълма към слънчевата мрежа. Продължавах да се боря, но войниците ме държаха здраво.

Шест лунни шейни, специално оборудвани с дълги трийсетина стъпки огнезлатни пръти, се отделиха от кърмата на „Сълзата на Чандра“ и полетяха към слънцето. Подредени в две колони като почетен ескорт, с обърнати навътре пръти, те образуваха коридор от разреден въздух, който съедини моя кораб със слънцето. Златистата му светлина засия още по-ярко и Хелиос вдигна копие, за да го метне през този коридор.

Чу се сподавено свистене и от мрежовото оръдие изхвърчаха две дълги плитки небесно въже, овързани с дебел земен кабел. Въжетата се носеха по коридора право към слънцето. Линиите се пресегнаха като разтворени нокти, сетне се събраха, но вече във вътрешността на вечния пламък. Земните компоненти изгоряха в миг, но неразрушимата небесна материя се забодде в сърцето на Хелиос. Ала слънчевият бог не извика, вместо това дръпна назад ръце, за да метне копието на възмездието.

Изпълнили мисията си, шейните обърнаха назад, към привидната безопасност на обречения кораб.

Измина около минута, през която дългите четвърт миля нокти на въжето проникнаха във вътрешността на Хелиос и се показаха отново, загребали широка половин миля сфера от олимпийски огън. За един кратък миг върху повърхността на Слънцето зейна огромна дупка, сетне околните пламъци запълниха празнината.

Мрежата и нейният товар се люшнаха в пространството, поклащайки се в гневен танц. В началото товарът на мрежата се дръпна назад, след това отскочи обратно и полетя право към „Сълзата

на Чандра“, като профуча само на половин миля над мраморните ни покриви. Тъкмо когато огнената топка се готвеше да се върне обратно, вагонетката се понесе по релсите, овладявайки слънчевия фрагмент в по-спокоен полет около нашия лунен къс.

Първоначално всичко се развиваше така, както бях предвидил в предварителните си изчисления, и дори си помислих, че въпреки съмненията ми проектът „Слънчев крадец“ може би ще успее. За тази надежда моля прошка от Хелиос.

Защото тогава богът запокити своето копие. Огнената топка прекрати рязко естествената си орбита, завъртя се в пространството и започна да се отдалечава от кърмата, като едва не изтръгна вагонетката от релсите.

„Сълзата на Чандра“ се люшна и полетя с кърмата напред към Слънцето, теглена на пресекулки от фрагмента. Силата, с която това се случи, ни накара да изпадаме, а през това време слънчевият фрагмент описа още един кръг и наново завъртя кораба. Топката небесен огън беше подивял кон, теглец моя кораб като безпомощна колесница, впрегната по волята на нечия глупост в опърничав жребец.

---

[1] Бог на злото в зороастризма. — Б.ред. ↑

Λ

Слънчевият фрагмент се мятеше по озарения от пламъци небосвод като бик на арена. „Сълзата на Чандра“ летеше след него, влачен безпомощно към пламтящата гибел, докато топката от небесен огън се опитваше да се слее отново с Хелиос. Неподготвени за подобни сътресения, всички войници изпопадаха в подножието на статуята на Александър. Използвах този момент и хукнах право надолу по хълма. Рамоночон и Жълт заек ме последваха без миг колебание. С Жълт заек стигнахме поредицата от мраморни пейки и се шмугнахме под една от тях, вкопчвайки се в нажежените ѝ крачета. Рамоночон се притаи под съседната.

В аленото небе пред нас огнената топка описа остър завой, завъртайки „Сълзата на Чандра“ около централната му ос, докато носът му се вирна нагоре. Заостреният връх на лунната капка сочеше като копие право в сърцето на Слънцето, а широката ѝ, извита кърма, гледаше надолу към сферите и към микроскопичната точка на Земята, която лежеше в центъра на вселената и теглеше неумолимо нашите земни тела, призовавайки ни да се приберем у дома. Неколцина членове на екипажа, скупчени около вагонетката, за да наблюдават отблизо триумфа на „Слънчев крадец“, се поддадоха на този зов и изпопадаха с крясъци зад борда. Щастливците полетяха към слънчевия фрагмент и изгоряха незабавно, останалите се запремятаха безпомощно из пространството, политайки през широката осемдесет хиляди мили пустота между Хелиос и Афродита.

Фрагментът сви надясно към борда в разрез с всички закони на небесното движение. Невероятната му маневра дръпна „Сълзата на Чандра“ към острия като бръснач ръб на кристалната сфера, която задържаше Хелиос в орбитата му. Отправих молитви към слънчевия бог, за които бях почти сигурен, че са последни, докато корабът ми летеше срещу небесния жертвен нож.

В този миг небето внезапно се проясни и две линии от златисти копия се подадоха от носа, пронизвайки околното пространство —

вторичните и третичните витла. Гласът на Клеон отекна навсякъде из кораба:

— Пригответи се за ускорение.

— Дедал да те поживи, Клеоне — прошепнах аз.

Миг по-късно Клеон разгъна левитиращите топки на десния и левия борд, корабът се завъртя настрана и сега вместо с кърмата, летеше към острия ръб с кила напред. Откъм дъното на кораба се чу пронизително стържене. Огромни късове лунна скала се къртеха от дъното, докато корабът се плъзна по ръба на неразрушимата кристална сфера и полетя странично към слънцето, бягайки от Сцила, за да бъде уловен от Харибда.

Но Клеон не ни беше спасил от една смъртна опасност, за да ни захвърли в обятията на друга. Той прибра фалангата от витла на десния борд, опитвайки се да завърти кораба към вътрешните сфери. И отново слънчевият фрагмент направи рязък завой, подскочи нагоре към звездите, върна се и пак задърпа кърмата през отвора на кристалната сфера право към слънцето.

Нови златисти топки разцъфнаха на носа, сочейки, че този път Клеон беше изтеглил първичните витла, опитвайки се да се ги противопостави на силата на фрагмента и да насочи кораба към Земята. Теглен в едната посока от огнения къс и в противоположната от двигателите, моят кораб нададе мъчителен вик като осъден на смърт, разпъван от диви коне. „Сълзата на Чандра“ възпяваше собствената си агония, повтаряйки хорово питагоровите лунни акорди, сякаш бе ужасено дете, което откъсват от майка му.

Вълната, която премина от носа до кърмата на „Сълзата на Чандра“, беше толкова могъща, сякаш я бе породил Посейдоновият гняв. Сътресението разклати навигационната кула, събори останките на амфитеатъра, разруши казармите и спалните и прекатури оръдейните платформи на кърмата.

— Дръжте се! — викнах на Жълт заек и Рамоночон, когато вълната достигна края на кораба и пое обратно.

От силното сътресение мраморните колони започнаха да се пукат и разпадат като нагорещено стъкло, потопено внезапно в ледена вода. Облак ситен мраморен пращец обгърна всичко наоколо. Вибрациите най-сетне достигнаха крачетата на пейките и през тях се предадоха на тялото ми. Ръцете ми се разтресоха, пръстите ми се разтвориха и аз се

запремятах надолу по хълма, опитвайки се неуспешно да се задържа върху гладката повърхност на площадката.

Но нечия силна ръка ме улови за китката и ме дръпна обратно между краката на същата пейка.

— Държа те — чух гласа на Жълт заек. Изтрих прахта от очилата си и примигнах от ярката светлина. Мярнах някакво движение с крайчеца на окото и извиках „Бягай!“ на Рамоночон.

Той изпълзя изпод укритието си точно когато статуята на Аристотел се отдели от пиедестала и се стовари върху мраморната пейка. Масивната фигура на легендарния учен се разтроши на десетки парчета, а главата се разби на прах. Миниатюрният модел на вселената, който така гордо беше държал в ръката си, отлетя някъде настрани. Но лявото му рамо и части от десния крак удариха Рамоночон отзад. Моят нещастен приятел падна с болезнен вик, притиснат от крака.

— Остани тук! — викна ми Жълт заек и се измъкна изпод пейката.

— Не! — отвърнах и я последвах на площадката. Жълт заек хукна напред, без да губи и за миг равновесие въпреки безспирното клатушкане на кораба. Съзнавайки, че никога не бих могъл да се равнявам с неистовата ѝ сила, аз запълзах през тясното пространство, което ме делеше от виещия от непоносими болки Рамоночон.

Жълт заек коленичи до него и пъкна ръце под огромния крак на Аристотел.

— Дръж го — нареди ми тя веднага щом се доближих. — Аз ще повдигна статуята.

Рамоночон дишаше на пресекулки. Притиснатата му ръка бе изкривена по неестествен начин. Улових го през кръста и се приготвих да го издърпам. Жълт заек напъна мишци, повдигна отломъка от статуята и го тласна надолу по хълма.

Задърпах Рамоночон настрана и той отново извика, а гласът му се смеси с пронизителния писък на кораба. Сякаш в отговор на вика на своя създател „Сълзата на Чандра“ издаде дълбок и тъжен страдалчески стон, завъртя се отново и насочи предния си край към слънцето. Тримата се претърколихме едновременно. Жълт заек улови крака на пейката и дръпна мен и Рамоночон отдолу.

Златиста черта обрамчваше носа на кораба и аз осъзнах, че Клеон е насочил витлата надолу, опитвайки се да върне кораба назад. Като обърнат наопаки полет на орел, ние се извисихме нагоре, набирайки височина над слънцето. Изглежда съдбата на Икар щеше да ни се размине.

Но тази последна маневра дойде в повече на нещастния ми кораб. Писькът на „Сълзата на Чандра“ прерасна в агонизиращ вой. Точно пред хълма се образува огромна пукнатина. През разширяващата се цепка аз съзрях складовата пещера. Видях Кловикс да тича из тунелите, насочвайки изплашените роби към укритията. За един кратък миг погледите ни се срещнаха и аз почувствах как духът му се пресяга към мен, молейки ме за нещо. След това Пукнатината се разшири и Кловикс хлътна в пещерата, дирейки спасение от хвърчащите отломки.

Корабът започна да се отдалечава от слънцето, докато витлата напъваха мишци, за да преодолеят силата на слънчевия фрагмент. И колкото повече набирахме височина, толкова повече се разширяваше и задълбочаваше пукнатината. Клеон завъртя носа надясно, опитвайки се да изравни полета, и в този ужасяващ миг „Сълзата на Чандра“, моят кораб, моят дом, се разчупи на две и запя кратка погребална песен, чист и ясен прощален тон, по-красив от всеки звук, който простосмъртният свирец би изтръгнал от струните на лира, и толкова печален, че сред всички музиканти само Орфей и Аполон биха могли да го изпълнят.

Задният край, за който ние тримата се бяхме вкопчили, подскочи нагоре, теглен от слънчевия фрагмент, докато предният, с навигационната кула, се отдалечи от нас, летейки в стремителна спирала. Половината витла се откъснаха, лишавайки жалкия триъгълен отломък лунна скала от възможност да направлява полета си. Той продължи да се носи надолу, право към слънцето.

— Клеон! — изкрещях аз, но дори гениалният пилот не можеше да спаси своя кораб. Предната половина на „Сълзата на Чандра“ се гмурна към небесното светило, витлата изчезнаха, погълнати от пламъците и миг след това аз видях навигационната кула да избухва от неистовата топлина, отнемайки живота на най-великия пилот, кръстосвал някога небесата. Нека душата му бъде съдена справедливо

от мъртвите и питагорейската му чистота да му отреди добър живот в отвъдното.

Само след минута предната половина на „Сълзата на Чандра“ изплува отново от тялото на Хелиос — перфектен триъгълник от лунна скала, на пръв поглед недокоснат от пламъците. Ала всичко земно по повърхността му бе изгорено и нямаше никакъв знак, че доскоро са го обитавали хора.

О, богове, и вие, всезнаещи мойри, кажете ми, трябваше ли толкова много хора да умрат, за да бъде затвърдена волята ви? Не, простете моята жалба. Зная, че нишката на всеки от нас е изплетена предварително и тази на моите хора просто беше прекъсната, щом ѝ дойде времето. Нека само делото им не бъде забравено, а напротив, възпято в много песни.

Когато виковете на нещастниците утигнаха, аз долових бълбукащ звук откъм центъра на оцелялата половина на кораба. В нацърбения преден край на хълма се бе образувал водопад. Водата от резервоара се изливаше право върху Слънцето, опитвайки се безуспешно да загаси този божествен факел. През отвора хвърчаха огромни сандъци, следвани от фермери и животни от самозародната лаборатория, чиито писъци и мучене наново огласиха околностите.

Теглен в лъкатушещ курс от слънчевия фрагмент, задният къс на кораба описваше огромни кръгове. Водопадът се превърна в извита спирала, изпускаща живителните сокове на моя кораб в пустото пространство. Тримата продължавахме да се държим за здраво закрепената пейка. От напрежение ме боляха всички мускули, но Жълт заек ме притискаше здраво.

И тогава, тъкмо когато фрагментът навлезе в поредния остър завой, за да ни дръпне отново, вагонетката се заклини в релсите и огнената топка, неспособна да кръжи около нас и да изпълнява сложните инструкции за движение, които получаваше неизвестно откъде, се понесе в права линия, теглейки ни далеч от Хелиос побързо, отколкото някога беше летяла „Сълзата на Чандра“.

Докато корабът пореше откритото пространство като лунна шейна въздух, Жълт заек ни задърпа да излезем под пейката.

— Какво правиш? — извиках ѝ аз, вкопчен в крака.

— Трябва да се доберем до затвора — викна ми тя в отговор. — Там е единственото безопасно място.

Закретахме нагоре по хълма, следвани от накуцващия Рамоночон. Само боговете знаят как намерихме сили да се доберем до входа на тунела, без да пострадаме сериозно. Ръката на Рамоночон бе посиняла и от нея се стичаше кръв. Очите му бяха насълзени, имаше засъхнала кръв и по устните, сякаш си беше прехапал езика.

Водени от Жълт заек, ние се спуснахме надолу по тясното стълбище и спряхме при една килия без врата. Корабът се завъртя отново и аз се ударих, първо в тавана, после и в земята, но успях да запазя самообладание и се привързах с ремъци за стената откъм десния борд. Рамоночон изгуби съзнание, докато Жълт заек го връзваше за задната стена, преди и тя да се завърже за стената откъм левия борд. Лицето ѝ изглеждаше съвършено спокойно, но аз видях, че е прехапала устни, тялото ѝ е покрито с множество рани, а на десния ѝ крак аленееше дълбока резка.

Продължихме сатанинското пътешествие, завързани за стените. Корабът се мятеше като побеснял из космоса, изгубил всякаква воля да следва предначертана посока. Ушите ми звънтяха и аз не спирах да крещя от болка, а ние се въртахме и въртахме. Не зная кога съм припаднал, но благодаря на боговете, задето ме дариха с тази благоговейна забрава.

Наклоних се рязко напред върху кожените ремъци и отворих очи. Корабът бе престанал да се движи. В началото се зачудих дали това странно спокойствие не е само кратка пауза между лудите мятания на слънчевия фрагмент и известно време останах притиснат до стената, но не последвах нови движения.

— Мисля, че вече можем да отвържем ремъците — рекох на Жълт заек, която тъкмо бе дошла на себе си и разтърсваше глава.

Тя кимна и се развърза. Моите каиши се бяха оплели по време на полета и се наложи да ги среже. Изправих се и опипах неуверено с крак пода. Имаше лек наклон към кърмата, сякаш това, което ни теглеше, бе променило нормалната посока с няколко градуса.

Рамоночон, увиснал върху ремъците, в безсъзнание от силната болка и изтощение, също се нуждаеше от помощ. Жълт заек вдигна отпуснатото му тяло и го понесе нагоре по стълбите. Видях, че се обляга на левия крак и щади десния, а лицето ѝ е изопнато. Последвах

я, но бавно. Виеше ми се свят, стомахът ми се беше свил като след продължителни пости и всички мускули ме боляха. Придвижването се превръщаше в постоянно мъчение.

Стоманената врата при входа се бе изкривила на една страна и беше забита в основата, затова Жълт заек трябваше да пропълзи през горния отвор и да изтегли Рамоночон след себе си.

Най-сетне се озовахме отвън — в мрачен, окъпан в сребристо сияние пейзаж. Всички сгради, колони и статуи около хълма бяха рухнали, а отломките им — изчезнали. Артилерийските батареи на двата борда бяха смазани в неузнаваема метална маса. Но когато погледнах към лабораториите на кърмата, видях, че задната батарея е оцеляла.

Поех дълбока глътка свеж въздух, която мигом прогони замайването и гаденето. Все още усещах болки по израненото си тяло, но те вече не ме безпокояха. Само един въпрос ме вълнуваше в момента — къде се намираме? Трябваше да узная отговора на този въпрос, сега той беше по-важен от всичко останало. Огледах се, търсейки каквито и да било ориентири. Вляво видях бледожълтеникаво сияние, като фенер, окачен на далечен хълм в тъмна нощ. Веднага се досетих, че това е Хелиос и че сме се отдалечили на огромно разстояние от него.

Жълт заек ми каза нещо, но аз не я чух. Пренебрегвайки болката в краката си, аз изтичах нагоре по хълма, за да погледна към кърмата и десния борд.

Първото, което зърнах, бе вагонетката, която продължаваше да стои, заклинена на релсите, оцеляла по невъобразим начин след яростната борба между Слънцето и Луната. Слънчевата мрежа бе разпъната върху кърмата и далечният ѝ край се губеше зад ръба.

Погледнах надясно и само на няколко стотин мили под нас видях синкава сфера с размерите на Земята. Над нея слънчевият фрагмент висеше безпомощно наред пространството, треперейки леко като уловена в мрежа риба. Зад него се виждаше слънчевата мрежа, която изглеждаше така, сякаш се е оплела около някаква невидима топка, която теглеше „Сълзата на Чандра“ и откраднатия къс от слънцето в неизвестна посока.

В първия миг тази странна гледка напълно парализира мислите ми. Но после дълбоко залегнах в паметта ми теоретични познания

се съчетаха с фактите пред очите ми. Вече знаех къде сме и радостта от това беше по-голяма от всичко, което бях изпитвал досега в живота си.

— Арес! — провикнах се с цяло гърло, с глас, изпълнен с екстаз. После изтичах при Жълт заек и повторих задъхано: — Арес!

Жълт заек, която тъкмо оглеждаше раните на Рамоночон, вдигна глава.

— Какво има?

— Тази планета е Арес — рекох. — Мрежата се е усукала около един от епициклите на бога на войната.

Тя се изправи и ме погледна втренчено, но екстазът, който ме изпълваше, ми помогна да не трепна под орловия ѝ поглед. Заеквайки, взех да ѝ говоря за небесна механика и за орбитите на телата около нас.

— От всички планети във вселената — обяснявах — Арес притежава най-сложна орбита, тъй като вътре в огромната кристална сфера се намират половин дузина по-малки, всяка от които е свързана както с планетата, така и с външната сфера. Те се въртят като множество зъбчати колелца и всяка от тях допринася с това за собственото въртеливо движение на планетата.

Умът ми се изпълваше със сложни уравнения, определящи ексцентричната орбита на Арес, и трябваше да мине известно време, преди да осъзная, че ние бяхме първите хора, достигнали тази сфера.

Продължавах да бръцоловея, докато накрая Жълт заек ме зашлеви през лицето.

— Аякс!

В този миг на болезнено проясняване изведнъж осъзнах какво е станало с мен.

— Не дишай дълбоко — рекох ѝ аз. — Този въздух е твърде чист за човешките умове.

— Разбрах — кимна тя и боговете на Спарта се надигнаха зад нея, за да опазят ума ѝ от небесните ветрове. — Трябва да отнесем Рамоночон в болницата. Дано нещо е останало там след тази бясна въртележка.

Надстройката на болницата бе разрушена и отнесена по време на полета и сега тунелът към подземията зееше широко отворен. Тежък

мирис на разложена плът ни посрещна, докато се спускахме надолу. Запуших леко нос от страх да не поема твърде дълбоко въздух.

Повечето легла в приемното бяха преобърнати и скупчени при стените, под тях се подаваха окървавени крайници на мъже и жени, чиито души навярно вече чакаха на брега на реката Стикс. Самозародили се от труповите мухи кръжаха с лениво бръмчене из помещението.

— Еврипе! — извиках, но не последва отговор. Можех само да се моля тялото му да не се въргаля сред труповите.

Жълт заек измъкна няколко сравнително чисти възглавници от купчината, подреди ги до стената и положи Рамоночон върху тях. Продължих навътре в тунела, за да потърся превръзки. Смачкани урни и сандъчета се въргаляха по пода. Стените бяха изпъстрени с петна от различни лекарства, образуващи чудновато разноцветно пано. Успях да намеря бинтове, две дюзини инжекционни пера, голяма бронзова амфора с вода, няколко шини и подплатена кутия с буркани, съдържащи различни настроения.

Жълт заек постави шина на ръката на Рамоночон и го инжектира със Сангвинично настроение, за да ускори оздравителния процес, и с Добродушно — за да успокои болката. Той се мята още няколко минути, после утихна и заспа естествен сън.

Останахме при него. Междувременно Жълт заек се погрижи за раните ми и едва тогава превърза навехнатия си глезен. Бях изкушен да изчакам, докато Рамоночон се събуди, но имах по-важни задължения като командир на тъжните останки от моя кораб.

— Къде ще отидем първо? — попита Жълт заек.

— Ей там — рекох и посочих кабинета на Еврип. — Трябва да изпеем хвалебствен химн за Езон и да поставим монети на очите му, за да умилостивим хтоничните божества^[1].

Минахме през спуснатите завеси, свели глави като скърбящи на погребение. Но Езон не беше мъртъв. Лежеше здраво привързан върху мраморната маса, точно както предишния път, когато го бяхме видели. Единствените последствия от доскорошните прежеждия бяха синините от местата, където ремъците се бяха впивали в плътта му, но спартанската му душа все още обитаваше неговата смъртна обвивка. Пресегнах се и го улових за ръката — нямаше реакция, той все още беше в дълбока кома, в пълно неведение за съдбата на своя кораб.

Обърнах се да кажа нещо на Жълт заек и в този миг зърнах късче черна тога да се подава изпод купчината в ъгъла. Изтичах там, вдигнах тежкия дъбов шкаф и отдолу се показа тялото на Еврип. Изглежда беше загинал, когато шкафът се бе прекатурил върху него.

Коленичих и започнах да се моля. Умът ми бе изпълнен със спомени от времето, когато за първи път се срещнах с него. Позволете ми да отдам нужната почит на Еврип от рода на Клавдиите, прочут римски лекар, който защити честта на града си с вярна служба при баща ми и сетне при мен и който никога не изоставяше другарите си.

Жълт заек ме побутна лекичко по рамото.

— Командире, сега какво ще правим? — попита тя.

— Първо, да огледаме пораженията — рекох, приел внимателния ѝ намек, че трябва да действаме. — И да съберем оцелелите.

— Освен това ни трябва храна и вода.

— Точно така. Ще претърсим складовете. После ще видим какво е положението в лабораториите.

Спуснахме се през тунела към онази половина от складовата пещера, която беше останала от нашата страна. Аленото сияние на бога на войната озаряваше зейналата предна част на пещерата, покрита с трупове на роби и разхвърляни сандъци.

Немалка част от сандъците в кърмовата част все още бяха здраво закрепени. Вероятно те съдържаха достатъчно изсушено месо и зеленчуци, за да оцелеем поне още известно време. Но един поглед към дъното на изсъхналия резервоар ми подсказа, че водата ще бъде най-голямата ни нужда.

Откъм близката пещера долетя стенание.

— Това не беше ли вик? — попитах.

Жълт заек също наостри слух.

— Насам — рече тя.

Тръгнахме в посоката, от която дойде викът, и до стената, зад няколко сандъка, открихме Кловикс, който ридаше на собствения си език. В краката му лежеше трупът на млада данайска робиня. Един от ремъците се беше впил в шията ѝ и я бе задушил по време на налудничавия ни полет.

— Кловикс! — извиках аз, но той не ме чу. Лустрото на цивилизацията, култивирано в него по време на дългата му служба в Симахията, бе изчезнало в миг и той не спираше да реди имената на

всички свои роби и да насърчава техните духове да открият началника на охраната и да отмъстят за смъртта си. Гневът на Кловикс ми отвори очите. Той, когото винаги бях смятал за покварен и безразличен, за роб със сърце, лишено от добродетели, беше гледал на себе си като на командир на нашите роби и сега се смяташе отговорен за тяхната смърт. Гневът му стана мой гняв, справедливото възмущение на предадения водач.

Осъзнал всичко това, което ни свързваше, аз най-сетне намерих подходящите думи, за да го изтръгна от прегръдките на Мания:

— Кловикс, Анаксамандър е мъртъв! — произнесох, макар да не бях виждал трупа му.

Чул тези думи, той ме погледна и сините му очи се наляха с кръв.

— Къде е трупът му? Искам да видя как враните кълват очите му. Искам да пия медовина от черепа му.

— Навярно е паднал от кораба.

— Ще тръгна след него и ще го открия дори в страната на мъртвите. Ще преследвам духа му, ще...

Той отново избухна в плач, вероятно под влияние на разреждения въздух, та се наложи да почакаме, докато се успокои. Най-сетне престана да хленчи и ме погледна, този път с признание в зачервените си очи.

— Командире? Ти си жив?

— Да, Кловикс.

— Командире... — той ме улови за края на тогата, сякаш за да се увери, че не съм призрак. — Моите хора загинаха.

— Както и моите, Кловикс — рекох и му помогнах да се изправи. — Но ние сме живи.

— Всички ли измряха?

— Не всички. Рамоночон е в болницата. И Езон също.

— Значи двамата с командир Езон оцеляхте — повтори той бавно и с видимо облекчение. Учудих се, че един роб, който никога не беше проявявал привързаност към нас, се радва за оцеляването ни. Но после Атина ме докосна и аз разбрах. Кловикс винаги се беше уповавал на нас, бил е покварен само защото е смятал, че така му е по-удобно. Не биваше да му позволявам да се връща към предишното състояние на духа.

— Кловикс — рекох. — Нуждаем се от теб и познанията ти за кораба, ако искаме всички да се спасим.

Той ме погледна втрещено. В първия миг изглежда не разбра за какво говоря, сетне сферите проясниха ума му. Видях в очите му отново да се заражда познатият жив блясък, знак, че съзнанието му се изпълва с целенасоченост.

— Какво искате от мен, командире? — попита той, но не като най-корумпирания роб в Делоската симахия, а с глас на войник, жадуващ да изпълни дълга си.

— Да се погрижиш за Рамоночон и да намериш вода.

— Вода?

— Резервоарът пострада при катастрофата. В болницата намерихме само една амфора с прясна вода, а ни трябва много повече.

— Да, господарю. — Той склони глава, изправи се и се отдалечи към една странична галерия.

Двамата с Жълт заек напуснахме склада и отидохме да огледаме лабораториите. Помещението на Рамоночон бе напълно разрушено. Пътят ни беше запречен от преобърнати маси, шкафът с материали бе рухнал на пода, наоколо се търкаляха метални и дървени отломки. Голямо мастилено петно бе засъхнало под формата на спирала на същото място, където преди се беше разбил моделът на Рамоночон.

Излязохме на повърхността и се отправихме към лабораторията на Михрадариий. Някъде по средата на пътя Жълт заек замря и ми даде знак да пазя тишина. Откъм лабораторията се чуваха гласове — трима мъже разговаряха на кантонския диалект на Поднебесното царство.

— Той се провали — рече първият с глас, който не познавах.

— Не съм — отвърна вторият и аз се досетих, че това е Михрадариий. Жълт заек стисна устни в свирепа усмивка. Видях смъртта на персиеца в очите ѝ и кимнах, давайки разрешение да осъществи това желание.

Михрадариий продължаваше да говори, без да предполага колко е близо до портите на Хадес.

— Свършено е със „Слънчев крадец“. Хангксу е спасен.

— Може би — рече третият глас, който говореше с диалект на образован човек. — Но ние сме обречени на гладна смърт тук. Не бих казал, че това е кончината, която съм си представял.

— На стълбите има един... не, двама души — обяви мъжът със странния акцент. — Слизайте долу! — извика ни той на гръцки.

Погледнах към Жълт заек и посочих стълбите. Тя кимна и се спусна пред мен в недрата на уранологичната лаборатория, която бе пострадала далеч по-малко от останалите части на моя кораб. Нямаше и една пукнатина по стените, с техните красиви фризове, нито една от здраво закрепените маси не бе преобърната и тримата мъже вътре изглеждаха невредими. На фона на безупречните им дрехи ние с Жълт заек имахме парцаливия вид на просяци. Командирската ми тога бе скъсана, подгизнала от пот и покрита с прахоляк. Бронята на Жълт заек беше смачкана и огъната, ръкавите на туниката ѝ — разпрани, а спартанската плочка, която носеше на шията, се поклащаше на края на усуканата кожена връв.

Тримата, които заварихме вътре, бяха Михрадарий, японецът, с когото Жълт заек се бе сражавала по-рано, и един възрастен поднебесен, облечен със зелена копринена мантия, изрисувана със сини океани и покрита с множество джобове. Той чукна с дълъг, закривен нокът рехавата си брада и ни огледа замислено, сякаш бяхме лабораторни животни.

Михрадарий ни прогаряше с очи. Японецът се поклони леко на Жълт заек. Тя отвърна на жеста.

— Кои са тези? — обърна се възрастният поднебесен към Михрадарий.

Персийският предател ме посочи с пръст.

— Аякс от Тир, човекът, който замисли целия план и след това стана научен командир на проекта, белязан със знака на Ариман.

Поднебесният ми се поклони и аз на него.

— Капитан Жълт заек — продължи с представянето Михрадарий. — Произхожда, от Ксерокия, но е обучавана в духа на покварената Спарта.

— Представи ни гостите си, Михрадарий — рекох на най-изискания си персийски.

Михрадарий кимна към възрастния поднебесен.

— Това е Фан Ксу Тце. Учен от Хангксу. — Следващият беше японецът. — А този, Миджима Шицуми, е командос. Те искат да ви благодарят за гостоприемството. Намират се на борда още от онази атака, която те вкара в болницата.

Преминах на кантонски и се обърнах към възрастния мъж, придавайки на гласа си цялата ирония, на която бях способен в момента:

— Жалко, че не ни съобщихте за пристигането си. Щяхме да ви подготвим подобаващо посрещане.

Той повдигна лекичко вежди, усмихна се и кимна.

— Още една твоя грешка — заяви Миджима на Михрадарий. — Но тази поне мога да поправа. — Той извади меча си и тръгна към мен.

Жълт заек се озова помежду ни, преди да успее да мигна. Не беше въоръжена, но това не ѝ попречи да отбие острието на японца и да го нападне с голи ръце.

Двамата воители си разменяха удари като гневни богове под погледите на тримата учени. Но скоро след това Фан се намеси:

— Миджима, спри! — кресна той на кантонски. Командосът мигом отстъпи назад и парира ритника на Жълт заек. Тя също се отдалечи малко.

— Имам заповеди... — поде Миджима, без да сваля очи от моя телохранител.

Фан го прекъсна.

— Имаш заповеди да ми се подчиняваш. Само още двама трябва да умрат, за да бъде изпълнена тази мисия, и това ще стане, като му дойде времето.

Повдигнах учудено вежди.

— И кои са тези двама? — попитах на кантонски.

Фан затрака нервно с нокти.

— Миджима и моя милост — отвърна той на гръцки.

— Ние трябваше да загинем с кораба, но нашият персийски сподвижник не успя да разруши напълно „Сълзата на Чандра“.

Михрадарий повдигна рамене.

— Нанесох достатъчно съкрушителен удар на Елада.

— И защо го направи, предателю? — попита Жълт заек. — Беше на голяма почит в Академията, можеше да встъпиш в редовете на безсмъртните герои заради службата си към Симахията.

През лицето на Михрадарий премина сянка, Ярост^[2] от отвъдния свят надзърна от очите му.

— Той не желае нашите почести — рекох и посочих фриза на последния персийски император, който се предава на Александър. —

Михрадарий е зороастрийски фанатик. Повел е лична война срещу нашествениците, завладели страната му и поругали религията му преди хиляда години.

— И ето че накрая успях — заяви Михрадарий с кръвожадния глас на отмъстителна Фурия.

Кимнах на Жълт заек, за да ѝ подсказва, че е време да изпълни смъртната присъда на предателя, но вниманието ѝ беше насочено другаде.

— Шестима мъже на стълбите — обяви тя. Обърнахме се да погледнем. Шестима войници на Анаксамандър, облечени с нащърбени брони, се спускаха в лабораторията. През визьорите на шлемовете им виждах, че очите им блестят от свръхаерация на пневма. Те насочиха вакууметите си срещу нас и водачът им заговори:

— Не мърдайте, предатели! Заповядано ни е да ви отведем при командир Анаксамандър. — Той се обърна към другите петима. — Водете ги в навигационната кула.

Войниците пристъпиха към нас, твърдо решени да ни заведат на място, което гневният Хелиос вече бе разрушил.

---

[1] В древногръцката митология това са основно богове, обитаващи подземния свят — Хадес, Персефона, Хеката и др. — Б.ред.

↑

[2] Ярост (ст.гр. Menos) — демонът на воинския плам, гняв, бяс, устрем; алегория на виталната сила, присъща на представителите на воинското съсловие. — Б. NomaD. ↑

М

Жълт заек се завъртя внезапно и изрита оръжието от ръцете на войника вляво тъкмо когато той удари с ръка торбата с муниции — дулото избълва откос тетраедри, които се забиха в тавана! В същия миг Миджима се хвърли към най-десния войник с вдигнат меч и го посече с един удар през шията. Останалите войници понечиха да открият огън срещу нападателите, но бяха твърде бавни, за да се сравняват с командосите. Редицата им се разпадна, когато спартанката и японецът се нахвърлиха едновременно върху побърканите мъже. С точни, контролирани движения Жълт заек ги обезоръжаваше и повеляше в безсъзнание. За разлика от нея Миджима просто ги убиваше. Само след броени секунди трима от войниците бяха мъртви, другите трима — обезвредени, без Жълт заек и Миджима дори да бъдат одраскани.

Японецът пристъпи към един от проснатите в несвяст войници и се приготви да му отсече главата. Жълт заек сграбчи меча на безпомощния мъж и зае позиция с намерение да му защити живота.

— Миджима, достатъчно — намеси се за моя изненада Фан.

— Но, господарю Фан, мисията... — опита се да възрази японецът.

— ... е под мое командване — прекъсна го с тих глас възрастният мъж. — Никого няма да убиваш без моя заповед.

— Да, господарю Фан — кимна японецът. Той отстъпи назад, без да сваля поглед от Жълт заек, и прибра меча с едно бързо и точно движение. Жълт заек продължаваше да държи своя меч насочен напред и ме погледна въпросително. Поклатих глава и подчинявайки се на безмълвната ми команда, тя прибра оръжието в твърде дългата за него ножница.

Смъкнах няколко завеси от стените и увих в тях телата на мъртвите, като същевременно обещах на духовете им, че в подходящ момент ще се погрижа да бъдат изпратени подобаващо в отвъдния свят. Докато се занимавах с убитите войници, Жълт заек обезоръжи тримата, които бе повалила в безсъзнание, и ги завърза здраво с ремъци от техните брони.

— Питам се дали има и други оцелели войници на кораба — подхвърлих замислено, след като покрих лицето на последния убит.

Михрадарий се разсмя.

— Защо? От хората на Анаксамандър ли те е страх?

— Не — отвърнах. — Но ще ми е нужна всичката помощ, на която мога да разчитам, за да спася оцелелите и кораба.

Михрадарий изсумтя презрително.

— Нима смяташ, че е възможно да се спасите? — попита с любопитство Фан.

— Не зная дали е възможно, но е мой дълг да опитам.

При тези думи ръката на Миджима се спусна към дръжката на меча, украсена с червен безкрил дракон. Жълт заек не пропусна да забележи движението му и застана между мен и убиеца. Японецът плъзна поглед надолу към ранения й крак и аз не се съмнявах, че преценява най-подходящия начин да й надделее в боя.

— Миджима — промълви полугласно Фан. — Казах ти — не!

— Господарю Фан — отвърна Миджима, — той заплашва мисията.

— Аз решавам това.

Японецът застина за миг, сетне пръстите му се разтвориха един по един и той пусна дръжката.

— Сега какво? — погледна ме Жълт заек. Очите й се стрелнаха към Михрадарий, сякаш питаше дали е време да изпълни присъдата.

— Не виждам причини да оставаме тук — отвърнах и посочих с брадичка стълбата. Не знаех дали Миджима няма да защити персиеца, а точно сега не ми се щеше да излагам на риск живота на Жълт заек.

— Ще дойда с вас — заяви Фан. — Ще ми се да погледна тази ваша слънчева мрежа.

Обърнах се и втренчих очи в човека, който бе съкрушил плановете ми. Изглеждаше странно притихнал и спокоен и очевидно изпитваше любопитство към моя проект. Запитах се дали няма някакъв таен мотив, нещо, което би искал да узнае, преди да позволи на своя убиец да ме довърши.

Но Атина ме потупа по рамото и прошепна един въпрос в ухото ми. Как бих се държал на мястото на Фан? — поиска да узнае тя. След като съм изпълнил дълга си, не бих ли оставил да ме води

любопитството, като кон, комуто е разрешено да се разхожда на воля из ливадата, след като дълго време е теглил масивна бойна колесница.

Схванах идеята на богинята, но ѝ отвърнах, че на мястото на Фан бих впрегнал отново коня в колесницата веднага щом враговете ми покажат признаци на възстановяване. Атина не отговори, но продължаваше да се навърта и да пази мислите ми с присъствието си.

Двамата с Жълт заек тръгнахме напред, другите ни последваха. Излязохме на хълма и се спуснахме бавно към кърмата, откъдето можех да видя в цялото му великолепиe Арес, слънчевата мрежа и все още заплетения в нея фрагмент.

В продължение на няколко минути Фан разглежда мълчаливо мрежата, прокарайки пръст по въображаемата линия, свързваща кърмата на кораба с епицикъла, към който беше закотвен.

— Изумително — рече той накрая. — Когато Синът на небесата за първи път ми разказа за този план и ме прати да го саботирам, помислих, че напразно ще изгубя живота си.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Смятах, че е невъзможно дори за вашата неразбираема наука да се открадне огън от Слънцето. А ето че се получи.

— И всичко това напразно — въздъхнах и обърнах гръб на най-голямата си грешка. За да се озова лице в лице със злобно ухиления Михрадарий.

— Значи признаваш, че „Слънчев крадец“ беше глупост?

— Естествено — отвърнах. — Истинско светотатство е да се опитваш да крадеш от Хелиос. Трябваше да изобретя нещо друго за каузата на Симахията.

Персиецът се изплю в краката ми.

— Ахура Мазда^[1] ще те прокълне в отвъдния живот.

— Така ли смяташ? А какво ще каже твоят бог на истината за лъжовния живот, който си водил?

Лицето на Михрадарий пламна.

— С нетърпение ще чакам да те видя как умираш от жажда — просьска той.

— Смъртта винаги може да дойде и по-скоро — обади се Миджима, извади меч и се обърна към Фан. — А нашата доста се забави.

Старецът го погледна, сетне плъзна поглед по сребристите останки на „Сълзата на Чандра“. Накрая отново се обърна към Арес и слънчевия фрагмент. Когато заговори, гласът му бе приглушен.

— Още не, Миджима. И без това краят ни е предопределен. Искам да изуча тази част на небето, преди да умра.

Японецът втренчи очи в неговите, сякаш се опитваше да му внуши нещо. После кимна и отново прибра меч.

Фан приседна близо до ръба, вятърът на външните сфери развя краищата на расото му и отдолу се показаха тънки, костеливи крака. Той извади от обемистите джобове на копринената си мантия блокче от камфорово дърво, от което се поклащаха шест златни спираловидни жици, руло папирусна хартия, две миниатюрни керамични мастилници и калиграфска четчица с конски косми.

Даоисткият учен провеси жиците през борда на кораба и впери поглед в блокчето. Надзърнах над рамото му и за своя изненада открих, че дървото се променя пред очите ми, сякаш камфорът не беше твърдо вещество, а речна вода. След известно време Фан прибра блокчето и започна да рисува странни завити спирали върху хартията.

— Какво правите? — попитах го аз.

— Схема на чи-потоците около тази планета — отвърна той. — Никога досега не бях виждал толкова сложен модел.

Аз пък не бях виждал даоистки учен в действие и открих, че съм запленил от това, което прави. Чудех се само какво може да накара дървото да претърпи такава драстична промяна. В ума ми изникнаха няколко хипотези. Някаква загадъчна сила, непозната за гръцката наука? Или тайната е в свойствата на камфора? А може би жиците са виновни. Но преди да бъда погълнат напълно от водовъртежа на догадките, Жълт заек ме дръпна настрана от борда и ми запуши устата, спирайки дишането ми.

Задавих се и в началото дори опитах да се съпротивлявам, сетне забелязах загрижения ѝ поглед и осъзнах, че съм погълнал поредното преголямо количество пневма. Спрях да се боря и бавно ѝ отстраних ръката.

— Благодаря ти — рекох тихо.

Михрадарий се разсмя като лаещ койот и си спечели изпълнен с омраза поглед от Жълт заек.

— Няма да изкараш дълго, Аякс, с подобно безгрижно поведение — подметна насмешливо персиецът. — Не бих се учудил, ако твоята телохранителка сама реши да приключи с теб.

Жълт заек се обърна към него и си пое дъх. Виждах сянката на Арес да преминава през лицето ѝ, изпълвайки думите ѝ с божествена предопределеност:

— Ти ще си първият, който ще умре — заяви тя и в очите ѝ блеснаха пламъчета.

Михрадарий я изгледа, сякаш предизвикваше едновременно жената и бога в нея. Студените ветрове на външните сфери се надигнаха внезапно и развяха косите му в лицето ѝ.

— Аз съм този, който унищожи делото на живота на Аякс — заяви той с глас, издаващ божествена лудост. — Няма никакво значение дали ще го изпреваря по пътя към отвъдното. Той никога няма да бъде обявен за герой на Симахията, а когато Делос бъде унищожен и Персийската империя — възмездена, моето име и моят живот ще бъдат изписани на руините на императорския дворец и ще останат там завинаги.

В този момент зърнах някакво движение в подножието на хълма. Кловикс се показа от входа на складовата пещера, прикрепяйки Рамоночон, който, слава на Аполон Лечителя, изглеждаше по-добре.

Намръщеният поглед на Миджима издаде, че е недоволен от видяното. Михрадарий също изглеждаше ядосан, най-вече при вида на Рамоночон.

— Командире, главният динамик настоя да дойде — рече Кловикс, когато ни приближи. Той погледна към Фан и Миджима. — Кои са тези...

Обясних накратко кои са неканените ни гости.

— Искате да кажете, че те са разрушили кораба? Те са виновни за смъртта на моите хора? — Кловикс подскочи. Лицето му потъмня от гняв, очите му се наляха с кръв и той пусна Рамоночон, който се олюля и седна на земята. Кловикс се изправи лице в лице с японеца. Миджима го гледаше безстрастно, сякаш не виждаше никаква заплаха в надвисналия над него мъж.

— Кловикс, изпълни ли нарежданията ми? — попитах, дърпайки настрана слугата, преди да е направил нещо необмислено.

Кловикс не ми обърна внимание и пристъпи към Миджима.

— Командирът ти зададе въпрос — обади се Жълт заек, а в гласа ѝ се долавяше спартанска нетърпимост.

— К-командирът... — повтори той, заеквайки, сетне бавно отстъпи. — Командире — този път на лицето му се изписа покорство. Когато продължи, произнасяше всяка дума като ученик, който внимава да не сбърка нещо на изпит. — Нямах възможност да огледам целия склад. Но след първоначалния преглед мога да ви докладвам, че положението ни е доста тежко. Изгубили сме всичкото снаряжение, кранове, влекачи, земекопните машини на динамиците. Лунните шейни изглежда са скъсали веригите си по време на полета, защото се носят на известно разстояние зад нас. Проверих и уранологичните запаси. Останали са ни само десетина унции, огnezлато. Не съм много сведущ в научните въпроси, но това не е ли твърде малко, за да ни върне у дома?

— Не, Кловикс — отвърнах. — Но не е и достатъчно.

Той склони глава и продължи с напевния си доклад:

— Разполагаме с изобилие от храна, командире, най-вече жито, сушени плодове и зеленчуци. Но за пиене имаме само зехтин и неразредено вино.

Думите му пробудиха жаждата ми и заплахата за мъчителна и неизбежна кончина. Внезапно пред погледа ми се мярна Танатос, богът, който докосва живота на всеки човек. Той разтвори тъмната си роба и изпод нея излетяха двеста призрака. Всеки мъж и жена, издъхнали на моя кораб, ме призоваваха да отмъстя за смъртта им.

Отворих очи и втренчих обагрен от гнева на Арес поглед в мъжете, виновни за това положение: Михрадарий, Миджима и Фан. Никой от тях изглежда не забелязваше реакцията ми. Михрадарий беше твърде зает да разменя гневни погледи с Рамоночон, вниманието на Миджима бе погълнато от Кловикс, а Фан все още изучаваше Арес, без да подозира колко е близо до бога на тази планета.

— Жълт заек — прошепнах на ксерокски, — подай ми вакуумета.

— Не, командире — отвърна тя и когато я погледнах, от очите ѝ ме гледаше Атина. Моята богиня покровителка се пресегна и ме докосна право в сърцето. Духовете на мъртвите се прибраха обратно и призивите им за мъст постепенно утихнаха. Арес размени няколко

думи със сестра си, но тя му показва щита, който носеше, и той също си тръгна, като остави кървяща болка в сърцето ми.

— Защо ме спря? — попитах Жълт заек.

— Защото мислиш твърде много — отвърна тя и аз осъзнах, че в думите ѝ няма и капчица подигравка.

— Какво искаш да кажеш?

— От тези, които премислят всичко, не стават добри войници. Когато отнемат живот, умовете им се преизпълват със състрадание. Сърцата им надничат право в хтоничното царство. Черна жлъч обагрят настроението им. Или се привързват прекалено много към убийството, или го намразват. Но което и да е от двете, вече не са способни да изпълняват дълга си.

— И какво прави спартанците различни? — зададох аз въпроса, на който баща ми неизменно бе отвръщал с презрително мълчание.

— Нашите души са преизпълнени с мисли за война, а не за смърт. Ние убиваме или умираме, за да победим, и това е едничкото ни предназначение. Но ти си командирът тук. Ако смяташ, че предателят и шпионите трябва да умрат за делото на Симахията, аз ще ги убия и след като изпълня дълга си, никога повече няма да помисля за тях. Ето как действа умът на спартанеца.

— Жълт заек, благодаря ти — рекох и когато отново погледнах към тримата, вече Атина владееше мислите ми. Михрадарий щеше да умре, независимо дали ние ще се върнем на Земята или не, но не виждах смисъл сега да издавам тази заповед. Миджима и Фан бяха опасни, но и двамата бяха изпълнили дълга си към своята империя. По-справедливо би било да загинат в битка, отколкото да бъдат екзекутирани. Вярно, да оставя японца жив означаваше да подхвана опасна игра, но аз знаех, че ако наредя смъртта му сега, ще изгубя много от хората си, а ми трябваха всичките. Щях да успокоя неотмъстените призраци на умрелите с жертвоприношения веднага щом мога.

— Никакви убийства повече — рекох на Жълт заек и тя го прие като заповед.

Рамоночон седеше на няколко крачки от нас и ме гледаше настойчиво. Не говореше ксерокски, но по въпроса, който ми зададе, разбрах, че знае какво се е случило с мен.

— Значи реши, че ние ще живеем?

— Да — отвърнах и едва тогава осъзнах, че наистина съм го решил.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Нуждаем се от вода — отвърнах. — Някакви идеи откъде да я получим, главен динамик?

Рамоночон се стресна за миг от официалното обръщение, но се взе в ръце и видях, че се е замислил дълбоко. След няколко минути заговори отново:

— Можем да направим пустинен колектор за вода, каквито имат в Индия и Сахара. Ще завием една бъчва с одеяла, а отгоре ще поставим решетка с огнезлато. Въздухът ще се разрежда и ще отделя влага, която ще се просмуква през одеялата в бъчвата.

— Това едва ли ще се получи далеч от Земята — възразих. — Тук въздухът е твърде сух. — Но изведнъж Атина ме озари с вдъхновението си. — Сандъци! — възкликнах аз.

— Какво? — погледна ме Рамоночон.

— Дървени сандъци! В дървото се съдържа известно количество влага. Достатъчно е да отделим земната субстанция. Можем да ползваме сребровъздух и огнезлато. Кловикс!

— Да, командире? — попита той.

— Донеси от склада всичкото огнезлато, с което разполагаме. И накарай да демонтират сребровъздушните ленти от облицовките на слънчевите колектори. Освен това ще ни трябват вълнени одеяла, големи празни бъчви и малко дърво от строшените сандъци.

— Значи ще имаме вода, командире? — очите му се озариха от надежда. — Ще оцелеем ли?

— Да — отвърнах.

— Не — възрази Миджима, прорязвайки въздуха с тази сричка, сякаш беше използвал острие.

— Миджима! — скастри го Фан. — Остави ги да работят. Водата само ще удължи още малко агонията им.

Японецът погледна към стария даоистки учен и потрепери, сякаш хладни ръце бяха докоснали плещите му. Постоя така за миг в търсене на решение, сетне склони глава и се отпрати към другата страна на хълма.

Жълт заек ме погледна въпросително.

— Дръж го под наблюдение — наредих. — Но не го нападай.

— Това и права — отвърна тя и завъртя глава.

Обърнах се към Кловикс.

— Отивай да изпълниш нарежданията.

Кловикс се поклони припряно и хукна през лабораторията към входа на складовата пещера. След няколко минути се върна с голяма дъбова бъчва и наръч останки от строшен сандък. Постави бъчвата пред мен, сетне донесе одеяло, няколко дълги една стъпка огнезлатни пръчки и шест набързо изтръгнати от облицовката ленти сребровъздух.

— Добра работа, Кловикс — кимнах.

— Благодаря, командире.

За около час двамата с Рамоночон подредихме сребровъздушните и огнезлатни пръчки върху одеялото, което покриваше бъчвата по такъв начин, че да извлича влагата от дървените отломки.

По някое време Фан приключи с чертежа си и дойде да ни гледа. Очите му блестяха от любопитство, когато поставихме първите дървени парчета върху металната скара и над нея взе да се извира пара. Миг по-късно околният въздух се изпълни с безпогрешната миризма на влажно дърво.

— Как става това? — попита Фан.

— Огънят и въздухът прогонват водата от дървото — отвърнах.

— Вълненото одеяло поглъща влагата, преди да се изпари обратно във въздуха. Когато одеялото подгизне, ще изстискаме от него водата.

Фан смръщи вежди.

— Пак тази ваша непонятна наука. Защо превръщането на дърво в земя ще образува вода?

— Не го превръщаме в земя — отвърнах. — Това е невъзможно. Извличаме водата от дървото и оставяме в него само земята.

Той се почеса замислено по веждите.

— Дървото е дърво, земята — земя. Едното се променя в друго. Защо трябва нещо да остава?

Бях готов да се откажа от спора, но никога досега не бях разговарял с даоистки учен и любопитството ми надделя. Ала преди да продължа, обърнах се към Жълт заек:

— Искам да ме наблюдаваш внимателно и да ме спреш, ако започна да проявявам признаци на свръхаерация.

— Да, Аякс.

— Изглежда, че имаме езиков проблем с понятията — заговорих на Фан. — Да започнем от основополагащите принципи. Вие, разбира се, сте запознат с Атомната теория.

— Срещал съм тази фраза във вашите книги, но никога не съм я разбирал.

— Според Атомната теория всичко в обкръжаващия ни свят е съставено от миниатюрни частици земя, въздух, огън и вода. Свойствата на отделните вещества могат да се променят с изменение на количеството елементи, които се съдържат в тях.

Фан поклати глава.

— Всичко може да се намира в състояние на вода, въздух, огън, земя и дърво — рече той. — Десет хиляди неща се променят едно в друго по напълно естествения път на преобразуване.

Около половин час продължихме да спорим за основни принципи. Аз обясних, че материята и формата са фундаментални за поведението на обектите. Той заяви, че са случайни и че теченията и преобразуването са принципите, на които се основава всяка наука. В края на нашия спор така и не бяхме открили обща територия, но затова пък и двамата бяхме ожаднели. За щастие одеялото вече беше подгизнало от влага. Изстискахме съдържанието му в голямата бронзова купа, донесена от Кловикс, и пихме по ред. Водата беше отвратителна, миришеше на бор и имаше вкус на дърво, но пресъхналото ми гърло я посрещна, сякаш е божествена амброзия.

След нас утолиха жаждата си Жълт заек, Рамоночон и накрая Кловикс. Потърсих и други, но наоколо нямаше никого.

— Къде са Михрадарий и Миджима? — попитах Жълт заек.

— Отправиха се към десния борд — отвърна тя, след като сръбна само една глътка от купата. — Чувам ги оттук. Обсъждат шансовете ни за оцеляване и дали да ни убият още сега, или да почакаат. Реших, че ще е по-добре да ги оставя да разговарят там и да ги подслушвам, отколкото да клечат тук и да обмислят плановете си мълчаливо.

— Мъдро — кимнах.

Фан сбърчи нос и отпи още няколко глътки с видимо отвращение. След това извади от джоба си нещо, загърнато в изсушени лотосови листа, и го разви. Бяха десетина оранжевозлатисти таблетки с размерите на едро грозде.

— Само това ми остана — рече той и погълна едната.

— Прословутите хранителни таблетки? — попита Жълт заек.

— Хъм? — той я погледна с любопитство. — Казваме им таблетки за оцеляване. Държат те буден и бодър дни наред и задоволяват нуждите от храна. Но не и от вода, за съжаление.

Той понечи да ги прибере, но погледът му се спря на измъченото ми лице и изведнъж ми подаде една таблетка.

— Ще пробвате ли?

Взех я и я огледах.

— Аякс, недей — посъветва ме Жълт заек. — Може да е отровна.

— Ще рискувам — заявих. — Щом увеличава шансовете ни за оцеляване.

— Командире, като твой телохранител трябва първа да я пробвам.

— Не, Жълт заек — поклатих глава. — Ако умреш, кой ще защитава Рамоночон и Кловикс от Миджима?

— Командире, настоявам...

Но аз вече я бях глътнал. Имаше вкус на изсъхнала глина, но в мига, в който се изтърколи в стомаха ми, болките, които ме измъчваха от доста време насам, внезапно изчезнаха заедно с глада и досадното желание да се прозявам. Най-изумителното беше, че умът ми в миг се освободи от оковите на втълпения ми стремеж към съсредоточаване върху конкретен проблем и започна да се рее свободно. Заплахата от свръхаерация изчезна, остана само яснотата на мисълта.

— Невероятно! — възкликнах пред Фан.

— Това са най-обикновени лекарствени средства — отвърна скромно той.

Бях изкушен да го попитам как действат, но не го сторих, за да не навлезем в нов спор. Вместо това се обърнах към моя телохранител.

— Струва ми се, че са безвредни.

Рамоночон, Кловикс и Жълт заек също си взеха по една таблетка. Жълт заек ме гледаше малко навъсено заради риска, който бях поел, но зад гнева й долавях и състрадание.

— Май ще трябва да направя още — рече Фан, загледан в седемте таблетки, останали върху сухите лотосови листа.

— Колко време действат?

— Една седмица — отвърна той.

— Седмица без сън и храна? — попитах учудено.

Фан не забеляза изненадата ми. Изглеждаше погълнат от мисли.

— Миджима няма да е доволен, че съм ви дал от тях. Но се съмнявам, че ще доживее момента, в който да докладва за моето неблагоприятие.

— Миджима не е ли ваш подчинен? — попита Жълт заек.

— И мой надзирател — отвърна Фан.

— Надзирател? — повторих на хънански, уверен, че Фан бе сгрешил гръцката дума.

— Точно така — потвърди той на родния си език. — Тук съм, за да върна погубената чест на моето семейство.

— Какво значи това? — попитах.

— Преди две години — заговори той и погледът му се замъгли, докато се унасяше, в спомени, — аз конструирах огнеукротител.

— Какво? — подскочих.

— Устройство, което контролира чи-потоците, отговарящи за направлението, на пламъците. Приборът работеше безпогрешно в лабораторни условия и аз бях поздравен от самия Поднебесен син, който ми даде място в лабораториите на Хангксу. Моят огнеукротител беше изпратен на нашата армия в земята, която вие наричате Северна Атлантея. Възнамерявах да го използвам, за да подпалят една от големите крепости на изток и да лишат вашите градове-държави от суровини и защита. Но бях допуснал грешка.

— Огнеукротителят не проработи — кимнах.

— Работеше чудесно, само че чи-силата, направляваща вятъра, се оказа по-голяма от тази, отговаряща за движението на огъня. За да летят, бойните хвърчила трябва да контролират посоката и силата на вятъра. Но стана така, че вятърът теглеше огъня в една посока, а моят огнеукротител — в противоположна. Появи се огнено торнадо, което изгори половината от нашата армия.

Фан сръбна още малко вода и избърса гнусливо уста с ръкава си.

— Небесният син нареди да бъде екзекутиран заедно с голяма група мои роднини, но министърът на небесните дела се застъпи за мен. Предложи ми възможността да спася семейството си, като се опитам да разруша вашия кораб. Моята собствена смърт, разбира се, е неизбежна.

— Какво общо има това с Миджима? — попита Жълт заек.

Старецът се подсмихна леко под мустак.

— Както вече казах, според плана, независимо от това как се развият събитията, аз трябваше да умра. Затова ми придадох Миджима като убиец, телохранител и надзирател.

Фан скръсти пръсти и тракна с издължените си нокти.

— Но аз не съм тъй покорен, както изглеждам, в приемането на смъртта. Бях готов да загина в пламъците на Слънцето, но ми е далеч по-трудно да умра от глад или да се хвърля през борда, за да бъда размазан върху някоя от сферите. Миджима ще ме убие, ако го помоля за това, но все не намирам сили да го сторя. Не зная колко дълго още ще ме търпи. — Той отпи още една глътка. — Без съмнение изборът ще бъде негов.

След което се изправи, поклони ни се и се отдалечи към борда, където продължи да чертае.

Наблюдавах го дълго време, докато Клио и Атина шепнеха в ухото ми. После се обърнах към Жълт заек.

— Би ли възложила на някой, който се е опозорил, толкова важна задача?

— Разбира се, че не — отвърна тя. — Щях да я възложа на човек, готов да умре и съзнаващ, че действията му ще го превърнат в герой.

— Също и аз — отвърнах. — А би ли пратила още някой, който да подсигури смъртта на първия?

— Щеше да е обида към честта на изпълнителя. Аякс, накъде всъщност биеш?

— Знам ли? Клио и Атина ми шепнат, но все още не разбирам какво се опитват да ми кажат.

— Бъчвата се напълни с вода — намеси се Рамоночон. — Сега какво ще правим?

Замислих се. С храна, вода и таблетките на Фан щяхме да преживеем още известно време. Сега трябваше да открия начин да се върнем на Земята.

За да се движим, нуждаехме се от витла. За да заработят роторите, трябваше ни огнезлато, а разполагахме само с десет унции. На кораба нямаше запаси от сурово злато, нито машина, с която да го превърнем в огнезлато. Това означаваше, че ще трябва да потърсим материала от единствения възможен източник — вакуумните оръдия.

Носовите и бордови батареи бяха изчезнали при разчупването на кораба. Оставаше ни само кърмовата.

Жълт заек възрази, когато ѝ обясних моята идея:

— Задната батарея е съвсем запазена. Ако свалим от дулата огнезлатото, корабът ще бъде напълно безпомощен.

— И без това не разполагаме с достатъчно канонири за обслужване на оръдията — посочих. — По-добре да използваме огнезлатото, за да се придвижваме.

— Щом това е решението ти, командире.

— Това е — обърнах се към Кловикс. — Намери ми дълги лостове.

— Да, командире.

Оръдията на задната батарея сочеха нагоре, право към планетата на бога на войната. В червеникавата светлина на Арес стоманено-бронзовите цилиндри сияеха като мъглив залез. В основата на всяко оръдие, близо до седалката на канонира, има редица от ръчки, с които установката се върти във всички посоки. С тяхна помощ Жълт заек завъртя дулата така, че да се доближат до повърхността на кораба. След това Кловикс пропълзя вътре и изстърга с лоста огнезлатните полусфери, използвани за разреждане на въздуха в дулата.

Ние с Рамоночон струпахме сияещия метал на купчина и се заехме да изчисляваме количеството му.

По някое време към нас се присъедини Фан. Беше изумен от огнезлатото, вдигаше късчетата и ги оглеждаше втренчено.

— Никога не сме разбирали принципите на тази странна субстанция — призна той. — Експериментирал съм доста често с парчета от пленени кораби. Получих само ужасна миризма и световъртеж. Веднъж успях да я превърна в чист огън, но последствията бяха катастрофални за лабораторията ми.

Разсмях се, спомняйки си пиесата на Еврип и неговото премеждие с експлозивите. Старче, рекох си, дано те приемат в хора на Хадес и нека там изпълниш най-великите си роли пред господаря и господарката на подземното царство.

Въздъгнах, умът ми се проясни и аз се върнах към научните си занимания.

— Огнезлатото е само метал, захранен с толкова огън, колкото може да издържи — обясних на Фан.

— В това няма никакъв смисъл — възрази той и завъртя късчето, наблюдавайки как въздухът около него се прояснява.

Отново направих опит да прибягна до Атомната теория.

— Металът е земя, смесена с огън.

— Металът е метал, огънят огън, земята земя — запъна се той.

— Ето че пак се върнахме в началото на спора.

Фан завъртя леко глава и се замисли.

— Добре де — рече той. — Какво е практическото предназначение на това огнезлато?

— Да прогонва земните примеси от околния въздух и по такъв начин да го разрежда.

— И?

— Колкото по-рядък е въздухът, толкова по-бързо се движат в него предметите.

— Предметите се движат така, както ги направлява чи.

Погледнах Рамоночон за помощ, но той само сви рамене. Въздъгнах и се отказах от спора. Имах по-важни неща, за които да мисля.

През следващите няколко часа събрахме всичкото огнезлато, което за наша изненада надхвърли двеста унции.

— Рамоночоне — рекох, — това ще стигне ли да ни прибере у дома?

Той седна с разръфан папирусен лист и парче въглен, което бе измъкнал от лабораторията, и се зае да пише. Спря след половин час и погледна намръщено изчисленията си.

— Не разполагаме с инструменти, за да подобрим динамичните характеристики на кораба, така че ще останат такива, каквито са. Но можем да изработим нови баластни сфери и да инсталираме примитивно управление на новите витла. Ако го направим, ще стигнем Хермес след сто четирийсет и седем години.

— Сто четирийсет и седем години?

Той кимна.

— И това е само полетното време. Не съм взел предвид маневрирането на кораба между епициклите, да не говорим за прелитането край слънцето без опитен навигатор. Освен това ще трябва да се освободим от мрежата. Невъзможно е да се върнем обратно, теглейки слънчевия фрагмент.

— Трябва да намерим друг начин — заявих.

— Мислих — отвърна Рамоночон. — Но нищо не може да се направи.

— Нищо? — попита Жълт заек.

— Бихме могли да чакаме пристигането на „Копието на Арес“ — продължи Рамоночон. — След два месеца ще потеглят към тази планета.

Поклатих глава.

— След като Клеон им отмъкна витлата, няма да са готови поне още осемнайсет месеца. Предполагаемата продължителност на полета им е шест месеца. Не можем да извличаме вода толкова дълго време, нито ще ни стигнат таблетките на Фан.

Отново потънахме в мълчание. Докато седяхме, всеки с мислите си и с боговете, с които общуваше, Арес постепенно се спусна зад хоризонта на кораба, теглейки фрагмента след себе си. Небето потъмня и за кратко дори видяхме звезди. Бяхме по-близо до Сферата на неподвижните звезди, от който и да било друг човек досега, а всичко, което искахме, бе да се върнем на Земята.

— Ех, да беше сега Езон с нас — въздъгнах, спомнил си романтичното влечение на моя другар към звездите. — Без него съм само половин командир.

— Простете — обади се Фан. — Да не би някой от вас да спи?

— Езон е в... — спрях и се обърнах към Рамоночон. — Как е хънанската дума за кома?

Той се почеса по главата.

— Не знам.

— Езон е потънал в сън, от който не може да се събуди — обясних на Фан.

— Ах, да, мъжът, когото Миджима не успя да убие — кимна Фан. Той се почеса по брадата и повдигна една вежда. — Защо не се пробужда?

— Ранен е.

— Раните му заздравяха ли?

— Да.

Ноктите на Фан затанцуваха по бузата.

— Равномерно ли диша? Спокоен ли е пулсът му?

— Да.

— В такъв случай го събудете.

— Не знаем как! — отвърнах.
Поднебесният разпери невярващо ръце.
— Това е абсурдно. Отведете ме при този човек. Аз ще го събудя.
— Лекар ли сте? — попитах, спомнил си думите на доктор Ци за странната връзка между цялата поднебесна наука и медицината.
— Естествено, че не — отвърна с нескрито презрение Фан.
— Тогава как ще го излекувате?
Той превключи на гръцки.
— Разбирам от медицина.
— Но нали казахте, че не сте лекар? — продължих на хънански.
В черните му очи блесна разбиране.
— Лекарят познава само медицината. Ученият трябва да премине отвъд това просто начало. Медицината е основополагащият камък на алхимията, която пък е основа на цялата наука.
Обърнах се към Рамоночон.
— Намираш ли някакъв смисъл в това, с познанията ти по дао?
— Казах ти, Аякс — отвърна той, — моите учители са философи, не учени.
— Учители? — попита Фан.
— По чан-будизъм — обясни Рамоночон, който вече не се безпокоеше за тайната си.
Фан изсумтя презрително.
— Тези празноглавци, просяци от планините, не разбират нищо от дао.
В погледа на Рамоночон се четеше безмерно спокойствие.
— Те казват същото за вас — наричат ви тесногръди лабораторни мишки.
Изглежда бяха на път да се счепкат в нов спор и аз се намесих.
— Фан Ксу Тце, да разбирам ли, че сте в състояние да излекувате Езон?
— Първо ще трябва да го прегледам — отвърна поднебесният. — Но мисля, че ще се справя.
— Осланям се на вас — рекох.
Отбихме се в лабораторията на Михрадарий, за да вземем голяма торба от синя коприна, в която Фан държеше инструментите си, след което се насочихме към болницата.

Езон лежеше така, както го бях оставил — със затворени очи, сляп за всичко, което се бе случило около него. По нареждане на Фан Жълт заек му свали ремъците.

— Ако му навредиш, чужденецо — заяви тя, — ще направя с теб това, което нито корабокрушението, нито твоят японец е в състояние да ти стори.

— Разбрах, капитане — отвърна той със спокоен глас, но не на човек, обречен на смърт, а на уверен в уменията си учен.

— Остави го да работи, Жълт заек — обърнах се аз.

Фан се зае с прегледа на Езон. За около час той набоде моя колега с множество златни игли и с малки късчета балсамово дърво прокара загадъчни линии по гърдите му.

— След пет минути би трябвало да се пробуди — обяви той накрая. Сърцето ми подскочи от внезапно възродена надежда. Жълт заек само присви очи и положи ръка на дръжката на меча.

Фан постави една хранителна таблетка под езика на Езон, след това заби няколко дълги златни игли в китките и глезените на моя приятел. Накрая взе главата му в шепи и проследи пулса на шията му в продължение на няколко минути.

— Сега — обяви по някое време и внимателно забоде дълга сребърна игла в тила на Езон.

Езон отвори очи. Той надзърна в равнодушното лице на Фан и се усмихна, миг по-късно усмивката му премина в хищна гримаса на огладнял тигър. Сграбчи Фан за ръкавите и го преметна на пода. След това с пронизителен крясък, какъвто нито един спартански воин, който е с всичкия си, не би издал, се метна от мраморната плоча върху поднебесния. Старецът се задърпа отчаяно, но моят колега го сграбчи за шията и се зае да го души.

---

[1] Или Ормузд — бог на доброто и мъдростта в зороастризма.
— Б.ред. ↑

N

Фан се опитваше да избута Езон настрани, но беше твърде немощен, за да се мери с един спартански войник, дори след като последният бе прекарал няколко седмици в кома. Стиснал с яките си ръце тънкото му вратле, Езон всеки миг щеше да го прекърши. Той вдигна глава и развя назад разчорлената си коса. От гърлото му се изтръгна кръвожаден рев и отекна надалеч в пещерата, пробуждайки жадните духове на умрелите.

В този момент Жълт заек скочи и го изрита в лявата ръка. Езон изрева отново и се скри зад мраморната маса. Свит на кълбо, Фан едва си поемаше въздух.

Езон се надигна, балансирайки на върховете на пръстите си, готов за борба. Златните игли се посипаха от китките и глезените му и затропаха тихо по пода. Очите му бяха кървясали, зениците — разширени, и той въртеше непрестанно глава, сякаш не можеше да вижда право пред себе си.

Жълт заек заобиколи мраморната маса и се приближи предпазливо към него. Държеше ръцете си свити отпред пред бронята, както правеха боксьорите. Езон изрева отново, подскочи право нагоре и се озова върху масата. Приземи се на крачка от нея и посегна с яките си ръце, за да я стисне в мечешка прегръдка. Жълт заек се измъкна от хватката му, изпъна ловко крак и го подкоси. Докато падаше, Езон се пресегна и я улови за наранения крак. Той я дръпна рязко към себе си, Жълт заек изгуби равновесие и полетя към стената. С котешка пъргавина тя успя да се преметне във въздуха и се приземи на пръсти. Видях обаче, че стиска болезнено зъби от сблъсъка с твърдата земя.

Готвех се да прекося стаята, за да ѝ помогна, но един-единствен поглед бе достатъчен да се откажа от намерението си. Когато двама спартанци мерят сили, няма място за такива като мен. Вместо това се наведох, улових Фан за ръкава и го издърпах в безопасност настрани, откъдето да наблюдаваме битката.

Езон се нахвърли върху Жълт заек. Тя подскочи във въздуха, отблъсна се с крак от стената и се завъртя, за да посрещне атаката му.

Езон я сграбчи за ръката, но тя бе набрала инерция и я прибави към силата на своя ритник. Твърдата ѝ като стомана пета се заби право в гърдите на Езон. Чу се пукот на ребра, от устата на моя съкомандир бликна кръв. Той изпъшка, люшна се като каменна кула и рухна на пода, като си поемаше мъчително въздух.

Жълт заек се приземи върху него, претърколи го и му изви ръцете отзад.

— Ремъци — извика и ми подхвърли ножа си. — Бързо!

Отрязвах ремъците на операционната маса и с тяхна помощ тя завърза Езон, след което му постави превръзка на гърдите. През това време отидох да видя как е Фан, който масажираше наранената си шия.

— Какво му стана? — попитах, докато му подавах ръка. — Какво му направи?

Поднебесният се закашля, за да си прочисти гърлото.

— Не зная. Никой досега не се е държал така. Какво му даваха вашите лекари, за да го поддържат жив?

— Сангвинични инжекции.

— Това кръв ли е?

— Да, кръв, пречистена от всякакви други настроения. Не може да не си чувал за този метод.

— Чел съм в някои книги — отвърна той замислено. — Но не зная нищо за свойствата на подобни разтвори.

— Искаш да кажеш, че не знаеш какво се е случило с него? — надвесих се над стареца и за миг в очите му се мярна уплаха.

— Хранителните таблетки са пречистили всички ваши лекарства от организма — обясни забързано той. — Би трябвало да се възстанови след два часа.

— Ако това не се случи — заяви Жълт заек, която бе застанала до нас, — *ти* ще го придружиш в отвъдния свят.

— Разбирам — поклати глава Фан. Пуснах го и той се отдръпна назад. — Може ли да седна, докато чакаме?

Кимнах, той се покатери на операционната маса и провеси крака, втренчил поглед в Езон.

Жълт заек нагласи разместената превръзка на крака си и отиде да пази Езон. През следващия Половин час моят приятел потръпваше, дърпаше се и ръмжеше като заспал лъв. Гледах го и се молех на

Аполон за неговото бързо възстановяване. Не получих отговор и тъкмо бях започнал да се отчайвам, когато Езон се сви и започна да пъшка.

Стенанията му продължиха около минута, след това той се задържа като побеснял, подлагайки на изпитание здравината на ремъците. От гърлото му бликна толкова много кръв, че на пода се образува тъмен гьол. За частица от секундата острието на меча на Жълт заек се озова на сантиметри от шията на Фан.

— Не! — извика поднебесният. — Той не умира! Възстановява се.

Спазмите на Езон изчезнаха също така внезапно, както се бяха появили, и той отново се усмири, дишайки тежко. Миг по-късно отвори очи — ясни, черни, незасегнати от лудостта. Примигна два пъти и се втренчи в мен.

— Аякс — изграка. — Дай ми вода.

Жълт заек изтича навън и се върна след минутка с последната амфора с чиста вода на кораба. Приблжих я до устните му и той отпи жадно. Жълт заек преряза ремъците, през това време Фан провери пулса на китките, шията и глезените.

— Както си мислех — заключи той. — Щеше да се възстанови напълно, ако не го бяхте тъпкали с вашите лекарства.

Езон допи амфората и се надигна бавно. Погледът му се спря на поднебесния.

— Ти не си доктор Ци. — Той се обърна към мен. — Аякс, кой е този поднебесен и какво търси на нашия кораб?

— Това е дълга история — махнах с ръка. Седнах до него и се загледах в уморените му очи. — И тъжна.

Езон изслуша внимателно разказа ми за всичко, което се бе случило на кораба, докато беше лежал в безсъзнание. Виждах, че в сърцето му се надига гняв, особено когато разказвах за това как Анаксамандър е узурпирал поста му. Когато стигнах до нашето арестуване, той не се сдържа, изруга началника на охраната и добави, че се надява съдиите в задгробния живот да не проявят снизхождение към злодеянията му.

Докато изброявах повредите по кораба, моят другар по управление ме улови съчувствено за ръката, но когато стигнах до настоящите затруднения, видях как в него се пробужда отново

спартанският дух и не се съмнявах, че ако имаше някакъв начин да се върнем невредими у дома, Езон щеше да го открие.

— И тъй — заяви той, след като приключих с разказа си. — Екипажът на кораба се състои от моя милост, теб, Жълт заек, Рамоночон, който не е предател, Михрадарий, който е, тримата войници, които сте завързали, Кловикс и двама поднебесни шпиони.

Кимнах.

— Духовете на умрелите ни не са оплакали — продължи той. — Но ще трябва да почакаат подходящ момент. Нека първо се погрижим за живите.

— Съгласен.

— А сега — рече той и се изправи, — да идем да освободим войниците.

Желязната дисциплина на Езон вземаше връх, запълвайки празнините в моето командване. Малко спокойствие за душата ми, първото от седмици насам, струва ми се. Най-сетне можех да мисля само за моята част от управлението.

Езон направи няколко пробни крачки, привиквайки с усещането да се движи. Когато заяви, че е готов, излязохме от болницата и се качихме на повърхността.

Арес бе увиснал над нас, обливайки с червеникава светлина осакатения ни кораб. Докато се отдалечавахме от пещерата, Езон спря и погледна към планетата и в очите му съзрях познатата радост от общуването с небесата. Той остана така няколко секунди, преди да продължи, подтикван от чувството си за дълг. С поглед, вперен право напред, влезе с твърда стъпка в лабораторията на Михрадарий, където все още лежаха тримата вързани войници.

Ядосаните пазители на кораба се бяха подпрели на една от стените под фриза, на който Александър обсаждаше назъбените крепостни стени на Суза, древната столица на Персия. Примитивни вакуумети с парно задвижване обстрелваха кулите с огромни железни гюлета, докато вражеските войници от крепостните стени гледаха ужасени оръжията, създадени от Аристотел.

В погледа на вързаните отдолу войници съзрях същия страх, но той изчезна, заменен с радост и облекчение още като зърнаха своя любим началник.

Езон кимна на Жълт заек и тя сръза ремъците им.

Веднага щом се надигнаха, войниците застанаха мирно, вперили погледи в командира си. Езон пристъпи напред и те го поздравиха, опрели ръце на сърцата си.

— Ксенофан, Хераклит и Солон — произнесе Езон имената им. — Зная, че сте направили каквото е по силите ви, за да изпълните своя дълг при тези объркани обстоятелства. Не мога да кажа същото и за Анаксамандър, комуто предстои да се изправи пред съда на Хадес. От този момент отменям всички негови заповеди. Най-важното е да знаете, че командир Аякс и капитан Жълт заек не са предатели. Ясно ли ви е?

— Тъй вярно, командире — отвърнаха и тримата.

— Отлично. А сега ето новите ви заповеди. — Той посочи първия от тях. — Ксенофане, от теб искам да пазиш предателя Михрадарий. Постарай се да ме информираш за всичко, което прави. Солоне, на теб поверявам поднебесния учен. — Той погледна третия войник. — Хераклите, твоята задача е по-трудна. Ти ще наблюдаваш японца, но няма да го доближаваш. Ако се опита да направи нещо, което би могло да заплаши живота на останалите на кораба, незабавно ще докладваш на капитан Жълт заек. Не се мъчи да го спираш сам.

И тримата козируваха и напуснаха с бодра крачка лабораторията.

— А сега, Аякс — обърна се към мен Езон. — Време е да обсъдим положението.

— Съгласен. Ще пратя да повикат Рамоночон и Кловикс и след двайсет минути ще те чакаме на хълма.

Езон кимна.

— Езоне — спрях го, — има нещо, което трябва да ти кажа.

— Да?

— Когато видиш в какво състояние е хълмът, искам да знаеш, че аз затворих очите на статуята на Атина, но тези на Александър и Аристотел бяха повалени без нужните ритуали.

— Затворил си очите й сам?

— По-добре, отколкото да позволя да го стори онзи глупак Анаксамандър — рекох, след което двамата с Жълт заек излязохме.

Намерихме Рамоночон и Кловикс при бъчвата с вода и им съобщихме за срещата. Рамоночон бе докарал още една бъчва, но

втората беше покрита с няколко слоя тензух. Видях го да прелива водата от първата бъчва във втората.

— Филтрираш ли я? — попитах.

— Да — отвърна той. — Къде се загубихте?

Разказахме му за пробуждането на Езон.

— Фан е излекувал Езон? — учуди се той.

— Да.

— Но защо?

— Нямам понятие — отвърнах. — Но подозирам, че старият поднебесен хитрец иска да живее. Странно, като се има предвид, че е дошъл тук, за да умре.

Рамоночон затвори очи и започна да си мърмори на кантонски. Рецитираше нещо, което не ми беше познато.

— Небето устоява — го чух да казва. — Земята оцелява. Причината за това е, че небето и Земята не съществуват заради самите тях. Ето защо могат да издържат вечно. — Той отвори очи. — Лао Дзъ, „Трактат за пътя и природната дарба“^[1].

— Благодаря — рекох и усетих нещо да помръдва в душата ми.

Рамоночон се усмихна и се върна към прекъснатата работа. Той свали тензуха от втората бъчва, потопа вътре една медна съдинка и ми я подаде. Видях отражението си в чистата вода. Отпих жадно, наслаждавайки се на вкуса и хладината, сетне подадох съдинката на Жълт заек.

— Добра работа — рекох на Рамоночон. — Но ще трябва да продължиш след съвещанието.

— Съвещание? — попита той.

Обясних му и попитах:

— Ще потърсиш ли Кловикс, за да му предадеш?

— Да, командире — отвърна Рамоночон.

Четвърт час по-късно ние петимата се събрахме сред отломките на върха на хълма. Седнахме с кръстосани крака на голата скала на мястото, където преди бяха пейките. Арес отново бе увиснал високо над нас, обагряйки с червеникава светлина сребрилата повърхност на кораба. В своето странно движение кристалният епицикъл бе докарал слънчевия фрагмент над десния борд и той добавяше жълтеникава светлина към общата цветна феерия.

Духаше студен вятър, който развяваше дрехите ни и караше кожата ни да настръхва, но каквото и да се съдържаше в таблетките на Фан, терморегулацията ми действаше отлично. Чистият, лишен от влага въздух бе изсушил и напукал кожата ми, но дори това не ме безпокоеше. Единствената болка, която изпитвах, бе при вида на руините, останали от моя горд красавец.

Настаних се на земята до Езон. Жълт заек седна вляво от мен, Рамоночон — до нея. Кловикс също се включи в кръга ни, но от предишната му арогантност нямаше и следа — приличаше на човек, готов да изпълни дълга си.

Непоканени, Фан, Миджима и Михрадарий останаха в подножието на хълма. Старият даоист си отдъхваше след премеждието. Що се отнасяше до предателя и убиеца, Жълт заек ме информира, че са огледали останките на кораба, без съмнение за да се уверят, че няма шанс да оцелеем. Войниците се бяха подредили в нещо като къса фаланга между тях и нашата група.

С Езон открихме съвещанието с молитви към Зевс.

— Отче и господарю на хората — подехме ние. — Не можем да ти предложим съответстващо жертвоприношение. Не можем да ти отдадем почестите, които заслужаваш. Можем само да се оставим на милостта ти и да помолим за твоята благосклонност.

Нещо се раздвижи в ума ми, огромна и мощна сила като задаваща се гръмотевична буря. Погледнах към Езон и видях сиви облаци да засенчват очите му. Кимнах му и той се наведе напред и заговори.

— Целта ни е да оцелеем — подхвана простичко — и да се върнем на Земята. Съгласни ли сте всички?

Останалите кимнаха.

Езон се изправи. Беше възвърнал спартанското си величие. Застанал над останките от статуята на Александър, той плъзна поглед по нас.

— Откакто се пробудих — заговори, — моля боговете и героите да ми подскажат как да се спасим. Докато чаках тук на хълма да дойдете, героят Александър ме навести с подходящ съвет.

Изпълни ме въодушевление, но далечните гръмотевици бързо прогониха радостта ми.

— Когато бил млад — продължи Езон, — Александър приближил с армията си град Гордий. От една легенда знаел за храма на този град, в който имало въже с възел. Според поверието този, който развърже възела, щял да завладее целия свят. — Езон направи пауза. Козината на гърба ми настръхна. В сърцето ми си давах среща тътен на гръмотевици и сияние на светкавици. Виждах как Атина и Клио подават на Зевс земния глобус. — Александър отишъл да погледне възела. Видял маса от ремъци, оплетени около няколко дървени парчета. Един от генералите предложил да срежат възела с меч. Александър отказал с думите: „Не всеки проблем се решава с оръжие“. Сетне пратил да повикат от лагера Аристотел, който пътувал с армията. Аристотел оглеждал възела около час, след което бързо го развързал. Няколко парчета дърво паднали на пода и ученият подал на своя ученик разплетения кожен ремък. Александър се обърнал към генерала, който предложил да срежат ремъка, и му казал: „Подходящият човек е по-велик от подходящия меч“. — Езон отново направи пауза. Жълт заек го гледаше втренчено и аз усетих, че между двамата се е възцарил истински спартански дух на пълно разбирателство. — Посланието на Александър е ясно. Нашето оцеляване не е военен, а научен проблем — продължи Езон. — Ето защо предавам цялото управление на този кораб на командир Аякс. Оттук насетне всички негови инструкции ще се изпълняват безпрекословно. Преотстъпвам му целия си авторитет, включително правото да наказва войниците и да съди предателите и шпионите.

Той се приближи към мен, наведе се и ми помогна да се изправя. След това ми отдаде чест по спартански и приседна в краката ми.

— Очакваме заповедите ти, командире.

Бях изненадан от това нарушаване на протокола, този отказ от изпълнение на дълга от страна на Езон, но дълбоко в себе си съзнавах, че е постъпил правилно.

— Оказваш ми голяма чест — рекох и Атина и Клио се пробудиха отново в мен, озарявайки мислите ми със светлина. — Няма да те разочаровам, стига да е по силите ми.

Отново ечна гръмотевица, този път по-близо до мен. Божествената близост ме изпълни с нов поглед към вселената. Възвисих се над Земята и преминах през сферите, докосвайки всеки един от боговете, докато накрая достигнах Сферата на неподвижните

звезди. Положих ръце върху тази черна стена със сияещи пламъчета и почувствах машината на Вселената, трепета на Първичния двигател, придаващ тласък на всичко, що съществува. Чисто и неподправено движение премина през ръцете ми и изпълни ума ми със сила, която се нуждаеше от реализация. Обърнах гръб на сферата и се спуснах обратно на Земята, за да отнеса това движение в света на хората.

Видението ме напусна и аз се озовах пред разтревожените лица на моите другари.

— Бих искал да разговарям с Езон насаме — рекох. Рамоночон и Кловикс се поклониха и си тръгнаха, но Жълт заек остана зад мен. Погледнах я.

— Насаме — повторих.

— Не извън полезрението ми — отвърна тя.

Кимнах в знак на съгласие. Тя се спусна надолу по хълма и спря при войниците.

— Езоне — подех, — зная, че постъпи правилно. Но не разбирам защо. Защо точно ти от всички хора реши да нарушиш правилото за двойно командване?

Той вдигна ръка и изрисува във въздуха един знак от Орфическа мистерия. Машинално отвърнах със съответстващия знак.

— Ние сме като Евридика в царството на Хадес — рече той. — Само ти можеш да приемеш ролята на Орфей и да намериш онази песен, която ще ни изведе обратно.

— Откъде ти хрумна това сравнение?

— Когато се пробудих от комата — обясни той, — всичко беше променено. Имах чувството не че съм жив отново, а че най-сетне съм умрял. Че съм застанал на прага на Хадес и се сблъсквам с проблема на Орфей.

— Разбирам — рекох. — Но въпреки това да се откажеш от двойното командване, от принципа, на който от векове се крепи Симахията...

— Аяксе, ако по някаква странна прищявка на съдбата се бяхме озовали в сърцето на Поднебесното царство, заобиколени от техните армии, без никакъв шанс да оцелеем, нямаше ли да се почувстваш като мен сега?

— Какво искаш да кажеш?

— Нямах ли, посъветван от висшите сили, да ми преотстъпиш командването с пълната увереност, че само аз мога да открия път за бягство?

— Да, Езоне, така щях да направя — отвърнах и сведох глава. — А сега моля те върви си и ме остави да помисля.

— Да, командире — рече той, спусна се надолу по хълма и подхвана разгорещен разговор с Михрадарий, който не можех да чуя.

Приближих се до ръба на хълма, където корабът се беше разцепил на две, и загледах нащърбения край, от който стърчаха безброй сребърни нишки. Земята беше на триста хиляди мили право под мен, пътешествие, далеч по-дълго от това, което е трябвало да измине Орфей на връщане от срещата с Хадес, а аз не притежавах неговия глас, за да омагьосам Вселената. Можех да разчитам единствено и само на неясното движение, посоката, зададена от Зевс.

Гледах надолу в бездната и чаках онова безцелно вътрешно движение да се превърне в ясна и осъществима идея. Но единствената мисъл, която ме споходи, беше тази, която Хелиос прогори в ума ми, за да ме накаже за моята нагла постъпка. *Твой дълг е да си добър.*

— Но какво е да си добър тук? — попитах, надявайки се гласът ми да прекоси небето и да достигне слънчевия бог.

— Да оцелееш — отвърна Жълт заек, застанала зад мен. — И да върнеш на Симахията онова, което ще подпомогне каузата ни на Земята.

Завъртях се. Жълт заек стоеше на самия връх на хълма. Сиянието на Арес обагреше бронята ѝ в червено, но не виждах на раменете ѝ наметалото на бога на войната. От очите ѝ ме гледаше Хера, покровителката на Спарта, небесната царица.

— И какво да върнем на Симахията след този погром?

— Не зная — отвърна Жълт заек. — Езон ти преотстъпи властта си, защото само ти знаеш отговора на този въпрос.

Изкачих се по склона и застанах до нея на най-високата точка, достигана някога от човека.

— Получих ли от Съдбата силата да отговоря на тези въпроси? — попитах.

— Да — отвърна през устата ѝ Хера. — Имаш силата и ще го сториш.

Гръмотевици екнаха в сърцето ми, наведох се напред и целунах Жълт заек нежно по устните. Дъхът ми се смеси с нейния, дъхът на едно божество с друго. За един кратък миг Зевс и Хера разговаряха един с друг чрез съединената ни пневма. После боговете си тръгнаха и останахме само Жълт заек и аз. Отстъпих назад и я погледнах в златистите очи.

— Оказваш ми голяма чест — рекох.

— Както и ти на мен — беше отговорът.

Постояхме известно време в мълчание, разменяйки безсловесни думи от светлина и дъх, после се обърнахме и заслизахме надолу по склона.

Всички оцелели, събрали се в подножието на хълма, вдигнаха глави към нас — дори Михрадари́й, Миджима и Фан. Бяха ни чакали, или по-скоро мен, за да чуят решението ми.

Погледнах първо към Михрадари́й.

— Въпреки онова, което стори, ние ще оцелеем и ще се върнем на Земята — заявих. — Сетне извърнах очи към Миджима. — По две причини все още не съм наредил да те екзекутират. Първо, защото ще изложа на риск живота на войниците си, и второ, когато се върнем на Земята, ще те затворят и после ще те изправят на съд, където действията ти ще бъдат наказани според законите на военното време. Искам да знаеш обаче, че докато си на моя кораб, ще те държим под постоянно наблюдение. Всеки опит за намеса в работите ни ще бъде пресечен и смъртната ти присъда ще бъде изпълнена на мига. Ще живееш само дотогава, докато стоиш мирен.

— Не ме е грижа — подхвърли Михрадари́й. — Няма начин да закараш тази развалина обратно на Земята.

— Откъде си толкова сигурен? — попитах.

— Защото аз самият не мога да го измисля — отвърна. — А умът ти не може да се мери с моя.

— Вярно е — рекох, — че Музите са били далеч по-благосклонни към теб. Но има и други, по-велики сили на вдъхновение.

Михрадари́й поклати глава, сякаш отхвърляше оскърбленията на безумец.

Виждах, че Миджима следи само Жълт заек и Езон, очевидно мен не смяташе за достоен противник. Само спартанците

представляваха интерес за него. Смъртта беше положила костеливите си пръсти на раменете му — както нашата, така и неговата, но не настъпваше срещу нас, защото от наша страна ѝ се противопоставяше Войната. Призраци надзъртаха един срещу друг от човешките ни очи, сетне постепенно се разотидоха. Миджима нямаше да ни нападне, защото това би означавало да се справи с всички ни, нито пък Жълт заек и Езон щяха да го убият без моя заповед.

Потърсих с поглед Фан. Лицето му беше безизразно. Той видя, че го наблюдавам, и бавно сведе глава.

— И тъй — рекох. — Да преминем към въпроса за това как ще се спасим. За начало нека изброим ресурсите, с които разполагаме: половината от „Сълзата на Чандра“, двеста унции огнезлато, мрежата и слънчевия фрагмент.

Рамоночон завъртя глава.

— Фрагментът е пречка, а не ресурс.

Поклатих глава, осъзнал, че току-що съм проговорил, вдъхновен от Атина и Урания.

— Не, Рамоночоне, слънчевият фрагмент е единственият начин да се приберем бързо на Земята. Ако съумеем да го насочим в правилната посока, ще ни дърпа, както коне теглят колесница. Въпросът е как да го контролираме.

— Не разбирам проблема ви — погледна ме учудено Фан. — Защо да е трудно да се насочи една огнена топка към Земята?

— Небесната материя се движи в кръг, такава е природата ѝ. Как да я накараме да следва права линия?

Той се почеса по главата и кимна бавно.

— Чи-потоците, които тласкат планетите, също имат кръгово движение. Това ли имаш пред вид?

— Може би — отвърнах, съсредоточавайки уморения си ум върху даоистката концепция за света. — Но тъй като не разбирам значението на понятието „чи“, не мога да отговоря на въпроса ти. Независимо от това, трябва да открием начин слънчевият фрагмент да ни откара на Земята.

— Не — възрази Фан. — Достатъчно е да подсилиш съответния чи-поток и огнената топка ще се насочи в него като по предварително начертан курс.

Атина ме изпълни с внезапно вдъхновение.

— Да не искаш да кажеш, че можем да използваме вашата техника, за да се върнем на Земята?

— Мълчи! — сгълча го Миджима с леден глас.

— Тихо — обърна се на свой ред Жълт заек към японеца. Двамата с Езон бяха оголили мечове и дадоха знак на войниците да направят същото.

Всички очакваха моята команда. Бях изкушен да реша проблема с Миджима още сега, но се опасявах, че смъртта му ще коства живота на единия или и на двамата мои приятели. Освен това бях сигурен, че самият Миджима няма да премине към действие, ако не е сигурен, че ще успее да убие не само Фан, но и мен. Шпионинът не би умрял, без да изпълни задачата си, нито пък аз бях готов да пожертвам просто така живота на моите хора. Изглежда засега нямаше смисъл да се предприема каквото и да било.

Кой знае защо това ме накара да си спомня една сложна и объркана даоистка теория за действие чрез бездействието.

Обърнах се към Фан с намерение да го окуража да продължи, но за моя изненада той го стори без подканване:

— Поне на теория изглежда напълно възможно. Но на практика... не зная. С бойните хвърчила е лесно. Но какво ще бъде с къс от луната?

— Как летят хвърчилата? — попитах.

Фан затвори очи и се зае да масажира слепоочията си. Изглежда търсеше подходящите гръцки думи.

— Картографирали сме чи-потоците на атмосферата. Нашите хвърчила използват чи-усилватели, за да подсилват отделни потоци по такъв начин, че да издържат тежестта на хвърчилата. Щом го сторят, хвърчилата поемат в посока на подсиления поток с лекотата, с която птица се рее в небето.

— А има ли чи-потоци и тук, във външните сфери? — попитах.

Фан се разсмя със странен, музикален смях, който ме накара да си спомня за Клеон.

— Чи е движение на съществуването, то е повсеместно.

Той извади свитък оризова хартия, същия, на който беше чертал допреди известно време, и го разгъна. Върху него имаше осем малки кръга, подредени в линия. Във всеки от кръговете беше изписан по един поднебесен символ. Първият беше обозначение за Земя, вторият

за Луна и така нататък до Хронос. Веднага се досетих, че това е небесна карта, но вместо планетите да са закрепени за сфери, както бихме ги начертали ние, те бяха заобиколени от внимателно изрисувани вълнисти линии, наподобяващи океанските течения на картата на земен лоцман.

— Така ли изобразявате Вселената? — попитах.

— Разбира се — отвърна Фан. Той посочи линиите, съединяващи всяка планета с тази над нея. — Между всеки две планети съществуват главни чи-потоци. Включително и тази — той кимна към Арес. Забелязах, че глобусът на бога на войната е заобиколен от странни водовъртежи и кръстосани течения.

— А тези какви са?

— Вълните, които правят орбитата на планетата толкова ексцентрична.

— Искаш да кажеш, че това са кристалните сфери на епициклите?

— Изглежда съществува някаква връзка между потоци и материя — отвърна той. — Нашите небесни теоретици никога не са разбирали концепцията ви за сфери или защо Архитектът на небесата би закрепил планетите за тях. Според нашите теории дори да изчезнат сферите, планетите ще продължават да кръжат в същите орбити, както преди. Разбира се, няма начин да го докажем. — Той се наведе отново над схемата. — Но тук има едни дълги потоци. — Пръстът му се спря на две успоредни черти, излизащи от Арес — едната достигаше Зевс, втората се протягаше чак до Слънцето.

Погледнах ги с присвити очи, опитвайки се да разсъждавам като моряк.

— Тоест — рекох, — ако успеем да се доберем до това течение, водещо навътре, ти би могъл да насочиш фрагмента надолу към слънцето, оттам към Афродита и така нататък до Земята?

Той поклати глава.

— Ако този кораб беше бойно хвърчило, щях да направя точно това, но потоците, контролиращи небесните обекти, са далеч по-сложни, нашата наука не е в състояние да предскаже какво ще е поведението на този лунен къс. Ето защо първата ни експедиция до луната завърши с катастрофа при връщането на Земята.

Жълт заек повдигна вежди.

— За какво говори той? Кройс и Милтиад се приземиха благополучно.

— Двама поднебесни са достигнали луната преди Кройс и Милтиад — обясних, — но не са се върнали живи. Хвърчилото им се разби в Галия. Открихме късчета селенова материя в едно оцеляло ковчеже и тези образци накараха Симахията да организира първата експедиция до луната.

— Защо никога не съм чувала за това?

— По онова време архонтите са забранили информацията да се разпространява — намеси се Езон. — По-късно освен уранолозите бяха информирани и всички командири на небесни кораби. Нямахте да го зная, ако не бях поел управлението на „Сълзата на Чандра“.

— Разбирам — рече тя, но видях, че лицето ѝ е угрижено.

— Тъкмо лунните парчета са виновни за катастрофата — продължи Фан. — Естественото или „вродено“ кръгово движение на образците е изтеглило хвърчилото от чи-потока между Земята и Луната.

Ръцете му описаха с елегантни движения финалния сблъсък.

— Значи няма как да ни насочвате — рекох, почти готов да изоставя тази идея и да потърся други.

— Не мога да държа небесни материи дълго време вътре в потока — отвърна Фан.

— А колко тогава? — попитах, докато в главата ми се оформяше нова възможност.

— Не повече от двацет минути.

— И през това време ще летим с естествената скорост на слънцето?

— Да.

— Аякс, какво си намислил? — попита Рамоночон.

Но аз не му отговорих. Умът ми беше зает със сложни изчисления.

— Мисля, че можем да го направим — обявих накрая.

Извадих перо и бързо начертах идеята си на чист папирусен лист.

— Ще използваме всичкото огнезлато, с което разполагаме, за да накараме витлата да насочат слънчевия фрагмент към чи-потока. Фан, след това ти ще направляваш кораба вътре в потока, докато естественото движение на фрагмента го изхвърли навън. После няма

да правим нищо, докато фрагментът не опише голям кръг и не се върне при потока, когато ще повторим процеса.

— Какво? — попита Езон.

— Съвсем просто е — рекох. — Навлизаме в потока, спускаме се, преминаваме на орбита, отново навлизаме, спускаме се и така нататък, стъпка по стъпка, докато стигнем Земята.

— Но, Аякс — обади се Жълт заек, — последния път, когато ни теглеше слънчевият фрагмент, корабът не летеше в кръг. Движехме се доста хаотично.

Погледнах я и се засмях.

— Това е — рекох, — защото Фан нарушаваше естественото движение. Нали?

Поднебесният кимна.

— Да — призна той. — Подсилвах теченията около слънцето и ги оставях да теглят фрагмента в различни посоки.

— А сега ще ни помогнете ли да го овладеем?

— Аха — рече той. — Ще ми дадете ли лист и перо, командир Аякс?

Фан взе листа и перото и изрисува кораба до изчисленията ми.

— Ако успеем да построим работещи крила за това парче лунна скала и достатъчно голям чи-усилвател, предполагам, че ще се получи.

Погледнах въпросително Рамоночон.

— Главен динамик?

— Какви крила ви трябват? — обърна се той към Фан. Тримата се надвесихме над листа с изчисленията.

Рамоночон изрисува „Сълзата на Чандра“ с платнени крила, докато ние с Фан обсъдихме различни кормилни системи, къде да бъдат монтирани и какъв материал ще ни е нужен за тях.

Пратихме Кловикс в склада да донесе метални пръти и всичкия плат, който намери, за да изработим крилата. Освен това ни трябваше злато и сребро за чи-инструментите и жици, с които да направляваме слънчевия фрагмент. Докато разглеждах чертежа, съжалих, че Клеон не е сега с нас. Разбрах малко от небесна навигация, но дори самият Дедал щеше да се затрудни при управлението на странния хибрид, който проектирахме.

Три часа по-късно вече знаехме, че замисълът ни може да се осъществи. Навих папирусния лист и погледнах Езон, който ни бе

охранявал, докато работехме.

— Сега вече можем да оплачем мъртвите.

Проведохме церемонията на игралното поле. Предложихме вино на Хермес с молба да поведе душите на нашите загинали по дългия път към съдилището на Хадес. Нямахме черноруна овца, чиято кръв да пролеем, но събрахме неголямо количество сребърни монети, повечето от които ни предостави Кловикс от собствените спестявания — тях също дарихме на мъртвите, за да платят на лодкаря Харон за преминаването през реката Стикс. Нямахме кой да изпее погребалната песен, но се заклетохме никога да не забравяме мъртъвците и обещахме да разкажем на роднините им за последните им дни. Бяхме твърде малко, за да организираме погребални игри, но добавихме към обещанията и заръката да направим каквото е по силите ни по време на следващата Олимпиада.

След приключване на церемонията проведох мислен разговор с призрака на Клеон, споделяйки, че смятам да управлявам кораба в негова чест. Знаех, че нито вино, нито кръв биха били по-голям дар за най-великия от всички небесни навигатори.

През следващите няколко дни хвърлихме всички сили, за да превърнем мечтата в реалност. Нямахме кранове и Езон и войниците му трябваше да вдигат и сглобяват крилата на ръка. Стоманеното скеле бе положено върху кърмата и на двата борда на кораба, към които бе прикрепено с бронзови пръти. Войниците трябваше да пълзят по ръба, за да съединяват стоманените пръчки със сребърните нитове, които според Фан бяха необходими за чи-контрола. Междувременно Кловикс и Рамоночон ушиха платната от всички парчета плат, които намерихме на кораба, нощните завеси, постели и завивки, платовете за дрехи — всичко отиде за кърпежа.

Рамоночон върна вагонетката на мястото ѝ я застопори, като счупи колелата и заби мраморни клинове в жлебовете. Отне му цяла седмица, но накрая беше сигурен, че когато фрагментът отново дръпне кораба след себе си, няма да задвижи вагонетката, нито съществува опасност да смени рязко посоката си.

Междувременно аз оформих скъпоценните ни запаси от огнезлато в малки топки. Последните прикрепих към четири дълги

сребърни кормилни жици, които смятах да използвам като поводи за нашия слънчев жребец. Когато приключих с това, самият Езон, облечен в защитно облекло, пропълзя по слънчевата мрежа и около епицикъла, като оплете жицата около нишките от небесна материя.

От останките на „Сълзата на Чандра“ постепенно израстваше скелетът на огромна птица. Счупеният преден край се преобрази в опашката на птицата, а двата борда станаха раменете. Мрежата беше шията, а слънчевият фрагмент — главата.

През цялото това време Жълт заек следеше Миджима и Михрадари, за да не им позволи да предприемат нещо лошо. С напредването на нашата работа тя докладва, че персиецът се е умълчал и все по-често се обръщал с молитви към своите богове. Но японецът изучавал много внимателно всичко, което вършим.

— Аякс — повика ме Жълт заек. — Зная, че скоро ще предприеме нещо. Позволи ми да го екзекутирам.

— Можеш ли да ми гарантираш, че ще оцелееш при схватката с него? — попитах. — Дори с помощта на Езон, сигурна ли си, че никой от двамата ви няма да пострада сериозно?

— Не — отвърна тя. — Не мога да се закълна.

— В такъв случай и аз няма да ти дам заповед. — От страх да не ни подслушват не й казах, че според мен този въпрос щеше да се уреди и без нашата намеса. От известно време наблюдавах Фан и забелязах, че старият даоист постепенно осъзнава, че корабът, който строим, наистина ще ни върне у дома. Желанието за живот отново се пробуждаше в него, а заедно с това и мисълта, че Миджима е единствената пречка на пътя му за оцеляване. На първо време, докато поне привидно имаше и други възможности, Фан нямаше да предприеме нищо. На първо време. Защото ако предположенията ми се окажеха верни, скоро щеше да си даде сметка, че други възможности няма.

По-късно същия ден Фан дойде при мен.

— Трябва да направя още хранителни таблетки — рече той и ми подаде списък с нужните съставки на лист от оризова хартия. Нещата вътре бяха дори по-странни от тези, с които се снабдяваха самозародните лаборатории.

Повиках Кловикс, който работеше над крилата, и му заръчах да помогне на Фан за набавяне на материалите. Дватамата се върнаха след

около час.

— Наложих се да прибегнем до заместители — обясни Фан. — Таблетките няма да са толкова добри, колкото оригиналните. Но все пак ще се получи.

Кой знае защо Фан избягваше погледа ми и в мен се пробудиха подозрения. Чудех се дали внезапното му решение да ни съдейства не беше прикритие за нещо друго. Но в този момент Хермес влезе в сърцето ми и аз се досетих каква може да е причината за безпокойството му.

— Направи каквото ти е по силите — рекох. — Имам пълна вяра в теб.

След още три часа Фан обяви, че таблетките са приготвени. Събрахме се всички при примитивното устройство за дестилиране на вода. Фан ни раздаде таблетките и аз приех моята с благодарно кимване. Новите таблетки притежаваха остър, пиперлив вкус, но глътнах тази в шепата ми спокойно и веднага почувствах как умората ме напуска.

След като се нахранихме, Фан, Рамоночон и аз прегледахме отново графика за работа. Крилата щяха да отнемат поне още две седмици до пълното им завършване, а през това време смятах да си припомня всичко, което знаех за небесната навигация, и да изчисля новия курс, съобразен с невероятния начин, по който щяхме да се придвижваме.

Фан слушаше разсеяно разговора ни. Непрестанно поглеждаше към двата борда, следвайки движението на Слънцето, което кръжеше далеч под нас. Когато Хелиос се скри отдолу, небето потъмня и остана само сиянието на Арес. Звездите запримигнаха над нас и аз вдигнах поглед към небосвода, изпълнен с внезапната надежда, че отново ще ги видя от Земята.

И тогава се случи. Михрадариий извика и се улови за гърлото. От устата му потече пяна и той рухна на земята. Миджима скочи и се затича към Фан. Жълт заек се опита да го улови, но той падна сам, преди още да го докосне. Японецът вкопчи пръсти в шията си с такава сила, че между тях бликна кръв.

Михрадариий отвори очи, но не гледаше в този свят. Божество, което никога досега не бях срещал, докосна сърцето ми, за да ми покаже какво вижда персиецът. Приближаваше се към моста, отвъд

който бе задгробното царство на Ахура Мазда. Но това не беше широкият мост за добродетелните души, а острие на меч, по което трябваше да преминат грешниците. На моста стоеше втората душа на Михрадариий, сгърбена и зловеща старица, изпълнявала повелите на Ариман.

Михрадариий извика отново и издъхна. Миджима пропълзя още няколко сантиметра към Фан, измъквайки меча си, сетне замря и душата му напусна тялото, отлитайки към непознат за мен задгробен свят.

— Поставих отрова в таблетките им — призна Фан и аз забелязах, че ръцете му треперят. — Нямахме как. И без това чаках твърде дълго. Миджима всеки момент щеше да предприеме нещо. Не виждах никакъв друг начин да се справя с това.

— Зная, Фан — въздъхнах. — Постъпи правилно.

След един кратък миг на всеобщо стъписване двама войници изтичаха и го уловиха за ръцете.

— Пуснете го! — наредих им аз и пристъпих напред. — Той направи това, което исках.

Сега всички погледи се извърнаха към мен. Войниците освободиха стареца, но останаха при него. Приблжих се, улових го за ръката и го отведох при бъчвата с чиста вода.

Напълних една медна съдинка и му я подадох.

— Ти постъпи правилно — повторих аз.

— Нямах друг избор — отвърна той, загледан в отражението си в купата.

— Аякс! — отекна гласът на Жълт заек и когато я погледнах, тя стоеше изправена и неподвижна като скала. Вятърът развяваше плитките ѝ, а в очите ѝ блестеше сиянието на Арес. — Наистина ли му нареди да ги отрови?

Разбирах гнева ѝ, знаех какво има предвид. Защо не бях поверил на нея тази задача — на онази, която се беше заклела да ми бъде вярна докрай?

— Не съм издавал пряка заповед — обясних. — Но се досетих какво възнамерява да направи и го одобрих. Ако ти бях казал, зная, че нямаше да се съгласиш. Щеше да ми попречиш, опасявайки се, че Фан ще използва възможността да отрови и нас. Като командир, реших да поема този риск.

— Но защо с отрова? — настояваше тя. — Защо не ме остави да ги екзекутирам, както е редно?

— Защото не смятам, че си заслужаваше риска да изгубя теб или Езон — обърнах се към него. — Не е ли дълг на командира да се грижи войниците му да не бъдат излагани на риск и да ги пази при всякакви случаи?

Езон кимна и Жълт заек последва бавно примера му.

Но ако думите ми бяха убедили спартанците, не беше същото с будиста.

— И все пак как ще оправдаеш смъртта им? — попита Рамоночон.

— Защото Фан е прав — отвърнах. — Рано или късно те щяха да ни убият. В сърцето си вече ги бях осъдил. Беше само въпрос на време да намеря подходящата възможност. И Фан я осигури.

— Не можах да измисля никакъв друг начин — заговори старецът. — Бях притиснат до стената и нямах избор. Нямах избор.

— И все пак, Аякс — обади се Езон. — Да се довериш на поднебесен?

— Тези, които обитават царството на Хадес — отвърнах, — са равни пред смъртта.

В отговор Езон се поклони.

Фан ме погледна замислено и аз разбрах, че все още обмисля случилото се и се пита дали наистина не е имал друга възможност. Щеше да е така, колкото и да се убеждаваше, че вече е свършено.

— Той мисли твърде много — прошепна ми Жълт заек и най-сетне разбрах смисъла на тези думи, които бях чул толкова отдавна. Ако моята ръка бе отнела живота на Миджима и Михрадариий, ако аз им бях посочил пътя към Танатос, сега щях да се измъчвам от същите съмнения. Прав е бил онзи спартански учител, задето ме беше прокудил от техния град. Но макар да съчувствах на Фан, не можех да му помогна с нищо.

За разлика от мен Рамоночон знаеше как да утеши един стар поднебесен.

— Успокой мислите си — посъветва го той, след като приседна до него. — И се потопи в дао.

В първия миг Фан го стрелна с гневен поглед. Виждах, че устните му затрептяха, готови да отвърнат с обида, но в очите на моя

приятел се виждаше само безкрайна доброта.

— Учили са ме как да вървя по Пътя — обясни старият даоист.
— Познавам добре дао, що е вѝн от мен, но не и даото вътре.

— На мен пък са ми казвали, че са едно и също — рече Рамоночон. — Ще призная, че не разбирам и двете, а учителите ми са твърде далеч, за да ми помогнат.

Атина докосна сърцето ми и аз видях бездната, която ме разделя с Фан, широка като пропастта между Земята и Неподвижните звезди и дълбока като Тартар^[2]. Богинята ми каза, че някъде по края на този скалист ръб има мост, който трябва да открия или да построя.

---

[1] „Дао дъ дзин“ — единствената книга на Лао Дзъ е сред най-популярните трактати в китайската философия. — Б.ред. ↑

[2] Тартар — в древногръцката митология дълбока бездна, затвор за победените богове или титани. — Б.пр. ↑

Е

За успокоение на нашите души и тела, следващите няколко седмици бяхме съсредоточени изцяло върху работата по кораба. За това време войниците завършиха конструкцията на крилата и ги облицоваха с платненото покритие. Работата не спореше както преди, донякъде и защото хранителните таблетки не бяха толкова добри, колкото старите. Нуждаехме се отчаяно от храна и сън и се измъчвахме от непрестанни болки в изморените си мускули. Войниците не се оплакваха, но виждах терзанието по лицата им, когато се прибираха на кораба след дългите часове, прекарани върху крилата. Езон работеше редом с тях и тримата войници черпеха упование в близостта му. Всеки път, когато се покатерваше върху нестабилната конструкция от метални пръти и плат и поемаше срещу ветровете, пращани от Арес, виждах как сърцата им се изпълват с храброст и те тръгваха уверено след него, за да продължат работата си над бездната.

Докато войниците работеха над крилата, аз бях приел ролята на кочияш, занимавах се с поводите за коня, който щеше да ни тегли, и се опитвах да се науча да управлявам този небесен и непокорен жребец. Без да бъда нескромен, мога смело да заявя, че съм отличен уранолог, мога да изчисля с точност до сантиметри позицията на всяка планета във всеки един момент и да определя курса от Земята до неподвижните звезди, но ръцете ми не притежават кой знае какъв опит в небесната навигация. Единственият период, през който съм управлявал небесен кораб, е когато бях пратен на Хермес. Имах опит в управлението на съдове от среден клас, използвани за ежедневни орбитални дейности. Тези кораби са най-лесни за управление, не са диви и необуздани като лунните шейни, нито бавни и неповратливи като „Сълзата на Чандра“. Беше истинско удоволствие да се работи на тях, дърпаш тук, теглиш там и те се подчиняват на всяко твое движение. Ала този лесен и безгрижен полет не можеше да се сравни с управлението на един съвсем нов, неподлаган на изпитания съд, който дори ние, неговите конструктори, почти не познавахме.

За да компенсирам липсата на опит, постарях се да опростя максимално кормилната система и непрестанно се молах Дедал и призракът на Клеон да ми помогнат, когато дойде време да пилотирам кораба из небесните плитчини.

Кормилната система, на която в края на краищата се спрях, се състоеше от четири повода — сребърни насочващи жици, оплетени с нишките на слънчевата мрежа. Жиците преминаваха по цялата дължина на мрежата, едната по меридиана на десния борд, втората на левия, трета по горния край на мрежата и четвърта по долния. По дължината на всяка от нишките бяха закачени огнезлатни топки като микроскопични капчици вода върху паяжина. При изтегляне на всяка от жиците, тези малки сфери се доближаваха до мрежата, обгръщайки съответната ѝ част с разреден въздух, което я караше да се придвижва в тази посока заедно с уловения в нея слънчев фрагмент — като кон, следващ направлението на поводите и теглещ след себе си колесницата, която щеше да е моят кораб.

Седмица след като започнах работа по поводите, Рамоночон ми донесе кълбо от сребърни нишки, сияещи с блясъка на Селена.

— Какво е това? — попитах, усещайки как кълбото леко се движи върху дланта ми.

— Успях да извлека малко пречистена лунна материя и изковах от нея тази жица. За разлика от твоите поводи тази практически не може да се скъса. Трябва да я прекараш през центъра, навита на спирала. Когато я дръпнеш, тя ще свие мрежата и ще притегли слънчевия фрагмент към кораба. Нещо като аварийна спирачка, в случай че се наложи. Но не прибягвай твърде често до този метод — корабът може да не издържи напрежението.

— Благодаря ти, главен динамик.

Рамоночон се поклони и излезе, а аз се върнах към прекъснатата работа.

Нуждаех се от закрито място, откъдето да управлявам кораба, затова войниците ми построиха кабина от един от големите сандъци. Изтеглиха го с въжета от складовата пещера, подпряха го на хълмчето на една от лабораториите и го привързаха за земята със стоманени въжета и куки. След това пробиха врата откъм десния борд и изрязаха прозорче отпред, откъдето можех да наблюдавам неподвижно заклинената вагонетка, слънчевата мрежа и моя огнен кон. Четирите

сребърни жици и тази от селен бяха прокарани през прозорчето на кабината и завързани за конопени въжета, които се спускаха от макари на тавана. Залепих картата на сферите и епициклите на стената на кабината, а за пилотско кресло използвах няколко навити на руло килима. Не беше като навигационната кула на Клеон, но щеше да свърши работа.

Докато се занимавах с това, Фан приготви уредите за управление, които щяха да са му нужни за неговата част от пилотирането. Всеки ден той излизаше на обиколка из кораба и забиваше сребърни и златни нитове на различни места — седем по върховете на хълмовете, над двайсет на всяко от крилата и по един в цепнатините между опашката и борда. Когато приключи с това, изнамери отнякъде варел с червена боя и прокара линии с голяма калиграфска четка между някои от нитовете. На три пъти той извършва някакви странни процедури с малка златиста мрежа, която караше линиите да се местят сами и да се подреждат в нови фигури. Погледната отгоре, дългата червена линия описваше изящна дъга от крилата към опашката и върха и после обратно. След третия подобен опит Фан обяви, че е готов.

— Какво всъщност направи? — попитах.

— Лекувах тялото на кораба — отвърна той. — Сега би трябвало да издържи на изпитанията по време на полета.

Като чу това, Рамоночон изрови отнякъде наръч инструменти на динамиците и почуквайки земята на различни места с кухо чукче, определи здравината на „Сълзата на Чандра“.

— Вярно е, че много от цепнатините са изчезнали — докладва той, щом привърши проучването. — Не зная как, но Фан е накарал селеновото вещество да се заздравя, сякаш е тъкан на живо същество.

— В това няма никаква логика — оплаках се аз.

— Напротив, има — възрази Рамоночон. — Напълно съвпада с идеите на дао.

— Да не искаш да кажеш, че вече разбираш от даоистка наука?

— Не — призна Рамоночон. — Мога да я приема само като забравя това, на което са ме учили. Когато мисля за селен или за динамичните форми на кораба, виждам само каменен къс, издялан в подходяща форма. Но ако прибягна до дисциплината на ума, научена от чан, и дишам дълбоко чистия въздух, който прояснява мислите ми,

склонен съм да си представя кораба като ранена твар и да се опитам да го лекувам.

— Интересно — рекох. — Кажете ми, ако и други неща, които върши Фан, започнат да ти се изясняват.

— Дадено, Аякс — отвърна Рамоночон.

Междувременно Фан накара войниците да донесат от тайната пещера в лабораторията на Михрадариј два дълги по няколко стъпки бамбукови снопа, усукани със златна жица и обковани от едната страна със стотина сребърни нитове. По указания на стария учен войниците завързаха тези снопове за Кърмовата част на „Сълзата на Чандра“, която сега се бе превърнала в нос на неназования ни нов кораб. Разположиха ги на равни разстояния от срединната линия на кораба, с нитове, обърнати към слънчевата мрежа. Фан изрисува още червени линии по повърхността на кораба, свързващи сноповете с кабината, която бе оборудвал в подножието на един хълм на четвърт миля от моята.

— Какви са тези бамбукови снопове? — попитах.

— Чи-усилватели — обясни той. — Използвах ги, за да придам ускорение на необузданите движения на фрагмента, когато го улови за първи път. Разчитах на тях за пълното разрушаване на кораба, но според мен тъкмо те ни отведоха чак при Арес върху един дълъг чи-поток.

— Как успяхте да ги вмъкнете на кораба?

— Със суровините, които поиска Михрадариј, преди някой на „Сълзата на Чандра“ да разбере за назряващата опасност. След това лично аз ги сглобих.

— Но защо накара да донесат тези оръжия тук?

— Това не са оръжия — възрази той. — Те само усилват избрани чи-потоци. С тяхна помощ ще насочвам слънчевия фрагмент от една планета към друга. Освен това през останалото време ще ги използвам, за да забавям скоростта и да можем да се движим по повърхността на кораба.

— Привърши ли с подготовката? — попитах.

— Да — отвърна Фан. — Можем да потеглим веднага щом кажеш.

— Но първо ще се помолим.

Събрах екипажа на игрището, близо до шляпащото ляво крило на нашата птица. Бях насрочил церемонията за часа, когато Хелиос, Арес и слънчевият фрагмент са под кила ни, така че да сме озарени само от звездна светлина.

Облякъл ритуални одежди, аз се изправих под трепкащата светлина, уловил с две ръце медна купа с неразредено вино.

— Времето за подготовка приключи — подех. — Когато след четири часа изгрее Арес, ще паднем на колене пред боговете и ще се опитаме да избягаме от тази небесна клопка. — Спрях да си поема дъх и вдигнах купата пред мен. — Зевсе, небесни господарю, благослови начинанието ни. — Излях малко от виното върху сребърния кораб. В сърцето ми отекна далечна гръмотевица. — Хера, царице на небесата, благослови начинанието ни. — Още вино се посипа на земята и богинята се спусна на раменете на Жълт заек. — Атина, насочвай мислите ни. Хермес, дай сила на ръцете ни. Хелиос и Селена, простете кражбата ни. Арес, позволи ни да избягаме надалеч от твоето леговище. — При всяко име на бог аз разливах по малко от виното и усещах божественото им докосване. Събралите се божества изпълваха сърцето ми със сила. Звездите засияха по-ярко и над главата ми пурпурната сфера на Зевс се завъртя във величествена орбита около Земята.

— Знаците са благоприятни — обявих и положих празната купа. — Фан Ксу Тце — обърнах се към стареца. — Желаш ли да изпълниш някаква церемония?

— Не, Аякс — отвърна той. — Не зная ритуал, който да е подходящ за този момент и за това място.

Атина ме докосна и прошепна нежно в ухото ми.

— Добре тогава — отвърнах. — В такъв случай нека е твоя честта да назовеш този кораб.

Фан описа бавен кръг, оглеждайки крилата на нощната птица и огнената ѝ глава, тялото от лунна материя и слънчева воля, всичко това, с което предстоеше да полетим към живота или смъртта.

Той вдигна ръце и копринената му роба засия на лунна светлина.

— Наричам този кораб „Порицанието на Феникса“.

После сведе глава и се отдалечи бавно към своята кабина.

— Странно име — промърмори Жълт заек. — Питам се защо ли се спря на него?

— Едва ли изборът е само негов — отвърнах. — По-скоро е бил подсказан от някой призрак.

Доиде време да се разделим и всеки да се отдаде на своите мисли. Дватамата с Жълт заек се качихме на хълма и известно време разговаряхме. Това, което се случи между нас тогава, беше между мъж и жена, затова ще го запазя в тайна.

Когато Арес се показа над борда на нашия нов кораб, следван от слънчевия фрагмент, ние с Жълт заек се разделихме. Аз отидох в новата си навигационна кабина, а тя се спусна при екипажа в затвора, най-безопасното място по време на полет. В началото възрази на предложението ми да остана сам, но аз ѝ посочих, че вече не съществува никаква опасност освен тази от предстоящото изпитание, а в нея едва ли би могла да ми бъде полезна.

Влязох в кабината, облегнах се на дървената стена и се привързах с ремъци за пода. Краищата на петте конопени въжета се поклащаха пред лицето ми, като това за спешни случаи, изработено с подаръка от Рамоночон, беше точно в средата.

Изчаквах Арес да се върне и да притегли „Порицанието на Феникс“ към вътрешния край на сферата на бога на войната, за да не се налага да търсим път между сложните орбити на неговите епицикли.

Червеното сияние на Арес се стопи, когато той се скри зад борда, но малко след това се появи от другата страна и ни задърпа след себе си. Улових по-здраво краищата на кормилните жици и затаих дъх. Разсеяна слънчева светлина озаряваше многобройните аресови епицикли. Една по една препречващите пътя ни сфери се отдръпваха точно според изчисленията ми и накрая останаха само две невидими тела — едно от тях беше това, което теглеше слънчевата мрежа. Изтеглих въжето на горната жица. През прозорчето видях златисто сияние по този край на мрежата и прояснилото се около него небе. Въздухът се разреждаше под формата на дъга, теглейки мрежата в тази посока, и тогава фрагментът изведнъж се раздвижи. Като освободен от пранги състезателен кон той се отърси от притеглянето на пленилия го епицикъл. Фрагментът направи опит да заподскача из небето, както стана преди, но този път поводите го удържаха, а разреденният въздух насочваше мрежата по права линия, в която полетя и огнената топка.

Корабът се заклатушка и бавно описа завой, следвайки набиращия скорост фрагмент. В началото движенията му бяха толкова резки, че в мен отново се надигнаха опасения. По някое време дори ми се зави свят.

Фрагментът хлътна надолу, теглейки ни към Арес. Дръпнах повода и в този момент се чу рязък звук. Въжетото, което направляваше жицата на десния борд, увисна свободно в ръката ми. Сграбчих самата жица и усетих как се впива в дланта ми — върху ръкава ми се появи капка кръв, която бързо се разширяваше.

Но аз не пусках жицата, продължавах да я дърпам и покрай мрежата изгряха още златисти топки, теглейки ни надясно, докато найсетне се завъртяхме срещу острия ръб на голямата кристална сфера. Изброих пет удара на сърцето си и в този момент долових зад себе си тихо бръмчене — Фан бе задействал своите чи-усилватели тъкмо навреме. Слънчевият фрагмент се понесе плавно надясно и ние описахме грациозен завой, отдалечавайки се от ръба на кристалната сфера и от Арес и поемайки на път към Слънцето.

Пуснах кормилната жица. Златистото сияние покрай мрежата изчезна, но слънчевият фрагмент продължаваше да се носи надолу, докато по някое време — като кон, който се е уморил да тича и иска да си отдъхне и да попасе — той се отби от следвания курс и навлезе в далечна орбита около Земята, но вече на няколкостотин мили от сферата на бога на войната.

Изгубих половин час, за да се отвържа от ремъците, най-вече защото можех да действам само с една ръка, след това излязох върху поклащащата се повърхност на „Порицанието“ и се отправих към другата навигационна кабина. Фан вече беше навън и се озърташе с доволна усмивка.

Щом ме видя, той ми се поклони дълбоко и аз му отвърнах по същия начин.

Кръжахме в тази орбита два дена, а през това време заедно с Рамоночон и Фан проверявах състоянието на кораба след първия опит за ускорение. Като се изключат някои дребни поражения по дясното крило и новото, по-здравио въже за жицата, „Порицанието на Феникс“ бе излязъл почти невредим от своя пробен полет.

Приключихме с ремонтните дейности и почакахме, докато естественото движение на кораба ни върна при невидимите течения, свързващи Арес със Слънцето. В мислите ми следващата част от полета щеше да е истинската проверка за това дали ще можем да се върнем на Земята. Никой от двамата ни с Фан нямаше представа с каква скорост летим. Той знаеше точната бързина на бойните хвърчила, а аз познавах силата, с която ни теглят Слънцето и Луната, в случай че не бъде прилагана друга сила, но нямахме ни най-малка идея как да съчетаем знанията си, за да изчислим скоростта на „Порицанието на Феникса“. Налагаше се да експериментираме.

Веднага щом се озовахме под Арес двамата с Фан заехме места в навигационните си кабинни и наредихме на останалите членове на екипажа да си сложат ремъци. Дръпнах въжетата и уловеният в мрежата слънчев фрагмент се гмурна като делфин в чи-потока. Усилвателите подхванаха познатия ми брум, от който по гърба ми незнайно защо пробягваха тръпки, и ние започнахме да падаме към слънцето, теглени в невидимото течение сред океан от въздух — летяхме право към огъня долу.

Ускорението ме притисна в дървената стена. Ремъците се впиха болезнено в ръцете и краката ми, но аз не им обръщах внимание. Бях заплепен от радостта, която вдъхваше бързият полет, и вече разбирах възбудата на Клеон. Усетих как духът на навигатора се пробужда в моето развеселено сърце, попивайки от възторга като кръв по време на жертвоприношение и връщайки Клеон обратно в света на живите.

Някаква божествена хармония зазвуча в главата ми — музиката, която Вселената изпълнява пред душите на Питагоровите последователи. Сред тази ода на планетите долових, не — видях, чи-потока, който придаваше ускорение на нашия кораб. Песента беше дует, изпълняван в строфи и антистрофи от Арес и Хелиос. И през душата ми, през моето гърло заедно с тях пееше Клеон, извисявайки нешлифования си глас, за да приглася на музиката, изпълнявана върху лирата на съществуването.

А после без предупреждение, дори без епилог песента секна и Клеон ме напусна. Огнената топка бе излязла от предназначения курс между планетите и ехото на песента бързо заглъхна в далечината.

Замаян от звуците, които бях чул, аз излязох, препъвайки се, от кабината и погледнах небето около нас. Арес беше малка червена

топка, увиснала високо горе и вдясно, Хелиос — голяма златиста монета отдолу. Макар тези две тела отново да бяха само мъртви късове материя, аз продължавах да чувам гласовете им.

Фан застана до мен и погледна към сферите. Беше втренчил очи в тях така, сякаш никога досега не ги беше виждал.

— Фан Ксу Тце — обърнах се към него. — Вашето чи притежава ли музикална хармония?

— Да — отвърна той. — И всяка планета е отделна нота.

Кимнах.

В сърцето ми Атина вдигна за поздрав егида, докато от очите на Фан надзърна непознато божество, от което лицето му придоби спокойния и всезнаещ поглед на мъдрец.

През следващата седмица ние успяхме да се гмурнем още четири пъти в чи-потока и достигнахме орбита от десет хиляди мили около слънцето. Само още един скок и щяхме да сме в околностите на Хелиос и на ръка разстояние от обитаемите сфери. Реших, че е време да си дадем няколкодневна почивка и да проясним мислите си, преди да опитаме да преминем през сферата, която едва не бе разрушила „Сълзата на Чандра“.

На втория ден от отдиха в пещерата, която обитавах заедно с Жълт заек, ни посети войникът Ксенофан. Аз си почивах от изнурителния ден, а тя тъкмо си беше напълнила лулата.

Ксенофан отдаде чест на прага.

— Командир Аякс, командир Езон моли да го навестите, заедно с капитан Жълт заек.

— Къде иска да се срещнем? — попитах.

— В лабораторията на механиците, господарю. Там е заедно с главен динамик Рамоночон.

— Предай на командир Езон, че ще бъдем там след минутка.

Ксенофан козирува и излезе.

— Имаш ли някаква представа за какво става въпрос? — попитах Жълт заек.

— Само идеи.

— Например?

— Предпочитам да ги чуеш от Езон — рече тя, стана, нахлузи ризницата и ми подаде официалната тога. След няколко минути се спуснахме по стълбището към старата лаборатория на Рамоночон. Езон и Рамоночон седяха на пода в средата на помещението, под мастиленото петно. Езон бе облякъл бронзовата си ризница и дори носеше шлема с конска опашка, а доспехите му бяха лъснати до блясък. Беше приседнал със скръстени крака, положил прибория в ножницата меч върху коленете си и очакваше да се присъединим към тях.

Той наля от една малка кана вино в купата пред себе си и го разреци с вода. Подаде ми я, аз отпих и зачаках да заговори.

— Командире — поде Езон. — Сега, когато оцеляването ни изглежда почти възможно, бих искал да те попитам дали си се замислял за това, което ще трябва да направим, когато се върнем на Земята?

— Какво по-точно имаш пред вид?

— Дали да освободим слънчевия фрагмент, когато наближим Селена — обясни той, — или да се опитаме да изпълним първоначалната мисия и да го хвърлим над Хангксу? Второто ми се струва далеч по-трудно, тъй като нито ще се появим в уговореното време, нито ще разполагаме с достатъчно въоръжение, щом достигнем сърцето на Поднебесното царство.

Лицето на Рамоночон побледня от ужас.

— Затова ли ни повика? — попита слисано. — Но как е възможно... — Той въздъхна, за да се успокои, и се обърна към мен. — Командире, нямаше да помогна за възстановяването на този кораб, ако знаех, че ще го използвате като оръжие. Сигурен съм, че и Фан е на същото мнение.

— Още не съм казал, че ще го използвам за това — отвърнах.

Езон вдигна глава и ме погледна изненадано. Жълт заек обаче не изглеждаше никак учудена от изявлението ми.

— Аяксе, ти върна победата в ръцете ни — рече Езон. — Сега остава да решим как най-добре да я постигнем.

— Нищо подобно не съм направил — възразих.

— Но ти...

— Боговете вероятно биха оправдали постъпката ни, ако откраднем късче от слънцето в името на човешкото оцеляване —

обясних. — Но думите, които Хелиос отпрати към мен, бяха недвусмислени. Огънят не бива да се използва във войните на простосмъртните.

— Хелиос е разговарял с теб?

Кимнах.

— В такъв случай какво ще направим, командире? — попита Езон, чиято спартанска душа не би си и помислила да противоречи на боговете.

— Не зная — отвърнах. — Имам няколко повели и задължения, които са в противоречие. Към боговете, към Симахията, към Рамоночон и Фан.

— Към Фан? — повтори Езон. — Какви задължения можеш да имаш към Фан?

— Дължим му живота си — припомних му аз. — Без неговата помощ нямаше да се справим.

— Без неговата намеса „Сълзата на Чандра“ нямаше да пострада! — възрази Езон. — Нищо не дължим на този саботьор.

— Не съм съгласен. Вината за разрушаването на кораба лежи върху предателя Михрадарий. Споделя я Анаксамандър заради глупостта си. Фан само изпълняваше дълга си.

— Аяксе — намеси се с тих глас Жълт заек. — Не можеш да спасиш Фан. Ако го предадем на Симахията, ще го екзекутират за шпионаж. Ако го върнем на Поднебесното царство, очаква го същата участ заради провала на мисията.

— Но ако е така, защо ни помогна? — попита Езон. — Защо не прие смъртта, когато му беше предложена?

— Заради промяната, която би могла да настъпи — обади се Фан. Стоеше на горната стълба и оглеждаше разрушената лаборатория на Рамоночон. — Когато се преобърнат небето и земята, винаги съществува надежда, че може да се случи нещо непредвидено.

Погледнахме го, изненадани от появата му — с изключение на Жълт заек.

— Чу ли го, че идва? — попитах я аз и тя кимна.

Фан се спусна и застана до Рамоночон. Той коленичи бавно, седна и подпря брадичката си с ръка.

— Нима смееш да се уповаваш на Фортуна? — попита Езон. — Тя е най-непостоянна от всички богове.

— Не на Фортуна в смисъла, който ти влагаш — отвърна Фан. — А на идеята, че светът се променя и може да се появят нови неща. Това е последна, отчаяна надежда — но все пак е някаква надежда. — Фан плъзна поглед по присъстващите. — И ако нищо не излезе от тази надежда — продължи той, — може би няма да е толкова лошо, ако ни управлявате вие.

— Чакай, за какво говориш? — спрях го аз.

— За войната — отвърна Фан. — За това, че вие, елините, я печелите. Небесният син изгуби своя мандат. Може би е дошло времето на трона да се възкачи чужденец.

— Какво те кара да мислиш, че ние печелим? — попитах.

Фан кимна към купата с вино. Подадох му я и той отпи жадно.

— Всички го знаят. Вие завладяхте поречието на Мисисип в Атлантея и започнахте да навлизате в Западните територии. Отново нахлухте в Цин. Нашите хвърчила не могат да се мерят с небесните ви кораби, нито кавалерията ни с вашата артилерия. Вече никой не се съмнява, че Хангксу ще падне.

— Но...

— Аякс... — спря ме Езон, припомняйки ми, че съм се закълел да пазя тайна. Ала Атина бе изпълнила сърцето ми с желанието да разбере всичко.

— Езоне, остави ме да говоря — рекох и се обърнах към Фан. — Нищо не разбирам. Архонтите ни казаха, че вие сте тези, които печелят войната. Обясниха ни, че сте осъществили голям напредък в миниатюризацията.

— Дребни трикове — отвърна пренебрежително Фан. — Раздадох на войниците оръжия, причиняващи рани, които вашите лекари не могат да лекуват, но нищо повече. Не е достатъчно.

— Но наши губернатори и генерали са били убити — продължих аз. — Милтиад ни каза, че „Прометей“ е единствената надежда да нанесем сериозен удар на поднебесното управление.

Замълчах. Фан сръбна отново от виното и затвори очи.

— Убийствата са оръжие на отчаяни хора, изоставени от боговете — рече той, — но не и инструмент за печелене на война.

Клио се пробуди в сърцето ми.

— Трябва да проуча някои неща — рекох. — Ще продължим този разговор по-късно.

Двамата с Жълт заек се върнахме в моята пещера и всеки от нас се отдаде на мълчалив разговор с боговете — аз с Клио, Жълт заек с Хера.

Разрових се сред разхвърляните навсякъде вещи и отломки и под едно старо наметало намерих свитъка, който Рамоночон ми бе дал много отдавна в сянката на Музите на Акропола — същият, който не бях успял да прегледам заради присъствието на Жълт заек. „Записки на историка“ от Съма Циен.

— Жълт заек — повиках я аз, — надявам се не ми се сърдиш, задето скрих тази книга от теб.

— Какво е това?

— Историята на Поднебесното царство. Рамоночон я донесе от последната си почивка. Предполагам, че я е взел от неговите будистки приятели.

— Не мога да ти се сърдя — рече тя. — В началото не ме познаваше, а и дългът ти беше на страната на твоя приятел. В постъпката ти няма нищо обидно.

— Благодаря ти — рекох.

Извадих свитъка от оризова хартия от черния лакиран калъф и се зачетох в описанието на започналата преди осем века война между Александър и Поднебесното царство и промените, които тя бе предизвикала в империята. Доста странен документ, съвсем различен от хрониките, написани във времето преди Академията да осъди на изгнание Клио — главите бяха назовани с имената на различни хора, участвали във войната и във възкачването на трона на първия император от династията Хан. Всяка от тях разказваше живота на отделната личност и завършваше с кратко есе на Съма, посветено на значението на този човек за поднебесната кауза. Нямаше и следа от благоговение или страхопочитание, нито дори възторг пред тези изтъкнати личности. Беше по-скоро като списък на постижения, а не възпоменание за многоуважавани герои.

След известно време откъснах поглед от текста, споходен от все още неясна мисъл. Жълт заек седеше опряна на стената и подръпваше от лулата.

— Струва ми се започвам да разбирам защо и двете страни, участващи във войната, смятат, че я губят — рекох й аз.

Тя изгаси с пръст пламтящите листа и ме погледна със златистите си очи.

— Продължавай.

— Кой според спартанските учители е най-важният фактор за успешното развитие на войната?

— Генералите, чиито души са изпълнени с бойния дух и се радват на благоразположението на божествата.

— Тоест, ако нашата страна няма такива генерали, ще изгубим войната.

— Разбира се.

— Поднебесните имат различни възгледи. Вместо да вдъхновяват своите генерали за победа, избират за такива тези, които са печелили битки като капитани. За тях това е доказателство за качествата на бъдещите пълководци.

— Не разбирам — рече тя. — Капитан с успешна военна кариера може да стане генерал само ако показва необходимия дух, иначе ще си остане капитан.

— Но за поднебесните войната е път, а не дух. Бойният дух може да помогне или да попречи в битка и макар повечето богове да се интересуват от хода на войната, те не даряват победа, нито наказват с поражение, защото това е работа на генералите.

Жълт заек затвори очи и мантията на войната се спусна на раменете ѝ. Боговете на сраженията се скупчиха над нея, докато обмисляше думите ми.

— Може да стане и така — рече накрая. — Без да обиждам боговете, но от всеки човек може да излезе добър генерал дори когато не притежава душа на истински войник. Само че няма да е надарен със спартанското постоянство и след време ще се откаже от военното поприще и друг генерал ще заеме мястото му.

— Същото е в сила и при техните правила — продължих. — Ние избираме за водачи тези, които проявяват качества на бъдещи герой, те избират такива, които показват хармония с небесния път, който естествено подлежи на промяна.

— Нашият начин е по-добър — заяви уверено Жълт заек. — Ние търсим хора с твърди характери. И ги намираме.

— Наистина ли? — попитах. — Помисли си за Михрадарий.

— Какво за него?

— Той притежаваше голям потенциал, гений, от каквито израстват героите на Атина. Ако не беше завладян от безумното желание да саботира „Слънчев крадец“, може би щеше да стане архонт. Спомни си и за баща ми.

Жълт заек смръщи вежди.

— Той беше великолепен генерал и умееше да печели обичта на войниците, а също и да управлява градове, но както двамата с Езон посочихте, накрая опетни спартанската чест. Един поднебесен генерал би защитавал тази чест, докато участва във войната.

— Може и да си прав, Аякс — рече Жълт заек. — Но защо и двете страни смятат, че губят войната?

— Спомни си думите на Фан. Той каза, че Поднебесното царство губи битки и територия. За него това е доказателство, че Небесният син е изгубил правото си да управлява и царството му е обречено, освен ако не бъде сменен. Нуждаят се от време, докато намерят нов император и затова прибягват до отчаяното решение да убиват нашите предводители. От гледна точка на Симахията, като губим водачите си, губим герои, които да печелят битките, и следователно сме обречени, освен ако не нанесем един бърз и решаващ удар.

Очите ѝ се разшириха и златистото им сияние се смеси със сребърната светлина на пещерата. Атина надзърна отвътре, стиснала в ръка егида.

— И двете страни губят — рече тя — и затова и едните, и другите прибягват до отчаяни действия. Поднебесните пращат убийци, Симахията създаде проекта „Прометей“. И двете страни вдигат залозите до небето, без това да е необходимо.

Тя стисна дръжката на меча.

— И нито една от страните не действа съобразно истинския ход на войната — кимна тя.

— И никой и не помисля да бъде добър — рекох, припомнил си отново думите на Хелиос.

О

Клио, молах се аз след прозрението, което получих благодарение на записките на Съма, ти ми разкри загадката си, показва ми как печелиш сърцата на хората, дори на цели народи и ги повеждаш по пътища, толкова различни, че хората от един народ да не могат да говорят с тези от другия. Но, богиньо на историята, вдъхновителко на това забравено учение, какво да сторя сега с твоята благословия?

И в сенките на сърцето си чух едновременно да отвръщат Клио и Атина. Историята прехвърли мост през бездната, разкрита от Мъдростта и в сърцето ми се образува ново място, предназначено за научните ми познания. Това беше тъмна пещера, все още неозарена от светлината на познанието, но в нея долових странен музикален звук, песента на чи-потока, който свързва Арес с Хелиос.

Този звук постепенно утихна, заменен от глас, който отекна в мрака: „Запълни празнината!“.

„Ще го сторя, всемогъщи Зевсе, ще го сторя!“

— Жълт заек — рекох, след като отворих очи и открих, че все още съм в пещерата, която наричах мой дом. — Ще пратиш ли някой от войниците да намери Фан и да го повика на хълма, където ще го чакам.

— Добре, Аякс.

Старият даоист ме пресрещна на средата на пътя към останките от краката на Александър.

— Искам да науча още за твоята наука — рекох му аз.

— Кажете ми как да те науча — отвърна той. В очите му блещукаха пламъчета, а на плещите му се опираше нещо, което го караше да изглежда по-млад и по-силен. — Ако можеш да се научиш да учиш, вероятно и аз ще мога.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Че аз също трябва да познавам твоята наука — рече той и очите му засияха по-ярко. — Но откъде да започнем?

— От най-слабото място на преградата, която ни дели. Стените на теорията са твърде високи, нека започнем с практиката. Покажи ми

своите инструменти. Представи си, че аз не съм учен. Че съм някой невеж чиновник, който иска обяснение за работата ти, за да може да напише доклад.

Старецът се усмихна и ми се поклони.

— А ти ще сториш ли същото за мен?

— Разбира се.

През следващата седмица всеки от нас запозна другия с основните понятия в своята наука. Аз му показах как използваме разреждения и сгъстения въздух, за да създаваме движение, а той на свой ред ми обясни по какъв начин златото, среброто и живачният сулфид, подредени по протежение на чи-поток, могат да променят и управляват естественото движение. Постепенно тъмната пещера в сърцето ми започна да се озарява от светлина и аз се сдобих с още един поглед за Вселената, който, за разлика от предишния, виждаше потоци и промени вместо материя и форма. И докато светлината на практическото познание нарастваше от трепкаща свещ до слънчев маяк, тя започна да озарява обърканите даоистки текстове, които бях изучавал години наред и от които не бях успявал да извлека нищо полезно.

В мен се пробуждаха спомени за онези безкрайни дни и нощи, които бях прекарал, наведен над оризовите свитъци с поднебесни писания, думи на чужд език, който бях изучил, но не разбирах. Имаше моменти, в които ми се струваше, че йероглифите танцуват пред очите ми, сякаш за да ми се подиграят със скритите си послания. В тези мрачни часове аз бях отправял молитви към Атина и Хермес, покровителите на преводачите, да ми помогнат да разбуля вражеските загадки. Но ето че най-сетне те отвърнаха на молбите ми и текстовете, които бях наизустил, сега се превръщаха в източник на нови познания.

Ако имах тази възможност, щях да оставя „Порицанието на Феникса“ на орбита, за да се наслаждавам на комбинацията от чист въздух и божествено благоразположение, докато навлизам в тази нова и доскоро непозната територия. Но над мен тегнеха други задължения, които не търпяха отлагане. Ето защо с Фан преустановихме теоретическите занимания. На два езика, с два различни възгледа за света, ние начертахме пътя на кораба през вълните от чи, извиращи от тялото на Хелиос и отнасяни надалеч от светлината и атомния огън на слънчевите ветрове.

След като приключихме с изчисленията, аз посетих поотделно всеки член на малкия ни екипаж и разговарях с него насаме. Всички знаехме, че полетът през сферата на Хелиос ще е най-трудното изпитание за нашия кораб. Ако „Порицанието на Феникса“ оцелееше в този етап от пътуването, пристигането ни на Земята щеше да е почти предрешено.

Първо разговарях с Кловикс, похвалих го за службата му по време на бедствието и той ми се поклони в знак на благодарност.

Войниците поздравих за достойното поведение и ги уверих, че ще бъдат възнаградени с почестите на армията и Симахията.

С Рамоночон помълчахме заедно и с това срещата ни приключи.

С Езон шепнешком си припомнихме участието ни в орфическите загадки, стиснахме си ръцете и се разделихме.

Това, което се случи между мен и Жълт заек, ще остане зад заключените устни на Афродита.

След това двамата с Фан си сложихме защитни очила и охлаждащи наметала и се завързахме с ремъци на пилотските места. Корабът се понесе в чи-потока между Арес и Хелиос, Фан включи чи-усилвателите, а аз дръпнах поводите, обръщайки „Порицанието на Феникса“ надолу, към пламъците на слънцето.

През предното прозорче на моята кабина виждах как светилото нараства и нараства, докато накрая изпълни небосвода с огненочервени езици и пробуди отново думите, които някога бе произнесло в сърцето ми.

Не служи ли на каузата на Доброто? Можех само да се моля. Не бях ли прекосил бездната?

„Още не!“ — отвърна с гневен тон слънчевият бог, докато „Порицанието на Феникса“ преминаваше през кристалната му сфера и се гмурваше надолу към небесния огън.

„Господарю на деня — помолих се аз, — пусни ме, трябва да управлявам кораба“. И Хелиос освободи ума ми, за да мога да се върна към изчисленията и пилотирането. Чи-теченията извираха от повърхността на слънцето, невидими спирали, тласкащи селеновия корпус на моя кораб настрани от огнената топка, но имаше и едно противоположно течение, което теглеше слънчевия фрагмент обратно към тялото, от което беше откраднат.

Моята задача се състоеше в това да държа огнената топка вън от потока, а през това време Фан маневрираше между основните течения. Чи-усилвателите бръмчаха с равномерен шум, докато ние се стрелкахме от едно течение към друго, теглени наляво и надясно от вълните, но с уверена ръка Фан продължаваше да следва курс надолу, винаги право надолу. Когато се доближихме на пет мили от Хелиос, аз изтеглих две от жиците — горната и тази на десния борд, насочвайки фрагмента встрани от Слънцето, нагоре и наляво. Слънцето изчезна под нас и небето от червено стана златисто.

Веднага щом освободих краищата на поводите, фрагментът се гмурна отново надолу. Надявах се, че ще следва курс встрани от Слънцето, ала той описа по-голяма дъга, отколкото бях предполагал. Вътрешното течение бе уловило огнената топка и се опитваше да я изтегли под дъното на кораба и назад към Слънцето. Дръпнах централния повод, опъвайки жицата от селеново вещество с цялата си сила, за да прибера фрагмента, да го задържа поне за няколко секунди. Вложих в това всичката си енергия и воля, докато мислено отброявах ударите на сърцето — пет, десет, дващест — а ние се носехме над лампата, озаряваща със сиянието си Вселената. Светлината, която ни обливаше, беше толкова силна, че корпусът стана непроницаемо черен. Огнени езици танцуваха под нас и малко след това ние прекосихме екватора на Слънцето, а светлината му остана зад нас. Сянката на хълма легна върху носа на „Феникса“, дълга и черна диря, сякаш Слънцето залязваше точно зад нас. Бяхме подминали Хелиос, бяхме прекосили сферата на слънчевия бог и се отдалечавахме от ветровете му и чи-теченията, бушуващи като страховити морски бури около топката от небесен пламък.

Пуснах жицата и слънчевият фрагмент отново задърпа кораба след себе си. Бученето на чи-усилвателите утихна и ние излязохме на орбита само на няколко десетки мили над кристалната сфера, която удържаше Слънцето.

„Благодаря ти, господарю на деня — промълвих аз. — Благодаря ти, о, Хелиос, задето пожали екипажа ми“.

„Още не!“ — изригна все тъй гневен глас в ума ми. „Още не!“

Но въпреки божественото предупреждение сърцето ми бе изпълнено с облекчение. Бяхме преминали през огъня и навлизахме сред обитаемите сфери. Излязох от кабината, за да споделя радостта на

екипажа. Когато се озовах на повърхността, забелязах сребристо петно в небето вдясно от носа. То продължаваше да нараства бързо и скоро се преобрази в сияещ триъгълник. Едва сега се досетих какво виждам — предния край на „Сълзата на Чандра“, кръжащ лениво на малко по-висока от нашата орбита.

„Кораб на призраците — помислих си аз. — Дано екипажът ти почива в мир“.

Сякаш в отговор на това от задната част на разрушения кораб се отделиха четири сребристи точки. Лунни шейни, но кой ги управляваше?

Който и да беше, не биваше да му позволявам да открие Фан, преди да му обясня какво се е случило с кораба ни. Стига да мога да обясня.

Обърнах се и се затичах към кабината на втория пилот. На стотина крачки от нея подуших разреден въздух и чух зад гърба си характерния шум от приземяването на лунна шейна.

— Аякс, спри! — отекна нечий добре познат глас.

Спрях и се обърнах, все още неспособен да повярвам на чутото. И там, облечен с обгорена ризница и парцаливо изолиращо наметало, с кожа, покрита от мехури и по-тъмна от тази на етиопец, стоеше Анаксамандър, насочил вакуумет към гърдите ми.

В този момент проклев боговете на съдбата и се възмутих, задето небесата бяха допуснали негодника да оцелее. Заради това богохулство смирено моля за прошка.

— Анаксамандъре — рекох, — остави оръжието и се предай. Достатъчно от хората ми загинаха заради теб.

Той се разсмя и в очите му блеснаха пламъчета.

— Да не смяташе, че си избегнал възмездието, предателю?

— Глупак — рекох. — Михрадариий беше предателят, този, който те съветваше и ни докара до това състояние. Повтарям отново, остави оръжието.

Той стоеше неподвижно, без да обръща внимание на думите ми, застинал като статуя на войник. Зад него върху откритата палуба на „Порицанието на Феникса“ се приземиха още три лунни шейни, от които слязоха две дузина войници. Те също носеха белези от дълго излагане на слънцето — овъглени по краищата дрехи, потъмняла кожа, зеници, тесни като глави на топлийки.

— Как? — попитах. — Как оцеляхте?

— Бях се подготвил — отвърна Анаксамандър и погледна нагоре. — Един истински войник трябва да бъде предвидлив. Знаех, че двамата с Рамоночон сте повредили кораба и затова скрих четири лунни шейни и отделих най-верните ми войници да ги пилотират. Не бях на борда на „Сълзата на Чандра“, когато бе разрушен заради предателските ти действия. След катастрофата аз и екипажът ми се върнахме на близката половина от разцепения кораб. Седмици наред очаквахме спасението. И тогава ви видяхме да се връщате с наградата за твоето предателство. Какъв беше планът ти, Аякс — да използваш слънчевия фрагмент срещу Делос? Срещу Атина — или Спарта?

Не отговорих, тъй като нямаше смисъл — глупостта беше пуснала дълбоки корени в ума на Анаксамандър.

— Претърсете кораба — нареди той, след като войниците се събраха около него. — Всеки на борда е предател. Ако можете, пленявайте, ако ли не — убивайте на място.

Войниците се разпределиха на четири отряда от по шестима. Три групи се заеха да претърсват кораба, една остана да охранява Анаксамандър. Можех само да се надявам, че Жълт заек, Езон и нашите трима войници ще могат да се справят с противниковите сили.

— И тъй, предателю — заговори отново Анаксамандър, — какво е това?

Сочеше кабината на Фан. Не отговорих.

— Доведете го — изръмжа Анаксамандър. Двама войници застанаха зад мен, извиха ми ръцете и ме поведоха след безумния си водач към втората навигационна кабина. Китките ме боляха, но не исках да издавам слабостта си. Други двама влязоха в кабината и след миг се появиха с Фан. Лицето му бе окървавено и той се олюля, когато го тласнаха напред.

Погледна ме с натъжени очи и понечи да заговори. Анаксамандър го удари по рамото с дулото на своя вакуумет.

— Млъквай, поднебесни!

Фан изстена и политна към един от войниците. Пазачът го блъсна силно и се захили, когато старецът тупна на земята и копринената му дреха се скъса на коленете.

— Достатъчно! — не издържах и викнах.

— Мълчи, предателю! — обърна се към мен Анаksamандър. Той ме зашлеви през лицето с метална ръкавица. Почувствах, че по устните ми се стича кръв и прехапах език.

Войниците изправиха Фан на крака и ние останахме да чакаме в подножието на хълма, докато Анаksamандър оглеждаше нашия нов кораб и ни се зъбеше.

Няколко минути по-късно, заобиколена от шестима пазачи, към нас откъм затвора се приближи Жълт заек. Бяха я съблекли гола, ако се изключеше окървавената превръзка на рамото ѝ, но боговете на войната я бяха загърнали в наметалото на достойнството и никой от войниците не смееше да я доближи или да ѝ се подиграва. Тя ме погледна със златистите си очи и изведнъж почувствах в душата си нарастваща увереност. След това впери поглед в Анаksamандър и аз видях как смъртната му присъда се изписва на лицето ѝ. В този момент, гола и ранена, с шест насочени към нея вакуумета, Жълт заек изглеждаше по-могъща от Анаksamандър. Началникът на охраната извърна глава. Съзрях страха в очите му и се досетих, че ще нареди да я застрелят.

— Не издавай тази заповед — просъсках му аз. — Дори гола и обезоръжена, тя пак ще успее да ти види сметката, преди душата ѝ да напусне тялото.

— Не се страхувам от тази ксероки — отвърна той и аз отново видях, че душата му е завладяна от лудост.

— В такъв случай си по-глупав, отколкото те мислех — рекох, надявайки се поне една истина да достигне до съзнанието му. — Тя е спартанка, воин по душа и тяло.

— Това няма значение — махна той небрежно с ръка. — Ще отведем тази изменничка в Спарта, за да им покажем, че невинаги подбират правилно офицерите си. — Той се обърна към войниците. — Други имаше ли долу?

— Да, командире — отвърна един от тях.

Още четирима от войниците на Анаksamандър се появиха от затвора, обкръжили Рамоночон, Кловикс и нашите трима войници. Но от Езон нямаше и следа. Рамоночон се оглеждаше равнодушно. Очите на Кловикс блеснаха. Когато съгледа Анаksamандър, робът облиза едва забележимо напуканите си устни. Но щом погледът на началника на охраната се спря на него, той само преви покорно гръб.

— Какво стана? — попитах шепнешком Жълт заек, след като войниците я доведоха при мен. — Как те раниха?

— Постъпих лекомислено — изръмжа тя. — Те заплашиха, че ще убият Рамоночон. Намесих се. Един от тях ме простреля в рамото.

— Къде е Езон? — прошепнах на ксерокски.

— Напусна затвора, след като двамата с Фан спряхте кораба. Не зная къде може да е отишъл.

— Чудесно. Може пък той да предприеме нещо... — Гласът ми утихна, когато забелязах, че шестима войници извеждат моя съкомандир от складовата пещера. Езон крачеше с небрежното достойнство на спартански генерал, заобиколен от почетен ескорт, и осанката му караше войниците, които го бяха наобиколили, да се надуват от гордост.

— Началник на охраната! — кресна той със заповеднически тон. — Какво означава това?

Обгореното лице на Анаksamандър преbledня.

— Командире? — прошепна той.

Езон се приближи като Зевс, благоволил да се спусне сред простосмъртните.

— Началник на охраната Анаksamандър, освобождавам ви от поста. Предайте ми оръжията си.

За един кратък миг Анаksamандър изглеждаше готов да се огъне под силата на спартанското превъзходство. Той сведе очи, избягвайки погледа на своя командир, и сякаш най-сетне щеше да прозре истината. Огромната грешка, която беше направил, се стовари с цялата си тежест върху него. Всички обвинения, които бе отправил към мен, Рамоночон и Жълт заек, внушени от лукавия Михрадарий, не струваха пукната пара пред Езон, нито можеха да се обърнат срещу него.

Ако Анаksamандър притежаваше душа на войник, истински спартански дух, щеше да се предаде още тогава и да се примири с последствията. Но той беше войник само на думи, обвивка без съдържание, без дух. Не можеше да приеме, че е истинският виновник за катастрофата, стоварила се върху хората под негово командване.

Той изправи гръб в надменна поза и когато заговори, в очите му блесна омраза:

— Езон от Спарта, арестувам те за предателство към Симахията. — Безумецът обърна гръб на своя командир. — Войници, отведете го

при другите пленници.

Войниците погледнаха първо към Езон, после към Анаксамандър. Бавно и неуверено те вдигнаха оръжия и ги насочиха към Езон.

Моят другар беше отведен при нас, където го накараха да седне. Той изпълни всичко това с мълчаливо достойнство. Бяха ни наобиколили в кръг, с изключение на Фан, когото изолираха.

— Защо се подчиняват на Анаксамандър, а не на теб? — прошепнах на Езон.

— Втълпено им е при обучението за оцеляване — прошепнаха едновременно Езон и Жълт заек.

Повдигнах въпросително вежди.

— Правят го — обясни Жълт заек, — като пращат група войници и офицер на някоя дълга и опасна мисия. Ако командирът опази войниците си живи, научават се да му се подчиняват инстинктивно. Когато се приберат обратно, готови са да изпълняват всяка негова команда.

— А тези войници — допълни Езон — са се озовали върху късче от кораба на орбита около Слънцето с оскъдни припаси от храна и вода. След такова премеждие дори въпиющата глупост на Анаксамандър е заличена в съзнанието им и е изместена от беззаветна вярност.

Началникът на охраната крачеше бавно около кръга от войници като кокошка, която брои яйцата си. Той спря, зае героична поза и погледна към небето.

— А сега нека върнем този кораб обратно на Земята и да изпълним нашата мисия. — Погледът му се плъзна към носа на кораба, далеч отвъд който се поклащаше слънчевият фрагмент. — Хангксу ще бъде изгорен!

— И как смяташ да откараш кораба в сърцето на Поднебесното царство? — поинтересувах се аз.

Той ме посочи с вакуумета.

— Ти ще си моят пилот.

— Защо да бъда?

— Защото ако не го направиш — отвърна Анаксамандър и войниците му обърнаха оръжията си към пленниците, — те всички ще умрат.

В този миг Атина докосна сърцето ми и ми напомни, че стига да има време, мъдростта винаги надделява над глупостта.

— Добре — рекох, — само че не мога да управлявам кораба сам.

Той размаха ръце в кръг.

— Ще получиш всичко, от което се нуждаеш.

Посочих сгърбената фигура на Фан, седнал в изолация на десетина крачки от нас.

— Той ми трябва.

Анаксамандър изсумтя презрително.

— Това е абсурдно. Опитваш се да запазиш живота на един шпионин.

— Кълна се в реката Стикс, че без помощта на Фан Ксу Тце този кораб никога няма да достигне Земята.

— Не само предател, но и богохулник — подсмихна се Анаксамандър.

— Както и да е — отвърнах. — Заклех се и нека боговете бъдат мои съдници.

— Боговете вече са те осъдили за престъпленията ти — заяви заплашително той.

— Щом не приемаш клетвата ми, огледай се. Този кораб използва поднебесни технологии. Нито един делоски учен не разбира как се борави с тези инструменти. Да не смяташ, че аз съм единственото изключение?

Анаксамандър се почеса по брадичката и кимна бавно. Беше твърде глупав, за да вникне в смисъла на думите ми, но лесно можеше да повярва в моята неспособност.

— Добре, ще получиш своя поднебесен — склони той великодушно. — Само ще отложиш с малко смъртта му.

Както и твоята, обещах си мислено.

— Нека обясня положението на Фан — рекох. — За да го накарам да ми съдейства.

— Никой няма да разговаря с поднебесния — викна Анаксамандър. — Ще го държа заключен, докато дойде време да управлява кораба.

Безполезно беше да споря и само кимнах.

— Потегляме към Земята веднага щом бъде възстановен редът на кораба! — обяви Анаксамандър на света наоколо. Той посочи Кловикс.

— Ей, робе. Ела с мен!

Анаксамандър се завъртя на токове и войниците се отдръпнаха, за да сторят път на Кловикс. Той пристъпи напред с приведен гръб и закрачи покорно зад Анаксамандър. Позата на гала излъчваше раболепие, но аз забелязах, че зад нея се крие разгневен вълк, готов да се метне върху жертвата. Духовете на всички мъртви роби от „Сълзата на Чандра“ се бяха скупчили над Кловикс и настояваха за мъст. В очите му горяха пламъците на възмездието. Той измина още няколко крачки с наведена глава, докато се озова на една ръка разстояние от началника на охраната, след това скочи внезапно напред, улови Анаксамандър за гърлото и се опита да му извие врата.

Залп от тетраедри, изстреляни от войниците, повали русокосия гигант и той се свлече на земята. Душата му напусна тялото и се присъедини към душите на останалите роби. За миг долових дъха му в лицето си, сякаш се бе доближил до мен, за да ми прехвърли желанието си за мъст, да разпали гнева, който гореше в него. Но боговете на мъдростта ме защитиха от прибързани действия.

„Върви при Хадес“ — рекох му аз. — „Анаксамандър няма да умре днес, но ти се кълна, че и този момент ще дойде“.

Началникът на охраната кашляше мъчително и едва си поемаше въздух. Видях, че масажира с ръка нараненото си гърло.

— Най-обикновен робски бунт — промърмори презрително той.

— Кловикс искаше да отмъсти за твоите действия — възразих.
— Заради глупостта ти загинаха всички негови подчинени.

— Вината за това е само твоя, предателю — озъби се Анаксамандър. Той махна с ръка на войниците. — Затворете пленниците и хвърлете тялото на роба зад борда.

Войниците ни отведоха в затвора и ни натъпкаха в трите килии, които все още имаха врати. Бившите им другари по оръжие Ксенофан, Хераклит и Солон получиха едната килия. Жълт заек бе затворена с Рамоночон. Ние с Езон споделихме третата.

— Омраза и тщеславие — промърмори Езон, щом ни оставиха сами. — Съдбата е предначертала смъртта на Анаксамандър.

— Но защо боговете постъпиха по този начин? — чудех се аз. —
Защо въобще е трябвало да го спасяват до този момент?

— Може би той ще бъде инструментът, с чиято помощ слънчевият фрагмент ще изпълни първоначалната си задача —

въздъхна Езон. — Дали пък на Анаксамандър не е отредено да спечели войната?

— Но, Езоне, дори ако Хангксу бъде изгорен, ние няма да спечелим войната.

— Какво те кара да мислиш така? — попита той.

— Много неща научих през последната седмица за Поднебесното царство — обясних и погледът ми постепенно се замъгли. Вече не виждах Езон, пред очите ми се появи панорама на хора и събития, обрисувани от Съма Циен. — Вярно е, че ако изгубят столицата си, поднебесните ще бъдат дезорганизирани. И че ще бъдат принудени да ни отстъпят огромни територии от Атлантея, може би дори Тибет. Но въпреки това няма да ги победим. Те ще хвърлят нови усилия в изстребването на нашите водачи и след броени месеци в Симахията също ще настъпи хаос. С течение на времето те ще изберат нов Небесен син, който ще се възкачи на трона. Навярно ще открият и начин да попречат на проекта „Слънчев крадец“. В някой момент от обозримото бъдеще ще получат научно превъзходство и „Слънчев крадец“ ще се подреди в списъка на многобройните проекти, за временно надмощие във войната.

— Аяксе — спря ме Езон. — Долавям гнева на Зевс в гласа ти. Какво става с теб?

— Боговете се опитват да ми внушат нещо — отвърнах. — На път съм да разбера какво е, макар още да не съм го чул цялото.

Часове по-късно вратата на килията се отвори и двама войници ми махнаха да изляза.

— Командирът иска да те види — рече ми единият.

— Вашият командир е тук — отвърнах и посочих Езон. Войниците ме изтикаха на стълбите.

Отведоха ме право при моята навигационна кабина. Вътре беше Анаксамандър с още двама войници.

— Поднебесният каза, че скоро може да завием навътре, каквото и да означава това — обяви Анаксамандър.

Надзърнах през прозорчето. Хелиос беше почти над нас.

— Фан е прав — потвърдих аз.

— Чудесно — рече Анаксамандър. — Защото нямам търпение да се прибера на Земята.

Войниците ме завързаха за пилотското кресло, после те и Анаксамандър също се завързаха за стените на кабината с въжетата, прокарани през отворите в тавана. И петимата бяха насочили вакууметите си към обездвиженото ми тяло.

— Фан в навигационната кабина ли е? — попитах.

Анаксамандър кимна.

— Поднебесният знае какво да направи, както и какво ще бъде наказанието, ако се провали.

„Порицанието на Феникса“ навлезе в чи-потока и аз дръпнах дясната жица, извивайки носа в посоката, в която се движеше течението. Усетих слаб натиск назад от лекото ускорение, но след като се озовахме в потока, не чувствах никаква сила върху тялото си, сякаш самата майка природа ме бе понесла в грижовната си прегръдка. Нито един пилот на Делоската симахия не е летял толкова гладко. В далечината вече можех да различа зелената точка на Афродита, която ни очакваше в онзи край на чи-потока. Долових познатото бръмчене на чи-усилвателите и корабът започна бързо да набира скорост.

Афродита вече беше малка зелена монета в прозорчето ми, когато започнахме да падаме. Тя продължаваше да расте и расте и когато свихме надясно и изравнихме полета, богинята на любовта бе достигнала до размерите на сфера с височина една стъпка. За броени минути бяхме преполовили разстоянието между планетите.

Анаксамандър надникна учудено през прозорчето и лицето му се озари от радост.

— Този кораб е неоценима награда — промърмори той. — Благодаря ти, че ми го предостави, Аякс.

Няма да доживееш мига, когато ще се приберем у дома, заклех се мислено аз.

— Върнете го в килията — нареди той на войниците.

— Трябват ми папирус и мастило, за да направя някои изчисления за следващия полет — заявих аз.

— Ще ги получиш — обеща той, без да сваля поглед от небосвода.

— Нужна ми е и помощта на Фан.

— Не. Повече няма да видиш поднебесния. — Анаксамандър се обърна и ме изгледа. — Отведете го!

Войниците ме върнаха в килията и ми донесоха поисканите материали. Седнах на пода и се захванах за изчисленията, като този път се съветвах с двете науки, на които базирах познанията си, както и на боговете — за непредвидените случаи.

Теоретичните изчисления за даоисткия прибор, който бях решил да направя, ми отнеха два дена. Без съмнение Фан щеше да ги приключи за броени минути. Но тези два дена изостриха възприятията ми и ми помогнаха да почувствам чи по начин, по който не бях успявал досега.

В края на този период Анаксамандър отново ме повика да пилотирам кораба. За щастие и този път не достигнахме Афродита, но бяхме толкова близо, че при следващото навлизане в чи-потока той щеше да ни откара до самата зелена сфера. Нямах избор, трябваше да действам незабавно.

— Кормилните жици са се разхлабили — оплаках се на Анаксамандър. — Трябва да ги поправа, иначе може да се скъсат при следващия полет.

— Какво искаш да направиш? — попита той.

Посочих му сплетените върви на слънчевата мрежа.

— Трябва да се покатеря там.

Анаксамандър оголи зъби в пародия на усмивка. Без съмнение идеята да рискувам живота си, за да му помогна, зарадва изродената му душа.

С помощта на дълги въжета, пристегнати за раменете ми, войниците ме завързаха за кораба. Изпълзах предпазливо върху мрежата, следван от двама от тях, които изглежда не осъзнаваха колко рисковано е това действие.

Острите въжета на мрежата се впиваха болезнено в дланите ми дори през тънките ръкавици. Вятърът се усили, заплашвайки да ме повали, докато продължавах напред, следвайки дясната жица. Най-сетне достигнах първото от поредицата витла.

От завързаната на пояса ми кесия извадих две малки златни игли, четчица и кратунка с червена боя. Закрепих иглите за най-близките жици, отговарящи за дясната и лявата страна на мрежата. След това запълзах назад, оставяйки след себе си тънка червена диря от хермеско

вещество. Тази алена лента свързваше златните игли с мрежата от червени линии, изрисувана преди няколко дена върху корпуса от Фан.

Ако бях направил всичко както трябва, всеки път щом изтеглев някоя от двете жици, в кабината на Фан щеше да прозвучава тих сигнал, предаван през чи-усилвателите. Можех само да се надявам, че той ще разчете правилно сигналите.

На следващия ден, докато „Порицанието на Феникса“ приближаваше чи-потока, войниците ме изведоха от килията и ме завързаха в навигационната кабина. Корабът прелетя покрай Афродита, заобикаляйки на висока орбита богинята на любовта, и аз дръпнах леко жиците, за да започна поредното маневриране. Фрагментът се наклони видимо наляво и по ръката ми премина слаба вибрация. Предавателят действаше. Надявах се, че Фан ще разбере посланието. Съжалявах само, че не разполагах с инструмент, с който да приемам сигнали от него, но Анаксамандър нямаше да позволи на Фан да доближи моята кабина.

Гмурнахме се надолу и започнахме да падаме право към морскозелената сфера. Прелетяхме през последните няколкостотин мили чи-поток и навлязохме в спокойните течения около Афродита. Повдигнах леко носа и планетата се скри зад него. Тогава дръпнах рязко дясната жица, завъртайки кораба наляво. Ръката ми отново завибрира болезнено. Фан беше получил съобщението ми и беше изключил чи-усилвателя на десния борд.

Слънчевият фрагмент промени посоката на движение и се стрелна към десния борд, въвличайки „Порицанието на Феникса“ в стремителна спирала.

— Изправи полета! — кресна Анаксамандър и насочи вакуумета към мен.

— Опитвам се — излъгах. Дръпнах дясната жица, по ръката ми преминаха познатите вибрации и десният чи-усилвател изгасна. Слънчевият фрагмент се освободи от теченията на естественото движение и сега следваше само моята команда. Изтеглих долния повод, корабът намали скоростта си и увисна на четвърт миля над повърхността на Афродита. Но не оставих време на Анаксамандър да забележи, че съм стабилизирал полета. Дръпнах още веднъж долната

жица, този път по-силно, и носът на кораба се гмурна към планетата под нас. След това, миг преди да се разбием, изтеглих силно горната жица и съвсем леко дясната ѝ лявата. Бръмченето на чи-усилвателите се върна, но преди да поемем нагоре, „Порицанието на Феникса“ одраска с кила си кожата на богинята на любовта.

Корабът нададе гневен вик с тона и гласа на лунната материя. Чух силен пукот, който ми подсказа, че килът ни е строшен. Една дъска на покрива на кабината се откърти и падна на главата на близкия войник, който рухна в несвяст на пода. Отново изтеглих горната жица и ние се понесохме в празнината между планетата и кристалната сфера. Продължихме навътре покрай зеленото кълбо и куцукайки като ранен кон, излязохме на орбита.

Сега само Хермес и Селена лежахме между нас и Земята.

— Предупредих те, че не мога да управлявам кораба, без да се съветвам с Фан — рекох на Анаксамандър. — Сега ще трябва да поправим кила, преди да продължим.

— Хубаво де — отвърна той. — Спираме за поправка.

— Ще ми е нужен Фан.

— Не, поднебесният си остава на мястото.

— Тогава поне ми позволи да повикам главен динамик Рамоночон.

Анаксамандър се отвърза от стената и се надвеси над мен. Той протегна облечената си в метална ръкавица ръка, улови ме за брадичката и ме накара да го погледна в очите. Усещах, че се опитва да ме спласи с духа на истински войник, но боговете на войната не бяха с него. Отвърнах на погледа му, но се постарях да скрия омразата си.

— Добре — склони той. — Ще получиш индиеца.

— Освен това ще ми трябва и лабораторията на Михрадариий, тя е единствената оцеляла на този кораб.

— Съгласен — кимна той и излезе навън, за да се любува на Афродита и слънцето зад нея.

Двама войници доведоха Рамоночон, след което ни ескортираха до лабораторията на Михрадариий и застанаха на пост при вратата. Моят приятел имаше измъчен и уморен вид, дрехите му бяха разкъсани, видях синини и рани по шията и ръцете му. Улових го за ръката и му се усмигнах окуражаващо.

— Аякс — рече той. — Какво става?

— Малка авария — отвърнах. — Налага се да ремонтираме кила. Ще ми помогнеш за оборудването.

Отдалечихме се към другия край на лабораторията и аз отворих кожената торба, в която Фан държеше инструментите си. Рамоночон ме погледна въпросително, но аз само поклатих глава. Започнах да ровя из торбата, като същевременно му обяснявах на висок глас с технически термини каква е повредата.

Скоро войниците изгубиха интерес и аз постепенно преминах от гръцки на хинди.

— Жълт заек добре ли е? — попитах.

— Всичко е наред. Рамото ѝ заздравя бързо благодарение на таблетките на Фан, но все още се преструва на ранена, за да заблуди пазачите. — Той спря и потърка леко синините по лицето си. — Анаксамандър искаше да подпиша признание, преди да достигнем луната.

— С помощта на Атина ще си върнем кораба далеч преди това.

— Имаш план? — попита той и се наведе към мен.

— По време на ремонта ще си направим инструменти — отвърнах и му обясних какво ми е хрумнало.

— Можеш ли да изработиш такива неща? — попита учудено той.

— С благоразположението на Атина — повторих — сигурно ще мога.

През следващата седмица двамата с Рамоночон извършихме няколко полета с лунни шейни до кила на кораба, придружени неизменно от нашите пазачи. Поставихме огромна кожена превръзка върху дългата двайсетина стъпки цепнатина на корпуса. Аз картографирах чи-линиите и използвайки инструментите на Фан, с които той веднъж вече бе „изцерил“ кораба, задействах същия процес. За да ускорим затварянето на цепнатината, прибяхнахме до демонтирано от витлата на шейните огнезлато, което разтваряше и приглаждаше назъбените краища на пробойната. Тази причудлива комбинация от методи за ремонт и лечение свърши отлична работа и омекналата материя, насочвана от чи-линиите, се затвори в сребрист белег. Заедно със запълването на цепнатината се запълни и бездната в ума ми. Водени от дръзката Атина, мислите ми се стрелкаха от една наука към друга, от един светоглед към неговата противоположност.

Войниците ни следяха бдително, тъй като Анаксамандър им бе поръчал да не ни позволяват да се занимаваме с друго освен с ремонта на цепнатината. Отнасяха се към нас с нескрита подозрителност, но не ни пречеха, поне докато вършехме това, което им се струваше правилно.

Не беше никак лесно да се работи под носа им, но с покровителството на хитрия Хермес успяхме да отрежем десет кожени ленти, да поставим сребърни нитове в единия им край, да изрисуваме червени линии по гладката им повърхност и да покрием обратната страна с фини огнезлатни мрежи.

Когато приключихме с това, съобщих на Анаксамандър, че корабът е готов за полет. Той нареди да ме затворят в килията при Езон, докато заедно с хората си извърши оглед на ремонтите работи.

Благодарение на последното му решение не само се събрах отново с Езон, но за пореден път се убедих, че боговете водят Анаксамандър към собствената му гибел. Не би могъл да ми предостави по-изгодна възможност да го надхитря, дори ако беше положил главата си на дръвника и ми бе подал меча. Защото в замяна на затвора ми осигури възможност да предам на Езон една от кожените ленти със сребърни нитове.

— Какво е това? — попита Езон.

— Сложи си я под туниката — отвърнах. — Огнезлатната страна трябва да гледа навън.

— Но каква роля изпълнява?

— Ще те защитава от вакууметите на войниците.

— Какво? Как е възможно една толкова тънка лента да служи за броня?

— Това не е броня и не ме карай да обяснявам, защото ще навлезем в сложни подробности.

— Добре, Аякс — въздъхна той, пъкна лентата под туниката си и я нагласи пред сърцето.

Вече бях дал на Рамоночон останалите ленти освен моята и тази на Езон. Едва успях да му обясня плана си, и се появиха войниците, които ме отведоха в навигационната кабина. Завързахме се, както винаги, бях отново в компанията на Анаксамандър и двама войници. Докато ми поставяха ремъците, напрегнах мускули, а след това разхлабих незабелязано възлите.

Насочих кораба в чи-потока, свързващ Афродита с Хермес, и постепенно започнахме да набираме скорост. През предното прозорче виждах как Хермес нараства, а зад него се появи малката сребриста точка на Селена. Луната беше на една линия с Хермес и Афродита. В началото това не ми направи впечатление, но след като песента на чи-потока зазвуча в главата ми, аз осъзнах, че чувам три гласа, а не два.

Някъде в дълбините на даоистките ми познания бавно се оформи мисълта, че три планети, подредени в една линия, създават твърде силен поток, но беше късно. Понесохме се все по-бързо и по-бързо по тази чи-река. Не знаех дали „Порицанието“ щеше да издържи на това натоварване, особено след последните сътресения. Но не можех да направя каквото и да било, за да спра полета.

За броени минути планетата на Хермес нарасна от мъничка точка до пълните си размери. Само след още няколко секунди вече бяхме излезли на ниска орбита над червеникавокафявата сфера. Задържах дъх и дръпнах леко горната жица. Тя се изопна и остави кървава резка върху дланта ми. Дръпнах отново и този път витлата се появила в тънка златиста линия, разреждайки въздуха около мрежата.

„Порицанието“ се издигна плавно над хоризонта на Хермес. Четири пурпурни небесни кораба излетяха последователно от пещерата под нас, за да ни посрещнат, но ние ги подминахме. Хелиос теглеше колесницата ни, а чи ни пришпорваше допълнително и нямаше никакъв начин да забавим, за да се срещнем с хермеския конвой, дори и да искахме.

Малко след това профучахме над Хермес и оставихме назад неговата кристална сфера. Тримата певци се превърнаха в дует, след като гласът на Афродита постепенно се изгуби. Фан изключи чи-усилвателите и „Порицанието“ легна на орбита, на няколкостотин мили отвъд сферата на Хермес. Щяха да изминат няколко часа, докато тези четири кораба ни застигнат.

Анаксамандър и войниците му бяха замаяни от полета. Те висяха уморено на ремъците, но все още бяха в съзнание и сигурно щяха да ме уцелят с оръжията си въпреки объркването. Отправих една лаконична, но пламенна молитва към Хефест, бога на занаятчиите, да благослови стъкмените от мен устройства, след това развързах ремъците и се изправих.

— Не мърдай! — предупреди ме Анаксамандър. — Той размаха вакуумета към мен с несигурните движения на пияница и се опита да си развърже ремъците.

Примирил се с мисълта, че съм на прага на смъртта, аз прекосих със спокойна крачка стаята и сграбчих дългата метална тръба, която той държеше в ръката си. Анаксамандър стреля от упор в гърдите ми. Дулото изблъва откос тетраедри, които достигнаха на сантиметри от туниката ми. Някъде там те навлязоха в зоната на разреден въздух. Бронзовите куршуми се отклониха встрани и се забиха в стената. Сега и войниците откриха огън, но последствията бяха същите. Анаксамандър ме гледаше с разширени от ужас очи, когато му дръпнах вакуумета от ръката.

— Какво си направил? — попита той все още леко замаяно.

Не отговорих. Вместо това обърнах вакуумета към войниците.

— Хвърлете оръжията! — наредих и те ме послушаха. След това един по един ги завързах обратно за стената.

— Аякс — промърмори Анаксамандър. — Сега вече не ти мърда срещата с Хадес.

— Началник на охраната Анаксамандър — заговорих и се обърнах към него. — Аз, Аякс от Атина, единствен командир на кораба „Порицанието на Феникса“, те осъждам тук и сега на смърт по обвинение в подстрекателство към бунт. Присъдата ще бъде изпълнена от капитан Жълт заек от Спарта. Следващия път, когато я видиш, ще е последният в живота ти.

Обърнах се и напуснах кабината. След това прекосих откритото пространство до другата кабина. Трябваше да стигна до Фан, преди войниците да са надушили, че нещо не е наред.

Зад нас от корабите, които ни преследваха, литнаха дузина сребърни точки. Бързи лунни шейни. Преднината ни беше стопена до не повече от половин час.

Шмугнах се през вратата на кабината на Фан и се изправих пред първия пазач, който все още се бореше с ремъците.

— Сядай веднага! — креснах и напъхах дулото на вакуумета в носа му. Завързах го, после и неговия другар и чак тогава освободих Фан от мястото му при пулта за управление.

Лицето на стареца беше покрито с белези. Ръкавите на коприненото му наметало бяха скъсани и по ръцете му се виждаха

синини. Очите му бяха помътнели от болка и терзания, но въпреки това той намери сили да ми се усмихне. Подадох му кожената лента.

— Сложи си това под дрехите.

Той я разгледа за миг с научен интерес.

— Прилича ми на устройство за контрол на движението на дребни метални предмети — обяви заключението си.

— Всъщност отразява изстрели от вакуумет.

— Но вакууметните тетраедри летят твърде бързо, за да бъдат контролирани от чи-потоци. Освен ако... — той обърна лентата и я погледна от другата страна. — Покрил си я с огнезлато.

— Да — кимнах, докато я нагласяваше под дрехата си. Дръпнах го навън и двамата се затичахме към тунела на затвора. През цялото време го държах за ръката.

— Огнезлатото само придава на тетраедрите допълнително ускорение, за да се отклонят в чи-потока.

— Невероятно — отвърна той, спря и ми се поклони дълбоко. — Небесата са вдъхновили ума ти за това откритие.

Отвърнах с поклон, сетне отново го задърпах към затвора. Но нямаше смисъл да слизаме там. Жълт заек, Езон, Рамоночон и нашите трима войници се появиха на входа зад редица от четирима невъоръжени последователи на Анаксамандър. Езон и Жълт заек носеха ризници и държаха в ръце вакуумети.

Те ме видяха, спряха и козируваха. Миг по-късно Ксенофан, Хераклит и Солон последваха примера им.

— Командире, как да постъпим със затворниците? — попита Езон.

Така и не можах да отговоря, защото откъм складовата пещера се зададох останалите войници на Анаксамандър. Веднага щом ни съгледаха, те извадиха мечове и вакуумети и се хвърлиха към нас с яростни викове, които отекнаха надалеч под пурпурното небе.

П

Фалангата на Анаксамандър откри огън, изпълвайки въздуха с дъжд от заострени стоманени тетраедри, които се стрелнаха към нас като рой разгневени стършели.

— Не мърдайте! — едва успях да извикам. Привикнали да се подчиняват на заповеди, моите другари останаха по места като неподвижни мишени, към които се носеха смъртоносните проектили. Миг по-късно, за объркване и смут на нашите противници, вместо да разкъсат дрехите и телата ни, святкащите стоманени частици извиха и се стрелнаха право нагоре в небето. Не след дълго те изгубиха инерция и се посипаха обратно върху повърхността на кораба.

— Предайте се! — призовах със спокоен глас настъпващите войници. — Вашият водач Анаксамандър беше взет в плен. Предайте се и ще ви пощадим живота.

Отговорът им беше нов безполезен и безвреден за нас залп.

Кимнах на Жълт заек и двамата с Езон насочиха вакууметите си и отвърнаха на огъня. Целеха се ниско и със спартанска точност и ефикасност изпратиха дълъг откос към краката на настъпващите. Куршумите им достигнаха безпрепятствено целта, кръв рукна от пронизаните прасци на войниците и краката им се подгънаха, неспособни да носят тежестта на телата. Един по един те рухнаха на земята и скоро Жълт заек и Езон намалиха броя им от дванайсет на шест. Едва тогава фанатичният им устрем се уталожил и шестимата, които все още се държаха на краката си, се оттеглиха към пещерата, прикривайки се зад арката на входа.

— Да ги последваме ли? — попита Жълт заек.

Обърнах се и погледнах през борда. Конвойт от лунни шейни беше само на няколко мили зад нас. Достатъчно беше да почакаме малко и щяхме да разполагаме с предостатъчно войници, за да се справим с изменниците. Не се съмнявах, че ще ни помогнат да потушим бунта, както и да се приберем на Земята, в Делоската симахия, където щяха да ни посрещнат като герои.

Но от друга страна...

Една малка искра блесна в съзнанието ми и бързо се разгоря в огън. В началото си помислих, че този пламък олицетворява Хелиос, но светлината на бога на слънцето беше далеч по-ярка от това червеникаво сияние, в което имаше някаква топлина и уют като в огън в студена зимна нощ.

И тогава видях чия е ръката, която държи факела с огъня и го протяга към мен — ръката на Прометей, създателя на човечеството, този, който бе дръзнал да разгневи самия Зевс и беше прикован към планината, обречен на вечно страдание.

„Би ли дал огън на човека?“ — попита титанът пророк и в ума ми изникна видение на грандиозна битка. Небесният огън изпепеляваше земята, караше реките да кипят, косеше реколтата, топеше каменните стени на градовете, поглъщаше стоманените кули като че ли са восъчни свещи и за един кратък миг превърна всички хора на Земята в димящи струйки, които се извиваха нагоре в небето.

„Е, ще дадеш ли огъня на човека?“ — повтори въпроса си Прометей. Титанът привлече погледа ми встрани от тази картина на всеобщо опустошение, към нещо различно, сложно, лишено от първичен образ. Не беше картина, макар да бе озарена в светлина, не беше и дъх, макар че го вдишвах. Беше чиста, освежаваща пневма, субстанцията на мисълта, невидимото тяло на ума, съставено само от огън и въздух и незамърсявано от досег със земя и вода. Той ми показа и ме изпълни с атмосферата, която властваше в пространството непосредствено пред Сферата на неподвижните звезди. „Погледни нагоре — подкани ме титанът. — Време е да се пресегнеш към звездните фенери от небесните висини, не към огъня, който обитава средата на стълбата на вселената“.

Очите ми се отвориха и аз видях сферите отгоре, видях пътя, по който трябваше да се изкатери човекът, но ако... ако... Ако лунните шейни, които се намираха само на миля зад „Порицанието на Феникса“, не можеха да се приземят на борда.

— Не, Жълт заек — рекох. — Не ги гони. — След това плъзнах поглед по лицата на останалите. — Всички по летателните постове! — наредих. — Езоне, нека хората ти приберат ранените под земята. Жълт заек, последвай ме.

Никой не оспори заповедите ми. Фан се втурна през хълма към своята кабина. Езон, Рамоночон и другите войници нарамиха ранените

и ги отнесоха в тунела на затвора, докато ние с Жълт заек хукнахме към навигационната кабина.

Лунните шейни вече бяха съвсем близо, те описаха предпазлив кръг около кораба, изучавайки странната му форма, след това се подредиха в редица и се приготвиха да се спуснат на хълма.

Двамата с Жълт заек стигнахме моята кабина и аз отворих вратата. Анаксамандър и неговите войници лежаха точно както ги бях оставил, завързани за стените и пода. Лицата им бяха изкривени от омраза и гняв.

— Убий го! — наредих на Жълт заек.

Анаксамандър изцъкли очи и понечи да заговори, но с едно бързо и точно движение Жълт заек извади меч си и му отсече главата, преди още от устните му да се е отронила и думичка. Неговите войници нададоха гневни викове, но Жълт заек ги накара да замълчат с един-единствен поглед.

Докато се завързвах за пилотското кресло, моят телохранител освободи тялото на Анаксамандър от ремъците и изхвърли главата и трупа на повърхността на „Порицанието на Феникса“, откъдето при следващата маневра на нашия кораб щяха да се изтърколят в празното пространство.

След това Жълт заек се завърза с ремъци на пода до мен.

Протегнах ръка към поводите и дръпнах лекичко левия и десния, сигнализирайки с разклащане на Фан да включи своите чи-усилватели. Веднага долових познатото бръмчене и почувствах вибрации по ръцете и раменете си. Дръпнах по-силно дясната жица, корабът описа остър завой и се понесе назад, към чи-линията, свързваща Хермес със Селена. Без никакво съмнение нашите преследвачи бяха изненадани от маневрата и навярно се чудеха кой управлява този странен съд.

Преди да достигнем реката от чи, ние прелетяхме само на петдесетина мили под хермеските небесни кораби, чиито шейни ни следваха. Четирите кораба увиснаха наред пространството, очаквайки да свърнем нагоре и да се доближим към тях, но ние продължихме в същата посока. Можех да си представя объркването на техните командири и споровете, които са избухнали за това какво да направят. Далеч преди да вземат някакво решение, ние навлязохме в потока, свихме надолу и прекосихме близо хиляда мили от небесното

пространство. С техните немощни левитиращи сфери и витла щеше да им отнеме много часове, за да ни настигнат.

Подадох сигнал на Фан да изключи чи-усилвателите и изведох „Порицанието“ на стабилна орбита.

Едва когато жиците се изплъзнаха от уморените ми ръце, Жълт заек зададе въпроса, който очевидно я беше измъчвал.

— Аякс, какъв дълг изпълняваш?

— Дълг към боговете — отвърнах, докато си смъквах ремъците. Кимнах към двамата войници, завързани за стената. — Доведи ги, ако обичаш.

— Да, командире — отвърна Жълт заек. Тя завърза ръцете на войниците на Анаксамандър с ремъците и ги побутна с острието на меча към подножието на хълма, където ни очакваха останалите членове на екипажа и шестимата ранени войници.

— Другите са завързани в складовата пещера — докладва Езон. — Сварихме ги неподготвени, когато ти забави кораба.

— Доведете и тях, моля — рекох.

Езон и неговите трима войници влязоха в пещерата и се върнаха с половин дузина бунтовници със свалени ризници и завързани отзад ръце. По мое нареждане всичките четиринайсет затворници насядаха в подножието на хълма. Екипажът застана пред тях в очакване да чуе думите ми.

— Този кораб няма да се завърне в Делоската симахия — подех аз.

Настъпи изумена тишина, нарушена само от вика „предател“, долетял откъм редицата войници на Анаксамандър.

— Нито ще иде в Поднебесното царство — продължих.

Езон напусна редицата и се приближи към мен. Беше положил ръка на дръжката на меча и на тъжното му лице се четеше готовност да изпълни дълга си. Но Жълт заек застана между нас и му препречи пътя. Тя разпери леко ръце и срещна погледа му със сияещите си златисти очи.

Известно време двамата стояха неподвижно като статуи, обърнати един срещу друг. Никой от тях не проговори, но аз знаех, че духовете им се сражават на някакво невидимо спартанско поле. Езон пръв сведе поглед и наруши тишината, но заговори на мен, не на Жълт заек.

— Аякс от Атина, очаквам от теб да изпълниш дадените ти заповеди.

— Ако се върнем в Симахията — отвърнах, — архонтите ще бъдат принудени, изпълнявайки дълга си и с ясното съзнание за отчаяното положение, в което се намираме, да използват слънчевия фрагмент като оръжие. Не мога да им позволя да го сторят.

— Но ти знаеш, че положението не е отчаяно — погледна ме Езон.

Само че няма как да ги убедя в това. Кройс е учен, няма да се вслуша в гласа на историята. А Милтиад не би сложил оръжие, което вече му е попаднало в ръцете, нали?

Езон поклати бавно глава.

— Нито един архонт от Спарта не би престъпил клетвата си.

— Архонтите са пленници на умовете и задълженията си — кимнах, — за да сторят това, което боговете не биха сторили.

— А ти? — попита Езон.

— Аз имах право на избор — отвърнах. — И го направих. Ще поправа стореното от „Слънчев крадец“ и същевременно ще дам на Делоската симахия това, което повелява дългът ми. Но за да се получи, трябва да се върна на Земята с този кораб.

Езон се обърна към Жълт заек.

— Защо го подкрепяш за това решение?

— По същата причина, поради която ти му предаде цялото управление на кораба.

— Но ние вече не сме извън обсега на цивилизацията — възрази Езон. — Намираме се в свои води.

— Не — поклати глава Жълт заек. — Ще се върнем едва тогава, когато Аякс обяви, че сме го сторили. Дотогава има пречки, които трябва да преодолеем, и дълг, който да изпълним. Работа на Аякс и боговете е да решат какво трябва да направим.

— А ти какво видя? — попита Езон, пристъпи към нея и втренчи очи в нейните.

— Лицето на Зевс през очите на Хера — отвърна спокойно Жълт заек.

Езон направи крачка назад и извади с бързо движение меч. Жълт заек се отстрани и го пропусна покрай себе си. Чух изплашения вик на Фан, но останах неподвижно в очакване на това, което щеше да

последва. Езон ме доближи, завъртя меча и ми го подаде с дръжката напред.

— Оставам под твое командване.

— Благодаря ти, Езоне — кимнах и му върнах меча. — Първото, което трябва да направим, е да премахнем враговете от кораба.

Войниците на Анаksamандър вдигнаха очи към мен — едни ме гледаха с омраза, други с нескрит страх. Приблжих се към тях, бяха общо четиринайсет, насядали в редица.

— Не мисля да ви убивам — рекох, след като коленичих и надзърнах в изплашените им лица. — Смятали сте, че изпълнявате дълга си, когато се подчинявахте на Анаksamандър. Ще ви позволя да се качите на една от лунните шейни. Нашите преследвачи ще ви намерят и приберат.

Обърнах се към Жълт заек.

— Завържи ги за лунната шейна. Ще напиша съобщение до архонтите и ще им го оставя.

— Какво съобщение? — попита Езон.

— Кратко описание на всичко, което ни се случи, откакто напуснахме Земята. Ще наблегна върху незаконното превземане на кораба от Анаksamандър и назначаването от негова страна на предателя Михрадарий за научен командир.

— А ще обясниш ли защо няма да се върнем и да изпълним мисията?

— Това ще трябва да почака — отвърнах. — Но съобщението ще помогне на Кройс да разбере колко зле подготвена е била цялата експедиция, а на Милтиад — защо не изпълнихме заповедите, които ни даде. Останалата част от обяснението ще получат след завръщането ни на Земята.

— Защо трябва да се чака? — попита Езон.

— Защото обяснението се нуждае от доказателства, с каквито в момента не разполагам.

Докато останалите товареха пленниците на шейната, аз написах бележката и я запечатах с моя печат — совата, олицетворяваща Атина, наред бързо съхнещия черен восък. За миг почувствах успокояващата близост на богинята и това ми подсказа, че съм на прав път.

Бяха накарали затворниците да налягат по гръб върху седалката на шейната, с очи, втречени в небосвода. Приблжих се до сияещия

сребрист диск и тъкмо се готвех да завържа свитъка на гърдите на един от пленниците, когато Атина ме побутна лекичко.

— Ксенофан, Хераклит и Солон — провикнах се аз. Тримата войници ме доближиха и отдадоха чест.

— Това, което предстои, надхвърля обикновения войнишки дълг — обясних им аз. — Ето защо ви нареждам да придружите тези пленници и да ги предадете на командира на небесния кораб, който ни следва.

— Ще бъде изпълнено, командире — отвърнаха тримата. Забелязах, че на лицата им се четеше облекчение. Не се и съмнявах, че онова, което бяха преживели на „Сълзата на Чандра“, далеч надхвърляше възможностите им да понасят изпитания.

— Освен това искам да се погрижите това съобщение да бъде предадено на архонтите — подадох свитъка на Солон.

— Да, командире — отвърна той. Тримата се качиха на шейната и се завързаха с ремъците.

Обърнах се към останалите членове на екипажа.

— Двамата с Фан сме достатъчни за управлението на кораба. Ако някой от вас иска да си тръгне, сега е моментът да го стори.

Жълт заек мълчеше. По погледа ѝ разбрах, че е твърдо решена да остане с мен до деня на моята смърт и дори отвъд него, ако боговете позволят.

Рамоночон поклати глава с крива усмивка.

— В Делоската симахия няма да ми се зарадват особено — заяви той.

— Езоне?

— Нареждаш ли ми да си тръгна?

Поколебах се. Знаех, че Езон няма да го направи, освен ако не му заповядам. Изкушавах се да го пратя със свитъка, присъствието му там щеше да придаде допълнителна тежест на съобщението, пък и така със сигурност щях да му спася живота. Но да го принудя да си тръгне би означавало да го накарам да предаде духа на града, от който произхождаше. След подобна заповед спартанската му душа щеше да се измъчва в безкрайни терзания.

— Не, Езоне — отвърнах. — Не ти нареждам.

Оставихме шейната да се отдалечава по инерция, тъй като знаехме, че лъщящата сребърна точка ще привлече вниманието на

нашите преследвачи. След като си тръгнаха, екипажът ми се сви до пет души от двестата, обитаващи в началото „Сълзата на Чандра“.

— Време е да преодолеем лунната преграда — рекох, когато шейната се смали до дребна сребърна монета.

Насочих „Порицанието на Феникса“ към чи-линията, свързваща Хермес със Селена. Фан включи чи-усилвателите и ние започнахме да падаме към покритото с белези тяло на сребърната луна. Сред музиката на сферите богинята подхвана погребална песен в душата ми, зовейки ме да се слея с нея, както майка зове изгубения си син.

Селена ни повика и корабът ми се отзова, като прекоси отсечката от хиляда мили за не повече от час. Можех да си представя възбудата на лунните патрули, които бяха засекли приближаващия съд и скоро след това бяха установили, че той се носи с неописуема скорост.

Докато навлизахме в чи-плитчините около Селена, видях над двайсет небесни кораба и стотина лунни шейни, които ни очакваха. Достатъчно бе да забавим скоростта си и да ги поздравим и те щяха да се успокоят, с мисълта, че всичко е под контрол. Но аз само дръпнах леко жицата на левия борд и „Порицанието на Феникса“ се наклони надясно, заобикаляйки тази страховита армада, която нямаше друг избор, освен да ни приеме за вражески съд.

Оръдията на четирите най-близкостоящи кораба избълваха смъртоносен дъжд от стоманени късове, залп от тетраедри, който засенчи небето над нас. Дръпнах долната жица и „Порицанието“ се насочи право надолу към лунната повърхност, гмурвайки се под приближаващите се стоманени снаряди.

От повърхността откриха огън наземни оръдия и ударите им попаднаха в корпуса. Нов рояк от кораби се стрелна от лунните пещери и предните им оръдия също се прицелиха в търбуха на „Порицанието“. Дръпнах рязко юздите на огнения ни кон, като го насочих първо наляво, после надясно, опитвайки се да избегна, доколкото ни е по силите, тетраедърните потоци.

Бръмченето на чи-усилвателите нарасна, щом Фан се зае да ми помага в надпреварата с тази неочаквана атака.

И тогава откъм лунния екватор се приближи флагманът на селеновия флот, линейният кораб „Лъкът на Артемида“, огромно и страховито чудовище с формата на разперил криле орел, чиято човка бе гъсто осеяна с разнокалибрени оръдия, а размахът на крилата

достигаше две мили. Той се опита да ни захлупи отгоре, но аз дръпнах юздите и „Фениксът“ бързо набра височина над орела.

Въпреки че не можа да си осигури удобна позиция за стрелба, флагманът откри огън и около петстотин тетраедъра удариха моя кораб.

Селеновата материя издаде жалостив звук, когато килът под нас се напука от ударите. Звукът бе последван от дълбок тътнеж във вътрешността на кораба, какъвто не бях чувал досега.

Но вече бяхме преодолели барикадата от лунни кораби, бяхме подминали и луната и най-вътрешната кристална сфера и летяхме през ниските зони на небето право към Земята.

С лекота се отдалечихме от нашите преследвачи и излязохме на стабилна орбита на средата на разстоянието между Земята и Луната. Напуснах кабината и се присъединих към екипажа на хълма.

— Корабът пострада тежко — посрещна ме Рамоночон.

— Покажи ми къде.

Той ме поведе и останалите ни последваха надолу през тунела към складовата пещера. Някога монолитният под от лунна скала сега беше напукан и нашарен с неравни отвърстия от артилерийската канонада и през повечето дупки се виждаше Земята. Почти всички сандъци бяха нацепени от шрапнелите и съдържанието им се бе изсипало на пода.

— Няма никакъв начин да поправим щетите — обясни Рамоночон. — Корабът няма да може да лети още дълго.

— Имаме далеч по-сериозен проблем — обади се Жълт заек. — Останахме без припаси.

Повиках Фан да огледа пукнатините по корпуса.

— Какви са резервите от хранителни таблетки? — попитах.

— Взехме последните — отвърна той. — Ще ни стигнат за два дена.

— Знаците са повече от ясни — кимнах. — Пътешествието трябва да приключи скоро.

Р

— Къде отиваме? — попита Фан.

— На някоя планина близо до границата, където армиите на Делоската симахия и Поднебесното царство могат да ни открият.

— Искаш да ни намерят? — попита Езон.

— Да — отвърнах. — Но не веднага. Необходими са ни няколко часа, преди да ни засекат.

Рамоночон пое дълбоко въздух и заговори.

— Има едно място в Тибет, където бихме могли да се приземим...

— Тибет? — попита смаяно Фан. — Тази страна гъмжи от войски на Поднебесното царство.

— А армията на Симахията е струпана на границата — посочи Жълт заек.

Рамоночон кимна и на устните му затрептя едва забележима усмивка.

— Тибетците знаят безброй места, където се крият от двете армии. В тибетските планини има многобройни будистки общности. Една от тях беше тази, в която се учех и аз.

Езон погледна учудено Рамоночон.

— Какъвто и да е планът на Аякс, той иска и двете армии да ни открият. Знаеш ли, че е възможно учителите ти да бъдат избити?

— Готови са дадат много повече, за да спрат проекта „Слънчев крадец“ — отвърна Рамоночон.

— Но няма да се наложи — рече Жълт заек. — Защото в Южна Атлантея има планини, в които можем да се скрием за няколко часа.

— Познаваш ли ги добре? — попита Рамоночон. — Можеш ли да намериш подходящо място от въздуха?

— Едва ли — отвърна смутено тя. — Ще трябва да потърсим.

— Затова пък аз зная как да стигнем до скривалището на моите учители — рече Рамоночон.

— Идеята на Рамоночон ми се струва по-добра — намесих се аз. — Будистите са единственият народ на Земята, преследван и от двете

империи. Може би те ще ни окажат помощта, от която се нуждаем.

— И каква е тази помощ? — попита Езон.

Атина отвори устата ми и заговори чрез мен:

— Планински връх, планинска пещера, пера, мастило и хартия — рече тя. — Това са единствените неща, от които ще имам нужда.

— Ще ги получиш при моите учители — обеща Рамоночон.

— В такъв случай да потегляме — обяви господарката на мъдростта.

Жълт заек и Езон се поклониха на божествения глас. Рамоночон закри лицето си с ръце, а Фан ме погледна втрещено, после леко се поклати.

От този момент нататък Атина остана с мен. Тя се засели в сърцето ми и изпълни ума ми с мъдростта си, та дори когато започнахме да се снижаваме в гъстия въздух около Земята, мислите ми останаха ясни и нито за миг не забравях целта си.

Богинята ми върна гласа чак след като се настани в двете пещери на науката и пусна корени в сърцето ми.

— Отиваме в Тибет — заявих аз.

Тъй като корабът беше сериозно пострадал, не посмях да пратя останалите в подземията. Събрахме се в двете навигационни кабинки. Жълт заек и Рамоночон дойдоха в моята, а Езон отиде при Фан.

Насочих кораба към огромния чи-поток, който съединяваше Селена със Земята, и започнахме да се спускаме към обгърнатия в нощен мрак Тих океан. „Порицанието на Феникса“ надаваше жалостиви вопли, познатия до болка вик на разчупващ се лунен камък. Екна гневен тътен и от десния борд се отдели огромен къс. Игрищата се отдалечаваха в безшумна орбита, отнасяйки със себе си и половината от крилото. Край на погребалните церемонии на кораба и на игрите, посветени на мъртвите.

Корабът се наклони рязко към десния борд и ремъците, които ме придържаха, започнаха да се разхлабват. Главата ми се блъсна в задната стена и аз се огледах замаяно: Жълт заек развърза ремъците на ръцете си, протегна се и ме улови за раменете.

Корабът продължаваше да пикира право към озарените от лунна светлина вълни на безбрежния океан. През предното прозорче виждах тъмни точки върху блестящата повърхност — острови само на няколко мили под нас. Опитах се да изтегля десния повод, за да изведа

„Порицанието“ от чи-потока, но той се съпротивляваше. Жълт заек протегна ръка, улови въжето малко по-нагоре и прибави силата си към моята. Фан изключи своите усилватели тъкмо когато двамата с Жълт заек успяхме да изтеглим дясното кормилно въже достатъчно, за да накараме слънчевия фрагмент да завие и да залюлее кораба в широка дъга над водата.

Излязохме на ниска и бърза орбита само на две мили над повърхността. Под нас се стрелнаха няколко групи от острови, но ние продължавахме да летим на запад, към Поднебесното царство и Тибет. За миг мярнах в нощното небе над нас сребристи светулки, които бързо нарастваха — небесни кораби, които ни преследваха.

Някъде над японските острови прекосихме границата между нощта и деня. Стотици бойни хвърчила се надигнаха от тази хълмиста земя, за да ни пресрещнат. Въздухът над планинските бази на Япония стана плътен заради усилените чи-потоци, но теченията, по които се носеха тези бамбукови прилепи с крила от коприна, само прибавяха допълнително ускорение на „Порицанието на Феникса“.

Сребрист прах и сияещи късове пилееше зад себе си „Порицанието“, който едва издържаше на неописуемото усилие да избяга от две флотилии.

Фан задейства чи-усилвателите и аз пуснах поводите. Възвърнал свободата си, нашият огнен кон се заби в рояка от поднебесни бамбуково-копринени дракони и ги разпиля нагоре в небето, където ги пресрещнаха луннокаменните бойни кораби на Делоската симахия. Вакуумни оръдия и чи-копия откриха едновременно огън, след като към битката се присъединиха и нашите преследвачи. Моите сънародници и тези на Фан се обърнаха едни срещу други, за да се срещнат през бездната, която разделяше техните науки, и от тази празнина бликна смърт. Там, където двамата с него си разменяхме думи, те разменяха огън.

— Стига вече! — извиках аз. — Спрете войната!

Но двата флота не можеха да чуят призивите ми и тътнежите на техните оръдия заглушиха ечащия ми глас.

Миг по-късно напуснахме облака от преследващи ни дракони. „Порицанието“ беше тежко ранен, корпусът му изпускаше дълга струя от сребрист лунен прах, която се вихреше, закривайки небето зад нас,

и оставяше достатъчно широка диря, за да могат небесните кораби и бойните хвърчила да ни последват.

„Порицанието на Феникса“ профуча ниско над последните острови и се понесе към материка на Поднебесното царство. Следвахме извивката на Земята, докато в предното прозорче бързо изникна Хангксу, столицата на царството. Блестящите ѝ нефритени кули отразяваха трептящата светлина на езерото, което заобикаляше западния му край и океана от изток.

О, да, богове, ще призная пред вас колко силно бях изкушен да обърна кораба към града и да изпълня задачата, която ми бяха възложили архонтите. Щеше да е толкова лесно да прекрача заповедта на боговете, да спусна кораба върху милионния град и да изстребя жителите му за прославата и величието на Делоската симахия. Едно дръпване на поводите в подходящия момент и безсмъртието ми щеше да бъде осигурено.

Но аз задържах ръка. Въпреки че всички бойни хвърчила на столицата се вдигнаха върху копринените си криле, за да облъхнат моя кораб с пламъци и вихрени течения от чи, въпреки че „Порицанието на Феникса“ трепереше и се тресеше, сякаш щеше да се разпадне всеки момент, и макар че в главата ми ехтяха думите на баща ми, втълпявани от най-ранно детство, за дълга, който трябва да изпълня, с помощта на Атина и проникателността на Прометей аз задържах ръката си.

Летяхме над градовете, селата и нивите на Поднебесното царство и без съмнение всявахме ужас в сърцата на нещастните им жители. Но продължавахме напред, все така изпускайки сребриста диря във въздуха, докато най-сетне наближихме западната граница на Поднебесното царство, където навлязохме в лабиринт от остри планински върхове, които стърчаха високо над облаците. Планинската страна Тибет.

Насочих кораба към тези върхове, молейки се да достигнем целта си преди „Порицанието на Феникса“ да издъхне, да рухне на земята и никога повече да не полети.

— Аякс, снижи се — чух гласа на Рамоночон. Той сочеше една висока планина, която пробиваше ниския слой от облаци, а връхът ѝ бе покрит с яркобели снегове. — Това е планината, която трябва да стигнем.

Дръпнах долния повод и се спуснахме между върховете. Снегът, който беше замръзнал вероятно още от сътворението на света, започна да се топи от неестествената близост на слънчевия фрагмент.

Като гонена птица лъкатушихме между планините. Краищата на крилете ни стържеха планинските склонове, но ние продължавахме да се носим напред. Сребърна пътека очертаваше курса ни, сияейки ярко на слънчева светлина. При всеки рязък завой от „Порицанието“ се откъсваше по някое парче и надаваше печален вик с гневния глас на Селена.

Но ето че най-сетне достигнахме нашата цел — студена, смълчана планина високо в Хималаите, безлюдна и пустееща, без каквито и да било признаци някога да е била обитавана.

Когато приближихме върха, аз дръпнах силно десния повод и насочих слънчевия фрагмент към пирамидата от скупчени камъни отгоре. Както и предполагам, мрежата се закачи на нащърбения връх на планината и след като описа една спирала, слънчевият фрагмент я оплете допълнително около него, стягайки я в як възел.

Ето по какъв начин привързах „Порицанието на Феникса“ за покрива на света. След това дръпнах и четирите повода, изваждайки малките витла, които обрамчваха мрежата. Появи се стълб от разреден въздух, сочещ от върха на планината нагоре в небето. Слънчевият фрагмент се разлюля вътре в колоната, опитвайки се да литне нагоре, но удържан от мрежата и планината. Огнената топка се превърна в сияещ маяк, който щеше да обозначава местоположението ни за всички наши преследвачи.

Селеновият корпус на моя кораб се рееше на стотина стъпки от върха, кръжейки лениво около своя пристан.

Жълт заек, Рамоночон и аз си свалихме ремъците и към нас се присъединиха Езон и Фан. Качихме се на една от останалите лунни шейни и през гъстата пелена от облаци се спуснахме покрай склона на планината към нейното подножие.

Там, върху една тясна площадка, вече се бяха скупчили дузина мъже, облечени от главата до петите с кожени дрехи.

— Ето — извика Рамоночон, за да надвие свистенето на тибетските ветрове. — Приземи се при тях.

Спуснах лунната шейна на заснежения край на площадката. Езон и Жълт заек я завързаха за близките издатини, докато ние останалите

стъпихме върху твърдата, неподвижна земна повърхност. Хапещият зимен вятър проникваше през отворите на сандалите ми, но аз бях запленил от облаците, които изпусках с всеки мой дъх.

Облечените в кожи мъже се приближиха към нас. Те отметнаха качулки и под тях се показа смесица от поднебесни и тибетски лица с остри, груби черти, изпъкнали скули и скосени, тесни като цепки очи. Държаха се така, сякаш появата ни е нещо съвсем естествено.

От средата на тази група пристъпи нисък и мършав тибетец с тъжно лице и добродушни кафяви очи. Нещо се опираше на раменете му, не беше дух, но би могло да бъде това или всичко друго, което този странник би пожелал. Той ми се усмихна и аз почувствах как усмивката му преминава през очите ми и докосва Атина в моето сърце.

Рамоночон го доближи и му се поклони, след което го улови за ръцете.

— Учителю — промълви моят приятел. — Нуждаем се от помощ.

Тибетецът докосна Рамоночон по раменете и той се изправи.

— Рамоночоне, ела с нас. Тръгваме си оттук, за да идем на безопасно място.

— Рамоночоне — намесих се аз. — Иди с учителите си. Обещавам ти, че „Слънчев крадец“ няма да бъде използван като оръжие.

Всички извърнаха очи към мен.

— Аякс — рече Рамоночон, — как можеш да обещаваш подобно нещо?

— Защото Историята и Мъдростта ми подсказаха какво да направя с него. — Улових Рамоночон за ръката. — Моля те, върви — добавих. — Тези хора ще те отведат в своето убежище. Иди с тях, приятелю.

Рамоночон стоеше неподвижно, местейки поглед между мен и своя учител. Накрая се обърна към стария тибетец и рече:

— Учителю, трябва да остана с тях. Не мога да изоставя своя другар на съдбата, която е отредена и на мен.

Старецът поклати печално глава, но не направи опит да го разубеди.

— Трябва ни пещера — рекох.

— Вървете по тази пътека — будисткият учител ни посочи една тясна пътечка, която се виеше по склона на планината.

— Жълт заек, Езон, Рамоночон — рекох. — Намерете пещерата. Фан, ние с теб ще се върнем на „Порицанието на Феникса“. Чака ни още работа.

Моите другари поеха по пътеката, докато будистите се спуснаха по друг път, водещ към дълбока клисура, и скоро изчезнаха от погледите ни.

Ние с Фан се качихме на лунната шейна и се върнахме на моя полуразрушен кораб. Слънчевият фрагмент бе разтопил почти цялата ледена шапка на върха и под нея се показваха скални плочи, които не бяха виждали Слънцето от създаването на света. Въздухът бе изпълнен с огромни облаци от пара, от която мислите ми навярно щяха да се замъглят, ако не беше помощта на Атина и вдъхновението ѝ.

Приземих лунната шейна на носа на кораба, до лабораториите, и я завързах за входа на една пещера.

— Вземи си инструментите от лабораторията на Михрадарий — рекох на Фан. — И ме чакай при чи-усилвателя на десния борд.

— Добре, Аякс — отвърна Фан.

Когато се събрахме отново, двамата се захванахме да променим конфигурацията на чи-усилвателите, като нарисовахме плътна червена линия от всеки от тях до подножието на вагонетката и покрай срединната линия на корпуса до моята кабина. Приключихме тази задача, като забихме половин дюза сребърни нитове от лявата и дясна страна на вагонетката.

Не бях казал на Фан какво правим, нито защо го правим, но дълбоко в душата си знаех, че не е необходимо. Не зная кое божество ръководеше действията му и дали наистина бе открил дао в сърцето си, но важното беше, че той правеше точно това, което бе необходимо.

Каквито и небесни сили да ни ръководеха, двамата с Фан работехме бързо и експедитивно, сякаш бяхме бойни другари от детинство.

Когато беше положена и последната черта, а последният сребърен нит забит, ние се прибрахме в навигационните кабинни, но без да се завързваме. С бавни и предпазливи движения аз освободих фрагмента от планината, пробуждайки „Порицанието на Феникса“ за последния му полет.

Корабът се наклони надясно и последните останки от крилото се строшиха в склона на планината. Дръпнах поводите и оставих на фрагмента да ни повлече към най-високите върхове на Хималаите.

След това Фан включи едновременно усилвателите на десния и левия борд. Този път нямаше бръмчене, тъй като линиите, които току-що бяхме нарисували, свързваха кабините с вагонетката и насочваха чи-потока във вътрешността на кораба. Десният и левият борд бяха подхванати от естествените природни течения, но централната линия остана неподвижна като парализирания гръбнак на труп.

Сега вече дръпнах и петте повода. Централната жица притегли слънчевия фрагмент и освободи спиралата в мрежата. Останалите четири разрешиха въздуха в четири колони, теглейки свободните краища на небесната материя в различни посоки, за да развържат възлите, стегнати от Михрадариј. Слънчевата мрежа се разпадна като коса от развързана панделка.

Освободен от мрежата, слънчевият фрагмент беше готов да се стрелне в небето, но чи-усилвателите бяха създали течения, сочещи само наляво и надясно — нито едно нагоре. Теглена от противоположни естествени сили, доскоро перфектната сфера от слънчев огън се деформира в елипсоид, чиято дълга ос сочеше към небето, и вътре в тази сияеща топка пламъци теглеха пламъци в стремежа си да следват две различни заповеди на майката природа.

Изчакахме пет напрегнати минути, наблюдавайки как фрагментът се бори с кипящите вътре в него сили, докато останките от зелена, кафява и сребриста небесна материя, от които доскоро бе изплетена мрежата, се разделяха на два потока, разнасяни бързо от ветровете.

Фрагментът възпяваше собственото си мъчение и хармоничният глас на Слънцето ехтеше надалеч из тибетските склонове. Ала скоро след това тази песен се превърна в зов за свобода, докато ослепително червеният елипсоид се разкъса на две еднакви части. Двете огнени топки се раздалечиха бързо една от друга, едната прихваната от левия чи-поток, а другата от десния.

Всеки от тези небесни огънове се доближи до останките от неразплетената мрежа и там, където небесните пламъци докосваха небесните въжета, аз освобождавах поводите. Краищата на въжетата се извиха, но не едно към друго, за да се сплетат отново, както някога ги

бе конструирал Михрадарий. Сега имаше две слънчеви мрежи и всяка от тях държеше по един фрагмент.

За кратко време моята колесница, беше теглена не от един, а от два огнени коня. Използвайки моите поводи и чи-усилвателите на Фан, ние обърнахме тези жребци и ги накарахме да теглят „Порицанието на Феникса“ надолу към планините.

Корабът изскърца жалостиво под напора на тези въртящи сили. Мелодичният лунен тон отекна по цялата му повърхност, придобивайки мощ с всеки нов екот. Звукът накара костите ми да дрънчат и зъбите ми да тракат, но аз продължавах да стискам поводите, прицелил кораба право в планината, за която бе завързан допреди малко. Писъкът на Селена заглушаваше всичко друго, заплашвайки да блокира напълно мислите ми, но върхът вече се беше показал в далечината. Дръпнах левия и десния повод и двата фрагмента смениха местата си, рисувайки сложна спирала около върха, те дърпаха кораба в противоположни посоки.

Едва когато се уверих, че сме здраво закотвени, аз пуснах поводите. След това изхвърчах от кабината и се затичах по напуканата повърхност под дъжд от лунни песъчинки. Фан вече ме очакваше при лунната шейна. Прерязахме едновременно въжетата, метнахме се на сребристия диск и напуснахме люлеещия се кораб.

Под нас „Порицанието на Феникса“ нададе последен отчаян вик и се разцепи на две по протежение на линията, която бяхме изрисували. Бликна огромен фонтан от сребрист лунен прах, който застигна шейната и се заби в дрехите ни.

Но бяхме успели. От „Порицанието“ бяха останали само два скални къса, завързани за двете половини на вагонетката, която на свой ред прикрепяше двете слънчеви мрежи, оплетени около върха. Цялата тази сложна система целеше да прикове двата слънчеви фрагмента като прометееви близнаци за скалата.

— Добра работа — рекох на Фан, докато изтупвах от ръцете и дрехите си сребристия прах.

— Добра работа наистина — кимна той със сияещо от същия този прах лице.

Насочих шейната към пътеката и скоро след това открих будистката пещера, огромна кухня, затворена отпред от леден корниз. Вътре имаше две дузини малки кръгли шатри, покрити с бели кожи,

закрепени върху рейки от бамбукови пръчки. На задната стена беше изрисуван индиец с ведро лице, който държеше света в ръката си, втренчил в него успокояващ поглед. Изображението беше в щрихи, почти без никакъв цвят, но въпреки това приковаваше вниманието също като статуята на Атина в Партенона.

— Шакиямуни Буда — поясни Рамоночон.

Жълт заек отмести поглед, но аз се поклоних лекичко на нашия домакин.

Близо до входа имаше зеленчукова градина, в която бяха засадени зеле, ряпа и някакъв непознат за мен зарзават. От една цепнатина в скалата наблизо извираше планинско поточе, водата блещукаше ярко на фона на студената стена.

Жълт заек и Езон си точеха мечовете на камъните край потока. Рамоночон приседна пред една от шатрите.

— Сега какво ще правим, Аяксе? — попита Езон.

— Ще доведем тук нашите преследвачи и волята на Зевс ще бъде изпълнена — отвърнах и гласът ми отекна надалече в пещерата. Посочих Езон и Рамоночон. — Искам вие двамата да вземете лунната шейна и да отнесете съобщение на преследващите ни флотилии.

— На Симахията или на Поднебесното царство?

— И на двете.

— И какво да им кажем? — попита Езон.

— Предайте им, че ако ми пратят делегации от по дузина мъже, съставени от войници и учени, могат да получат частите на фрагмента. Ако откажат, кажете им, че ще потопя слънчевия огън в земята, където той ще прогори тялото на Гея и ще остане на вечна орбита.

— Аякс — намеси се Езон. — Нима ще посмеееш да дадеш оръжието в ръцете на Поднебесното царство?

— Не им давам оръжие — възразих, — макар че те ще си помислят точно това.

Езон се изправи и прибра меча в ножницата. Рамоночон напусна шатрата и се отправи към входа, където бях завързал лунната шейна.

— Кажи им, че ще ги чакам утре заранта, три часа след изгрев-слънце — подвикнах след него. Предупреди ги, че ако дойдат по-рано или те вземат в плен, ще изпълня заплахата си.

Будистът и спартанецът се настаниха върху диска от лунен камък и литнаха в небето, за да отнесат обещанието и заплахата ми на

империите, които управляваха света. Изпратих ги с поглед и с мълчалива молитва.

Σ

В ледената вода на подземния поток ние се изкъпахме за първи път след катастрофата на „Сълзата на Чандра“. Чистата, прозрачна планинска вода отми от тялото ми полепналия прах от дългите седмици напрегната работа. Натърках се силно със сапун и влажна кърпа, за да сваля повърхностния слой кожа, а после се загледах в белите пенливи петна, които потокът отнасяше бързо.

След като измих небесния слой от тялото си, аз се излегнах по гръб във водата. Последните остатъци от хранителната таблетка на Фан ми помогнаха да се изкъпя в ледената вода, без да изпитвам дискомфорт. Лежах, заслушан в успокояващия ромон на потока и в равномерните удари на Гея, майка на всички неща, дълбоките пулсации на земята, които прогонваха умората и ме посрещаха с добре дошъл в утешаващата ѝ прегръдка.

На няколко крачки надолу по течението Жълт заек методично търкаше тялото си от потта и мръсотията с бамбукова четка, която бе намерила в една от шатрите, въпреки че кожата ѝ вече сияеше, сякаш е от чисто злато. Когато приключи, тя развърза плитките си и си изми косата, докато засия като гарванови криле на лунна светлина.

Фан беше запалил малък огън близо до задната стена на пещерата и ние с Жълт заек се изсушихме на него, а през това време старият даоист зае мястото ми в потока. Щом останахме насаме, аз се наведох към Жълт заек и ѝ прошепнах в ухото:

— Трябва да ти разкрия една тайна. В случай че не доживея утрешния ден.

Тя се извърна и ме погледна втренчено.

— Аякс — рече, също шепнешком, и гласът ѝ бе нежен като морски бриз и хаплив като зимен полъх, — нима ще предадеш клетвата, дадена на боговете?

— Не — отвърнах. — Никого няма да предам, тъй като все още се намираме в Хадес и дългът ми повелява да ти помогна да избягаш.

Тя кимна бавно и аз доближих устни до ухото ѝ. След това ѝ прошепнах тайната на Орфическите мистерии. Научих тази, която

пазеше живота ми, как да освободи душата си от царството на мъртвите.

Сега, когато съм изправен пред вас, о, богове, заявявам открито с цялата си убеденост, че думите, прошепнати на Жълт заек, не нарушават моята клетва. Защото именно с тази тайна Езон ми бе предал и дълга да се погрижа за нашето оцеляване, а когато я разкрих на Жълт заек, въвеждайки я в свещената група на онези, които знаят истинския път на Орфей, все още не бях изпълнил докрай този дълг. След като й разкрих тайната, аз вече не се страхувах от последствията от моите действия.

Малко по-късно Хелиос се спусна над планините на запад, но двата слънчеви фрагмента продължаваха да озаряват нашия склон като два маяка, насочващи Езон и Рамоночон по обратния път. Изкъпани и преоблечени, Жълт заек, Фан и аз излязохме да ги посрещнем и да им помогнем със закотвянето на лунната шейна за скалата.

— Как мина? — попитах моите вестоносци, когато се прибрахме обратно в пещерата.

— В началото поднебесните не искаха да пращат делегация — докладва Рамоночон, след като се протегна уморено и се почеса по раменете. — Беше очевидно, че подозираха някаква клопка. Но когато им казах, че Фан е жив и е помогнал за връщането ни, генералът се съгласи и те решиха да дойдат, за да видят с очите си какво може да го е накарало да рискува живота на своето семейство.

— Не мисля, че ще бъдат разочаровани — обади се Фан. — И ако всичко мине добре, семейството ми ще бъде спасено.

Обърнах се към Езон. Той потопи шепи в потока и отпи от чистата, студена вода. След това избърса една сияеща капчица от устните си.

— Генерал Антиокъл, командирът на ескадрилата небесни кораби, която ни преследва, склони да дойде тук. Иска да разбере какво може да е накарало двама спартански офицери и един атински учен да забравят дълга си.

— Добра работа — похвалих ги. — А сега елате да седнем. Трябва да обсъдим някои неща, преди да настъпи утрото.

По моя молба Рамоночон намери няколко листа оризова хартия, бамбукови писалки и мастилница с червено мастило, оставени от будистите. Двамата с Фан се настанихме на покрития с кожи под на

най-голямата шатра, разстлахме хартията върху дървени подложки и се заехме да пишем.

На светлината на слънчевите фрагменти, проникваща през отвора на пещерата, ние постепенно обрисовахме моста между нашите науки. Фан, привикнал да пише с четчици, се затрудни на няколко пъти в изписването на поднебесните йероглифи с моливи. Моята ръка също трепна неведнъж, непривикнала да държи бамбукови пръчици. Но проблемите на тленните ни обвивки бързо бяха преодолені от познанието, което бликаше направо от душите ни и се изливаше върху листовете през тази дълга и ярка нощ.

Когато Хелиос се възкачи на изток, за да поздрави своите отвлечени деца, приковани за планината, аз бях изписал трийсет листа с гръцки текст и формули, докато Фан бе изпълнил само пет страници с далеч по-сбитите поднебесни йероглифи.

— Готови сме вече да посрещнем нашите гости — заявих.

Езон и Жълт заек бяха облекли своите ризници, старателно почистени и лъснати през нощта. На вратовете им висяха медни спартански плочки с изрисувания лик на Хера, а от шлемовете им стърчаха наперено конски опашки. Също през нощта Рамоночон бе зашил скъсаната копринена тога на Фан и сега старият даоист изглеждаше съвсем достолепен. Моят индийски приятел бе изпрал преподавателската ми тога, която сега се белееше, и дори беше почистил синкавите ширити по края. След като я облякох, поставих гордо на рамото си значката на командира с немигация бухал на Атина върху нея.

Самият Рамоночон носеше скромно будистко шафраново расо. Жълтият цвят подчертаваше недвусмислено и дръзко отделянето му както от Симахията, така и от Царството.

На третия час след идването на зората ние се подредихме в очакване да се появят гостите. Бяхме се изправили на десет крачки навътре от входа на пещерата, двамата с Фан в центъра, Рамоночон вдясно от мен, Жълт заек и Езон по фланговете. Спартанците стояха неподвижно, опрели на гърдите си оголените си мечове.

Откъм входа появя вятър и донесе със себе си малко сняг. В сърцето ми отекна далечна гръмотевица. Нещо величаво и същевременно ужасяващо се надигна вътре в мен, то бързо набираше мощ и скоро изпълни пещерите на моята душа. В главата ми си даваха

среща оглушителни гръмотевици, светкавици озаряваха душата ми, но всичко това не ме безпокоеше, защото силата на божеството, което властваше над небесата, ми помагаше да се възнеса над бурята във вътрешния ми мир.

Обърнах глава надясно и видях Фан, изправен неподвижно и смълчан, с крехко тяло като понесена от вятъра птица и същевременно твърд и непоклатим като течение в океанските дълбини. Той също ме гледаше, а през очите ни онези, които бяха обладали душите ни, се измерваха с погледи, след това се пресегнаха през потоците от пневма, които ни бяха приковали един към друг и внимателно се докоснаха.

— Аякс — проговори Езон зад мен. — Дойдоха.

Обърнах се и погледнах към входа на пещерата. Огромна лунна шейна се беше приземила отвън. До нея тъкмо кацаше драконово хвърчило. Делегациите слязоха от своите транспортни средства и се отправиха в две колони към пещерата. Вдясно вървяха представителите на Делоската симахия, водени от спартански генерал и атински учен — и двамата със значки на командири. Не познавах спартанеца, но ученият беше шейсетгодишен мъж на име Поликрат. Бяхме изучавали заедно преди години поднебесната наука и знаех, че притежава жив и пъргав ум. Усещах ръката на Атина зад неговото присъствие.

Зад тези двама водачи крачеха дузина войници с леки бронзови пехотни ризници и прибрани мечове и вакуумети, а в края на редицата имаше две жени, също в преподавателски тоги. Генералът отдаде чест на Езон и Жълт заек и те отвърнаха по същия начин. Поликрат ме разглеждаше с нескрито любопитство, сякаш се опитваше още сега да разгадае смисъла на моята постъпка.

Вляво се изкачваха поднебесните, облечени в кафяви копринени брони, мечовете им бяха прибрани в пристегнати на гърбовете ножници, а персоналните чи-копия — затъкнати в коланите. Между тях вървеше техният генерал, мъж на средна възраст, облечен с тънка стоманена ризница, която бе прилепнала плътно по тялото му и следваше всяко негово движение. Най-накрая пристъпяха двама млади мъже с тоги, подобни на тази на Фан. Те погледнаха неуверено моя спътник и едва забележимо му се поклониха.

Двамата с Фан очаквахме мълчаливо приближаването на делегациите. Бяхме оставили сърцата си открити, за да могат

божествените сили, които се бяха настанили там, да се пресегнат и да докоснат сърцата на тези мъже и жени. Шумът на вятъра се смеси с гръмотевиците в душата ми, а ромонът на потока — с хармонията на чи, която извираше от Фан, и тези два прекрасни звука бяха хорът на Небето и Земята, който посрещна новодошлите.

— Идвате за слънчевите фрагменти — заговорих аз и гръмотевиците зазвучаха в гласа ми. — Ще ги получите, след като учените ви прочетат тези документи.

Жълт заек пристъпи напред и предаде моя текст на Поликрат, а Езон отнесе работата на Фан на поднебесните учени.

Книжниците разтвориха предпазливо свитъците. Започнаха да четат с вяло любопитство, което скоро прерасна в осезаемо вълнение.

— Аяксе! — възкликна Поликрат и ме погледна с лице, на което се четеше страхопочитание. — Наистина ли си го направил?

— Чети нататък — отвърнах.

Една от помощничките му посочи с пръст пасаж от писанията ми.

— Този експеримент можем да направим още довечера — рече тя развълнувано.

Усмихнах се едва забележимо. Първите опити в работата на Фан и моята бяха подготвени така, че да могат да бъдат осъществени от обичайната група учени, придружаващи всяка по-голяма армейска част на всяка от двете империи. По-нататъшните експерименти, описани в текстовете, изискваха добре оборудвани лаборатории, каквито имаше само в Атина и Хангксу, и голям брой опитни учени.

Както и предполагах, възбудата и учудването на книжниците от двете страни нарастваха с навлизането им в същината на материята.

Съставянето на техническата част на тези тезиси не беше особено сложно. Далеч по-трудно бе да се вмъкнат между редовете исторически бележки, подсказващи по какъв начин двете империи бяха достигнали до този безкраен конфликт и защо и двете страни смятаха, че губят войната. Клио ме беше предупредила, че нито един простосмъртен не би разбрал тези думи, но след като Атина бе обещава, че научните познания, които им давахме, щяха да разсеят отчаяните настроения в Делоската симахия и Поднебесното царство, тогава може би след трийсет или петдесет години, или дори след век, щяха да се появят учени, способни да разчетат скритите послания в

нашите текстове и да върнат историята на почетното ѝ място в Академията.

И двете групи учени приключиха с четенето приблизително по едно и също време и се обърнаха към нас с купища въпроси. Но аз не им дадох никакъв шанс.

— Вземете — рекох и подадох един лист на Поликрат, а Фан предаде същия текст на поднебесните учени. На листовете бе обяснено как се привързва слънчев фрагмент за небесен кораб, като се използват инструменти, подобни на тези на „Порицанието на Феникса“. На чертежа на Фан имаше няколко бойни хвърчила в коридор от разреден въздух, насочен в подсилено чи-поле, там също се обясняваше как да бъде създаден подобен коридор с помощта на образци от пленено огнезлато.

— Тук ще намерите инструкцията как да откарате със себе си своя слънчев фрагмент — добавих. — Вземете ги и си вървете.

— Но... — понечи да възрази Поликрат.

— Вървете! — изреваха устните ми с гласа на Зевс.

И двете групи напуснаха заднишком пещерата и духът, който се беше пробудил в мен, ги последва, за да се увери, че ще вземат своите слънчеви фрагменти и ще си идат, отнасяйки в домовете си тайните, които им бяхме съобщили. След като бурята напусна сърцето ми, Атина се появи отново и ме увери шепнешком, че днес няма да има битки, защото нито един от генералите няма да рискува това, което му бяхме предали.

Час по-късно огненото зарево над планините отслабна и накрая съвсем изчезна.

— Ето че откараха своите фрагменти — рекох аз. — Справихме се.

— Какво всъщност направи? — попита Езон.

— Промених войната. От отчаяна борба на две страни, които нямат никакви допирни точки и следователно не им остава нищо друго, освен да воюват, в конфликт между нации, които постепенно ще се опознават, и вече няма да се налага да мерят сили по всички фронтове и да използват цялата вселена за материалите, от които се нуждаят.

— Не разбирам — рече Езон, загледан в небето и следващ пътя на Хелиос с тъжен поглед.

— Вече девет века Академията оправдава неспособността си да разбере даоистката наука, като обявява, че ще го стори веднага след като Поднебесното царство бъде завладяно. Като им дадох това, което бях научил за даоизма, аз запалих огън, който ще изпепели това извинение, пламъка на познанието, който ще погълне всички умове в Академията. Желания, съдържани деветстотин години, ще бликнат през разпукания бент и ще подхранят интереса на учените от различни дисциплини към постиженията на техните колеги оттатък. В Академията ще се възцари нов възглед и за герои ще бъдат провъзгласявани онези учени, които са показали напредък не във военните разработки, а в опознаването на даоистките науки.

Хера се спусна на раменете на Жълт заек и божествената ѝ близост се долови в гласа ѝ:

— А Спарта ще приеме, че характерът на войната се е променил от вечен конфликт към периодични стълкновения, от постоянна битка за окончателна победа — в разпокъсани сражения за ограничени цели. Величието на войната ще се издигне към нови висини, тъй като подвизите на героите от Спарта няма да бъдат обезсмисляни през следващите години, векове или дори хилядолетия.

— А в почивките между сраженията — намеси се Рамоночон, приседнал кротко на пода в своето шафраново расо — двете страни ще общуват помежду си.

Езон откъсна замечтан поглед от небето.

— Не виждам как ще стане това.

— В моите бележки към Академията се казва всичко, което знам за даоистката наука — заговорих, — но въпреки че за изучаването ѝ ми помогнаха боговете, все още не зная достатъчно за дао, чи-потоците и начина, по който влияят на природата. Бележките на Фан са сходни на моите в тази част, в която обрисуват на поднебесните учени постиженията на нашата наука, но съществуват празнини в тяхното разбиране за формите, материалите и силите. И двете страни разполагат с достатъчно информация, за да започнат научни изследвания, но прогресът им ще е отчайващо бавен.

— Академията и преди е работела бавно.

— Но сега ще знаят, че врагът притежава отговорите на техните въпроси. Ще се опитат да използват пленници, за да се сдобият с нужната информация, но и това няма да им помогне. В периодите на

мир, когато Спарта и поднебесните генерали не намират за какво да спорят, през ничията земя между вражеските линии ще прелитат въпроси и учените, които се сдобият по един или друг начин с отговорите, ще се издигат високо в академичните среди.

Едва сега почувствах, че гърлото ми е пресъхнало от тази дълга реч и изведнъж странна летаргия завладя тялото ми.

Без да я моля, Жълт заек ми донесе купа с вода от ледения ручей.

Докато затварях очи, за да отпия от съдинката, пред погледа ми изникна обгърнатият в облаци Олимп. От висините на тази божествена планина върху крилатите си сандали се спусна Хермес, стиснал в ръка жезъл с увита около него змия. Богът на вестителите сграбчи душата ми и ме отнесе на склона на планината, пред божествения съд.

И това е краят на моята история, о, богове. Опитах се, доколкото ми беше по силите, да разбера и следвам заповедите и предупрежденията, които ми отправихте, и да изпълня задълженията, които стоварихте върху немощните ми плещи. Сега коленича пред вас и прегръщам сияйните ви нозе с надеждата, че съм постигнал всичко, що е било поискано от мен. Клио, моля се делата ми да възвърнат преклонението пред теб. Селена, Хермес, Афродита и Хелиос, дано небесните ви тела никога не бъдат разкъсвани заради военните начинания на простосмъртните човеци. Атина, о, покровителко моя, дано съм отървал града, носещ твоето име, от слепотата, поразила гражданите му. А на теб, о, всемогъщи Зевсе, и на теб, Хера, царице на небесата, поднасям от цялата си душа своите благодарности за честта, която ми оказахте — честта да ви служа за създаването на един по-справедлив свят.

Издание:

Ричард Гарфинкъл. Небесни материи

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2008

Превод Юлиан Стойнов

Редактор Евгения Мирева

Художествено оформление на корица „Megachrom“

Компютърна обработка ИК „Бард“ ООД, Силвия Николова

ISBN: 978-954-585-992-2

Richard Garfinkle

Celestial Matters

Copyright © 1996 by Richard Garfinkle

© Юлиан Стойнов, превод, 2008

© „Megachrom“, оформление на корица, 2009

© ИК „БАРД“ ООД, 2009

Формат 84/108/32

Печатни коли 26

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.